ഗദ്യമാലിക

(വിശിഷ്ടഗദ്യപ്രബന്ധങ്ങൾ)

ഒന്നാം ഭാഗം

ഗദ്യമാലിക

രാമവർമ്മ അപ്പൻ തമ്പുരാൻ.

GADYAMALIKA,

SELECTIONS IN MALAYALAM PROSE

Part I.

EDITED BY

H. H. RAMA VARMA, 9th Prince of Cochin

SELECTED BY

G. Raman Menon M. A.,
K. Parameswaran Pillai B. A.,
S. Parameswara Iyer M. A. B. L., M. R. A. S.,
O. M. Cheriyan B. A. L. T.,
C. S. Gopala Panikkar B. A.,
C. N. A. Ramaiya Sastri M. A. M. R. A. S.
K. S. Raman Menon and others.

Sixth Edition—Revised.

B. V. Book Depot,

TRIVANDRUM.

Prescribed by the University of Madras and by the Text-Book Committees of Madraas Travancore and Cochin.

ഗദ്യമാലിക.

(വിശിഷ്ടഗദ്യപ്രബന്ധങ്ങൾ)

ഒന്നാം ഭാഗം

പ്രസാധകൻ.

കൊച്ചി ൯-ാംകൂറു് രാമവൎമ്മ തമ്പുരാൻ

തിരുമനസ്സിൽ നിന്നു്.

മ. രാ. രാ. ജി. രാമൻമേനോൻ എം. എ., ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ എം. എ. ബി. എൽ. എം. ആർ. എ. എസ്സ്., കെ. പരമേശ്വരൻപിള്ള ബി. എ., ഒ. എം. ചെറിയാൻ ബി. എ. എൽ. റി., സി. എൻ. എ. രാമയ്യാശാസ്ത്രി എം. എ. എം. ആർ. എ. എസ്സ്, സി. എസ്. ഗോപാലപ്പണിക്കർ ബി. എ. കെ. എസ്. രാമൻമേനോൻ

മുതലായവർ

തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ളതു്.

(മദ്രാസ്, തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി മുതലായ ഗവൎമ്മെണ്ടു് പാഠ്യപുസ്തകക്കമ്മറ്റിക്കാർ പാഠ്യപുസ്തകമാക്കി വച്ചിട്ടുള്ളതു്)

പ്രകാശനാധികൃതൻ: കളക്കുന്നത്തു രാമൻമേനോൻ.

ബി. വി. ബുക്കുഡിപ്പോ,

തിരുവനന്തപുരം.

വില ഉറുപ്പിക ൧.

ബി. വി. ബുക്ക്ഡിപ്പോ പ്രവൎത്തകന്മാൎക്കുവേണ്ടി

തിരുവനന്തപുരം കമലാലയപ്രസ്സിൽ അച്ചടിച്ചതു്.

പരിഷ്കരിച്ച എട്ടാം പതിപ്പ്

കാപ്പി ൫൦൦൦

1097

To

His Highness Kerala Varma,

C. S. I.

VALIA KOIL THAMPURAN,

Who is Universally admitted

To be

The Father of Malayalam Prose,

This compilation of some of the best

Specimens of Malayalam Prose

Is by kind permission dedicated

By

His Highness's devoted servant

The Publisher.

പൊതുജനാഭിപ്രായം.

"മനോരമ"

ഞങ്ങൾ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വായിച്ചുനോക്കിയതിൽ ഗദ്യമാലികയെപ്പോലെ മലയാളഭാഷാസാഹിത്യപരിപോഷകങ്ങളായ പുസ്തകങ്ങൾ ഉത്ഭവിച്ചിട്ടില്ലെന്നു ഞങ്ങൾക്കു തോന്നിയിരിക്കുന്നു. സർവ്വകലാശാലക്കാർ ഇതിനെ ഒരു പാഠപുസ്തകമായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു കാണുന്നതിൽ ഞങ്ങൾക്കു വളരെ സന്തോഷമുണ്ട്.

"കേരളസഞ്ചാരി"

ഗദ്യമാലിക സ്കൂളുകളിൽ പാഠപുസ്തകമായി നിയമിക്കേണ്ടവകയിൽ എല്ലാവിധത്തിലും ശ്രേഷ്ഠമായ ഒന്നാകുന്നു.

"വിവേകോദയം"

....

ഷ. ഇവയെ തിരഞ്ഞെടുത്തതു ഇദാനീന്തനമലയാളഭാഷാഭിമാനികളിൽ പ്രഥമഗണനാർഹന്മാരായ എസ്സ്. പരമേശ്വരയ്യർ എം. ഏ. ബി. എൽ. മുതലായ യോഗ്യന്മാരടങ്ങിയ ഒരു കമ്മററിയാണ്. ഇതുകൊണ്ടുതന്നെ പ്രസാധകൻ ഈ ഗദ്യമാലിക പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിൽ തന്റെ കൃത്യത്തെ എത്ര ബുദ്ധിപൂർവ്വം നിറവേററിയിരിക്കുന്നുവെന്നും എത്ര വിശ്വാസത്തോടുകൂടി ഞങ്ങൾക്കിതിനെ ശുപാർശചെയ്‌വാൻ കഴിയുമെന്നും വെളിവാകുന്നുണ്ടല്ലോ.........

"മിതവാദി"

അച്യുതമേനോൻ അവർകളുടെ ഉപന്യാസങ്ങൾ വായിക്കാനിപ്പോഴും ആഗ്രഹിക്കാത്ത രസികന്മാർ ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. ....ഇതു പരസ്യംചെയ്തു ബി. വി. ബുക്കഡിപ്പോക്കാർ മലയാളഭാഷയ്ക്കും മലയാളികൾക്കും വലിയ ഒരുപകാരമാണ് ചെയ്തത്. ഉപന്യാസങ്ങളൊക്കെത്തിരഞ്ഞെടുത്തതു കേരളത്തിലെ പ്രസിദ്ധന്മാരായ ചില ഗദ്യമെഴുത്തുകാരാണ്. കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ സി. എസ്സ്. ഐ. തിരുമനസ്സിലെ ഒരവതാരികയും കൊച്ചി രാമവർമ്മ കൊച്ചുതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ഒരു മുഖവുരയും ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗങ്ങളെ നല്ലതിന്മണ്ണം അലങ്കരിച്ചിരിക്കുന്നു. പുസ്തകത്തിന്റെ അച്ചടിയും മററും വളരെ നന്നായിട്ടുണ്ട്.........ഇതിന്റെ പ്രകാശനാധികൃതനായ കുളക്കുന്നത്തു ഗോപാലമേനോൻ അവർകളുടെ ഉദ്യമത്തെ ഞങ്ങൾ സർവ്വാത്മനാ അഭിനന്ദിക്കുന്നു.

"കേരളപത്രിക"

.........വിദ്യാവിനോദിനിയിലെ നല്ല നല്ല ഉപന്യാസങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്തു ഒന്നാക്കിച്ചേർത്തിട്ടുള്ള ഒരു പുസ്തകമാണ് ഈ 'ഗദ്യമാലിക.' ഇതിൽ തിരഞ്ഞെടുത്തു ചേർത്തിട്ടുള്ള ഉപന്യാസങ്ങൾ അനേകവിധ സാരഗർഭങ്ങളോടുകൂടി നല്ല മലയാളഭാഷയിൽ എഴുതീട്ടുള്ളവയാണ്. ഈ വക പുസ്തകങ്ങൾ പാഠപുസ്തകമാകുന്നതായാൽ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഭാഷ വഷളാകാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടാവുന്നതും അനേക തത്വങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കാവുന്നതുമാകുന്നു.

....................K. PARAMU PILLAI, M. A.,

I am glad to know that the University has adopted it as a Text-book. The book is every way admirable.
..............................The Indian Patriot,

Gadyamalika is the name of a useful publication that the very enterprising firm B. V. Book Depot of Trivandrum has recently brought out. Vidyavinodini, a magazine, published about a decade ago from Trichur had a wide circulation and reputation as the best among the numerous Malayalam Journals that then existed or are in circulation to-day. The publication under notice is a series of selections from Vidyavinodini, of articles considered best by some of the well-known Prose-writers of the day and is a volume that for purity of language and elegance of style, will find hardly any rival in the Malayalam literary world. H. H. Kerala Varma, C. S. I. the acknowledged father of Malayalam Prose and H. H. Rama Varma the 9th Prince of Cochin, a critical scholar of chaste repute, have written fitting introductions to the publication which are, at once a guarantee to its innate value and an index of the estimation it may receive at the hands of the scholars of the time. The Madras University has already prescribed it as a text book.

H. H. RAMA VARMA B. A.
9th Prince of Cochin.

ഈ പുസ്തകത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന സകല വിഷയങ്ങളും എല്ലാം കുട്ടികളും ഏളിസ്ഥമാക്കേണ്ടവയാണെന്ന് പറവാൻ ഞാൻ ഒട്ടും സംശയിക്കുന്നില്ല. എന്നുതന്നെയല്ല കുട്ടികൾ

ങ്ങനെ ചെയ്താൽ അവൎക്കു നല്ല മലയാളത്തിൽ എഴുതുവാൻ കഴിയുന്നതിന്നു പുറമെ ലൌകികവിഷയപരിജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കയും അതുനിമിത്തം ഇഹലോകത്തിൽ തങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടുന്ന കൃത്യങ്ങൾ ഇന്നവയെന്നറിഞ്ഞു പ്രവൎത്തിക്കുകയും ചെയ്വാൻ അവൎക്കു സാധിക്കും. ഇങ്ങിനെ പല ലേഖനങ്ങളും കൂട്ടിച്ചേൎത്തു ഒരു പുസ്തകം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതിൽ പ്രസാധകന്മാർ ഇതിലേക്കായി ഉത്സാഹിച്ചിട്ടുള്ള മറ്റുള്ളവരും മലയാളഭാഷയ്ക്കു വലുതായ ഉപകാരം ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

"കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ"

ഇങ്ങനെ ഒരു പുസ്തകം തീൎക്കുവാൻ തോന്നിയ നിങ്ങളുടെ മനോധൎമ്മത്തെ പ്രശംസിക്കാതെയിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

THE MADRAS STANDARD,

They are written with care and in fine and idiomatic Malayalam prose. It would be to the advantage of the students undergoing instruction in the schools in Malabar, Cochin and Travancore if the educational authorities find their way to make this a permanent feature of the school curriculam. We draw the attention of the Madras Text-Book Committee to this interesting publication.

"അഴകത്തു പത്മനാഭക്കുറുപ്പ്"

നിങ്ങളുടെ ഈ ഉദ്യമം ഏററവും ശ്ലാഘ്യമാകുന്നു.

……………PALLIYIL GOPALA MENON, B, A.,

I need hardly assure you that it is a publication which will meet with every encouragement from the Public and it opens the door for a useful series of the kind being further pursued…………

THE WESTERN STAR,

The Proprietor of the B. V. Book Depot has done well in making a compilation from "Vidyavinodini" which supplies at once a Text Book for one of the several examinations in Travancore or elsewhere and a reading Book for such as desire for short and well informing essays written in chaste language. The essays have been selected by such as are acknowledged o be among some of the best1 prose-writers of the day

and their connection is an additional guarantee to the acceptability of the Publication.

"ലക്ഷ്മീഭായി"

വിദ്യാവിനോദിനി മാസികയുടെ നല്ലകാലത്തു അറിവുള്ളവർ മനസ്സിരുത്തി എഴുതീട്ടുള്ള നല്ലനല്ല ലേഖനങ്ങളെ ഇളമന്നീന്നന ഭാഷാഭിമാനികളിൽ പ്രഥമഗണനീയന്മാരായ ചിലർ ചേൎന്നു തിരഞ്ഞെടുത്തതും ബി. വി. ബുക്കഡിപ്പോവകയായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതുമാകുന്ന 'ഗദ്യമാലിക' എന്ന ഈ പുസ്തകം എന്നു പറഞ്ഞാൽ പിന്നെ ഇതിന്റെ ഗുണമാഹാത്മ്യത്തെക്കുറിച്ചു ഞങ്ങൾ ഒന്നും പ്രസ്താവിക്കേണ്ട ആവശ്യം ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. നല്ല ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ മലയാളഭാഷയിൽ ദുർല്ലഭമായിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു ഇതിന്റെ പ്രസിദ്ധീകർത്താവായ രാ. രാ. കുളക്കുന്നത്തു ഗോപാലമേനോൻ അവർകളുടെ ഉചിതകൃത്യത്തെ എത്രതന്നെ ശ്ലാഘിച്ചാലും മതിയാകുന്നതല്ല.

"ശാരദ"

റ. അച്യുതമേനോൻ അവർകൾ ദുർഗ്രാഹ്യങ്ങളായ ധനശാസ്ത്രതത്വങ്ങളെയും സാഹിത്യതത്വങ്ങളെയും സാധാരണന്മാർക്കുകൂടി സുഗ്രഹമാക്കിത്തരുവാനായി അതിലളിതമായി എഴുതീട്ടുള്ള ഈ ഉപന്യാസങ്ങൾ മലയാളഭാഷയുള്ള കാലമത്രയും ഗദ്യസാഹിത്യത്തിനു ബഹുമാനസ്തംഭങ്ങളായിരിക്കുന്നതാണു്. ഈ നല്ല ഉപന്യാസങ്ങളെ വായിക്കണമെന്നു ആഗ്രഹമുള്ള പലേ ആളുകളുടേയും ആശയെ സാധിക്കുന്നതിന് ബി. വി. ബുക്കഡിപ്പോ കാര്യസ്ഥന്മാർ ഉദ്യമിച്ചതിനെപ്പററി മലയാളികൾ എല്ലാവരും അഭിനന്ദിക്കേണ്ടതുതന്നെ.

"സ്വദേശാഭിമാനി"

തിരുവനന്തപുരം ബി. വി. ബുക്കഡിപ്പോ പ്രവൎത്തകന്മാരാൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈ പുസ്തകം ചിരകാലം വിചികീർഷിതമായ ഒരാവശ്യത്തെ നിറവേററിയിരിക്കുന്നു.......... ഈ പുസ്തകത്തെ സർവ്വകലാശാലയിൽനിന്നു് പാഠ്യപുസ്തകമാക്കിയതായി അറിയുന്നതിൽ ഞങ്ങൾക്കു സന്തോഷമാണുള്ളതു്. പാഠപുസ്തകമാക്കിയില്ലെങ്കിൽതന്നെയും സാധാരണ ജനങ്ങൾ വാങ്ങി പഠിക്കേണ്ടതാണ് ഈ പുസ്തകമെന്നു ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നു.

"സി. ഡി. ഡേവിഡ്"

ഇദ്ദാനീന്തനഭാഷാഭിമാനികളിൽ പ്രഥമഗണനാൎഹന്മാരായ മഹാന്മാർ പൎയ്യാലോചനചെയ്തു തിരിഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ള ഉപന്യാസങ്ങളാണ് ഇപ്പുസ്തകത്തിലുള്ളതു എന്നുള്ള സംഗതി പഞ്ചസാര തേനിൽ കുഴച്ചതുപോലെയുള്ളതെന്നവരത്ത വന്നതിയിരിക്കകൊണ്ട്, ഇതിന്ന, അസാമാന്യമായ പ്രചാരമുണ്ടാകമെന്ന്, ന്യായമായി വിചാരിക്കാവുന്നതാണ്. അങ്ങനെയിരിക്കെ ആയതിന്ന പുറമെ ഭാഷാസംബന്ധമായ കാൎയ്യത്തിൽ എല്ലാംകൊണ്ടും പ്രത്യേകമായി പ്രശംസാൎഹമാംവണ്ണം അത്യുന്നതാവസ്ഥയിലിരിക്കുന്ന വിശ്രുതനായ മഹാമഹിമശ്രീ കേരളവൎമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ സഹജവാഗ്മാധുൎയ്യാദി ഗുണപൂരിതമായിരിക്കുന്ന ഒരു അവതാരികയും രസികരഞ്ജിനിയുടെ ജനയിതാവെന്ന നിലയിൽ ഭാഷാസംബന്ധമായി പലതും പ്രവൎത്തിച്ചു ഭാഷാഭിമാനികളുടെ ഹൃദയത്തെ ആകൎഷിച്ചു വിശേഷകീൎത്തി സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള കൊച്ചി ൭-ാംകൂറ് തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ഒരു മുഖവുരയും ഇപ്പുസ്തകത്തിന് പ്രത്യേകഭൂഷണമായിരിക്കയാൽ ഇതിന്നുണ്ടാകാവുന്ന പ്രചാരത്തെപ്പറ്റി ഇനി ഞാൻ എന്താണ് ഇവിടെ പറയേണ്ടത്.

മുഖവുര.

"വിദ്യാവിനോദിനി" മാസികയുടെ നല്ലകാലത്തു കൊള്ളാവുന്നവർ അറിഞ്ഞെഴുതീട്ടുള്ള നല്ല നല്ല ലേഖനങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുത്തു കൂട്ടി ഇങ്ങിനെ ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ള ഈ ഗദ്യമാലിക ഒന്നാംഭാഗത്തിനു മുഖവുര എഴുതുന്ന കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേകമായ ചാരിതാർത്ഥ്യത്തിനും സന്തോഷത്തിനും എനിക്കവകാശമുണ്ട്. മാസികാപ്രവർത്തനത്തിങ്കൽ അല്പമായ പരിചയവും ഇതിന്റെ പ്രകടനാധികൃതനമായിട്ടുള്ള നിഷ്കളങ്കസൌഹാർദ്ദവുമാകുന്നു ആയതിനു മുഖ്യകാരണങ്ങൾ. അനേകകാരണങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഇങ്ങനെ ഒരു പുസ്തകംകൊണ്ടുണ്ടാകാവുന്ന ഗുണങ്ങളും ഈ ഉദ്യമത്തിൽ പ്രകടനാധികൃതന്റെ ആന്തരമായ ഫലോദ്ദേശ്യവും എനിക്ക് അറിഞ്ഞുവിവരിക്കുവാൻ വേണ്ടുംസൌകര്യവും അധികാരവും എനിക്കു തീരെ ശൂന്യമല്ലെന്ന വിശ്വാസത്തിന്മേലാണ്, സാഹസമാകയുണ്ടെങ്കിലും അതിനെ വകവെക്കാതെ ഞാൻ ഈ മുഖവുര എഴുതുവാൻ ആരംഭിക്കുന്നതു്.

കേവല വർത്തമാനപ്പത്രങ്ങൾ, ഓരോ പ്രത്യേകവിഷയങ്ങളെ സവിസ്തരം പ്രതിപാദിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ, വിവിധവിഷയങ്ങൾ അല്പാല്പം അടങ്ങീട്ടുള്ള മാസികകൾ, ഇവ മൂന്നും ആയിട്ടുള്ള വ്യത്യാസത്തെയും അവയുടെ താരതമ്യത്തെയും കുറിച്ചാണ് ആദ്യമെ പര്യാലോചിപ്പാൻ കാണുന്നതു്. വർത്തമാനപ്പത്രങ്ങളുടെ പ്രധാനോദ്ദേശ്യം വാർത്താനിവേദനം മാത്രമായതുകൊണ്ടു വാചകങ്ങളുടെ രീതിനിഷ്കൃഷ്ടതയേയും, പ്രസ്താവിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളുടെ ശാശ്വതമായ പ്രയോജനവും അവാന്തരഗുണങ്ങളായിട്ടു ഗണിക്കേണ്ടതുള്ളു. സ്ഥലദൌർല്ലഭ്യം മുതലായ യാതൊരു പ്രതിബന്ധവുംകൂടാതെ ഉദ്ദിഷ്ടമായ ഒരു പ്രധാനവിഷയത്തെ ഉപന്യാസരൂപേണയോ കഥാരൂപേണയോ യഥേഷ്ടം വിശദീകരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വിഷയപൂർത്തി എന്ന ഗുണംകൊണ്ടു മുന്തിട്ടു നില്ക്കുമെങ്കിലും ആയവ ഭിന്നരുചിയായ ലോകത്തിനു സാമാന്യേന രുചിപ്രദമായിരിക്കുമെന്നു വിചാരിക്കുവാൻ ന്യായമില്ല. എന്നാൽ അതാതു വിഷയങ്ങളിൽ വിശേഷിച്ചും പണ്ഡിതന്മാരായ ലേഖകന്മാരുടെ വിവിധവിഷയകമായ ജ്ഞാനത്തെ കടഞ്ഞെടുത്തു സാരം ആസ്വാദ്യമാകുംവണ്ണം ചേർത്തിട്ടുള്ള മാസികയാകട്ടെ എല്ലാറ്റെക്കാളും രസിക്കത്തക്കതും ചുരുങ്ങിയ മട്ടിലെങ്കിലും സർവതോമുഖമായൊരറിവിനെ ഉണ്ടാക്കുവാനുതകുന്നതും പരിജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിനു മാർഗ്ഗദർശിയായി—അല്ലെങ്കിൽ, ആദിപാഠ

മായി—തീരാവുന്നതും പാണ്ഡിത്യമെന്നും പാമരത്വമെന്നും ഉള്ള ഭേദമില്ലാത്ത എല്ലാപേക്കും വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു ഒരു രാജവീഥിയായിത്തന്നെ വിചാരിക്കപ്പെടാവുന്നതും ആകുന്നു.

മലയാളത്തിൽ എഴുതാവുന്നവരും എഴുതുന്നവരും ആയ ഗ്രന്ഥകാരന്മാരോ, വായിക്കേണ്ടവയും വായിക്കുന്നവയും ആയ ഗ്രന്ഥങ്ങളോ പലരീതിയിലും പലവിധങ്ങളിലുമായി ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ മാസികകളെക്കൊണ്ടുള്ള ഉദ്ദേശ്യം ഒട്ടുമുക്കാലും സാധിക്കാമായിരുന്നു എന്നു വരികിലും അല്പസമയംകൊണ്ടു സുഖമായിട്ടു പലതിന്റെയും മുഖജ്ഞാനമുണ്ടാക്കുവാൻ മാസികാപുസ്തകം അത്യന്താപേക്ഷിതമാകുന്നു. മേൽപറഞ്ഞ മാതിരി സർവ്വഗുണസമ്പന്നമായ ഒരു മാസിക മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടെന്നോ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നോ ഞാൻ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നില്ല. ഉള്ളതിൽ മികവായിരുന്നു "വിദ്യാവിനോദിനി" എന്നുമാത്രമെ എനിക്കഭിപ്രായമുള്ളു. അതിൽ തന്നെ ഏററവും ജീവനുള്ള ലേഖനങ്ങൾ പത്തിനെട്ടു വാരികയും വിനോദിനിയുടെ ഉച്ചസ്ഥിതിയിൽ പത്രാധിപത്യം വഹിച്ചിരുന്ന സി. അച്യുതമേനവന്റെ ആകുന്നുവെന്നുള്ളതിനും സംശയമില്ല. അച്യുതമേനവന്റെ തർജ്ജമകൾക്കും സ്വയംകൃതങ്ങളായ ഉപന്യാസങ്ങൾക്കും കണ്ടുവരുന്ന അനുസ്വാദ്യതയ്ക്കു പ്രത്യേക കാരണങ്ങളുമുണ്ട്.

തന്മയത്വമാണല്ലോ ഭാഷാന്തരത്തിന്റെ "ജീവൻ". മൂലഭാഷയുടെ രീതിഭേദം ചുവക്കാത്ത അർത്ഥരസങ്ങളുടെ പകൎച്ചയാകുന്നു തന്മയത്വത്തിന്റെ മൎമ്മം. ഈ മൂലതത്വം പ്രത്യേകം ഓൎമ്മവെക്കാതെ ചെയ്യുന്ന തർജ്ജമ കൃതികൾ യൂറോപ്യവേഷം ധരിച്ചു കൂട്ടത്തിൽ ഇരിക്കുകയേ ഉള്ളു. വേഷപ്പകൎച്ച ഇല്ലാത്തവർ മുഖത്തു തേച്ചു പാടിത്തുള്ളുന്നതുകൊണ്ടു വേഷധാരിയാകുന്നതല്ലാതെ വേഷക്കാരനാകുന്നതല്ല. ഇതെയും ഇതിലപ്പുറവും കണ്ടിട്ടാണ് അച്യുതമേനവൻ തർജ്ജമയ്ക്കു ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന് ധനശാസ്ത്രസംബന്ധമായ ലേഖനങ്ങളിൽനിന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതാണ്. മലയാളഭാഷയിൽ എന്നല്ല സംസ്കൃതത്തിൽകൂടി ഇല്ലാത്ത വിഷയങ്ങളെ സൂക്ഷ്മമാകുംവണ്ണം പ്രതിപാദിക്കുന്ന അനേകം പുസ്തകങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷയിൽ കിടപ്പുള്ളപ്പോൾ സ്വഭാഷാഭിവൃദ്ധിക്ക് ആ വക പുസ്തകങ്ങൾ തർജ്ജമചെയ്യാതെ നിവൃത്തിക്കുന്നതുമല്ല. അങ്ങിനെ ഭാഷാന്തരപ്പെടുത്തുന്നതു ഭാഷാദൂഷണമായി തീരാതിരിക്കേണ്ടതും അത്യാവശ്യം തന്നെ. ഇംഗ്ലീഷുവാക്കുകൾക്കു തക്കതായ മലയാളവാക്കുകൾ സുലഭമല്ലാത്ത സ്ഥിതിക്ക് പുതിയവാക്കുകൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിലോ മൂലവാക്കുകളുടെ സാരം പകൎത്തുന്നതിലോ തർജ്ജമക്കാരന്റെ മനോധൎമ്മത്തെ

വേണ്ടുംവഴിയും തിരിച്ചില്ലെങ്കിൽ അതു കസ്രുഷ്ടിക്കും നിസ്സാരവു മായിത്തീരുന്നതാണ്. പുസ്തകപരിശോധന മുതലായ ചിലഘട്ട ങ്ങളിൽ അച്യുതമേനവൻ "മെക്കാളെ" എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് ഗ്ര ന്ഥകർത്താവിനെ പലപ്പോഴും അനുകരിച്ചിട്ടുള്ളതായി ഞാൻ ഓ ർക്കുന്നുണ്ട്. ആ അവസരങ്ങളിൽ അച്യുതമേനോൻ പുറപ്പെട്ടു എന്നല്ലാതെ "മെക്കാളെ" പുറപ്പെട്ടു എന്നു ഒരിക്കലും തോന്നീ ട്ടില്ല.

കേരളഭാഷയിൽ സ്ഥിരമായ ഒരു ഗദ്യരീതിയാകട്ടെ, രീതി കളെ വ്യവസ്ഥചെയ്യുന്നതായ ഗ്രന്ഥങ്ങളാകട്ടെ ഉണ്ടായിരുന്നതാ യോ ഉള്ളതായോ കേട്ടുകേൾവിയില്ലെങ്കിലും പഴയ ഗ്രന്ഥവരി കളിലും വിധിപ്പകർപ്പുകളിലും എഴുത്തുകളിലും സാമാന്യേന ഒ രു വാചക സമ്പ്രദായം കാണുന്നുണ്ട്. അതിൽ വ്യാകരണശാസ്ത്ര ത്തെ അനുസരിച്ചു വേണ്ട പൂർവ്വാപരബന്ധം തീരെ അഗണ്യമാ ക്കി വാചകങ്ങളെ വലിച്ചുനീട്ടിക്കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും കേൾവിക്കു ള്ള സുഖം, അർത്ഥത്തിന്റെ തികവ്, സ്ഥലത്തിന്റെ തെളിവ്, മു തലായ ചില സംഗതികളിൽ ആ വാചകരീതിക്ക് ഒരു വകതിരി വുള്ളതായി കാണുന്നുണ്ട്. "അങ്കത്തട്ടി, അങ്കമാടിക്കരയേറി, കട്ട ത്തില ഇല കടന്നു, മുനകടഞ്ഞു, മുനവിലമിത്ര്യഭഗവാനെയും ദർശിപ്പിച്ചു നീട്ടുകിൽ നെയ്‌വിളപ്പിൻ" എന്നും മറ്റും സംഘക ളിക്കാർ കറിപ്ലേറ്റോം എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന ഒരുമാതിരി ഗദ്യ മാല ചൊല്ലുന്നതിലും പഴയ ഗ്രന്ഥവരികളിലും മെക്കൻസിയുടെ "കയ്യെഴുത്തുകളിലും" സുലഭമായി കാണുന്ന വാചകരീതി കാലംകൊണ്ടു ലുപ്തപ്രായമായിതീർന്നു. കേരളത്തിൽ വിദേശിയന്മാ ർ ആക്രമിച്ചുണ്ടായ ക്ഷോഭത്തോടുകൂടി കേരളീയരുടെ കാഴ്ചനി ല്ലഘണാളി സമ്പ്രദായത്തിലും ഭിന്നപദ്ധതിയിലും കടന്നുകൂടിയ കല ക്കം കേരളഭാഷയെയും ബാധിച്ചു മലയാളത്തിൽ ഗദ്യമെഴുതിന്നു ള്ള അവകാശം തന്നെ വളരെ ചുരുങ്ങി. വൈയാളികരും ആയു ധം വച്ചുതൊട്ടുകൂടി 'ഞങ്ങം, ചിങ്ങം, എഴ, കൊഴ' മുതലായ അവ കാശങ്ങളും "ത്രിശും വരീം ശേഖരിച്ചു കറിയും ചാടയും തീർത്ത കൊ റും കോളും കടത്താതെ കോട്ട കൊത്തളം കാവൽ ചൌവകവും" ആ വക വാക്കുകളും നാസ്തിച്ചു ഒപ്പു തിന്റെ ഫലാവസാനത്തിനു ശേ ഷം ഗ്രന്ഥവരി എഴുതുക എന്ന സമ്പ്രദായംകൂടി കെട്ട ഒക്കാലും അസ്തപ്രായമായി. സ്വസ്ഥാനന്മാരായ കേരളീയവിദ്വാന്മാർക്കു വിദ്യാവി നോദത്തിനായി പദ്യവിഷയങ്ങളിലാണ് പരിശ്രമം മുഴുവനും. ഇം ഗ്ലീഷ്കാരുടെ സ്വാധികാരത്തിനു പ്രാബല്യം വർദ്ധിച്ചപ്പോൾ കച്ചേരി കോടതിമുതലായ പലേടങ്ങളിൽപോലും അതിന്റെ ഉത്കർഷമാവുതട്ടി ആ വഴിക്കെങ്കിലും അല്പവൃത്തി നിലനിന്നപോ ന്നിരുന്ന ഗദ്യരചനകളെല്ലാം ദുർല്ലഭമായിത്തീർന്നു. സ്വാധീനത്തിൽ

ഇരുന്നിരുന്ന വാചകരീതിയും വാക്കുകളും ഗ്രന്ഥവരികളും പഴയ റിക്കാർട്ടുകളിലും ഉപയോഗമില്ലാതെ കിടന്നു ജീർണ്ണപ്പെട്ടു നിത്യവൃത്തികളൊക്കെ അന്യഭാഷകളെ അനുകരിക്കേണ്ടിവന്നുവെങ്കിലും ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷാസമ്പർക്കം സ്വഭാഷയ്ക്കു പിന്നീട് അഭിവൃദ്ധിക്കു കാരണമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. മലയാളഭാഷാഗദ്യത്തിനു ഒരു പുനർജ്ജന്മം സിദ്ധിച്ചതു് തിരുവിതാംകൂർ ബുക്കുകമ്മററിയുടെയും, മാസികകളുടെയും, പത്രങ്ങളുടെയും ആവിർഭാവത്തോടുകൂടിയാണ്. ഈ കൂട്ടത്തിൽ ഒട്ടും അപ്രധാന്യമായിട്ടുള്ളതല്ല "വിദ്യാവിനോദിനി" മുഖേനയുള്ള അച്യുതമേനവന്റെ പരിശ്രമം.

സർവ്വജനസാമാന്യത്വം, അത്ഥപൂർത്തി, വാചകത്തികവ്, സൌഷ്ഠവം, ഓജസ്സ്, ഫലിതം ഇവയാകുന്നു അച്യുതമേനവന്റെ വാചകങ്ങൾക്കുള്ള പ്രത്യേകത. ഈ ഗദ്യമാലിക വായിച്ചു നോക്കിയാൽ ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിന്റെ വാസ്തവമറിവാൻ കഴിയുന്നതുകൊണ്ട് ഓരോന്നിനും വേറെ ഉദാഹരണങ്ങൾ എടുത്തുകാണിച്ചിട്ടു ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. "മലയാളികളായ വായനക്കാൎക്ക് ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഗുണദോഷം ചിന്തിപ്പാനുള്ള ശക്തി ജലദോഷംപിടിപെട്ട മൂക്കിന്റെപോലെയായിട്ടാണു കാണുന്നതു്. ഈ ദോഷത്തിനുള്ള പരിഹാരം അച്യുതമേനവൻ ഒരാളാണ് ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാൎക്കും വായനക്കാൎക്കും ഒരുപോലെ കാണിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുള്ളത്. "കണ്ടുപീതയ", "അനംകുന്നുകാളും" എന്നപോലെ ആശയങ്ങൾക്കു ജീവൻ വരുത്തുന്ന വാക്കുകൾ സന്ദർഭംപോലെ ഉപയോഗിക്കുന്നതിലും വാചകങ്ങളിൽ അനാവശ്യപദപുനരുക്തി വരാതെ തികവു വരുത്തുന്നതിലും അത്ഥത്തിനു ഏറ്റക്കുറവുകൂടാതെ വാക്കുകളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിലും ഫലിതത്തിന്റെ ധർമ്മംകൊണ്ടുപ്രയോഗിക്കുന്നതിലും അച്യുതമേനവനുള്ള സാമർത്ഥ്യം ഒന്നു വേറെതന്നെയാകുന്നു. അച്യുതമേനവന്റെയും മററു പല മഹാന്മാരുടെയും തൂലികയുടെ ഗുണംതന്നെയാണ് ഗദ്യപംക്തിയിൽ 'വിനോദിനി'യെ വിശേഷിച്ചു പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതു്. അങ്ങിനെയുള്ള ലേഖനങ്ങൾ നശിച്ചുപോകാതെ ശേഖരിച്ചു പുസ്തകരൂപേണ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതു് മാസികാപ്രവർത്തകന്മാൎക്ക് ഉത്സാഹത്തിനും സ്വഭാഷക്കു ശ്രേയസ്സിനും അത്യന്തം ഉപകരിക്കുന്നതാകയാൽ പ്രകടനാധികൃതന്റെ പരോപകാരാത്ഥമായ ഈ ഉദ്യമം സർവ്വഥാ അഭിനന്ദനീയവും അഭിമാനഹേതുകവുമാകുന്നു.

കുമാരമന്ദിരം, ഇരുളിവപ്പെരൂർ
൧൦൪—൧൦—൫
രാമവർമ്മ

മൂന്നാംപതിപ്പിന്റെ

വിജ്ഞാപനം

ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രചാരം അതിന്റെ ഗുണത്തെ ആശ്രയിച്ചാണു് സാധാരണ കണ്ടുവരുന്നതു്. ഈ തത്വം അനുസരിച്ചു് നോക്കുന്നതായാൽ ഞങ്ങൾക്കു് അനല്പമായ ചാരിതാർത്ഥ്യത്തിനു് അവകാശമുണ്ടു്. ഞങ്ങളുടെ ഈ ശ്രമം പൊതുജനങ്ങളും വിദ്യാലയപ്രവർത്തകന്മാരും അറിഞ്ഞു പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രമാണു് ഗദ്യമാലിക വകയായി ഇതരഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടാകുവാൻ ഇടയായിട്ടുള്ളതു്. ഞങ്ങളുടെ ഈ ഗദ്യമാലികാപ്രസിദ്ധീകരണം, ഈ രീതിയിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടാകുവാനും കൂടി ഇടയാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നു വായനക്കാർ അറിയുമെന്നു് വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇതരഗ്രന്ഥങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു് ഇതിനുള്ള പ്രത്യേകഗുണം ഇന്നു കേരളത്തിൽ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട പണ്ഡിതന്മാരുടേയും എഴുത്തുകാരുടേയും ആത്മാർത്ഥമായ സഹകരണം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണു്.

ഈ പതിപ്പു് ഞങ്ങളുടെ അപേക്ഷയിൻപ്രകാരം പരിഷ്കരിച്ചു്, പ്രൂഫ് നോക്കി ഈ വിധം ആക്കിത്തീർത്ത ബ്രഹ്മശ്രീ സി. എൻ. അനന്തരാമശാസ്ത്രി എം. ഏ. എം. ആർ. ഏ. എസ്. അവർകളോടു് ഞങ്ങൾ സവിശേഷം കൃതജ്ഞതയുള്ളവരായിരിക്കുന്നു.

ബി. വി. ബുക്കുഡിപ്പോ
തിരുവനന്തപുരം
൧—൩—[illegible]

} എന്നു്, പ്രകാശനാധികൃതൻ

അവതാരിക.

ഒരു ഭാഷയുടെ ഉൽകർഷത്തെ പരിച്ഛേദിക്കുന്നതു് അതിലുള്ള ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ എണ്ണം കൊണ്ടാണെങ്കിൽ മലയാളഭാഷയുടെ അവസ്ഥ അത്യന്തശോചനീയമായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു എന്നു സമ്മതിക്കാതെ കഴികയില്ല. പ്രാചീനകവിപ്രവരന്മാർ മലയാളത്തിൽ പദ്യകൃതികളെ അല്ലാതെ പറയത്തക്ക യാതൊരു ഗദ്യകൃതികളേയും എഴുതീട്ടുള്ളതായി അറിയുന്നില്ല. തിരുവിതാംകൂർ ഗവമ്മെന്റു നാല്പതു കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പു പാഠപുസ്തകങ്ങൾ എഴുതുന്നതിനായി ഒരു ബുക്കുകമ്മററി ഏർപ്പെടുത്തി അതിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷനായി എന്നെ നിയമിച്ച അവസരത്തിൽ മലയാളഭാഷയ്ക്കു് ഒരു സർവസമ്പ്രതിപന്നമായ ഗദ്യരീതി ഇല്ലാതിരുന്നതിനാലുള്ള ക്ലേശം എനിക്കു നല്ലവണ്ണം അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്.

സർവ്വകലാശാലാധികൃതന്മാർ മലയാളഭാഷയെക്കൂടി ഉപഭാഷയായി സ്വീകരിച്ചു് അതിൽ പാഠ്യപുസ്തകങ്ങളെ നിശ്ചയിക്കേണ്ടതായി വന്നപ്പോൾ ഇതരഭാഷകൾക്കൊപ്പം മലയാളഭാഷയിലും ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടിവന്നതിനാൽ വളരെക്കാലത്തേക്കു യഥോചിതഗ്രന്ഥദാരിദ്ര്യത്താൽ കഥകളിപ്പാട്ടുകളേയും ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ വ്യാകരണത്തെയും കൂടി ഗദ്യകൃതികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ അന്നുണ്ടായിരുന്ന അതികഠിനമായ ദുർഭിക്ഷം ഇപ്പോൾ ക്രമേണ കുറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ടെന്നു നമുക്കു സമാധാനപ്പെടാൻ വേണ്ടുവോളം അവകാശമുണ്ടു്.

വൃത്താന്തപത്രങ്ങളും മാസികകളും ഇപ്പോൾ കുറെ അധികമായിപ്പോയിട്ടുണ്ടെങ്കിലേ ഉള്ളു! സഭകളും, യോഗങ്ങളും, പ്രസംഗങ്ങളും വാദപ്രതിവാദങ്ങളുമെല്ലാം ഇക്കാലത്തു ദൈനന്ദിനമായിട്ടെന്നപോലെ നടക്കുന്നുണ്ടു്. ഗദ്യമെഴുത്തുകാർ ധാരാളം തന്നെയെങ്കിലും, സാരള്യം, പ്രൗഢത, ഗാംഭീര്യം, പ്രസാദം, കാന്തി, ഔജ്ജ്വല്യം, ഓജസ് മുതലായ ഗുണങ്ങൾ തികഞ്ഞ ഒരു ഗദ്യരീതി ഭാഷയിൽ സാർവ്വത്രികമായി ഏർപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുന്നതിനു മനസ്സു സമ്മതിക്കുന്നില്ല. പദ്യത്തിനുള്ളതുപോലെ തന്നെ

ഗദ്യത്തിനും രീതിഭേദങ്ങൾ ഉണ്ട്. എഴുത്തച്ഛൻ, ഉണ്ണായിവാര്യർ, നമ്പ്യാർ മുതൽപേരുടെ പദ്യരീതിയെല്ലാം പ്രത്യേകം തെളിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ ഇന്നവരുടെ ഗദ്യരീതി എന്നു വേർതിരിച്ചു കാണിക്കുന്നതിന് ഒരു വ്യാവർത്തകധർമ്മമെടുത്തു പറവാൻ മാർഗ്ഗം കാണുന്നില്ല. ഇംഗ്ലീഷിൽ ആഡിസൺ, മെക്കാളെ, കാർലൈല്, മാത്യു ആർനോൾഡ് മുതലായവരെപ്പോലെ ഭാഷയിൽ ഗദ്യഗ്രന്ഥപ്രസ്ഥാനത്തിൽ ചില മാർഗ്ഗദർശകന്മാരെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതിനു നിർവാഹമില്ലാതെ വന്നിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും ഉള്ളതിൽ നല്ലതു ഗ്രഹിക്കുക എന്ന ന്യായത്തെ പ്രമാണീകരിച്ചുനോക്കുന്നതായാൽ അച്യുതമേനവൻ, ചന്തുമേനവൻ, ഇങ്ങിനെ രണ്ടു മേനവന്മാരുടെ നാമധേയങ്ങളെ ആണ് ഭാഷയിൽ ഗദ്യരചനയിൽ രീതിപ്രവർത്തകന്മാരായി പറയാവുന്നത്. ശാസ്ത്രീയവിഷയങ്ങളെ കാഠിന്യംകളഞ്ഞു ലളിതപ്പെടുത്തി കവിസൂക്തി സുലഭമായ മധുരത്തോടുകൂടെ എഴുതുന്നതിൽ അച്യുതമേനവന് വിശേഷസാമർത്ഥ്യമുണ്ട്. തന്റെ പ്രകൃത്യനുസാരേണ കഥാപുരുഷന്മാരെ കെട്ടിച്ചമച്ചു താദാത്മ്യപ്രതീതി വരത്തക്കവിധത്തിൽ കഥാബന്ധം ചെയ്യുന്നതിൽ ചന്തുമേനവൻ അദ്വിതീയനാണ്.

തത്താദൃശനായ അച്യുതമേനവന്റെ പത്രാധിപത്യത്തിൽ പ്രചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാലത്തുള്ള "വിദ്യാവിനോദിനി"യിലെ പലവക ലേഖനങ്ങളിൽ നിന്നെടുത്തിട്ടുള്ള ഉപന്യാസങ്ങളെക്കൊണ്ടു ചമക്കപ്പെട്ടതാകുന്നു "ഗദ്യമാലിക" എന്ന പ്രകൃതപുസ്തകം. ഇതിൻ അധികഭാഗവും പത്രാധിപന്റെ സ്വന്തംതന്നെയാകുന്നു. അതുകൂടാതെയുള്ള ലേഖനങ്ങൾ മ. രാ. രാ. എം. രാജരാജവർമ്മരാജാ എം. ഏ. ബി. എൽ. കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ രാജാ മുതലായവർ എഴുതീട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഇവ എല്ലാംതന്നെ തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ളതു ഇദാനീന്തനഭാഷാഭിമാനികളിൽ പ്രഥമഗണനാർഹന്മാരായ ചിലർ ആകുന്നു. ഇവയിൽ ഓരോന്നും പ്രത്യേകം അർത്ഥശാസ്ത്രം, ചരിത്രം, സാഹിത്യം, തത്വശാസ്ത്രം, ജീവചരിത്രം മുതലായ ഓരോ വിഷയവിശേഷത്തെ ക്രോഡീകരിക്കുന്നു. ആകപ്പാടെ നോക്കുമ്പോൾ "ഗദ്യമാലിക" സംസ്കൃതത്തിൽ, "സുഭാഷിതാവലി" "സൂക്തിമുക്താവലി" "സുഭാഷിതരത്നഭാണ്ഡാഗാരം" മുതലായ പദ്യസൂക്തിസങ്കലനങ്ങൾപോലെ

ഭാഷയിൽ ഒരു ഗദ്യസൂക്തിമുക്താവലിയാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ വിദ്യാർത്ഥികൾ ഹൃദിസ്ഥമാക്കിയാൽ ഭാഷയിലെ ഗദ്യദാരിദ്ര്യം അചിരേണ അവസാനിക്കാൻ ഇടവരുന്നതാണെന്നുള്ളതിൽ ലേശം സംശയം ഇല്ല.

ഈ ഒന്നാംഭാഗംപോലെതന്നെ ഗദ്യമാലികയുടെ ശേഷമുള്ള ഭാഗങ്ങളും ഉൽകൃഷ്ടഗദ്യകൃതികളുടെ സാരസംകലനരൂപങ്ങളായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. അവയിൽ "രസികരഞ്ജിനി" "ഭാഷാപോഷിണി" മുതലായ മററു മാസികകളിൽനിന്നും "ഇന്ദുലേഖ" "അക്ബർ" "ശാരദ" മുതലായ ആഖ്യായികകളിൽനിന്നും വിജ്ഞാനമഞ്ജരി, സന്മാർഗ്ഗപ്രദീപം, മഹച്ചരിതസംഗ്രഹം മുതലായ ഇതരകൃതികളിൽ നിന്നുംകൂടി പാഠങ്ങളെ എടുത്തുചേർത്താൽ നന്നായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു. പ്രകരണാധികൃതന്റെ ശ്ലാഘ്യമായ ഈ വ്യവസായത്തെ സർവ്വകലാശാലയിലും വിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പിലും ഉള്ള അധികൃതന്മാർ വേണ്ടുംവണ്ണം അഭിനന്ദിച്ചു പരോപകാരനിരതനായി പരിശ്രമിക്കുന്ന ഇയാളെ യഥോചിതം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

തിരുവനന്തപുരം
൧൦൮൮ മീനം ൨-ാം } കേരളവർമ്മ

വിജ്ഞാപനം.

സൎവകലാശാലാപരീക്ഷകൾക്കും മററും പാഠ്യപുസ്തകങ്ങളായി നിൎദ്ദേശിക്കുവാൻ തക്ക യോഗ്യതയുള്ള ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ ദുൎല്ലഭങ്ങളാണെന്നുള്ള ആക്ഷേപം മലയാളഭാഷയ്ക്കു വളരെക്കാലമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഈ ന്യൂനതയെ പരിഹരിക്കുവാനായി, മലയാളഭാഷയിൽ പ്രസിദ്ധിയും പ്രശസ്തതയും സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള ഗദ്യകൎത്താക്കന്മാരുടെ പ്രബന്ധങ്ങളിൽ നിന്നു നമ്മുടെ പാഠശാലാവിദ്യാൎത്ഥികൾക്കും പൊതുജനങ്ങൾക്കും കൂടി മാതൃകാരൂപങ്ങളായ ഭാഗങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുത്തു ഒരു ഗ്രന്ഥാവലി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിനു കുറെ കാലമായി ഞങ്ങൾ വിചാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. പ്രസ്തുതപുസ്തകം ആ ഗ്രന്ഥാവലിയിൽ ഒന്നാമത്തേതും, മ. രാ. രാ. സി. പി. അച്യുതമേനോൻ ബി. ഏ. അവർകൾ പത്രാധിപരായിരുന്ന കാലത്തെ "വിദ്യാവിനോദിനി" മാസികയിൽനിന്നു എടുത്തിട്ടുള്ള ലേഖനങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതും ആകുന്നു. ഇതിൽ ചേൎത്തിട്ടുള്ള വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഒരു ജ്ഞാനം മലയാളികൾക്കു അന്യത്ര സുലഭമല്ലാത്തതും എന്നാൽ അത്യന്തം ആവശ്യകവും ആകുന്നു. ഇതിലെ ഗദ്യരീതി സുഗമവും ലാളിത്യാദിഗുണങ്ങൾ കൊണ്ടു് ഏററവും അനുകരണീയവും ആണെന്നു സഹൃദയന്മാർ സമ്മതിക്കുമെന്നു് ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഈ ഗ്രന്ഥാവലിയിൽ ചേരുന്ന ഇതരഗ്രന്ഥങ്ങളും ഇതുപോലെ തന്നെ വിഷയവൈശിഷ്ട്യം രചനാസൌഷ്ഠവം, വാക്ചാതുൎയ്യം മുതലായ ഗുണങ്ങൾകൊണ്ടു സൎവഥാ ആദരണീയങ്ങളും ആയിരിക്കണമെന്നാണു് ഞങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശ്യം.

ഞങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥാവലിയിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന ലേഖനങ്ങൾ മ. രാ. രാ. സി. എസ്സ്. ഗോപാലപ്പണിക്കർ ബി. ഏ; ഒ. എം. ചെറിയാൻ ബി. ഏ. എൽ. ററി., ഉള്ളൂർ എസ്സ്. പരമേശ്വരയ്യർ എം ഏ., ബി. എൽ., എം. ആർ. ഏ. എസ്സ്. * സി. എൻ. ഏ. രാമയ്യാശാസ്ത്രികൾ എം. ഏ., എം. ആർ. ഏ. എസ്സ്. * പി. കെ. നാരായണപിള്ള ബി. ഏ. ബി. എൽ. ജി. രാമൻമേനോൻ എം. ഏ. നന്ത്യാരുവീട്ടിൽ പരമേശ്വരൻപിള്ള ബി. ഏ. * കെ. ആർ. കൃഷ്ണപിള്ള ബി.ഏ. * മൂളിയിൽ കൃഷ്ണൻ ബി. ഏ. ബി. എൽ., എം. ആർ. ഏ. എസ്സ്. എഫ്. എം. യൂ. മുതലായവർ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതായിരിക്കും.

ഞങ്ങളുടെ ഈ ഉദ്യമത്തിൽ ഞങ്ങളെ ഹൃദയപൂൎവം പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചതിനു് "മലയാളഗദ്യജനകൻ" എന്ന പേരിനെ

---

* ഇവൎക്കു് പ്രസ്തുത പുസ്തകത്തിലെ ലേഖനങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനു് പരീക്ഷാസംബന്ധമായ തിരക്കുകളാൽ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

സർവ്വഥാ അർഹിക്കുന്ന കവികുലശിരോമണിയും അത്യുദാരമാനസനും സഹൃദയസാർവഭൌമനും ആയ കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിനോടും, സാഹിത്യരസികന്മാരിൽവെച്ചു അഗ്രഗണ്യനും വിദ്വജ്ജനസുഹൃത്തും, കുശാഗ്രബുദ്ധിയും, ഔദാര്യദയാനിധിയും, കൊച്ചി രാജവംശത്തിൽ അലങ്കാരഭൂതനും ആയ രാമവർമ്മ കൊച്ചുതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിനോടും, പ്രകടനാധികൃതന്മാരായ ഞങ്ങളെപ്പോലെ മററു കേരളീയരും അത്യന്തം കൃതജ്ഞതയുള്ളവരായിരിക്കേണ്ടതാണു്. ഈ മഹാത്മാക്കളുടെ തൂലികകളിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അവതാരികയും മുഖവുരയും ഈ പുസ്തകത്തെ എത്രമാത്രം പ്രശോഭിപ്പിക്കുന്നു എന്നുള്ളതിൽ അഭിജ്ഞന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായത്തിന്നു അവകാശമുണ്ടെന്നു ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നില്ല.

ഞങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശസിദ്ധിക്കായിട്ടു ഞങ്ങൾക്കു ചെയ്തിട്ടുള്ള അനർഘമായ സഹായത്തിന്നു വിദ്വൽമൌലിയും, ഭാഷാവിഷയങ്ങളിൽ സർവോപരി പ്രമാണഭൂതനും, മഹാനുഭാവനും, സർവ്വസമ്മതനും, മലയാളഭാഷയ്ക്കു അമൂല്യമായ സ്വത്തിനെ സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള മഹാനും, കുശാഗ്രബുദ്ധിയും ആയ ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ എം. ഏ., എം. ആർ. ഏ. എസ്സ്. തിരുമനസ്സിനോടും "വിദ്യാവിനോദിനി" പ്രസ്താവകനും സാഹിത്യരസജ്ഞന്മാരിൽ വെച്ചു അഗ്രേസരനും മലയാളത്തിൽ അദൃഷ്ടപൂർവ്വവും അസാധാരണവുമായ ഒരു ഗദ്യരചനാരീതിയെ പ്രദർശിപ്പിച്ചു സഹൃദയഹൃദയാഹ്ലാദനം ചെയ്ത മഹാനും ആയ സി. പി. അച്യുതമേനോൻ ബി. ഏ., അവർകളോടും ഞങ്ങൾ പ്രത്യേകം കൃതജ്ഞതയുള്ളവരായിരിക്കുന്നു.

പൊതുജനസുഹൃത്തും ഉദാരശീലനും ധർമ്മൈകതല്പരനും ആയ മ. രാ. രാ. പള്ളിയിൽ ഗോപാലമേനോൻ ബി. ഏ. അവർകൾ "വിദ്യാവിനോദിനി"യിൽനിന്നു ലേഖനങ്ങൾ യഥോചിതം തിരഞ്ഞെടുത്തു പുസ്തകരൂപമായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിന്നു ഞങ്ങൾക്കു അനുവാദം തന്നതിനെക്കുറിച്ചു ഞങ്ങൾ പ്രത്യേകം ഉപകാരസ്മരണയോടുകൂടെ ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഞങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന ഗ്രന്ഥാവലിയിൽ യഥോചിതലേഖനങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്തു ഞങ്ങളെ സഹായിച്ചുംകൊണ്ടിരിക്കുന്ന, മുൻപറഞ്ഞ വിദ്വാന്മാരായ ഞങ്ങളുടെ മാന്യമിത്രങ്ങളോടുള്ള കൃതജ്ഞതയെ ഞങ്ങൾ ഇവിടെ പ്രകാശിപ്പിച്ചില്ലെങ്കിൽ ഞങ്ങൾ കൃതകൃത്യന്മാരാകുന്നതല്ല.

പ്രകടനാധികൃതർ.

സംഗതിവിവരം.

—(0)—

൧. കേശവപിള്ള ദിവാൻജി.

കേശവപിള്ള ദിവാൻജിയുടെ പ്രസിദ്ധി തിരുവിതാംകൂറിലല്ലാതെ മറെറങ്ങും വളരെ ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. കൊച്ചീശ്ശീമയിലും ബ്രിട്ടീഷ് മലയാളത്തിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരു കേട്ടിട്ടുള്ളവർകൂടി വളരെ ദുർല്ലഭമാണ്. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വൃത്താന്തമറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർ, ഒന്നിലധികം രാജസഭയിലും ഒരുപോലെ ഇത്ര അഗ്രഗണ്യനായിട്ട മറെറാരു മലയാളി ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായി കേട്ടിട്ടില്ലെന്ന് നിസ്സംശയമായി സമ്മതിക്കുന്നതാണ്. ദരിദ്രന്മാരായ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ സന്താനമായി ജനിച്ച് സേവയും ശിപാർശയും കൂടാതെ തന്റെ ബുദ്ധിവൈഭവംകൊണ്ടും, സത്യംകൊണ്ടും, സ്വാമിഭക്തികൊണ്ടും ക്രമേണ വലുതായി ഒടുവിൽ, ൯൬൦-ൽ നാടുനീങ്ങിയ മഹാരാജാവിന്റെ പ്രധാനമന്ത്രിയും പ്രധാന സേനാപതിയുമായി, അന്നത്തെ ബങ്കാൾ ഗവർണർജനറാലുടെ പക്കൽനിന്നും രാജാകേശവദാസൻ എന്ന സ്ഥാനപ്പേർ സമ്പാദിച്ചു ഇദ്ദേഹം ഒരു അസാമാന്യനായിരുന്നു എന്ന് പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽതന്നെ സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണ്. ഇത്രമഹാനായുള്ള ഒരു മലയാളിയുമായി പരിചയമാകുന്നതിന്നു സ്വദേശാഭിമാനികളായ എല്ലാ മലയാളികൾക്കും അഭിലാഷമുണ്ടാകുമെന്നുള്ള ഉത്തമവിശ്വാസത്തിന്മേലാണ് ഞങ്ങൾ ഈ വിഷയത്തെപ്പററി ഇവിടെ എഴുതുന്നത്. എന്നാൽ ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെയും മററും ഇടയിലുള്ളതുപോലെ മഹാന്മാരുടെ ചരിത്രങ്ങളെ വിസ്തരമായി എഴുതുന്ന സമ്പ്രദായം നമ്മുടെ പൂർവികന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വൃത്താന്തം പൂർണ്ണമായി എഴുതുന്നതിന്നു തരമില്ലാതെ വന്നിരിക്കുന്നു എന്ന് വ്യസനത്തോടുകൂടി പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. താഴെ പറയുന്നിടത്തോളം സംഗതികളെ തിരുവനന്തപുരം പി. അയ്യപ്പൻപിള്ള അവർകൾ കേശവപിള്ളയെപ്പററി ഇംഗ്ലീഷിൽ ഒരു ചെറിയ പുസ്തകം എഴുതി പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിട്ടുള്ളതിൽ നിന്ന് എടുത്തിരിക്കുന്നതാണ്.

കേശവപിള്ള ഏതുകൊല്ലത്തിൽ ജനിച്ചു എന്നു തീർച്ചയായി പറയുന്നതിന്നു യാതൊരു രേഖയും ഉള്ളതായി ഞങ്ങൾ അറിയുന്നില്ല. എങ്കിലും ഏതു ൯൨൦-ാമാണ്ടിന് സമീപിച്ചായിരുന്നു എന്നു ഏകദേശം ഊഹിക്കാവുന്നതാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അമ്മ കുഞ്ഞുക്കുട്ടിയും ൧൨ വയസ്സുമുതൽ പത്മനാഭപുരം കൊട്ടാരത്തിൽ ഒരു തവണക്കാരിയുമായിരുന്നു. അങ്ങിനെ രാജ്യപ്രവൃത്തിചെയ്തു താമസിക്കുമ്പോൾ ഒരു ജ്യോതിഷക്കാരൻ ആ സ്ത്രീക്ക് സംബന്ധമായി, ഉടനെ ഗർഭമുണ്ടായി. മേടമാസം ൧൦-ാം

ത്തീയതി ഒരു പുത്രനെ പ്രസവിച്ചു. അവനു കേശവൻ എന്നു പേരുമിട്ടു. കുട്ടിക്കു അഞ്ചുവയസ്സായപ്പോൾ അവന്റെ ബുദ്ധിയേയും സാമൎത്ഥ്യത്തേയും കണ്ടു സന്തോഷിച്ചു സമീപത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു എഴുത്തുപള്ളിയിലെ ആശാൻ അവനെ ധൎമ്മമായി വിദ്യ പഠിപ്പിച്ചുതുടങ്ങി. ആ ആശാനു പഠിപ്പിക്കാനുള്ളതെല്ലാം അല്പകാലംകൊണ്ടു പഠിക്കയും ബാല്യത്തിൽതന്നെ കണക്കു കൂട്ടുന്നതിൽ അസാമാന്യമായ നൈപുണ്യത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങിനെ ൧൨-വയസ്സായപ്പോൾ ആ കുട്ടി തന്റെ കുടുംബത്തിലെ ദാരിദ്ര്യാതിരേകംകൊണ്ടു ഉപജീവനത്തിന്ന് വല്ലമാൎഗ്ഗവുമുണ്ടാകുമോ എന്ന് അന്വേഷിപ്പാൻ വേണ്ടി തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു പുറപ്പെട്ടു. പൂവാറ് എന്ന ദിക്കിൽ എത്തിയപ്പോൾ അവിടെ വെച്ച് ഒരു വലിയ കച്ചവടക്കാരനെ കാണുകയും ആയാൾ കുട്ടിയോടു വൎത്തമാനങ്ങളും ചില കണക്കുകളും ചോദിച്ചതിന്നു അവൻ ശരിപടി പറഞ്ഞതുകേട്ട് സന്തോഷിച്ചു ഒരുപ്പിക ശമ്പളത്തിന്മേൽ തന്റെ കണക്കെഴുത്തുകാരനായി അവനെ നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തു. കേശവൻ തന്റെ സത്യം കൊണ്ടും പ്രാപ്തികൊണ്ടും അല്പകാലത്താൽ അയാളുടെ വിശ്വാസത്തിന്നും ഇഷ്ടത്തിന്നും പാത്രമായിത്തീരുകയും തന്റെ സാമൎത്ഥ്യം കൊണ്ടും നിഷ്കൎഷകൊണ്ടും കച്ചവടത്തിന്ന് വളരെ അഭിവൃദ്ധി വരുത്തുകയും ചെയ്തു.

അങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ ഒരുരാത്രിയിൽ ആ കച്ചവടക്കാരൻ മഹാരാജാവിനെ മുഖംകാണിക്കാൻ പോയപ്പോൾ കേശവനും കൊട്ടാരത്തിലേക്കു കൂടെ പോയിരുന്നു. മഹാരാജാവിന്നു കച്ചവടസംബന്ധമായി പല കാൎയ്യങ്ങളും അയാളോടു സംസാരിപ്പാനുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ മുഖം കാണിച്ചു പുറത്തു വന്നപ്പോഴേക്കു നേരം കുറെ അധികമായി. പള്ളിയറയുടെ പുറത്തു കിടന്നു ഉറങ്ങിയിരുന്ന കേശവനെ വിളിക്കാതെ അയാൾ വീട്ടിലേയ്ക്കു പോയി. പിറേറന്നാൾ രാവിലെ രാജാവു പള്ളിക്കുറുപ്പുണൎന്നു വാതിൽതുറന്നു നോക്കിയപ്പോൾ നഗ്നനായി കിടന്നുറങ്ങുന്ന കേശവനെയാണ് കണികണ്ടതു്. അദ്ദേഹംകോപിച്ചു ഈ അശുഭലക്ഷണമായ കണിക്കുകാരണഭൂതനായ യുവാവിനെ പാറാവിൽ വെയ്ക്കുവാൻ കല്പിച്ചു. എന്നാൽ ദൈവഗത്യാ അന്നത്തെ ദിവസഫലം അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചതിന്നു നേരെ വിപരീതമായിട്ടാണു കാണപ്പെട്ടതു്. കേശവനെ പാറാവിൽ വെച്ചു ൫-നാഴിക കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അനവധി വാണിജ്യത്തോടു കൂടിയ ഒരു കച്ചവടക്കപ്പൽ തുറമുഖത്തു എത്തിയിരിക്കുന്നു എന്നു സന്തോഷകരമായ വൎത്തമാനംകേട്ടു. അദ്ദേഹം അതുകേട്ടു സന്തോഷിച്ചു് കേശവനെ

പാറാവിൽ നിന്നു വിട്ടുവാനും, അയാൾക്കു കൊട്ടാരത്തിൽതന്നെ ഒരു ജീവനം കൊടുക്കുവാനും കല്പിച്ചു. അന്നുമുതൽ കേശവൻ ക്രമേണ മഹാരാജാവിന്റെ പ്രീതിക്കു പാത്രമായി വരികയും, ഏറ്റ റെത്താമസിയാതെ കൊട്ടാരം സമ്പ്രതിയുടെ കീഴിൽ ഒരു ഗുമസ്ത നായി നിശ്ചയിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. കാൎയ്യാദികളിലുള്ള നൈ പുണ്യംകൊണ്ടും, ജാഗ്രതകൊണ്ടും, തന്റെ സ്വഭാവഗുണംകൊ ണ്ടും അയാൾ വേഗത്തിൽ എല്ലാവൎക്കും സമ്മതനായിത്തീൎന്നു. കൊട്ടാരം സമ്പ്രതിയായതന്നെയല്ല, ദിവാൻജികൂടിയും കേശ വപിള്ളയോടു കാൎയ്യങ്ങൾ ആലോചിച്ചുതുടങ്ങി.

കേശവപിള്ളയുടെ ആദ്യകാലത്തു രാജ്യഭാരം ചെയ്തുകൊ ണ്ടിരുന്നതു ൯൩൩-ൽ തിരുമുപ്പുകിട്ടി ൯൭൩-ൽ നാടുനീങ്ങിയ കാൎത്തികതിരുനാൾ രാമവൎമ്മമഹാരാജാവാകുന്നു. അതിവിദ്വാ നും നീതിമാനും രാജ്യതന്ത്രജ്ഞനും പ്രജാവത്സലനുമായ അദ്ദേഹ ത്തിന്റെ രാജ്യഭാരം വളരെ ക്ഷേമകരമായിരുന്നു എന്നു പ്രസി ദ്ധമാണല്ലോ. ആക്കാലത്തു കച്ചവടം, കൃഷി മുതലായതിന്റെ വൎദ്ധനകൊണ്ടു രാജ്യത്തു ധനസമൃദ്ധിയും വിദ്വൽ സല്ക്കാരം കൊണ്ടു വിദ്യാപ്രചാരവും പ്രജകൾക്കു പലപ്രകാരത്തിലുള്ള ക്ഷേ മവുമുണ്ടായിരുന്നു. കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ, ഉണ്ണായിവാരിയർ മുതലായ കവിതക്കാരും വിദ്വാന്മാരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ രക്ഷയിലിരുന്ന പ്രസിദ്ധന്മാരായവരാണ്. അതുകൊണ്ടു കേശവപിള്ള ക്രമേണ പ്രാപിച്ച ഉന്നതിയെക്കുറിച്ചു വിചാരിക്കുമ്പോൾ ആ മഹാരാ ജാവിനു യോഗ്യതയെ കണ്ടുപിടിക്കാനും സമ്മാനിപ്പാനും ഉണ്ടാ യിരുന്ന ശക്തികൂടി ഗണിക്കപ്പെടുവാൻ അവകാശമുള്ളതാണ്.

കേശവപിള്ള കൊട്ടാരത്തിൽ ഗുമസ്തനായിരിക്കുമ്പോൾ ക ച്ചവടസംബന്ധമായ കാൎയ്യങ്ങളിൽ ചില ഏൎപ്പാടുകൾ ചെയ്‌വാ ൻ അദ്ദേഹത്തെ നിയോഗിച്ചു. ബുദ്ധിമാനായ അദ്ദേഹം കച്ച വടത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധികൊണ്ടു രാജ്യത്തേക്ക് വളരെ ക്ഷേമമു ണ്ടാകുമെന്നുകണ്ട് അതിന്റെ പൂൎണ്ണമായും യഥാൎത്ഥമായുമുള്ള പ രിജ്ഞാനം സമ്പാദിപ്പാൻ വേണ്ടി സമീപത്തിൽ കച്ചവടശാല കൾ കെട്ടി വ്യാപാരം ചെയ്തുവന്നിരുന്ന ലന്തക്കാരോടും ഇംഗ്ലീ ഷുകാരോടും എഴുത്തുകുത്തുകൾ നടത്തിത്തുടങ്ങി. വളരെക്കാല ത്തെ പരിചയംകൊണ്ട് കച്ചവടകാൎയ്യത്തിൽ പ്രത്യേക നൈപു ണ്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഈ യൂറോപ്യന്മാരുമായുള്ള സമാഗമംകൊ ണ്ടു നാട്ടിലേക്കു വളരെ ഗുണങ്ങളുണ്ടായി. തിരുവിതാംകൂറിൽ ധാരാളമായി ഉണ്ടാകുന്ന ചില സാധനങ്ങളെ കമ്പനിക്കാൎക്കു കൊടുക്കത്തക്കവണ്ണവും പകരം അവിടെ പ്രത്യേകം ആവശ്യമുള്ള സാധനങ്ങളെ അവർ വരുത്തിക്കൊടുക്കത്തക്കവണ്ണവും അദ്ദേ

ഹം അവരുമായിട്ടു കരാറുചെയ്തു. ആ രാജ്യത്തുനിന്നു കൊടുത്തിരുന്നതു കുരുമുളക്, ഏലം, ഇലവർങ്ങം മുതലായവയും; പകരം അവർ തയ്യാർചെയ്തുകൊടുത്തിരുന്നതു ഇരുമ്പും, ചെമ്പും, പഞ്ചസാരയും പ്രത്യേകിച്ചു തോക്ക വെടിമരുന്നു മുതലായ യുദ്ധസാമഗ്രികളും ആയിരുന്നു. അന്നു മൈസൂരിലെ മഹാരാജാവായിരുന്ന ഹൈദർഅലി വളരെ ശക്തനും അക്രമിയും ആയിരുന്നതിനാൽ തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യരക്ഷയ്ക്കു നല്ലതായ ഒരു സൈന്യം ആവശ്യമായിരുന്നതുകൊണ്ടു ഈ ഏർപ്പാടു വളരെ ഗുണപ്രദമായിരുന്നു എന്നു നിസ്സംശയമായി പറയാവുന്നതാണ്. ഈ ഏർപ്പാടുകൊണ്ടു നല്ലപോലെ സന്നദ്ധന്മാരായ യോദ്ധാക്കളെ തയ്യാറാക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗമുണ്ടായി.

അക്കാലത്തെ തിരുവിതാംകൂറിലെ സേനാപതി ഡിലനോയി എന്ന ഒരു യൂറോപ്യനായിരുന്നു. കേശവപിള്ള ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ അയാളുടെ ഇഷ്ടനായിത്തീർന്നതിനാൽ അയാളുടെ സമാഗമംകൊണ്ടു അദ്ദേഹം ആധുനികസമ്പ്രദായപ്രകാരമുള്ള യുദ്ധത്തിനു വേണ്ട നൈപുണ്യം സമ്പാദിച്ചു. അയാളുടെ കീഴിലുണ്ടായിരുന്ന ലന്തക്കാരുടെയും പറങ്കികളുടെയും അടുക്കൽനിന്നു പാർസിഭാഷയും ഹിന്ദുസ്ഥാനിയും അദ്ദേഹം പഠിച്ചു. ഈ ഭാഷകളുടെയും യുദ്ധത്തിന്റെയും പരിജ്ഞാനം പിന്നീടു അദ്ദേഹത്തിനു വളരെ ഉപയോഗമായിവന്നു.

അക്കാലത്തു മൈസൂർ പട്ടാളത്തിൽ നായകനായി ക്രമേണ ഉന്നതിയെ പ്രാപിച്ച്, ഒടുവിൽ തന്റെ മഹാരാജാവിനെ രാജ്യഭ്രഷ്ടനാക്കി ആ സ്ഥാനത്തിൽ കയറിയിരുന്നവനും ടിപ്പുവിന്റെ പിതാവുമായ ഹൈദർ അലി ഉത്തരകേരളത്തെ ആക്രമിച്ചു കീഴടക്കുകയും കൊച്ചീമഹാരാജാവിനെ കീഴടക്കി കപ്പം വാങ്ങുകയും ചെയ്തതിന്റെശേഷം തിരുവിതാംകൂർരാജ്യത്തെ ആക്രമിപ്പാനായി പുറപ്പെട്ടു. എന്നാൽ അതിർത്തിയിങ്കൽ കച്ചവടസ്ഥലങ്ങളുണ്ടാക്കി വ്യാപാരം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ലന്തക്കാരുടെ തടസ്ഥംകൊണ്ടു രാജ്യത്തിന്റെ പുറത്തുനിന്നും കൊച്ചീരാജാവിനെപ്പോലെ കപ്പംകൊടുത്തു കീഴടങ്ങാൻ തിരുവിതാംകൂർ രാജാവിനോടു ആവശ്യപ്പെട്ടു. താൻ കർണ്ണാടകനവാബിന്റെ കീഴിലും കമ്പനിക്കാരുടെ സഖിയുമായിരുന്നതിനാൽ ഹൈദരുടെ അധീനത്തിലാകുവാൻ പാടില്ലെന്നു അയാളുടെ ദൂതനോടു മഹാരാജാവു മറുപടി പറഞ്ഞയച്ചു. അയാളുടെ ആക്രമത്തെക്കുറിച്ചു നവാബിനെയും കമ്പനിക്കാരെയും അറിയിക്കുകയും അതിർത്തിയിലുള്ള കോട്ടകളെ ബലപ്പെടുത്തുന്നതിനു കല്പനകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

ഈ അവസരത്തിൽ ദളവാ മരിച്ചു. ആ പണിക്ക കൊട്ടാരം സമ്പ്രതിയെയും സമ്പ്രതിപ്പണിക്ക കേശവപിള്ളയെയും നിയമിച്ചു. ആ കാലങ്ങളിൽ കൊട്ടാരം സമ്പ്രതി രാജ്യത്തുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരിൽ മൂന്നാമനായിരുന്നു. പുതിയ ദളവായുടെയും സമ്പ്രതിയുടെയും സേനാധിപതിയുടെയും ഉത്സാഹത്തിന്മേൽ അസംഖ്യം രൂപാ ചിലവുചെയ്തു അതിർത്തിക്കോട്ടകളെ വളരെ ഉറപ്പാക്കി. എന്നാൽ ഈ ശ്രമങ്ങൾകൊണ്ടു തല്ക്കാലം ആവശ്യമൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഇതു കഴിഞ്ഞ ഉടനെ ൯൪൪-ൽ ഹൈദരും ഇംഗ്ലീഷുകാരുംകൂടിയുണ്ടായ സമാധാന ഉടമ്പടിയിൽ ഹൈദർ തിരുവിതാംകൂറിനെ ആക്രമിക്കാതിരിപ്പാൻ പ്രത്യേകം ഒരു വകുപ്പു ചേർത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും ഈ ഉടമ്പടിയുടെ ശക്തിയും മഹാരാജാവു [illegible]യും ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെയും സഹായത്തോടുകൂടി അതിർത്തികൾ രക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ട ഉറപ്പുകൾ ചെയ്തുകൊണ്ടുതന്നെ ഇരുന്നു. ഇതുകൊണ്ടു ഉടനെതന്നെ ഫലം സിദ്ധിച്ചു. ഹൈദർ ഉത്തരകേരളത്തെ പിന്നെയും ആക്രമിച്ചു. സാമൂതിരിപ്പാടു മുതലായ രാജാക്കന്മാരെ രാജ്യഭ്രഷ്ടന്മാരാക്കി. അവർ തിരുവിതാംകൂറിലേക്ക ഓടിപ്പോകകയും മഹാരാജാവു അവരെ വളരെ സൽക്കാരത്തോടുകൂടി സ്വീകരിക്കകയും അവക്കു അഭയം കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. അതുകേട്ടു കോപിച്ചു ഹൈദർ വലുതായ ഒരു സൈന്യത്തോടുകൂടി തിരുവിതാംകൂറിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. എന്നാൽ അയാൾ അവിടെ എത്തിയപ്പോഴേയ്ക്കു, ഉടമ്പടി ലംഘനം ചെയ്തതിനു ഇംഗ്ലീഷുകാർ അയാളുടെ നേരെ യുദ്ധത്തിനായി വട്ടംകൂട്ടിത്തുടങ്ങിയെന്നു കേട്ടു പിൻതിരിഞ്ഞു തന്റെ നാട്ടിലേക്ക പോന്നു. പിന്നെയുണ്ടായ യുദ്ധത്തിൽ ബ്രിട്ടീഷ് പട്ടാളത്തെ തിരുവിതാംകൂറിലെ നായർസൈന്യം വളരെ സഹായിച്ചു എന്നും അതിന്റെ നേതാവായിരുന്ന കേശവപിള്ള ഒരു സേനാപതിയുടെ മുഖ്യചിഹ്നങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിച്ചു എന്നും ഇംഗ്ലീഷ് സേനാനായകന്മാർ തന്നെ സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു. മംഗലപുരത്തു വച്ചുണ്ടായ ഉടമ്പടിയോടുകൂടി ഈ യുദ്ധം കലാശിച്ചു.

യുദ്ധം കഴിഞ്ഞതിന്റെശേഷം മഹാരാജാവു രാമേശ്വരത്തേക്കു എഴുന്നള്ളി. ആ എഴുന്നള്ളത്തിനുവേണ്ട വട്ടങ്ങൾ കൂട്ടിയതു കേശവപിള്ളയായിരുന്നു. തിരിച്ചെഴുന്നള്ളിയതിന്റെശേഷം ദളവായും കേശവപിള്ളയും ചെയ്ത യത്നത്തെക്കുറിച്ചു സന്തോഷിച്ചു അവക്കു എന്തു പ്രതിഫലമാണു വേണ്ടതെന്നു മഹാരാജാവു ചോദിച്ചു. ദളവാ മരണശേഷം തന്റെ [illegible]കൾ തന്റെ മുതലനുഭവിക്കുന്നതിനു യാതൊരുപദ്രവവും ഉ

രാതെ ഇരിക്കണമെന്നു അപേക്ഷിച്ചു. ഈ അപേക്ഷ ആ കാലങ്ങളിലുള്ള രാജാക്കന്മാരുടെ അനീതിയെ വെളിവാക്കുന്നു. കേശവപിള്ള മഹാരാജാവു ആയുരാരോഗ്യാദികളോടും അവിച്ഛിന്നഖ്യാതിയോടും വളരെക്കാലം പ്രജാപരിപാലനം ചെയ്യുമാറാകണമെന്നു മാത്രമെ തനിക്കു പ്രാർത്ഥനയുള്ളു എന്നു പറഞ്ഞു.

൯൬൩-ൽ ദളവാ മരിച്ചു. സവീസ്സുക്രമപ്രകാരം ആ സ്ഥാനത്തേയ്ക്കു നിയമിച്ച ആൾ പ്രാപ്തനും ബുദ്ധിമാനും അല്ലായിരുന്നു എങ്കിലും സർവാധികാര്യക്കാരായി കേശവപിള്ളയെ നിശ്ചയിച്ചതിനാലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃഷ്ടി എല്ലായിടത്തും എത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നതിനാലും രാജ്യത്തിനു യാതൊരു ദോഷവും സംഭവിച്ചില്ല. അങ്ങിനെ ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആ ദളവായും മരിച്ചു. ൯൬൪ കന്നി ൧൫-നു കേശവപിള്ളയെ പ്രധാനമന്ത്രിയാക്കി നിശ്ചയിച്ചു. അന്നുമുതൽ ചില ഇംഗ്ലീഷുകാരുടേയും നവാബിന്റെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടേയും അഭിപ്രായപ്രകാരം ദളവാ എന്ന പേരുമാററി ദിവാൻ എന്നാക്കി.

കേശവപിള്ളയ്ക്കു ദിവാൻപട്ടം കിട്ടിയതിൽപിന്നെ വളരെ താമസിയാതെ തിരുവിതാംകൂറിനു വലിയൊരു ആപത്തു നേരിട്ടു. അതിന്റെ നിവാരണത്തിന്നു അന്നു ഇത്ര കേമനായ ഒരു മന്ത്രി ഉണ്ടായിരുന്നതു ആ നാട്ടിലെ ഭാഗ്യംതന്നെ. ൯൫൭-ൽ ഹൈദർ മരിച്ചു. ഈ ദിക്കുകളിൽ ഇപ്പോഴും വളരെ പ്രസിദ്ധിയുള്ള ടിപ്പു സിംഹാസനാരോഹണംചെയ്തു. അയാൾക്കു തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യം തന്റെ കീഴിലാക്കണമെന്നു വളരെ ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. അതിനു ഓരോ ഉപായങ്ങൾ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ അയാളുടെ ശല്യം സഹിപ്പാൻ പാടില്ലാതെയായിട്ടു ഉത്തരകേരളത്തിൽ നിന്നു പല രാജാക്കന്മാരും തിരുവിതാംകൂറിലേയ്ക്കു പോയി. അപ്പോൾ ടിപ്പു അവരെ അയാളുടെ അധീനത്തിലേയ്ക്കു തിരിച്ചയയ്ക്കുന്നതിനു ആവശ്യപ്പെട്ടതിനെ മഹാരാജാവു കൈക്കൊണ്ടില്ല. എന്നാൽ ഇംഗ്ലീഷുകാരുമായുള്ള ഉടമ്പടി ഹേതുവായിട്ടു തൽക്കാലം യുദ്ധത്തിന്നു പുറപ്പെടുന്നതിന്നും തരമില്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു തന്റെ കീഴിലിരുന്ന കൊച്ചിരാജാവു മുഖാന്തിരം തിരുവിതാംകൂർ രാജാവുമായി സഖ്യമാകുന്നതിനു തനിക്കു ആഗ്രഹമുണ്ടെന്നു അദ്ദേഹത്തെ അറിയിച്ചു. ഈ ആഗ്രഹത്തെ അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചില്ലെന്നു തന്നെയല്ല ആ വിവരമൊക്കെയും ഇംഗ്ലീഷുകാരെ അറിയിക്കുകയുംകൂടിചെയ്തു. അവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അപേക്ഷപ്രകാരം സകല കാര്യങ്ങളും ആലോചിക്കുന്നതിനു ഒരു ഇംഗ്ലീഷുദ്യോഗസ്ഥനേയും രാജ്യരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി രണ്ടുമൂന്നു ബ്രിട്ടീഷു പട്ടാളത്തെയും അ

യച്ചുകൊടുത്തു. ഈ വർത്തമാനങ്ങൾ എല്ലാംകേട്ട് ടിപ്പു രഹസ്യമായി യുദ്ധത്തിന് ഒരുങ്ങിത്തുടങ്ങി. തിരുവിതാംകൂറിലെ അതിർത്തിയിൽ ലന്തക്കാരുടെ വകയായി കൊടുങ്ങല്ലൂർക്ക് സമീപം ജയക്കോട്ട എന്നും കൃഷ്ണൻകോട്ട എന്നും രണ്ടു കോട്ടയുണ്ടായിരുന്നതു അവരുടെ പക്കൽനിന്നും വാങ്ങുന്നതിന് അയാൾ ഉത്സാഹിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് കേട്ട ഉടനെ കേശവപിള്ള ആ ക്രയംകൊണ്ടു് രാജ്യരക്ഷയ്ക്കു വളരെ ദോഷം വരുമെന്നറിഞ്ഞു് ആ കോട്ടകളെ തിരുവിതാംകൂറിലേക്കു വാങ്ങി. ഈ കോട്ടകൾ തന്റെ കീഴിലായിരുന്ന കൊച്ചിമഹാരാജാവിന്റെ വകയായിരുന്നതിനാൽ ലന്തക്കാർക്ക് അതുകൾ കൊടുപ്പാനോ തിരുവിതാംകൂറിലേയ്ക്കു അതു വാങ്ങുവാനോ അവകാശമില്ലായിരുന്നതിനാൽ ആ ക്രയം സാധുവല്ലെന്നുള്ള കാരണം പറഞ്ഞു് ടിപ്പു യുദ്ധയാത്രക്കൊരുങ്ങി. അറുപത്തഞ്ചാമാണ്ടത്തെ പാളയമെന്ന് ഇപ്പോഴും ഈ ദിക്കുകളിൽ ജനങ്ങൾ പറഞ്ഞുവരുന്നത് ഈ യുദ്ധയാത്രയിലുണ്ടായതാണു്.

ടിപ്പു ഒരു വലിയ സൈന്യത്തോടുകൂടി യുദ്ധത്തിനായി പുറപ്പെട്ടു മുമ്പിൽകൂടി ഒരു ദൂതനെ അയച്ചു് ഉത്തരകേരളത്തിൽനിന്നു് അവിടെവന്നു താമസിച്ചിരുന്നവരെ അയാളുടെ അധീനത്തിലേക്കു അയക്കണമെന്നും, തിരുവിതാംകൂർ സൈന്യത്തെ കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽനിന്നു പിൻവലിക്കണമെന്നും, അതിർത്തിക്കോട്ടകളിൽ ചിലതിനെ തകർത്തു കളയണമെന്നും മഹാരാജാവിനോടാവശ്യപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം അതിനൊന്നും സമ്മതിക്കാത്തതിനാൽ ടിപ്പു കുപിതനായി ആ കോട്ടകളെ ആക്രമിച്ചു. ഇതിനു കുറേദിവസം മുമ്പിൽ മഹാരാജാവ് കേശവപിള്ളയെ സേനാപതിയായി നിശ്ചയിച്ചിരുന്നതിനാൽ കോട്ടകളെ ആക്രമിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹമായിരുന്നു ടിപ്പുവിനോടു നേരിട്ടതു്. ആ യുദ്ധത്തിൽ അദ്ദേഹവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ താഴെ ഉണ്ടായിരുന്ന നായർ സൈന്യവും വളരെ യുദ്ധസാമർത്ഥ്യത്തെയും പരാക്രമത്തെയും പ്രകടിപ്പിക്കുകയും, അതിനാൽ തൽക്കാലം ടിപ്പുവിന്റെ സൈന്യം പിൻവാങ്ങേണ്ടിവരികയും ചെയ്തു. അങ്ങിനെ പിൻതിരിഞ്ഞു ഓടിപ്പോകുന്ന ലഹളയിൽ ടിപ്പുവിന്റെ വിലപിടിച്ച വാളും പരിചയും ചില കൈമോതിരങ്ങളും മെയ്യാഭരണങ്ങളും പോർക്കളത്തിൽനിന്നു കൊണ്ടുപോകുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അതുകളെ ജയചിഹ്നങ്ങളായി കേശവപിള്ള മഹാരാജാവിനു അയച്ചുകൊടുത്തു.

അന്യോന്യസഹായത്തിനായി തമ്മിൽ സഖ്യം ചെയ്തിരിക്കുന്ന രാജാവിന്റെ രാജ്യത്തെ ഇങ്ങിനെ ആക്രമിച്ച വർത്തമാനം

കേട്ടിട്ട് മദ്രാശി ഗവർണ്ണർ ടിപ്പുവിന്ന് ഇങ്ങിനെ ചെയ്യരുതെ
ന്നായില്ലെന്നു ഒരു എഴുത്തയച്ചതല്ലാതെ യാതൊന്നും ചെയ്തില്ല.
ഇതു കണ്ട് ടിപ്പു ധൈര്യപ്പെട്ട് മൈസൂരിൽനിന്ന് പിന്നെയും
സേനകളെ വരുത്തി രണ്ടാമതും കോട്ടകളെ ആക്രമിച്ചു. തിരുവി
താംകൂർ സൈന്യത്തിന്ന് ഈ പുതിയ സൈന്യത്തോടു നേരിടുന്ന
തിന്ന് ശക്തി മതിയാകയില്ലെന്നു കണ്ട് കേശവപിള്ള സൈന്യ
ത്തോടുകൂടി പിന്തിരിഞ്ഞു. ഈ അവസരത്തിൽ ടിപ്പു തിരുവി
താംകൂർ രാജ്യത്തിൽകടന്നു കാണുന്നവരെയെല്ലാം കൊല്ലുകയൊ
മാർഗ്ഗത്തിൽ കൂട്ടുകയൊ ചെയ്യുകയും ഭവനങ്ങളിൽ കടന്ന് കൊള്ള
യിടുകയും തീ വയ്ക്കുകയും മറ്റു പല പ്രകാരത്തിലുള്ള അക്രമ
ങ്ങൾ നടത്തുകയും ചെയ്തു. ആലുവാവരെ എത്തിയപ്പോൾ വിചാ
രിക്കാത്തതായ ഒരു പ്രതിബന്ധമുണ്ടായി. മദ്രാസി ഗവർണ്ണരു
ടെ ഉദാസീനത മനസ്സിലായപ്പോൾ ബങ്കാളത്തെ ഗവർണ്ണർജന
റൽ മദ്രാശിക്കു വരികയും ഗവർണ്ണരുടെ പ്രവൃത്തി അതൃപ്തികര
മാണെന്നുകണ്ട് അയാളെ പണിയിൽനിന്നു പിരിച്ച് വേറെ ഒ
രാളെ നിശ്ചയിക്കുകയും ടിപ്പുവിനോടു യുദ്ധത്തിനായി പുറപ്പെ
ടുകയും ചെയ്തു. ഇംഗ്ലീഷുകാരും ടിപ്പുവും തമ്മിലുണ്ടായ യുദ്ധ
ത്തെക്കുറിച്ച് ഈ പുസ്തകത്തിൽ വിസ്തരിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല.
എന്നാൽ ടിപ്പു ആ യുദ്ധത്തിൽ തോല്ക്കുകയും രാജ്യത്തിൽ പകു
തി ഇംഗ്ലീഷുകാൎക്ക് കൊടുക്കേണ്ടിവരികയും ചെയ്തു എന്നും ഇം
ഗ്ലീഷുകാരുടെ സഹായത്തിന്നായി ഒരു നായർപട്ടാളത്തോടു
കൂടി കേശവപിള്ള മൈസൂരിലേക്കുപോയി വളരെ കീർത്തിയേയും
മാന്യതയേയും സമ്പാദിച്ച് തിരിച്ചുവന്നു എന്നും മാത്രം ഇവിടെ
പറയുന്നു.

ഇപ്പോൾ മലയാള ജില്ലയെന്നു പറയുന്ന ഉത്തരകേരളത്തെ
ടിപ്പു ആക്രമിച്ചപ്പോൾ അവിടത്തെ നാടുവാഴികളും മറ്റും തിരു
വിതാംകൂറിൽ ശരണംപ്രാപിച്ചു എന്നു ഇതിന്നു മുമ്പിൽ പറ
ഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലൊ. അനാഥസ്ഥിതിയിൽ കിടന്നിരുന്ന ആ രാജ്യ
ത്തെ കാൎയ്യങ്ങളെല്ലാം വഴിപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു ഇംഗ്ലീഷുകാർ മ
ഹാരാജാവിനെയും അദ്ദേഹം ആ ചുമതല കേശവപിള്ളയേയും
ഏല്പിച്ചു. ടിപ്പു അവിടത്തെ ഭൂമിയെല്ലാം തന്റെ സേവകന്മാ
ൎക്ക് ഭാഗിച്ചുകൊടുക്കയും മുമ്പിലുണ്ടായിരുന്ന അതിരുകളേയും
ആധാരങ്ങളേയും നശിപ്പിച്ചുകളകയും ചെയ്തിരുന്നതിനാൽ ആവ
ലാധിവരാത്ത വിധത്തിൽ യഥാക്രമമായി അതാതു ആളുകൾക്കു
അവരവരുടെ ഭൂമി തിരിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിന് കേശവപിള്ള ശീ
ഘ്രപ്രയത്നം ചെയ്യേണ്ടിവന്നു. അദ്ദേഹം ഏതെല്ലാം വിധത്തി
ലാണു കാൎയ്യങ്ങൾ നടത്തിയത് എന്ന് ഇവിടെ പറയുന്നതിന്നു

സ്ഥലമില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹം എല്ലാപേക്കും സമ്മതമാകത്തക്കവണ്ണം അവരവരുടെ ഭൂമി അവരവക്ക് തിരിച്ചുകൊടുക്കുകയും കമ്പനിക്കാക്ക് വേണ്ടുന്നങ്ങൾ സിദ്ധിക്കുന്നതിന് പല ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്യുകയും ചെയ്തു തിരിച്ചുപോന്നു എന്നുമാത്രം പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലോ.

യുദ്ധമെല്ലാം കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം നാട്ടിലെ ക്ഷേമാഭിവൃദ്ധിക്ക് വേണ്ട കാര്യങ്ങൾ ആലോചിപ്പാൻ സാവകാശമുണ്ടായപ്പോൾ കേശവപിള്ള അതിന്നുവേണ്ടി പല ഏർപ്പാടുകളും ചെയ്തു. നാട്ടിൽ ധനപുഷ്ടിയുണ്ടാക്കുന്നതിന് കച്ചവടം വർദ്ധിപ്പിപ്പാനാണ് അദ്ദേഹം പ്രധാനമായി യത്നിച്ചത്. കച്ചവടത്തിന് യോഗ്യതയുള്ളതും കപ്പലുകൾക്കും മറ്റും നിർബാധമായി വന്നു നിൽക്കാവുന്നതുമായ സ്ഥാനങ്ങളെ തിട്ടപ്പെടുത്തുന്നതിന്നുവേണ്ടി കന്യാകുമാരിമുതൽ വൈക്കംവരെയുള്ള സമുദ്രതീരത്തെ അദ്ദേഹം പരിശോധിപ്പിച്ചു, കൊല്ലം, വിഴിഞ്ഞം എന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ കച്ചവടസ്ഥലങ്ങളുണ്ടാക്കിയതിന്റെ ശേഷം ആലപ്പുഴ എന്ന പ്രദേശത്തെ പ്രധാന തുറമുഖമാക്കി. ആലപ്പുഴ അന്ന് ഒരു കാടായിരുന്നു. ആ സ്ഥാനം കച്ചവടത്തിന്നു വളരെ സൌകര്യമുള്ളതാണെന്നു കണ്ട് അവിടെ സർക്കാർ ചില വിധേൽ കച്ചവടസ്ഥലങ്ങളുണ്ടാക്കി ബൊംബായിൽനിന്നും മറ്റും കച്ചിക്കാരെയും വന്യന്മാരെയും തിരുനെൽവേലിയിൽ നിന്ന് ബ്രാഹ്മണരെയും വ്യാപാരത്തിനായി കൊണ്ടുവന്നു പാർപ്പിക്കുകയും അവിടെ കൊണ്ടുവന്നു, കച്ചവടം ചെയ്യത്തക്കവണ്ണം കരാറു ചെയ്തു നാട്ടിലെ മരമെല്ലാം പാറായിത്തരകനെ കുത്തകയായി ഏല്പിച്ചുകൊടുക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. പുറമേ ആ സ്ഥലത്തിന്നു പ്രാധാന്യമുണ്ടാക്കുവാൻവേണ്ടി ഒരു അമ്പലവും കൊട്ടാരവും കച്ചേരിയും പണിയിച്ചു തമ്പുരാനും ദിവാൻജിയും കൂടക്കൂടെ അവിടെ വന്നു താമസിക്കയും ചെയ്തുവന്നു. ഇങ്ങിനെയാണ് ആലപ്പുഴ തുറമുഖമുണ്ടായത്. ഇപ്രകാരംതന്നെ കോട്ടാർ, തിരുവനന്തപുരം മുതലായ ദിക്കുകളിലും കച്ചവടം വർദ്ധിക്കുന്നതിന്നു പല ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തു. ഇതിന്നുപുറമേ നാഞ്ചിനാട്ടിലും മറ്റും കൃഷിപ്പണിക്ക് സൌകര്യത്തിന്നുവേണ്ടി തോടുകളുണ്ടാക്കുകയും മറ്റും ചെയ്യുകയും പ്രധാന പ്രവാഹത്തിന് പുതിയ നാണ്യങ്ങൾ പലതുമുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തു.

ടിപ്പുവിനോട് യുദ്ധം നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ തിരുവിതാംകൂർ വടക്കെ അതിർത്തികളിൽ സ്ഥാപിച്ചിരുന്ന ഇംഗ്ലീഷ് സൈന്യത്തിന്റെ ചെലവ് യുദ്ധം കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷവും നടത്തുന്നതു അനാവശ്യവും പ്രയാസവുമാണെന്നു കണ്ട് കേശവ

പിള്ള ആ സൈന്യത്തെ പിൻവലിക്കുന്നതിന്ന് മദ്രാശിഗവൎണ്ണൎക്ക് എഴുതി. എന്നാൽ അയാൾ അതു സമ്മതിച്ചില്ല. അപ്പോൾ ദിവാൻജി വിവരമെല്ലാം ഗവൎണ്ണർ ജനറലിനേയും മറ്റു യോഗ്യരേയും അറിയിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദങ്ങളെ സമ്മതിച്ചു മേലിൽ നടക്കേണ്ട ക്രമങ്ങൾക്ക് കമ്പനിക്കാർ ഒരു പുതിയ ഉടമ്പടി ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തു. കേശവപിള്ളയുടെ പ്രയത്നംകൊണ്ടു സിദ്ധിച്ചതും തിരുവിതാംകൂർ, ബ്രിട്ടീഷ് എന്നീ ഗവൎമ്മെന്റുകൾ തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെ നിൎണ്ണയിക്കുന്നതുമായ ഈ ഉടമ്പടിപ്രകാരം തന്നെയാണ് ഈ രണ്ടു രാജ്യങ്ങളുംതമ്മിൽ സഖ്യമായി ഇപ്പോഴും എല്ലാ പ്രധാന സംഗതികളിലും നടന്നുവരുന്നത്.

ഈ ഉടമ്പടി ഉണ്ടായതു ൯൬൩-ാമാണ്ടിലായിരുന്നു. അതിന്റെശേഷം മഹാരാജാവും കേശവപിള്ളയും കൂടെ മൂന്നു കൊല്ലമേ രാജ്യഭാരമുണ്ടായുള്ളു. ഇതിന്നു മുമ്പിലും പ്രത്യേകിച്ചും ഈ മൂന്നു കൊല്ലവും അദ്ദേഹം ജനങ്ങളുടെ ക്ഷേമത്തിന്നുവേണ്ടി രാപ്പകൽ ഒരുപോലെ യത്നിക്കുകയും ജനങ്ങളുടെ ബഹുമാനത്തിന്നും കൃതജ്ഞതയ്ക്കും പാത്രമാകയും ചെയ്തു. ബങ്കാളത്തെ ഗവൎണ്ണർ ജനറൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജ്യഭരണകൌശലത്തേയും സ്വാമിസാമൎത്ഥ്യത്തേയും കണ്ടു സന്തോഷിച്ചു "രാജാകേശവദാസൻ" എന്ന സ്ഥാനം കൊടുത്തു. അവരവരുടെ മാഹാത്മ്യത്തെ ഉൽഘോഷിക്കുന്നതിന്നും ഇംഗ്ലീഷ് അധികാരികളുടെ സേവപിടിക്കുന്നതിന്നും വളരെ സൌകൎയ്യമുള്ള ഈ കാലങ്ങളിലും വളരെ ദുൎല്ലഭമായ ഈ സ്ഥാനം അന്നത്തെക്കാലത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്നു സിദ്ധിച്ചതുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ യോഗ്യതയ്ക്കു പ്രബലമായ ഒരു തെളിവാകുന്നു. മഹാരാജാവും അദ്ദേഹത്തിന്നുവേണ്ടി എന്തു ചെയ്യുന്നതിന്നും തയ്യാറായിരുന്നു എന്നുതന്നെയല്ല വളരെ ഭൂമി കരമൊഴിവായി കൊടുപ്പാനും തീൎച്ചയാക്കി. എന്നാൽ അദ്ദേഹം തന്റെ അദ്ധ്വാനങ്ങൾക്കു അധികം കാംക്ഷിച്ചിരുന്നതു തന്റെ സ്വാമിയുടെ മനസ്സിനേയും നാട്ടിന്റെ ക്ഷേമത്തേയും ആയിരുന്നതിനാൽ ആ സമ്മാനത്തെ സ്വീകരിച്ചില്ല. മേല്പറഞ്ഞ സംഗതികൾ ആലോചിക്കുമ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തെ തിരുവിതാംകൂറിലുള്ളവർ നന്ദിപൂൎവ്വം ഇപ്പോഴും വിചാരിക്കുന്നതിനേയും ഇപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തെ "വലിയ ദിവാൻജി" എന്നു വിളിച്ചുവരുന്നതിനേയും കുറിച്ച് ഒട്ടുംതന്നെ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ലല്ലോ.

൯൭൩-ാമാണ്ടിൽ മഹാരാജാവു നാടുനീങ്ങി, ഈ സംഭവം കേശവപിള്ളയ്ക്കു വളരെ ദോഷകരമായിരുന്നു. മഹാരാജാവിന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവൃത്തികളുടേയും ഗുണങ്ങളെ അറിഞ്ഞ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആലോചനകളെ അനു

സരിക്കുന്നതിനും സഹായിക്കുന്നതിനും ഉള്ള ഗുണവും ബുദ്ധി
യും ഉണ്ടായിരുന്നതിനാലാകുന്നു കേശവപിള്ളയ്ക്ക് ഇത്രത്തോളം
രാജ്യത്തിന് അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാക്കുവാൻ സാധിച്ചത്. എന്നാൽ
അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണശേഷം സിംഹാസനാരോഹണം ചെയ്ത
ബാലരാമവർമ്മ മഹാരാജാവ് ൧൬-വയസ്സായ ഒരു യുവാവും കു
റെ മന്ദബുദ്ധിയും ആയിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹം സ്വാർത്ഥപരന്മാ
രും ദുർവൃത്തന്മാരുമായ സേവന്മാരുടെ പാട്ടിലായി. ഈ സേവ
ന്മാരിൽ പ്രധാനി ശങ്കരൻ നമ്പൂരി എന്നൊരാളായിരുന്നു. അ
ദ്ദേഹത്തിന് കേശവപിള്ളയുടെ അഭ്യുദയം നശിപ്പിച്ച് ആ സ്ഥാ
നത്തു കയറണമെന്നായിരുന്നു മോഹം. ഇതു നിമിത്തം അദ്ദേ
ഹം ഓരോ ദുർബോധനകൾ ചെയ്തു മഹാരാജാവിനെ ദിവാൻ
ജിയുടെ പരമശത്രുവാക്കിത്തീർക്കുകയും അദ്ദേഹം കൊട്ടാരത്തിൽ
കടക്കുവാൻ തന്നെ പാടില്ലെന്നു വരുത്തുകയും ചെയ്തു. അങ്ങി
നെ കുറെനാൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു ദിവസം അദ്ദേഹത്തെ പ
ണിയിൽനിന്നു തീരെ പിരിച്ചു എന്നതുമാത്രമല്ല കൊട്ടാരത്തിൽ
പാറാവിൽ വെയ്ക്കുകയും കൂടി ചെയ്തു. അവിടുന്ന് ൧൦-ദിവസം
കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കേശവപിള്ള കാരാഗൃഹത്തിൽ കിടന്നു പെട്ടെ
ന്നു മരിച്ചു എന്നു നമ്പൂരി ജനങ്ങളെ അറിയിച്ചു. എന്നാൽ അ
തു് കാലമൃത്യു അല്ലെന്നും ഈ ദുഷ്ടനമ്പൂരിയുടെ കല്പനപ്രകാരം
പരിചാരകന്മാർ അദ്ദേഹത്തെ വിഷം കൊടുത്തു കൊന്നതാണെ
ന്നുമാകുന്നു ഇപ്പോഴും ജനങ്ങളുടെ വിശ്വാസം. അദ്ദേഹം മരി
ച്ചു ഉടനെ മഹാരാജാവ് നമ്പൂരിയെ ദിവാൻജിയാക്കി. ദിവാ
ൻപട്ടം കിട്ടിയതിന്റെശേഷം അദ്ദേഹം മുമ്പിൽ ചെയ്ത പ്രവൃത്തി
കേശവപിള്ളയുടെ സകല മുതലിനെയും സർക്കാരിലേക്കു അടക്കു
കയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യ നിത്യം ധരിച്ചിരുന്ന ആ
ഭരണങ്ങളെയും കൂടി പിടിച്ചുപറിച്ചു എന്നല്ലേ പറയേണ്ടു.

തന്റെ സ്വാമിയുടെയും നാട്ടുകാരുടെയും ഐശ്വര്യത്തി
നും ഖ്യാതിക്കും വേണ്ടി സ്വാർത്ഥചിന്ത കൂടാതെ രാപ്പകൽ പ്രയ
ത്നം ചെയ്തതിനുള്ളതായ ഈ പ്രത്യുപകാരത്തെപ്പറ്റി എന്താണു
പറയേണ്ടത്.

ഇതുകൊണ്ടു

"മൂർച്ചയുള്ളൊരു കത്തി ലേഹനം ചെയ്തീടാമോ
മൂർഖപ്പാമ്പിന്റെമുഖം ചുംബനംചെയ്തീടാമോ
സിംഹത്തെച്ചെന്നു പരിരംഭണംചെയ്തീടാമോ
സിദ്ധമാമിതെങ്കിലും സിദ്ധിയാനൃപാർച്ചനം"

എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് ഒരു അതിശയോക്തിയല്ലെന്ന് സ്പഷ്ടമാ

കുന്നു. ഈ സംഗതിയെപ്പററി പ്രസിദ്ധമായ ഒരു ശ്ലോകമുള്ളതിനെ ഇവിടെ എഴുതി ഇതിനെ അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

ക്ഷോണീകോണശതാംശപാലനകലാദുർവ്വാരഗർവ്വാനല-
ക്ഷുഭ്യൽക്ഷുദ്രനരേന്ദ്രചാടുരചനാം ധന്യാം ന മന്യാമഹേ
ദേവം സേവിതുമേവ നിശ്ചിനുമഹേ യോസൌ ദയാലുഃ പുരാ
ധാനാമുഷ്ടിമുചേ കുചേലമുനയേ ദത്തേസ്മ വിത്തേശതാം.

---

൨. സുശീലം.

മനുഷ്യൎക്കു വിദ്യയും ബുദ്ധിയും അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഈ ഗുണങ്ങളോടു കൂടിയവർ ഓരോ അവസരങ്ങളിൽ നടത്തുന്ന മഹത്തായ കാൎയ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു ജനങ്ങൾ സാധാരണയായി ആശ്ചൎയ്യപ്പെടുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ ഇതുകളെക്കാൾ വലുതായ ഒരു ഗുണം മനുഷ്യൎക്കു സിദ്ധിക്കാറുന്നതായിട്ടുണ്ടു്. അതിന്റെ പേർ സുശീലമെന്നാകുന്നു.

വിദ്യയും ബുദ്ധിയും ഉള്ളവർ സ്വയമേവ സുശീലന്മാരായി ഭവിക്കുമെന്നു ചിലർ അബദ്ധമായി വിചാരിക്കുന്നുണ്ടു്. വിദ്യയും ബുദ്ധിയും ധാരാളമുള്ള ചിലർ ദുസ്സ്വഭാവികളായും ഈവക ഗുണങ്ങളില്ലാത്ത ചിലർ സുശീലന്മാരായും തീൎന്നു കാണാറുള്ളതുകൊണ്ടു സുശീലം വിദ്യയേയും ബുദ്ധിയേയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതാണെന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ലാതെ വരുന്നു. മനുഷ്യരുടെ സ്വഭാവഗുണങ്ങളുടെ ഉത്ഭവം പ്രായേണ സ്വഭവനത്തിൽതന്നെ ആകുന്നു. ഒരു കുട്ടി പ്രത്യേകമായി സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി മനസ്സിലാക്കുന്നതു തന്റെ ഭവനത്തിലുള്ളവരുടെ നടപടികളെ ആകുന്നു. എന്നുമല്ല ഇതു നമ്മൾ എല്ലാവരാലും ഓൎമ്മവെയ്ക്കേണ്ടതായ സംഗതിയാകുന്നു. ഭവനത്തിലുള്ളവരുടെ നടപടി നല്ലതായാലും ചീത്തയായാലും കുട്ടി അതിനെ പിന്തുടരുകയും അതിൻപ്രകാരം നടപ്പാൻ താല്പൎയ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നതിനാൽ ഒരുവന്റെ സ്വഭാവം നല്ലതോ ചീത്തയോ ആക്കിത്തീൎക്കുന്നതു പ്രത്യേകമായി അവന്റെ ഭവനത്തിലുള്ളവർ തന്നെയാണെന്നു തെളിയുന്നു. "ചെറുപ്പകാലങ്ങളിലുള്ള ശീലം മറക്കുമോ മാനുഷനുള്ളകാലം" എന്നാണല്ലോ.

വിദ്യയും ബുദ്ധിയുമുള്ളവൎക്കു സുശീലം എന്ന പ്രത്യേക ഗുണം ഇല്ലാതെ പോയാൽ ജനങ്ങളുടെ പ്രീതി സമ്പാദിപ്പാനോ അവൎക്കു കൃത്യാകൃത്യബോധത്തെ അനവസിദ്ധമാക്കിത്തീൎത്തു അവരുടെ മനസ്സിനെ സന്മാൎഗ്ഗത്തിലേക്കു നയിപ്പാനോ സാധിക്കുന്നതല്ല.

"ദുർജ്ജനഃ പരിഹർത്തവ്യോ വിദ്യയാലംകൃതോപി സൻ
മണിനാഭൂഷിതസ്സർപ്പഃ കിമസൌ ന ഭയങ്കരഃ"

വിദ്യയുള്ളവനെ വിദ്വാനെന്നും, ബുദ്ധിയുള്ളവനെ ബുദ്ധിമാനെന്നും ആണ് ജനങ്ങൾ സാധാരണയായി വിളിച്ചുവരുന്നത്. എന്നാൽ അവരെ ആരും മഹാന്മാരെന്നോ, മഹാത്മാക്കളെന്നോ, ഉത്തമന്മാരെന്നോ വിളിക്കാറില്ല. ആ സംജ്ഞകൾ സുശീലന്മാർക്കു മാത്രമേ കിട്ടുന്നുള്ളു. അതുകൊണ്ടു സുശീലം വളരെ വിലപിടിച്ചതാണെന്നും എല്ലാറ്റേക്കാൾ വളരെ ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഇതു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു വിദ്യയും ബുദ്ധിയും നിസ്സാരമോ അനാവശ്യമോ എന്നു ഞങ്ങൾ ലവലേശം സൂചിപ്പിക്കുന്നില്ല. ഈ ഗുണമുള്ളവരെല്ലാം പ്രത്യേകമായി സുശീലന്മാരായിരിക്കേണ്ടതാണെന്നു മാത്രമേ ഞങ്ങൾ വ്യവഹരിക്കുന്നുള്ളു. വിദ്യയും ബുദ്ധിയും ഇല്ലാത്ത ദുസ്സ്വഭാവികളെക്കാൾ അധികം ഈ ഗുണങ്ങളുള്ള ദുസ്സ്വഭാവികൾ ജനസമുദായക്ഷേമത്തിനു ഹാനിയെ ചെയ്യുന്നതു നിരാക്ഷേപമായ ഒരു സംഗതിയാകുന്നു.

"ശാസ്ത്രം ഗ്രഹിച്ചതുകൊണ്ടുമതിയല്ല
ശാസ്ത്രോക്തമാചരിക്കാതെ ഫലംവരാ"

എന്നുള്ളതിനാൽ ഒരുവൻ താൻ വായിച്ചോ കേട്ടോ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ള ശാസ്ത്രവിധികളെ ആചരിക്കാതിരുന്നുവെങ്കിൽ ആ വിധികളെ ധരിക്കയാലും ചൊല്ലുന്നതുകൊണ്ട് അവനു യാതൊരു ഫലവും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. "ശീലപ്രധാനം ന കുലം പ്രധാനം" എന്ന വചനം വളരെ യഥാർത്ഥമായിട്ടുള്ളതാണ്. മനുഷ്യൻ സാധാരണയായി സ്നേഹിക്കുന്നതും, ബഹുമാനിക്കുന്നതും, വിശ്വസിക്കുന്നതും, അനുസരിക്കുന്നതും, സുശീലന്മാരെയാകുന്നു എന്ന് എല്ലാവരും സമ്മതിക്കുമെന്നു നിശ്ചയം തന്നെ. സൂര്യന്റെ രശ്മി ചന്ദ്രനിൽ പ്രതിഫലിച്ചിട്ട് ചന്ദ്രൻ നമുക്ക് വെളിച്ചം തരും പോലെ ശാസ്ത്രവചനകിരണങ്ങൾ മനുഷ്യഹൃദയത്തിൽ പ്രതിഫലിച്ചിട്ട് അവരെല്ലാവരും സുശീലമാകുന്ന ഗുണത്തെ ലോകത്തിലെല്ലാം വ്യാപരിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്.

"സത്സംഗാൽ ഭവതി ഹി സാധുതാ ഖലാനാം
സാധൂനാം ന ഹി ഖലസംഗമാൽ ഖലത്വം
ആമോദം കുസുമഭവം മൃദേവ ധത്തേ
മൃദ്ഗന്ധം ന ഹി കുസുമാനി ധാരയന്തി"

—— (०) ——

൩. സംഗീതം.

സരിഗമപധനികരംമീട്ടിസ്സരസംവീണാശ്രുതികളെക്കൂട്ടി
സരസിജഭവകൃതിപാടും ഭഗവതീദേവിമമതുണയ്ക്കട്ടെ.

'സംഗീതമപിസാഹിത്യം സരസ്വത്യാഃസ്തനദ്വയം'

എന്നിങ്ങിനെ മഹാസഹൃദയന്മാർ വാഴ്ത്തിവരുന്നതിൽ ഒന്നാമത്തേതായിട്ടുള്ള സംഗീതത്തെക്കുറിച്ചു സജ്ജനങ്ങളെ രസിപ്പിക്കുന്ന വിധത്തിൽ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്യുന്നതിനു ഭാരമേറ്റു പുറപ്പെടുന്നതിൽ "പാട്ടെന്നുള്ളതിലുള്ളതായ ഗുണദോഷങ്ങളൊന്നുമില്ലാത്തൊരാൾക്കൂട്ടത്തിൽ പെട്ടിരിക്കുന്നവം സദിര് കേൾക്കുമ്പോളുറക്കം വരും" എന്നിങ്ങനെ സ്വാനുഭവമായ ഒരു വിഷയത്തിൽ ഉൽഘോഷിച്ചിട്ടുള്ള നീരസികൻ തയ്യാറാവുന്നതും, ജന്മം മുതൽക്കേ കണ്ണുകാണാത്ത ഒരു മനുഷ്യൻ കറുപ്പ്, വെളുപ്പ്, ചുവപ്പു മുതലായ നിറഭേദങ്ങളെപ്പററി പറവാനൊരുമ്പെടുന്നതും തമ്മിൽ അധികം ഭേദമില്ലെന്നുള്ളതു ഞാൻ ഒട്ടും മറക്കായ്കയില്ലാ. എന്നാൽ എന്നിൽ ഇതു ഭരമേല്പിച്ചാൽ നന്നായിരിക്കുമെന്നു നിശ്ചയിച്ച മഹാന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തെ എങ്ങിനെ എങ്കിലും സഫലമാക്കുന്നതിനുള്ള സത്യാഗ്രഹമാണ് എന്നെ ഇങ്ങിനെ തുവൽ മയക്കുന്നതിലേക്കു പ്രേരിപ്പിച്ചതു എന്നുള്ളതു മുൻകൂട്ടിതന്നെ അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

അക്ഷരാത്മികയായ സരസ്വതീദേവിയുടെ സ്തനങ്ങളിൽ ഒന്നായിട്ടുള്ള ഗാന്ധർവ്വവേദം അല്ലെങ്കിൽ സംഗീതശാസ്ത്രം സാമവേദത്തിന്റെ ഒരു ഉപവേദമാണെന്നു പറയുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ അതിന്റെ മാഹാത്മ്യം അനിർവ്വചനീയമാണെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.

അങ്ങിനെയുള്ള സംഗീതത്തിന്റെ മൂലം സപ്തസ്വരങ്ങളാകയാൽ അവയുടെ സ്വഭാവത്തെയാണു ആദ്യമെ ആലോചിക്കേണ്ടതു്. വാണീദേവിയുടെ മറേറ കുചമെന്നുതന്നെ പറഞ്ഞുവരുന്ന സാഹിത്യത്തിനു സപ്തവിഭക്തികൾ എങ്ങിനെയോ അതുപോലെയാണിവിടെ സപ്തസ്വരങ്ങൾ എന്നും, സ്വരങ്ങൾപോലെയാണിവിടെ വിഭക്തികൾ എന്നും പരസ്പരം ഇവകളെമാത്രമെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാക്കി പറയുന്നതിനു കാണുന്നുള്ളു.

സംഗീതത്തിന്റെയും, സാഹിത്യത്തിന്റെയും മൂലം അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത മൂഢമനുഷ്യനെ 'സാ' എന്നും, 'സ്സ' എന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത പശു എന്ന് ഇന്നുംപറഞ്ഞുവരുന്നതിന്റെ സാരം

ആലോചിച്ചാൽ സാധാരണ ജനങ്ങൾക്കും ഇതുകളുടെ മാഹാത്മ്യം അറിയാവുന്നതാണല്ലോ.

ഇനി ഈ ഏഴു സ്വരങ്ങളുടെയും പേര പറയുന്നതിനു മുമ്പിൽ ഈ പേരുകളുടെ ആദ്യാക്ഷരങ്ങളാകുന്ന അതാത് സ, രി, ഗ, മ, പ, ധ, നി എന്നിങ്ങനെ സംഗീതാരംഭത്തിൽ ഉപദേശിച്ചുവരുന്നതെന്നും ധരിച്ചുകൊണ്ട് ഇതുകളുടെ നാമങ്ങളെ പദ്യരൂപേണ ഞാൻതന്നെ ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതു വായിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

'സ'യെന്നുള്ളതു ഷഡ്ജമാം, വൃഷഭമാം 'രി'യെന്നു ഗാന്ധാരമാം
'ഗ'യെന്നുള്ളതു മദ്ധ്യമസ്വരമതാം 'മ' എന്നു പാടുന്നതും,
'പ'യെന്നുള്ളതു പഞ്ചമം, പരമഹോ 'ധ' എന്നതാം ധൈവതം
'നി'യെന്നുള്ളതു താൻ നിഷാദമിവ നൽസത്തായസപ്തസ്വരം.

എന്നാൽ ഇങ്ങിനെയുള്ള സപ്തസ്വരങ്ങളുടെ ഉച്ചാരണം മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽമാത്രമല്ലാ ജന്തുക്കളും കൂടി ജനനം മുതൽക്കേ അഭ്യസിച്ചുവരുന്നവയാണെന്നുള്ളതു വെളിപ്പെടുത്തുന്നതായും അവയുടെ മഹിമയെ കാണിക്കുന്നതായും വേറെ ഒരു ശ്ലോകവുംകൂടി ഇവിടെ ചൊല്ലുന്നു.

[ഒരാ

ഷഡ്ജത്തിൽക്കൂകുമല്ലോ മയിൽ പശു വൃഷഭത്തിൽക്കരഞ്ഞീടു, മാ-
ഗർഭിണികാനല്ലഗാന്ധാരത്തിൽ, മുറവിട്ടും ക്രൗഞ്ചമോ മദ്ധ്യമത്തിൽ,
മെച്ചത്തിൽ പഞ്ചമത്തിൽ കുയിൽ മധുസമയേ പാടിടും, ധൈവതത്തിൽ
ഘടപം ശബ്ദിക്കുമെന്നും, കരിവരനുവനം നിഷാദത്തിലത്രേ. [തൊ

സാഹിത്യത്തിൽ ഏഴു വിഭക്തികളോടുകൂടി പലപല പദങ്ങളും അവസാനമില്ലാത്തവിധത്തിൽ നടപ്പുള്ളതുപോലെ സംഗീതത്തിൽ ഏഴു സ്വരങ്ങളോടുകൂടി പലവിധത്തിലും അനവധി രാഗങ്ങളെ ഉപയോഗിച്ചു വരാറുണ്ടെന്നുള്ളത് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

സാഹിത്യത്തിൽ പദങ്ങൾക്കുള്ളതുപോലെ ഇവിടെ രാഗങ്ങൾക്കും ലിംഗഭേദങ്ങളും ഉണ്ട്. മേളപ്രകൃതികളായ രാഗങ്ങൾ പുരുഷന്മാരും 'കല്യാണി' 'കാമോദരി' മുതലായവ സ്ത്രീരാഗങ്ങളും, 'മോഹനം' മുതലായവ നപുംസകങ്ങളുമാണെന്നുമാത്രം ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതല്ലാതെ വിസ്തരിക്കുന്നതായാൽ പദങ്ങളുടെ ലിംഗഭേദവ്യവസ്ഥക്ക് നിയമങ്ങളുള്ളതുപോലെ ഇവിടെയും ഒന്ന് വേണ്ടിവരും. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ ആ വിഷയത്തിൽനിന്നും പിൻവലിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

സാഹിത്യത്തിൽ ഏഴ് വിഭക്തികൾക്കും മൂന്നു വചനങ്ങൾപോലെ ഇവിടെ ഏഴു സ്വരങ്ങൾക്കും 'നീചം' 'മദ്ധ്യമം'

'ഉച്ചം' എന്നു മൂന്നുസ്ഥാനങ്ങൾ ഉണ്ടു്. പിന്നെ ഷഡ്ജഗ്രാമം, മദ്ധ്യമഗ്രാമം, ഗാന്ധാരഗ്രാമം എന്നു മൂന്നു ഗ്രാമങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ഈ മൂന്നു ഗ്രാമങ്ങൾക്കും ആരോഹണാവരോഹണങ്ങളോടും ഏഴേഴു മൂർഛനകളുമുണ്ടു് എന്നു മാത്രം പറയുന്നതല്ലാതെ അവകളെ വിസ്തരിക്കുന്നതായാൽ ഈ പ്രസംഗം അധികം ദീർഘമായി പോകുമെന്നു ഭയപ്പെടുന്നു.

സാഹിത്യത്തിനു വലിയ സഹായികളായി 'വസന്തതിലകം' 'മാലിനി' മുതലായി പലമാതിരി വൃത്തങ്ങൾ അസംഖ്യമുള്ളതുപോലെ സംഗീതത്തിനു 'ഏകതാളം' 'ത്സംപ' തുടങ്ങി അനവധി താളങ്ങളും ഉണ്ടു്. ഇവയെ പലമാതിരിയാക്കിത്തീർക്കുന്നതും മാത്രകളാണു്. സമുദ്രത്തിലെ തിരമാലകളുടെ കണക്കെടുക്കുന്നതിനു് ഒരു സമയം വല്ല സമർത്ഥന്മാരും ഉണ്ടായേക്കാം. എന്നാലും ഇവയുടെ സംഖ്യ നിർണ്ണയപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയുമെന്നു് വിചാരിപ്പാൻപോലും ഒരാളും ഉണ്ടാകുമെന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. 'വൃത്തരത്നാകരം' മുതലായ ഛന്ദശ്ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ വൃത്തങ്ങളെ വിസ്തരിച്ചു വർദ്ധിപ്പിപ്പാനുദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ താളങ്ങളും വിസ്തരിച്ചു യഥേഷ്ടം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു പല സംഗീതശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളും കൌശലം വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഭാരതിയുടെ സ്തനങ്ങളായ ഈ സംഗീതസാഹിത്യങ്ങൾക്കു മുൻ കാണിച്ചമട്ടിൽ പല സാദൃശ്യങ്ങളുമുണ്ടാകുന്നതത്ഭുതമല്ലല്ലോ.

ഇനി സാഹിത്യത്തിൽ നിന്നും അധികമായി ചില മാഹാത്മ്യങ്ങൾ നമ്മുടെ സംഗീതത്തിനുള്ളതിൽ ചിലതെനിക്കോർമ്മയുള്ളതുകൂടി ഇവിടെ കാണിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഇതു രണ്ടിനും കണ്ഠത്തിൽനിന്നാണുത്ഭവമെങ്കിലും സംഗീതം പലമാതിരി യന്ത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടും സാധിക്കാവുന്നവിധത്തിൽ പണ്ടുപണ്ടേയുള്ള പണ്ഡിതന്മാർ പരിഷ്കരിച്ചു പരക്കെ നടപ്പാക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ കണ്ഠവും യന്ത്രവുംകൂടി യോജിച്ചിട്ടുള്ള സംഗീതം അധികം രസാവഹമായിത്തീരുന്നതാകുന്നു. യന്ത്രങ്ങൾ ഓരോ ദേശങ്ങളിൽ ഓരോകാലത്തു ഓരോ മാതിരിയിൽ പരിഷ്കരിച്ചു വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതാണു്. അവകളെ ഒക്കെ പറയുന്നതും അസാദ്ധ്യംതന്നെ, എന്നാൽ ചില വിശിഷ്ട യന്ത്രങ്ങളെയെങ്കിലും പറയാതെയിരിക്കുന്നതും ഉചിതമാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

വീണ, ഫിഡിൽ, കുഴൽ, ഇടക്ക, കപാലഹസ്തം, സംഗീതപ്പെട്ടി എന്നു തുടങ്ങി പല യന്ത്രങ്ങളും ഉള്ളതിൽ ഒന്നാമതായി ഗണിക്കാവുന്നതു വീണയാകുന്നു. സരസ്വതി, നാരദൻ, തുംബുരു

മുതലായ പല സംഗീതപണ്ഡിതന്മാർ ദിവ്യലോകങ്ങളിലും ഈ യന്ത്രത്തെ തന്നെയാണല്ലോ അധികം ആദരിച്ചുവരുന്നതു്. ഭൂലോകത്തിലും ഈ യന്ത്രത്തിൽ പാടവം കാണിച്ചിട്ടുള്ളവർ പലരുമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈയിടെയുള്ളവരിൽ സരസ്വതിയുടെയും നാരദന്റെയും അംശങ്ങളെ കൂട്ടിച്ചേർത്ത ദാരദാരകവത്സലനായ ബ്രഹ്മാവു സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ള മൂർത്തിയാണു് ഇദ്ദേഹമെന്നു് ഒരു മഹാനുഭാവൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സാക്ഷാൽ കല്യാണകൃഷ്ണൻ എന്നു പ്രസിദ്ധനായ മഹാനായിരുന്നു വീണാവായനവിദ്യയിൽ പാണ്ഡിത്യത്തിന്റെ പരാകാഷ്ഠയെ പ്രാപിച്ച പരമയോഗ്യപുരുഷൻ എന്നുള്ളതു സർവ്വസമ്മതമായ ഒരു കാര്യമാണല്ലോ. ആ മഹാനുഭാവന്റെ വീണയിലുള്ള നിരുത്തു കാണുന്നതിലേക്കായി തിരിയെ വരാത്തവിധത്തിൽ സത്യലോകത്തിലേയ്ക്കു ബ്രഹ്മാവു തന്നെ അദ്ദേഹത്തെ കൊണ്ടുപോയതു നമ്മുടെ ഒക്ക കണ്ണുങ്ങളുടെ ഭാഗ്യക്ഷയമെന്നു് സങ്കടത്തോടു കൂടി പറയാമെന്നല്ലാതെ മറെറാന്നും നമ്മൾ വിചാരിച്ചാൽ കഴിവില്ലല്ലോ. പിന്നെ കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ മുതലായി പല വൈണികന്മാർ ഇന്നും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടു്.

ഫിഡിൽ എന്നുള്ളതു ഒരു നവീനയന്ത്രമാകയാൽ ഇതിൽ പണ്ടുള്ള പണ്ഡിതന്മാർക്കു പരിചയമുണ്ടാകുവാനിടയില്ല. ഇദാനീന്തനന്മാർ പലരും ഈ വിഷയത്തിൽ വിദഗ്ദ്ധന്മാരായുള്ളതിൽ ഈ ദിക്കുകാരിൽ മഹാദേവനെന്ന മഹാനുഭാവനാണു് പ്രഥമഗണനീയനായിട്ടുള്ളതെന്നു പല സംഗീതജ്ഞന്മാരും പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ സർവ്വമോഹനമായ സംഗീതമധുവിന്റെ ലഹരികൊണ്ടോ മറേറാ എല്ലായ്പോഴും മത്തനായ ഒരു ദരിദ്രബ്രാഹ്മണൻ തന്റെ ഭിക്ഷാടനത്തിൽ ചില വഴിയമ്പലങ്ങളിലും ഊട്ടുപുരകളിലുമിരുന്നു ഈ യന്ത്രത്തിൽ ചില കൈപ്പെരുമാററം ചെയ്തിരുന്നതു കേൾക്കാനിടയായവരുടെ പക്ഷത്തിൽ മാത്രമേ മഹാദേവനു ഒന്നാംക്ലാസിൽ സ്ഥലം കിട്ടുകയുള്ളു എന്നു കൂടി പറവാൻ എനിക്കു സംഗതി വന്നിട്ടുണ്ടു്.

കുഴൽ; ഈ യന്ത്രം മേൽ കാണിച്ച രണ്ടു യന്ത്രങ്ങളിൽ നിന്നും കുറച്ചു ഭേദപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഇതു കണ്ഠത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി സാമർത്ഥ്യം കാണിക്കുന്നതാണു്. ഇതിനെ ഒനേട്ടം കുഴൽ (നാഗസ്വരം) എന്നും കുറുംകുഴൽ എന്നും ഓടക്കുഴൽ എന്നും മൂന്നുമാതിരിയിൽ കാണുന്നുണ്ടു്. അവയിൽ നാഗസ്വരമാണു് മുഖ്യമായിട്ടുള്ളതു്. ഇതിന്റെ പ്രചാരം ചോളദേശം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ അധികമായിക്കാണുന്നുണ്ടു്. (കൊല്ലങ്കോട്ടു സുബ്രഹ്മണ്യൻ മുതലായ) ചില മഹാന്മാർ മലയാളത്തിലും ഇതുകൊണ്ടു പേരുകേട്ടവരില്ലെന്നില്ല. നമ്മുടെ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ

മൂന്നു സന്ധ്യയ്ക്കും ദൈവങ്ങളെ തൊഴുവാൻ വരുന്ന ജനങ്ങൾക്കും കർണ്ണസുഖമാക്കിത്തീരുന്നതും, സംസർഗ്ഗദോഷംകൊണ്ടു കഷ്ടപ്പെട്ട അംബാസഖക്കുട്ടികളെ പ്രസവിക്കുന്നതും ഈ സംഗസാരം തന്നെയാകുന്നു എന്നു ക്രിസ്ത്യൻപൂർവ്വം പറയപ്പെട്ടുവന്നിരിക്കുന്നു. കഥകളിൽ മേളങ്ങൾക്കിടയിൽ ശംഖുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നതിനു പുറമെ കഴൽപറകളിലും ഉപയോഗിച്ചു വരുന്നുണ്ട്, എങ്കിലും അപൂർവ്വമേയുള്ളൂ. (തിരുവില്വാമല ശങ്കരപ്പണിക്കർ തുടങ്ങി) ചില യോഗ്യന്മാർ ഇതിലും പേരുകേട്ടവർ, ഈ ദിക്കിലുണ്ട്. ഒറ്റക്കിൽ ഊതുന്നവരായിട്ട് നമ്മുടെ ഗൃഹങ്ങൾതോറും പല കുട്ടികളെയും കാണാനിടയുണ്ട്. പക്ഷേ ഇത്ര വളരെ പ്രചാരമുണ്ടെങ്കിലും ഈ യന്ത്രത്തിൽ അത്ര വിദഗ്ധന്മാരായ സംഗീതരസികന്മാർ എന്റെ അറിവിലിപ്പോൾ അധികമുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്.

'ഇടയ്ക്ക' എന്നുള്ളതു മലയാളത്തിൽ എല്ലാ ക്ഷേത്രംതോറും പതിവായി ഉപയോഗിച്ചു വരാറുണ്ടെങ്കിലും ഇപ്പോൾ ഇതുകൊണ്ട് ഉപയോഗിക്കുന്നവർ ഇതു നിത്യകർമ്മത്തിനുള്ളതെന്നല്ലാതെ സംഗീതത്തിനുള്ളതാണെന്നുപോലും ധരിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണെന്നു പറഞ്ഞാലും അതിന്റെ മുഷിച്ചിലുണ്ടാക്കുന്ന കാലം കഴിഞ്ഞുപോയി എന്നു തന്നെയുള്ള നിലയിലായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

'കപാലവസ്ത്രം' എന്നുള്ളതു വളരെ നടപ്പുള്ള യന്ത്രമല്ല. ഇതിൽ പാണ്ഡിത്യമുള്ളവരിൽ പ്രസിദ്ധന്മാരായിട്ടാരെയും എനിക്കു അറിവില്ല. ഒരിക്കൽ ഒരു സന്യാസി വായിക്കുന്നതു കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

'സംഗീതപ്പെട്ടി' ഈ യന്ത്രം വളരെ വിശേഷപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒന്നാണ്. സംഗീതത്തിൽ ഒട്ടും ശീലമില്ലാത്തവരായ എന്നെപ്പോലെയുള്ളവർക്കും താക്കോൽ കൊടുക്കാൻ മാത്രം പഠിച്ചാൽ ഇതുകൊണ്ടു സംഗീതം പ്രയോഗിക്കാം.

ഇനി വേറെ ചില മാതിരി യന്ത്രങ്ങളുണ്ട്. അവകൾ ശ്രുതി ശരിയാക്കുവാൻ മാത്രം ഉപയോഗിക്കുന്നവയാണ്. കഴിഞ്ഞാലും 'തംബുരു' 'തിത്തി' മുതലായി ഇവയും പലവിധത്തിൽ കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. താളം പിടിക്കുന്നതിനുള്ള അനേകവിധ വാദ്യങ്ങളും ഈ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിക്കേണ്ടവയാണ്. പക്ഷേ അവ അസംഖ്യമുള്ളതിനാൽ നേരം അതിക്രമിക്കേണ്ട എന്നു വിചാരിച്ചു തൽക്കാലം വിസ്തരിക്കുന്നില്ല.

ഇനി സംഗീതത്തിനു വേറെ ഒരു ഗുണമുണ്ട്. ശ്രുതിയോജിപ്പിച്ചു ഒന്നോ രണ്ടോ കണ്ഠങ്ങളുടെകൂട്ട യന്ത്രങ്ങളോടുകൂട്ടി ഇണ

കി പാടുന്നതായാൽ ഒററയ്ക്കുള്ളതിനേക്കാൾ അധികം രസം പിടിക്കുന്നതാകുന്നു.

ഈ സംഗീതത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതായ ഒരു ചെറിയ കഥകൂടി ഇപ്പോൾ ഇവിടെ പ്രസംഗിക്കുന്നതു ഒട്ടും രസഭംഗമായി തീരുകയില്ലെന്നുവച്ചു ഇനി ഞാൻ അതിലേക്കായി ഉദ്യമിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

പണ്ടു അതിയോഗ്യനായ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ സംഗീതവിദ്യകൊണ്ടു വിഷ്ണുഭഗവാനെ ഭജിച്ചു വളരെക്കാലം ഇഹലോകസുഖം അനുഭവിച്ചും അനവധി സജ്ജനങ്ങളെ ആ സുഖം അനുഭവിപ്പിച്ചും ജീവകാലാവസാനത്തിൽ ദിവ്യദേഹത്തോടുകൂടി വൈകുണ്ഠലോകത്തിലെത്തി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്തയാത്രികന്മാരായി ബ്രഹ്മാദി സകലദേവകളും തുംബുരു, നാരദൻ, ചിത്രരഥൻ, മുതലായ സകല ദിവ്യഗായകന്മാരും കൂടി ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ മഹാബ്രാഹ്മണന്റെ വൈകുണ്ഠപ്രവേശമഹോത്സവത്തിൽ വിഷ്ണുഭഗവാൻ അവിടെ ഒരു വലിയ സംഗീതപ്രയോഗം നിശ്ചയിച്ചു. ആ സംഗീതസദസ്സിൽ പ്രധാനഗായകൻ ആ ഉത്തമബ്രാഹ്മണൻ തന്നെ അല്ലാതെ മറ്റാരുമായിരുന്നില്ല. വളരെ ദിവ്യഗായകന്മാർ നിറഞ്ഞിട്ടുള്ള ആ സദസ്സിൽ സാക്ഷാൽ ലക്ഷ്മീഭഗവതിയും എഴുന്നള്ളി. ആ എഴുന്നള്ളത്തിൽ അകമ്പടികളായ ഹരിക്കാരന്മാർ മുതലായ നിഷ്കളങ്കപുരുഷന്മാർ ബ്രഹ്മാദിദേവകളിലും തുംബുരു നാരദാദികളായ പഴയ ദിവ്യഗായകന്മാരിലും, ആളെ മാറ്റുവാൻ അവർക്കുള്ള അധികാരം നിസ്സംശയമായി കാണിച്ചുവെങ്കിലും ആയതു ഏററവും ഉചിതമാകയാൽ ആർക്കും അതു വൈമനസ്യമുണ്ടായില്ല. പിന്നെ ശ്രീഭഗവതിയുടെ കല്പനപ്രകാരം ദിവ്യഗായകന്മാരിൽവച്ചു തുംബുരുവിനെ മാത്രം അകത്തേക്കു കൊണ്ടുപോയതു ഉത്തമനാണെന്നും, വീണ എടുത്തവരിൽ ഒന്നാമനാണെന്നും, തുംബുരുവിനെക്കാൾ അധികം സംഗീതവിദഗ്ദ്ധനാണെന്നും മററും അഭിമാനമുള്ള നാരദനു ഒട്ടും രസമായില്ലെന്നല്ല, കോപം വർദ്ധിച്ചു മൂലം മറന്നിട്ടു 'ഇങ്ങിനെ പന്തിയിൽ പക്ഷപാതം കാണിച്ചതിനാൽ ശ്രീദേവി രാക്ഷസിയായി ഭവിക്കട്ടെ' എന്നു ശപിക്കാൻ പോലും ആ നാരദൻ ഒട്ടും മടിച്ചില്ല. ആ ശാപംകൊണ്ടു മഹർഷിമാരുടെ രക്തത്തിൽ മണ്ഡോദരിയുടെ ഗർഭത്തിലുണ്ടായ ലക്ഷ്മീദേവിയാണു സീതാദേവി എന്നുള്ള കഥ ഇവിടെ ചുരുക്കുന്നു.

പിന്നെ വിഷ്ണുഭഗവാൻതന്നെ എഴുന്നള്ളി നാരദനെ നല്ല നല്ല യുക്തികൾ പറഞ്ഞു സമാധാനപ്പെടുത്തിയകൂട്ടത്തിൽ "ഞങ്ങൾക്കു അഭ്യാസവും കേൾവിയും തുംബുരുവിനോളമില്ല, മേലുപ

ർവ്വതത്തിന്റെ ഗുഹയിൽ സംഗീതസർവ്വജ്ഞനായ ഒരു ഉലൂകനിരിപ്പുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു നല്ലവണ്ണം അഭ്യസിക്കൂ. എന്നാൽ പിന്നെ തുംബുരുവിനോടു തുല്യനാകം" എന്നു ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തു.

നാരദനും അങ്ങിനെതന്നെ ഈ ഉലൂകന്റെ അടുക്കൽചെന്നു യഥാവിധി വളരെക്കാലമഭ്യസിച്ചു. കൃതാർത്ഥഭാവത്തോടുകൂടി മത്സരം സഫലീകരിപ്പാൻ തുംബുരുവിന്റെ ആശ്രമത്തിൽ ചെന്നു. അപ്പോൾ ആ ആശ്രമദ്വാരത്തിൽ കണ്ണില്ലാതെയും, കാതില്ലാതെയും, കയ്യൊടിഞ്ഞും, കാലൊടിഞ്ഞും എന്നുവേണ്ട പലമാതിരി അംഗവൈകല്യമുള്ള സ്ത്രീകളേയും, പുരുഷന്മാരേയും, ഷണ്ഡന്മാരേയും കണ്ടിട്ടു 'നിങ്ങളാരാണ്? എന്താണിവിടെ നില്ക്കുന്നതു'?" എന്നു ചോദിച്ചു: ഞങ്ങൾ രാഗപുരുഷന്മാരും, രാഗസ്ത്രീകളും രാഗനപുംസകങ്ങളുമാണ്". അങ്ങു പാടുമ്പോൾ പതിവായി ഇങ്ങിനെ ഞങ്ങൾക്കു അംഗവൈകല്യം വരികയും, തുംബുരു പാടി അതു തീർക്കുകയും പതിവാണ്. അതുകൊണ്ടു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അവസരം കാത്തു നില്ക്കുകയാണ്" എന്നു അവരുടെ മറുപടി കേട്ടു മത്സരം വിട്ടു ലജ്ജിച്ചു തുംബുരുവിനെ കാണാതെതന്നെ വിഷ്ണുവിന്റെ അടുക്കൽ പോയി ഈ വിവരം അറിയിച്ചു.

ശ്രീനാരായണനാകട്ടെ, "ഇതുകൊണ്ടുമായില്ല. അങ്ങു ഇനിയും കുറച്ചുകാലം അഭ്യസിക്കണം:—ഞാൻതന്നെ അഭ്യസിപ്പിക്കാം; പക്ഷേ അതിനുള്ള യോഗ്യത ഇപ്പോഴും വന്നുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു പലപല ദിവ്യഗായകന്മാരുടേയും കൂടെ നടന്നു കേൾവി നന്നായി സമ്പാദിക്കു— അങ്ങിനെ കുറെ കഴിയട്ടെ; പിന്നെ ഞാൻ ഭൂലോകത്തിൽ ശ്രീകൃഷ്ണനായിട്ടു അവതരിച്ചു ഭാരം തീർത്തു ദ്വാരകയിൽ വിശ്രമിക്കുന്ന കാലത്തു എന്റെ അടുക്കൽവന്നു ഈ കഥ ഓർമ്മപ്പെടുത്തു. അന്നു അഭ്യസിപ്പിക്കാം" എന്നു പറഞ്ഞയച്ചു. പിന്നെയും നാരദൻ ദിവ്യലോകങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ചു സാമാന്യം കേൾവി സമ്പാദിച്ചു എന്നുള്ള ഭാവത്തോടുകൂടി ഭാരതയുദ്ധാദികോലാഹലം കഴിഞ്ഞതിന്റെശേഷം ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ സമീപത്തു ചെന്നു ഇക്കാര്യം ഓർമ്മപ്പെടുത്തി. അപ്പോൾ ഭഗവാൻ ജാംബവതിയുടെ അടുക്കൽ ഒരു വർഷം അഭ്യസിച്ചു വരുവാൻ കല്പിച്ചു. അങ്ങിനെ ഒരു വത്സരം കഴിഞ്ഞു ചെന്നപ്പോൾ, ഇനിയൊരു കൊല്ലം സത്യഭാമ അഭ്യസിപ്പിക്കും, എന്നായി. അതുംകഴിച്ചു ചെന്നപ്പോൾ രുഗ്മിണിയുടെ അടുക്കലേക്കു വിട്ടു. അവിടെ ചെന്നപ്പോൾ പാടുന്ന സമയങ്ങളിൽ, 'നാരദ! താളം തെറ്റിയല്ലോ', അല്ലോ മഹർഷിക്കു രാഗം രൂപമില്ലുന്നല്ലോ, എന്നും മറ്റും രുഗ്മിണിയുടെ ശിഷ്യത്തികളുടെ

പരിഹാസം കേൾക്കാറായി. എന്നിട്ടു രണ്ടുകൊല്ലം അവിടെ അഭ്യസിച്ചു. പിന്നെ ബാല്യത്തിൽതന്നെ ഗാനകലയിൽ പേരു കേട്ടിട്ടുള്ള സംഗീതസാരസർവ്വജ്ഞനായ വാസുദേവസ്വാമിയുടെ അടുക്കലും രണ്ടു് ആണ്ടു അഭ്യസിച്ചു. അപ്പോൾ കാമ, ക്രോധ, ലോഭ, മോഹ, മദ, മാത്സര്യാദി സകല ദോഷങ്ങളും നീങ്ങി സംഗീതസർവസ്വവും നാരദനിൽ വിളങ്ങി. തുംബുരുവിനോടുള്ള മാത്സര്യമശേഷം അടങ്ങി. അർജ്ജുനൻ മുതലായവർ ഈ മഹർഷിയുടെ പാട്ടുകേട്ടുകൊണ്ടാടിത്തുടങ്ങി. നാരദൻ പിന്നെ ബ്രഹ്മാനന്ദം അനുഭവിച്ചു പണ്ടത്തെ മട്ടൊക്കെ വിട്ടു ജീവൻമുക്തനായി നടന്നും തുടങ്ങി.

ഇങ്ങനെ അപാരമായിട്ടുള്ള സംഗീതശാസ്ത്രസമുദ്രത്തിന്റെ മറുകര കണ്ടവർ ദിവ്യലോകത്തുതന്നെ ഒന്നോ രണ്ടോ യോഗ്യരേയുള്ളു. ഇനി ഭൂലോകത്തിലെ കഥ പറവാനുണ്ടോ? എന്നാലും ഇപ്പോൾ ഇറാലി, ജർമ്മനി, ഇംഗ്ലണ്ടു് മുതലായ ദ്വീപാന്തരങ്ങളിൽ കാലാവസ്ഥാനുരൂപം ഈ വിദ്യയ്ക്കു പ്രചാരമുണ്ടു്. നമ്മുടെ ഭാരതഖണ്ഡത്തിലും ഉത്തരദേശത്തു നല്ല നടപ്പുണ്ടു്. മഹമ്മദീയന്മാരിലും നല്ല സംഗീതസമർത്ഥന്മാർ ആ ദിക്കിലുണ്ടെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ദക്ഷിണദേശത്തും, 'തഞ്ചാവൂർ ശരഭോജി' രാജാവിന്റെ സംഗീതവിദ്യാപ്രചാരത്തെ പശ്ചാത്തിന്നും സ്ത്രീകളിലും പുരുഷന്മാരിലും പ്രതിഫലിച്ചുതന്നെ കിടക്കുന്നു. മലയാളത്തിൽവച്ചു തിരുവനന്തപുരത്താണു് അധികം ഈ വിഷയത്തിൽ വിദഗ്ദ്ധന്മാരുള്ളതു്.

൧൦൨൮-മാണ്ടു് നാടുനീങ്ങിയ മഹാരാജാവിന്റെ സംഗീതപ്രിയതയാണു് ഇതിനെ ഇങ്ങനെ വർദ്ധിപ്പിച്ചതെന്നു നിസ്സംശയം പറയാവുന്നതാണു്.

ഇനി കൊച്ചിസ്സീമയിലെ സ്ഥിതി ആലോചിക്കുന്നതായാൽ ത്രിശ്ശിവപേരൂരാണു് ഉള്ളതിൽവച്ചു ഭേദം: ഇവിടെ വിദഗ്ദ്ധയുവതികളാണു് ഈ വിദ്യയിൽ പേരു നേടിയവരുള്ളതു്, എന്നതുകൊണ്ടു യന്ത്രവും കണ്ഠവും യോജിപ്പിച്ചു പാടി, കേൾക്കുന്നവരെ മോഹിപ്പിക്കുവാൻ ഇവർക്കു പ്രയാസമില്ലെന്നു പലർക്കും അനുഭവം വന്നിട്ടുള്ളതാണല്ലോ.

മലയാളത്തിൽ ഈ സംഗീതം നാടനെന്നും ദേശികമെന്നും രണ്ടു മാതിരി നടപ്പുണ്ടു്. അതിൽ 'നാടൻ' ആട്ടക്കഥകളിലും, തിരുവാതിരക്കളികളിലും മറ്റുമാണു നടപ്പുള്ളതു്.

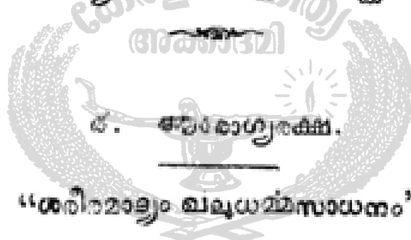
ഓരോ രസങ്ങൾക്കു ഓരോ ജാതി രാഗങ്ങൾ യോജിക്കും; ശൃംഗാരത്തിനു് തോടി, കാമോദരി മുതലായതും വീരത്തിനു [illegible]

രവി മുതലായതും, കരുണത്തിന്ന ആനന്ദഭൈരവി പ്രഭൃതിയും അത്ഭുതത്തിന്ന നവരസം മുതലായതും ഹാസ്യത്തിന്ന പന്തുവരാളി മുതലായതും ഭയാനകത്തിന്ന നാഥനാമക്രിയാദിയും ബീഭത്സത്തിന്ന അഠാണപ്രഭൃതിയും രൌദ്രത്തിന്ന ആഹരി മുതലായതും ശാന്തത്തിന്ന മോഹനം മുതലായതും അധികം അനുരൂപങ്ങളാണെന്ന അനുഭവരസികന്മാൎക്ക അറിയാവുന്നതാണല്ലൊ.

നാടകമാതിരിയെക്കാൾ 'ദേശിക' മാതിരിയാണ അധികം രസം കൊടുക്കുന്നത്. ആയതുകൊണ്ടു നാടകാഭിനയാദികളിൽ ദേശിക വഴിക്ക അതാതു രസങ്ങൾക്ക അനുരൂപങ്ങളായ രാഗങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുന്നതായാൽ പിന്നത്തെ കഥ പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ.

വിസ്താരഭയംകൊണ്ടു എല്ലാം ചുരുക്കിപ്പിടിച്ചിട്ടുള്ള ഈ പ്രസംഗം അവസാനിപ്പിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

വാണീനാരദമുഖസ്വര-
വീണക്കാർകളുടെ ഗാനരംഗത്തിൽ
ചേണാൎന്നഭ്രനടനം
കാണാംകല്യാണിഭഗവതിയുണമച്ചട്ടു.

൫. ആരോഗ്യരക്ഷ.

"ശരീരമാദ്യം ഖലുധൎമ്മസാധനം"

മനുഷ്യർ സംഭവിക്കാവുന്ന ആപത്തുകളിൽവെച്ചു ഏററവും ദുസ്സഹമായുള്ള രോഗമാണെന്നും ഇഹലോകസുഖങ്ങളിൽ വെച്ചു മുഖ്യമായിട്ടുള്ളതു അരോഗതയാണെന്നും എല്ലാവൎക്കും അനുഭവസിദ്ധമാണല്ലൊ. അരോഗത അല്ലെങ്കിൽ ആരോഗ്യമെന്ന വെച്ചാൽ ദേഹത്തിന്ന ബാഹ്യമായും ആന്തരമായും യാതൊരു ഉപദ്രവവുമില്ലാതെയുള്ള സ്ഥിതിയാകുന്നു. നാം ഭക്ഷിക്കുന്ന സാധനങ്ങളെ ദീപനം വരുത്തുന്നതിനുള്ള ആമാശയവും പക്വാശയവും ദീപനം വരുന്നതിന്റെ ശേഷം അതുകളെ ശരീരപോഷണത്തിനുവേണ്ടി രക്തത്തിൽ കൂടെ എല്ലാഭാഗങ്ങളിലും കൊണ്ടുപോകുന്ന രക്തനാഡികളും നാം ശ്വസിക്കുന്ന വായുവിനെക്കൊണ്ടു ആ രക്തത്തെ ശുചീകരിപ്പാനുള്ള ശ്വാസകോശവും മനസ്സിന്റെ ഇരിപ്പിടമായ മസ്തുലുംഗ (തലച്ചോറ്) വും ശേഷമുള്ള ഇന്ദ്രിയങ്ങളും യാതൊരു വൈകല്യവും കൂടാതെയിരിക്കയും അതാതിന്റെ പ്രവൃത്തികളെ ക്രമമായി നടത്തുകയും

ചെയ്യുമ്പോൾ നമുക്കു് യാതൊരു അസഹ്യതകളും ഇല്ലാതെയിരിക്കുകയും നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളെ വേണ്ടുംവണ്ണം ചെയ്യുന്നതിനു് ശക്തിയും ഉത്സാഹവും ഉണ്ടായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിഭാഗ്യം കൊണ്ടു മാത്രം ലഭിക്കാവുന്ന ഈ അവസ്ഥയെ ആകുന്നു നാം ആരോഗതയെന്നു പറയുന്നതു്.

എന്നാൽ ഈ അവസ്ഥയ്ക്കു് പല കാരണങ്ങൾ കൊണ്ടും പലവിധത്തിലുമുള്ള ന്യൂനതകൾ സംഭവിക്കാവുന്നതാണ്. അപ്പോൾ പലപ്രകാരത്തിലുമുള്ള രോഗങ്ങളും അരിഷ്ടതകളും ഉണ്ടാകുന്നു. ഈ വക രോഗങ്ങളും അരിഷ്ടതകളും ഉണ്ടാകാതെ ശരീരം സൂക്ഷിക്കത്തക്ക വിധത്തിലാകുന്നു പരമകാരുണികനായ ഈശ്വരൻ നമ്മളെ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അങ്ങിനെ ശരീരം സൂക്ഷിക്കേണ്ടതിനു നാം അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതായി ദൈവകല്പിതങ്ങളായ ചില നിയമങ്ങളും ഉണ്ടു്. ആ നിയമങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കി യഥാവിധി ആചരിച്ചാൽ ശരീരസുഖത്തോടുകൂടി കാലക്ഷേപം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. നേരെ മറിച്ചു് അജ്ഞാനം കൊണ്ടോ ഉദാസീനതകൊണ്ടോ നാം അവയെ ലംഘിച്ചാൽ നമുക്കു അരോഗന്മാരായിരിപ്പാൻ അസാദ്ധ്യംതന്നെ. മനുഷ്യകല്പിതങ്ങളായ നിയമങ്ങളെ ലംഘിച്ചാൽ ശിക്ഷകൂടാതെ രക്ഷപ്പെടുന്നതിനു ചിലൎക്കു കഴിയുമായിരിക്കാം. മേല്പറഞ്ഞ നിയമങ്ങളെ ലംഘിക്കുന്നവൎക്കു ശിക്ഷയിൽ നിന്നു വേർപെടുവാൻ അസാദ്ധ്യമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

രോഗങ്ങൾ നാംതന്നെ വരുത്തിക്കൂട്ടുന്നതാണെന്നു പറഞ്ഞതു എല്ലാവൎക്കും സമ്മതമാകുമോ എന്നു് സംശയമാണ്. അരോഗതയും രോഗവും പൂൎവ്വജന്മത്തിൽ ചെയ്ത പുണ്യപാപങ്ങളുടെ ഫലമാണെന്നും, അതുകൊണ്ടു് മനുഷ്യയത്നംകൊണ്ടു രോഗങ്ങളെ നിവാരണം ചെയ്വാൻ അസാദ്ധ്യമാണെന്നും ചിലൎക്കു അഭിപ്രായമുണ്ടായിരിക്കാം. എന്നാൽ അവരുടെ അഭിപ്രായം അനുഭവവിരുദ്ധമാകയാൽ അത്ര ശരിയായിട്ടുള്ളതാണെന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ല. എങ്ങിനെയെന്നാൽ നിയമേന അമിതഭക്ഷണം ചെയ്കയോ ദേഹപ്രവൃത്തിക്കു ചേരാത്ത പദാൎത്ഥങ്ങളെ ഭക്ഷിക്കുകയോ ചെയ്താൽ ഉടനേതന്നെയോ കാലക്രമം കൊണ്ടോ ഉദരരോഗങ്ങളും അധികമായ വിചാരം കൊണ്ടും മനഃക്ലേശം കൊണ്ടും ബുദ്ധിക്കും ഹൃദയത്തിനും മറ്റു ഞരമ്പുകൾക്കും ഉപദ്രവവും മഴയത്തോ മഞ്ഞത്തോ നടന്നാൽ ജലദോഷവും അതുപോലെ തന്നെ മറ്റോരോ കാരണങ്ങളാൽ വേറെ പല വ്യാധികളും ഉണ്ടാകുന്നതു എല്ലാവൎക്കും അനുഭവമല്ലേ. അതുകൊണ്ടു രോഗങ്ങളെ സാധാരണമായി സ്വയംകൃതദോഷങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിക്കേണ്ടതാണ്.

ആരോഗ്യരക്ഷാർത്ഥമായുള്ള നിയമങ്ങളെ അനുസരിക്കാത്ത
തിനാലുണ്ടാകുന്ന ദോഷങ്ങൾ എല്ലായ്പോഴും ഉടനെതന്നെ പ്ര
കാശിക്കുന്നതല്ല. ദരിദ്രന്മാരോ, ഉദാസീനന്മാരോ ആയ മാതാ
പിതാക്കന്മാർ ശ്രദ്ധയില്ലാതെ വളർത്തിക്കൊണ്ടു വരുന്ന കുട്ടികളിൽ
ചിലരേയും, യൌവനകാലത്തെ ദുർനടപ്പുകൊണ്ടു പല പ്ര
കാരത്തിലുള്ള ദുർവൃത്തികൾ കാട്ടുന്ന യുവാക്കളിൽ ചിലരേയും
കുറേക്കാലത്തേയ്ക്കു യാതൊരു രോഗപീഡയും ശക്തിക്ഷയവും
കൂടാതെ കാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അങ്ങിനെ ഉള്ളവർ വളരെ
വൃദ്ധരാകുന്നതു തന്നെയല്ല കാലക്രമേണ അവരും അവരുടെ
അപഥ്യാചരണങ്ങളുടെ ഫലങ്ങളായ നാനാവിധ രോഗങ്ങളും
അകാലവാർദ്ധക്യവും ശക്തിക്ഷയവും അകാലമരണം തന്നെ
യും അനുഭവിക്കാതിരിക്കുന്നില്ല. ചിലർ മുപ്പതുവയസ്സാകുമ്പോ
ഴേക്കും വൃദ്ധന്മാരായും അശക്തന്മാരായും ക്ഷീണമനസ്സുകളായും തീ
രുന്നില്ലേ? അതു അവരുടെ ചെറുപ്പകാലത്തെ പ്രവൃത്തികളുടെ
ഫലമെന്നല്ലാതെ വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ല. അതുപോലെ തന്നെ,
നല്ലവണ്ണം ദേഹശുശ്രൂഷ ചെയ്യുന്നവരെ ഷഷ്ടിപൂർത്തി കഴിഞ്ഞാ
ലും നല്ല യൌവനപുഷ്ടിയും ഉത്സാഹവും ഉള്ളവരായും കാണു
ന്നുണ്ടല്ലോ.

സാധാരണയായി രോഗങ്ങൾ അവരവരുടെ അപഥ്യാച
രണങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഉണ്ടാകുന്നതാണെങ്കിലും ചിലക്ക് അതു കൂ
ടാതെയും ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്. മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ പാരമ്പര്യ
ത്തെ അനുസരിച്ചു ചിലക്കു വായുവിനാൽ വ്യാപിക്കപ്പെടുന്ന
തോ സ്പർശത്താൽ സംക്രമിക്കുന്നതോ ആയ പകരുന്ന വ്യാധി
കൾ ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്. അങ്ങിനെ രോഗങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതു സാധാ
രണയായി അവരുടെ കുറ്റമാണെന്നു പറവാൻ പാടില്ല. എന്നാ
ൽ ഈ വക വ്യാധികളും മറ്റുരോഗങ്ങളെപ്പോലെ തന്നെ ആദ്യ
മായി ഉത്ഭവിക്കുന്നതു മനുഷ്യരുടെ തെറ്റുകൊണ്ടോ അജ്ഞാനം
കൊണ്ടോ ആകുന്നു. പാരമ്പര്യമായി രോഗം ഉണ്ടാകുന്നതു് ആ വം
ശത്തിൽ ആരുടെയെങ്കിലും വിചാരക്കുറവുകൊണ്ടായിരിക്കണം.
ആദ്യം ആരെങ്കിലും ആരോഗ്യരക്ഷാനിയമങ്ങളെ വിധിപോലെ
അനുസരിക്കാതെ രോഗങ്ങൾ സമ്പാദിച്ചു നിരപരാധികളായ സ
ന്താനങ്ങൾക്ക് കൊടുക്കുന്നതാണ്. പകരുന്ന രോഗങ്ങളുണ്ടാകു
ന്നതു ജനങ്ങൾ ഈറമുള്ളതായും വായു സഞ്ചരിക്കാത്തതായും ഉ
ള്ള ഭവനങ്ങളിലോ, വലിയ നഗരങ്ങളിൽ മലദൂഷിതങ്ങളായ ഭാ
ഗങ്ങളിലോ പാർക്കുകയും, ദേഹത്തേയും ഭവനത്തേയും ശുചിയാ
ക്കി വയ്ക്കാതെ ഇരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടാകുന്നു. സാധാര
ണയായി ഈ വക രോഗങ്ങൾ മൂഢന്മാരുടേയും ദരിദ്രന്മാരുടേ
യും മലിനമായ വാസസ്ഥലങ്ങളിലാണ് ഉത്ഭവിക്കുന്നതു്.

പിന്നെ അതു അറിവുള്ളവരുടേയും, ധനികന്മാരുടേയും വീടുകളിലും വ്യാപിച്ചു എല്ലാപേരേയും ഒരുപോലെ ആപത്തിൽ അകപ്പെടുത്തുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ആരോഗ്യരക്ഷാനിയമങ്ങളെ അവരവർ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രം മതിയാകയില്ല. നമ്മുടെ സഹസൃഷ്ടന്മാരെക്കൊണ്ടും അനുഷ്ഠിപ്പിക്കേണ്ടതിന്നു് നമ്മൾ യത്നിക്കയും ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു.

മനുഷ്യപ്രയത്നംകൊണ്ടു ഈ വക രോഗങ്ങളെ നിവാരണം ചെയ്വാൻ സാദ്ധ്യമാണോ എന്നു ചിലൎക്കു സംശയമുണ്ടായിരിക്കാം. എന്നാൽ അതു സാദ്ധ്യമാണെന്നുള്ളതിലേക്കു് പല അനുഭവങ്ങളും ഉണ്ടു്. ഇംഗ്ലണ്ടു് മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ പണ്ടു് "പ്ലേഗ്" എന്ന പേരായ ഒരു [illegible] കൂടക്കൂടെ വ്യാപിക്കയും, അതിനാൽ അനേകജനങ്ങൾ മരിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ അവിടങ്ങളിലുള്ള ഡാക്ടർമാരുടേയും മറ്റും പരിശ്രമങ്ങൾകൊണ്ടും ആലോചനകൾകൊണ്ടും ഇപ്പോൾ ആ രോഗം നാമാവശേഷമായി തീൎന്നിരിക്കുന്നു. അതുപോലെതന്നെ മറ്റു പല രോഗങ്ങളേയും അവർ ഉന്മൂലനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. തലെത്തട്ടി, വസൂരി മുതലായ മഹാരോഗങ്ങൾ ഇപ്പോഴും ധാരാളമായി നടപ്പുണ്ടെങ്കിലും അവയുടെ പ്രചാരത്തിനും അസഹ്യതയ്ക്കും പണ്ടത്തേക്കാൾ അല്പം കുറവുവന്നിട്ടുണ്ടു്. അതുകളേയും തീരെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുന്നതിന്നു് വേണ്ടതൊക്കെ ചെയ്തുവരുന്ന യത്നം കാലക്രമംകൊണ്ടു സഫലമാകുമെന്നു വിചാരിപ്പാൻ ധാരാളമായി വഴിയുണ്ടു്.

മനുഷ്യപ്രയത്നംകൊണ്ടു രോഗങ്ങൾ നിവാൎയ്യങ്ങളായിരിക്കുമ്പോൾ ആരോഗ്യരക്ഷയ്ക്കുള്ള വഴികളെ അറിഞ്ഞു നാം അവയെ അനുഷ്ഠിക്കയും മറ്റുള്ളവരെക്കൊണ്ടു് അനുഷ്ഠിപ്പിക്കയും ചെയ്യേണ്ടതു് നമ്മുടെ കൎത്തവ്യകൎമ്മങ്ങളിൽ മുഖ്യമായിട്ടുള്ളവയാണെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. ആരോഗ്യരക്ഷയ്ക്കു പ്രത്യേകമായി ആവശ്യമുള്ളതു നിൎമ്മലമായുള്ള വായുവും, ജലവും, മിതമായും ഹിതമായും ഉള്ള ഭക്ഷണം, ദേഹശുദ്ധി, വിധിപോലെയുള്ള വ്യായാമം, വേണ്ടപോലെയുള്ള നിദ്ര ഇവകളാകുന്നു. ഇവയിൽ ഓരോന്നിനെക്കുറിച്ചു പ്രത്യേകമായി മേലിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതാകുന്നു.

൫. സ്വപ്നം

ഇതു മിക്കവാറും ജനങ്ങൾക്കു് നിത്യപരിചയമാണെങ്കിലും ആനയെ സ്വപ്നംകണ്ടാൽ ഗണപതിക്കു് വഴിപാടു കൊടുക്കണമെന്നും മരിച്ചു എന്നുകണ്ടാൽ രോഗം സുഖമായി എന്നും സ്വപ്നം കണ്ടതിന്റെശേഷം ഉറങ്ങിയാൽ ഫലിക്കയില്ലെന്നും മററുമല്ലാതെ ഇതിന്റെ കാരണം എന്താണെന്നോ സ്വപ്നം വിശ്വസിക്കത്തക്കതാണോ എന്നോ ഉള്ള സംഗതികൾ ആലോചിക്കുന്നവർ നമ്മുടെ ഇടയിൽ കുറയുമെന്നു തോന്നുന്നു. ഇതുവരെ അറിയാത്തതുകൊണ്ടു ദോഷമൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. ഇനി അറിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ എന്തു്? എന്നുള്ള വിചാരം എല്ലാടിക്കിലും പ്രത്യക്ഷം തന്നെ. മിക്കവാറും ജനങ്ങൾ ഒരിക്കൽ അല്ലെങ്കിൽ മറെറാരിക്കൽ അനുഭവിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതിയാകകൊണ്ടു താഴെ പറയുന്ന വിവരങ്ങൾ വായനക്കാൎക്കു രസകരമായിത്തീരുമെന്നു് വിശ്വസിക്കുന്നു.

സ്വപ്നത്തെക്കുറിച്ചു താഴെ പറയുന്നതു നല്ലവണ്ണം ഗ്രഹിപ്പാൻ അതിനെ സംബന്ധിച്ചതായ രണ്ടു സംഗതികളെക്കുറിച്ചു അല്പം പറയുന്നതു അത്യാവശ്യമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. ഒന്നാമതായി ഗ്രഹിക്കേണ്ടതു് മനസ്സിന്റെ ഇരിപ്പിടത്തെപ്പററിയാണു്. സാധാരണയായി നാം മനസ്സ് എന്നു പറയുമ്പോൾ കൈവയ്ക്കുന്നതു നെഞ്ഞത്തു ആണെങ്കിലും അതിന്റെ ഇരിപ്പ് തലയിൽ ആണെന്നു് പരീക്ഷണവഴി വന്നിരിക്കുന്നു. ഇതിനെ തെളിയിപ്പാൻ പല ലക്ഷ്യങ്ങളുമുണ്ടു്. മുഖ്യമായുള്ള ചില തെളിവുകളെ താഴെ ചേൎക്കുന്നു.

൧. അധികനേരം മനസ്സുവച്ചു ഒരു പ്രവൃത്തിചെയ്താൽ ഒരു തലവേദന തുടങ്ങുന്നു.

൨. തലച്ചോറിനു് വല്ല കേടും പററിയാൽ ബുദ്ധിഭ്രമം ഉണ്ടാകുന്നു. തലയുടെ പിൻഭാഗത്തു പിൻകഴുത്തിന്റെ മുകളിലായിട്ടു ഇടിക്കയോ മററോ ചെയ്താൽ തൽക്കാലത്തേക്കു് ബോധക്ഷയവും ചിലപ്പോൾ മരണവും സംഭവിക്കുന്നു.

൩. തലച്ചോറിന്റെ വലിപ്പവും ബുദ്ധിശക്തിയും തമ്മിൽ വളരെ സംബന്ധമുണ്ടു്. തലച്ചോറു് അധികമുണ്ടായാൽ ബുദ്ധി അധികമായി സാധാരണ കാണാറുണ്ടു്. അതിനും പുറമെ ഭ്രാന്തന്മാൎക്കു് തലച്ചോറു് വളരെ കുറഞ്ഞതായും കാണുന്നു. ഈ സംഗതികൾ ആലോചിച്ചാൽ മേല്പറഞ്ഞ സംബന്ധം തെളിവാകുമെന്നു തോന്നുന്നു.

രണ്ടാമതായി ഓർമ്മവെക്കേണ്ട സംഗതി ധാരണ എന്നതിന്റെ അർത്ഥവും മാതിരിയും ആകുന്നു. കഴിഞ്ഞകാര്യങ്ങളെ നാം രണ്ടാമതും ഓർമ്മവരുത്തുമ്പോൾ അതു് നമ്മുടെ ധാരണാശക്തികൊണ്ടാണെന്നു പറയുന്നു. ഈ ധാരണയുണ്ടാവുന്നതു് എങ്ങിനെയാണെന്നാണ് ഇനി ആലോചിപ്പാനുള്ളതു്.

ഇതിനെക്കുറിച്ചു നാലു അഭിപ്രായങ്ങൾ ഉണ്ടു്.

൧. പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളാൽ ഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സകലങ്ങളുടെയും പ്രതിച്ഛായകൾ നമ്മുടെ മനസ്സിലുണ്ടു്.

൨. പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളാൽ സ്പർശിക്കപ്പെടുമ്പോൾ തലച്ചോറിന്റെ ഞരമ്പുകൾക്കു് മറ്റും ചില വികാരങ്ങൾ (മാറ്റങ്ങൾ) ഉണ്ടാകുന്നു. ഒരു പെൻസിൽകൊണ്ടു് കടലാസിൽ വരച്ചതുപോലെ എന്നു വിചാരിക്കാം.)

൩. പ്രതിച്ഛായ മനസ്സിൽ ഉണ്ടു്. എന്നാൽ അതു നമ്മൾക്കു എല്ലായ്പോഴും ഓർമ്മയില്ല.

൪. ഓർമ്മ എന്നതു മനസ്സിന്റെ ഒരു സ്വഭാവമാണു്. ഇതിൽ ഒടുക്കം പറഞ്ഞതിനു വല്ല അർത്ഥം ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മനസ്സിന്റെ സ്വഭാവം എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു നമുക്കു് അതിനെക്കുറിച്ചു ഒരറിവും ഉണ്ടാകുന്നില്ല. ഒന്നും മൂന്നും അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു ഒരു വലുതായ കുറവുണ്ടു്. അവയെ സമ്മതിക്കുന്നതായാൽ നാം മനസ്സു് എന്നു പറയുന്നതിനെ യാതൊരു ശക്തിയുമില്ലാത്തതായും ഒരു പാത്രംപോലെയും സങ്കല്പിക്കേണ്ടിവരുന്നു.

ആയതിനാൽ നാലിലുംവെച്ചു് നല്ലതു രണ്ടാമത്തേതാണെന്നു തോന്നുന്നു. മിക്കവാറും ജനങ്ങൾ സമ്മതിക്കുന്ന അഭിപ്രായവും അതുതന്നെയാണ്.

ഇനി സ്വപ്നം ഉണ്ടാവുന്നതിന്റെ മാതിരികൂടി പറഞ്ഞാൽ താഴെ ചേർത്തിരിക്കുന്ന ചില അത്ഭുതകരമായ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ സംഭവിക്കുന്നതാണെന്നും, അവയിൽ ഗണപതിയും കുട്ടിച്ചാത്തനും മറ്റും ചേർന്നിട്ടില്ലെന്നും ദൃഷ്ടാന്തമാവുമെന്നു് വിശ്വസിക്കുന്നു.

ധാരണയെപ്പറ്റി നാലഭിപ്രായങ്ങൾ പറഞ്ഞതിൽ രണ്ടാമത്തേതാണ് സാധുവെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. നമ്മുടെ മനസ്സിനു എന്തെങ്കിലും ഒരു വികാരം വരുമ്പോൾ തലച്ചോറിൽ കുറച്ചു് ഒരു മാറ്റം ഉണ്ടാകുന്നു. മാറ്റം ഇന്നവിധമാണെന്നു് പറയുന്നതു പ്രയാസമാണു്. നമുക്കു ഊഹിക്കാനേ വഴിയുള്ളൂ. കടലാസിൽ പെൻസിൽകൊണ്ടു വരച്ചതുപോലെ എന്നോ, ചുമരിന്മേൽ കരിക്കട്ടകൊണ്ടു വരച്ചതുപോലെ എന്നോ വിചാരിച്ചാൽ മതിയാ

ചുന്നതാണ്. ശരീരത്തിന്റെ സകലഭാഗത്തിൽ നിന്നും ഞരമ്പുകൾ പലവഴിയായി തലച്ചോറിനോടു സംബന്ധിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഏതുഭാഗത്തു സ്പർശമുണ്ടായാലും തലച്ചോറിൽ എത്തുന്നതാണ്. (ചില ചേഷ്ടകൾ മനസ്സിന്റെ സഹായംകൂടാതെയും നടന്നുവരുന്നുണ്ട്. അവയെക്കുറിച്ച് ഇവിടെ പറഞ്ഞിട്ടാവശ്യമില്ലെന്നു വിചാരിച്ചു പറയുന്നില്ല.) ഈ വ്യത്യാസം വന്നിരിക്കുന്ന ഭാഗത്തിനു രണ്ടാമത്തും ഇളക്കം തട്ടുമ്പോളാണ് വ്യത്യാസത്തിനു കാരണമായ സംഗതി ഓർമ്മവരുന്നതു്. ഈ ഇളക്കം പലതുകൊണ്ടും വരാം. ചോരയോട്ടംകൊണ്ടും അമർച്ചകൊണ്ടും മററും വന്നേക്കാം.

ഇതിനെക്കുറിച്ചു പുരാതനകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ ഒന്നിനോടൊന്നു യോജിക്കുന്നില്ല. എല്ലാവരിലും പ്രസിദ്ധനായ അരിസ്റ്റാട്ടലിന്റെ അഭിപ്രായം ഇതാകുന്നു.

“ബാഹ്യേന്ദ്രിയങ്ങളാൽ ഗ്രഹിക്കാവുന്നതായ സകല വസ്തുക്കളും മനുഷ്യന്റെ മനസ്സിൽ ഒരു വികാരത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നു. എന്നാൽ ആ വസ്തു മാറിയാലും ഈ വികാരം അസാരം നേരവും കൂടി നിൽക്കുന്നു. ഈ ഉറക്കത്തിൽ മനസ്സിന്റെ വിഷയഗ്രഹണശക്തികൊണ്ടു അനാസ്പൃതിമായിട്ടു ഇവയുടെ പ്രതിമകൾ മനസ്സിൽ ഉദിക്കുന്നു. ഇതാണു സ്വപ്നം.” ഡിസ്റ്റുവാർട്ട് എന്ന ആളാണ് ഇതിനു ചില നിയമങ്ങളെ കണ്ടുപിടിച്ചതു്. നമ്മുടെ ശരീരചേഷ്ടകളിൽനിന്നു ജനിക്കാവുന്ന എല്ലാ മനോവികാരങ്ങളും ഉറക്കത്തിലില്ല. നമ്മുടെ ഉറക്കസമയത്തെ ഇച്ഛ എന്നതിന്ന് മനസ്സിന്മേലും മററും ഉള്ള ശക്തിപോകുന്നു. ഇതു ശരിയാണെന്നു തോന്നുന്നു.

രണ്ടാമത്തു മനോവികാരങ്ങളുടെ ക്രമം ഉറക്കത്തിലും ജാഗ്രത്തിലും വ്യത്യാസപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. എന്തെന്നാൽ, ഒന്നിൽ നാം മനസ്സുവയ്ക്കുന്നുണ്ട്; മററതിൽ ഇല്ല. ഇതു സാധാരണ കാണുന്നതു്. പിന്നെ സ്വപ്നത്തിൽ നമുക്കു സമയത്തെ തെററിദ്ധരിക്കുന്നതിനും ഉള്ള കാരണം ഇതുതന്നെയാണ്.

സ്വപ്നത്തിൽ മനോവേഗം ഇടിമിന്നലിനു തുല്യമാണ്. ഒരു നിമിഷത്തിൽ എണ്ണമില്ലാത്ത വിചാരങ്ങൾ മനസ്സിൽ വരുന്നു. രണ്ടോ മൂന്നോ കൊല്ലംകൊണ്ടു സാധിക്കാവുന്ന പ്രവൃത്തികളെ നിമിഷത്തിൽ ചെയ്തതായികാണുന്നു. എന്നാൽ ഉറക്കത്തിൽ കാണുന്നതു ശരിയാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു സാധാരണ നമുക്കു ആ പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നതിനുള്ള സമയമല്ലാ നോക്കുന്നതു്. മനസ്സിൽ ധരിക്കുന്നതിനു എത്രസമയം വേണമെന്നതു മാത്രമേ നോക്കുന്നുള്ളൂ. ഉറക്കത്തിൽ മനസ്സു സ്വാധീനമല്ല. ന

ല്ല ഉറക്കത്തിൽ പുറമെ ഉള്ള വസ്തുക്കളെ ഒന്നും അറിയുന്നില്ലാ. ഇതിൽ മുഖ്യമായ സംഗതി എന്തെന്നാൽ, സ്വപ്നത്തിൽ നമ്മുടെ മനോവികാരങ്ങളെ ശരിയായി കണ്ടുപോകാൻ നമുക്ക ശക്തിയില്ലാ. നമ്മൾ സ്വപ്നത്തിൽ പലതും ചെയ്യുന്നു. അടുക്കെ ആളുകൾ ഉണ്ടെന്നും മറ്റും വിചാരിക്കമാത്രമല്ലാ അവർ സംസാരിക്കുന്നു എന്നു വിചാരിച്ചു അവരോട് മറുപടികൂടി പറയുന്നു.

സ്വപ്നത്തിൽ വരുന്ന സംഗതികൾ മുമ്പിൽ ഏതുവിധമെങ്കിലും മനസ്സിൽ ഉണ്ടായതായിരിക്കണം. അവ ഓൎമ്മയിൽ വരുമ്പോൾ യാതൊരു ക്രമവും അനുസരിക്കുന്നതല്ലാ. അതിനാലാണ് വരുവാൻ വയ്യാത്ത കാര്യങ്ങൾ സ്വപ്നത്തിൽകാണുന്നത്.

ഡാക്ടർ ഗ്രേഗരി എന്നാൾക്കു ഒരു സ്വപ്നം ഉണ്ടായി. എന്തൊ ഒരു ദീനശാന്തിക്കായി ഒരു ദിവസം ചൂടുള്ള വെള്ളം നിറച്ചു കുപ്പി കാലിന്മേൽ വച്ചുകെട്ടിവന്നു. അന്നുരാത്രി കിടന്നുറങ്ങിയപ്പോൾ എറ്റ്നാ എന്ന മലയുടെ മുകളിൽ ആണ് താൻ എന്നും ഭൂമിയുടെ ചൂട് സഹിപ്പാൻ പാടില്ലാത്തതാണെന്നും സ്വപ്നംകണ്ടു.

വേറെ ഒരാൾ ഒരുദിവസം തന്റെ ശരീരം മുഴുവനും ഒറ്റ കല്ലുകൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരുന്നു എന്നു സ്വപ്നംകണ്ടു. കാലത്തു എഴുന്നേറ്റു ഇതിനെക്കുറിച്ച് അയാൾ ആലോചിപ്പാൻ തുടങ്ങി. ഒരു കാരണവും കണ്ടില്ലാ. മുൻദിവസം ആലോചിച്ചു. ഒന്നും ഉണ്ടായില്ല. ഈ വർത്തമാനം പറയാനായി തന്റെ ഇഷ്ടനായ ഒരുത്തന്റെ അടുക്കൽ പോയി. അപ്പോൾ അയാളുടെ മേശയിന്മേൽ കല്ലുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ഒരു ഒന്തിനെ കണ്ടു. സ്വപ്നം കണ്ടതിന്റെ തലേദിവസം ഇയാൾ അവിടെപോയിരുന്നു. എന്നാൽ അയാൾ ഈ കഥ തീരെ മറന്നു. തലയിൽ പൊള്ളിക്കുന്ന മരുന്നു ഇട്ടിട്ടുള്ള ആളുകൾ ചിലപ്പോൾ തലമുറിച്ചു കൊല്ലുന്നു എന്നു സ്വപ്നംകണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഒരു പുഷ്പത്തിന്റെ ഗന്ധംകൊണ്ട് ഒരു പൂന്തോട്ടത്തിലാണെന്നും മറ്റും സ്വപ്നംകണ്ടേക്കാം.

മിക്കവാറും സ്വപ്നങ്ങൾ ഏതുവിധത്തിലെങ്കിലും മനസ്സിൽ മുമ്പിൽ ഉണ്ടായ വികാരങ്ങളാണെങ്കിലും ചില സംഗതികളിൽ മുമ്പിൽ ഉണ്ടാവാത്തതും ബുദ്ധി ഏററവും അധികമായി ഉപയോഗിക്കേണ്ടതും ആയ പ്രവൃത്തികൾ സ്വപ്നത്തിൽ ചെയ്തതായി ദൃഷ്ടാന്തമുണ്ട്. ഡാക്ടർ ഗ്രേഗരി, സ്വപ്നത്തിൽ തനിയ്ക്കുണ്ടായ വിചാരങ്ങളും അപ്പോൾ അവയെപ്പററി തോന്നിയ വാചകങ്ങളും ഉറക്കം ഉണർന്നപ്പോൾ വളരെ ശരിയാണെന്നു തോന്നിയതിനാൽ തന്റെ പ്രസംഗങ്ങളിലും മറ്റും ഉപയോഗി

ച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുന്നു. കോൽറിഡ്ജ് എന്നൊരാൾ കുബ്ല ഖാൻ എന്ന കവിതയെ ഉറക്കത്തിലാണ് ഉണ്ടാക്കിയതു്. മുഴുവൻ എഴുതുന്നതിനു മുമ്പെ ഉണൎന്നു പിന്നെ മുഴുവനാക്കുവാനും കഴിഞ്ഞില്ല. സ്വസ്ഥിതിയിൽ ഏതുപ്രകാരം വരുമെന്നും മററും പറയാൻ ബുദ്ധിമുട്ടായി. കണ്ടിട്ടുള്ള രാജ്യകാൎയ്യങ്ങൾ ചിലപ്പോൾ സ്വപ്നത്തിൽ ഇന്നപ്രകാരമെന്നു തോന്നീട്ടുണ്ടു് എന്നും മററും ഡാക്ടർ ഫ്രാംക്ലിൻ പറയുന്നു. ഒരാൾ ഉറക്കത്തിൽ ഫ്രെഞ്ചുഭാഷയിലെ ഒരു ക്രിയാപദം കണ്ടുപിടിച്ചു. സ്വപ്നത്തിൽ അയാളും അനവധി ആളുകളും ഒരു കട്ടിയായസ്ഥലത്താണെന്നും കാററുവരാൻ പഴുതില്ലാഞ്ഞതിനാൽ ശ്വാസംമുട്ടി ചാവുമെന്നും തോന്നി, അപ്പോൾ അയാൾ "ഇൻഫോട്ട്ഡിട്ടായിട്ടർ" എന്നു നിലവിളിച്ചു. ഡിട്ടായിട്ടർ എന്ന ഒരു വാക്കില്ല. ട്ടായിട്ട് എന്നുണ്ട്. ഞെരുക്കം എന്നൎത്ഥമാണ്. ജാഗ്രത്തിൽ ഓൎമ്മയില്ലാത്തതും മനസ്സുവയ്ക്കാത്തതുമായ പല കാൎയ്യങ്ങളും സ്വപ്നത്തിൽ ഓൎമ്മവന്നു എന്നും വരും. താഴെ പറയുന്നതു ഒരു അത്ഭുതകരമായ ദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു. സ്കോട്ട്ലൻറിന്റെ വടക്കെ അറെറത്തു ഒരു ദിക്കിൽ വച്ചു ഒരു കച്ചവടക്കാരനെ ഒരുത്തൻ കൊന്നു. മരിച്ചവൻ ഒരു പെഡ്ലർ ആയിരുന്നു. (ഒരു പെട്ടിയിൽ ചില്ലറസാമാനങ്ങൾ എടുത്തു നടന്നു കച്ചവടം ചെയ്യുന്നവൻ) ഇവന്റെ പെട്ടിയും മററും ഒരു ദിക്കിൽ കുഴിച്ചിട്ടു, വിസ്താരം നടന്നുതുടങ്ങി. യാതൊരു തെളിവും ഇല്ലാ. അങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ ഒരുത്തൻ വന്നു തനിക്കു ഒരു സ്വപ്നം ഉണ്ടായി എന്നും സ്വപ്നത്തിൽ ഒരു വീടുകണ്ടു എന്നും അതിൽ നിന്നും ഒരാൾ മരിച്ചയാളുടെ പെട്ടി ഇന്നദിക്കിലുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നും പറഞ്ഞു. ഇതുകേട്ടു ആളുകൾ പെട്ടിതിരഞ്ഞു കണ്ടെത്തി. ഇതു അയാൾ പറഞ്ഞ സ്ഥലത്തായിരുന്നില്ലാ. അതിനുസമീപമായിരുന്നു. അതുകണ്ടപ്പോൾ ഒന്നിലൊ ഇവൻതന്നെ കൊന്നതു് അല്ലെങ്കിൽ ഇവൻ കൊന്നവന്റെ കൂട്ടുകാരൻ എന്നായിരുന്നു, ആളുകൾ ശങ്കിച്ചതു്. അതിനാൽ ഇവനെ വിസ്തരിച്ചു തൂക്കാൻ വിധിച്ചു.

തൂക്കുന്നതിന്നുമുമ്പെ കൊന്നവൻതന്നെ വന്നു കുററം സമ്മതിച്ചു. ഇയാൾ യാതൊരുവിധത്തിലും ഇതിൽ കൂട്ടുകയോ ഒത്താശനില്ക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നു ദൃഷ്ടാന്തപ്പെട്ടു. ഈ അത്ഭുതമായ സംഗതിക്കു ഒരു കാരണം മാത്രമെ കണ്ടുകിട്ടീട്ടുള്ളൂ. ഈ കൊല ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം കൊന്നവനും സ്വപ്നക്കാരനും വളരെ ദിവസം ഒന്നിച്ചിരിക്ക ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ രണ്ടാളും ഒന്നിച്ചു കൂടിയതു രണ്ടാളും കള്ളുകുടിച്ച സമയത്താണ്. ആയതുകൊണ്ടു കൊന്നവൻ ഇതിനെ കുറിച്ചുള്ള വ

ത്തന്മാരങ്ങൾ ആ സമയത്തു മറ്റെയാളോടു പറഞ്ഞിരിക്കാം. അതു ഇയാൾക്കു സ്വപ്നത്തിൽ തോന്നി. എന്നാൽ യഥാസ്ഥിതിയിൽ ഓർമ്മയും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

കാര്യങ്ങൾ ഉടനെ സംഭവിക്കുമെന്നോ അല്ലെങ്കിൽ സംഭവിക്കുന്നുവെന്നോ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടിട്ടു ശരിയായി വന്നിട്ടുള്ള ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ചിലതു വായനക്കാർതന്നെ അനുഭവമുണ്ടായിരിക്കാം. ഇതിൽ അത്ഭുതകരമായി ഒന്നുംതന്നെയില്ല. അസാമാന്യമായ ദൈവശക്തിയും ഒന്നും ഇതിലില്ല. സാധാരണയായി സ്വപ്നത്തിനുള്ള കാരണംപോലെതന്നെയാണു് ഇതിന്റെയും കാരണം. താഴെ പറയുന്നതു് ഒരു വിശ്വസിക്കത്തക്ക ദൃഷ്ടാന്തമാണു്.

സ്കാട്ടലന്റിലെ ഒരു പാതിരിസായ്പ് തന്റെ ഉൾനാട്ടിലുള്ള വീടു വിട്ടു പട്ടണത്തിൽ വന്നു താമസിച്ചിരുന്നു. ഒരു ദിവസം രാത്രി അയാൾക്കു ഒരു സ്വപ്നം ഉണ്ടായി. തന്റെ വീട്ടിന്നു തീപിടിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും തന്റെ ഒരു കുട്ടി അഗ്നിമദ്ധ്യത്തിൽ പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും ആയിരുന്നു സ്വപ്നം. ആ നിമിഷം തന്നെ അയാൾ അവിടെ നിന്നും വീട്ടിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. അവിടെ ചെന്നപ്പോൾ വീട്ടിനു തീപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു കുട്ടിയെ തീയ്യിന്റെ ഇടയിൽ നിന്നും ഇയ്യാൾ രക്ഷപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. പാതിരി ആകകൊണ്ടു ഇതു ഈശ്വരവിശ്വാസം തന്നെ സംശയമില്ലാ എന്നാണു് ആളുകൾ വിചാരിച്ചതു്. അതു എങ്ങിനെയെങ്കിലും ആകട്ടെ. ഇതിനു ചുരുക്കത്തിൽ ഒരു കാരണം പറയാവുന്നതാണു്. ഇയാൾക്കു ഒരു വാല്യക്കാരൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ അവധാനവും സൂക്ഷ്മമില്ലാത്തവനായിരുന്നു. പ്രത്യേകിച്ചു തീയ്യിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഇതു ഈ പാതിരിക്കു മനസ്സിനു അസ്വസ്ഥതയെ ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നു. അതിലും വിശേഷിച്ചു് അപ്പോൾ ഇയാൾ വീട്ടിലില്ലായിരുന്നതുകൊണ്ടു അധികം ഉത്കണ്ഠയുമായിരുന്നിരിക്കും. അപ്പോൾ അയാൾക്കു തീപിടിച്ചാലത്തെ വൈഷമ്യങ്ങളും കുട്ടികളെ നോക്കാൻ ആളില്ലായ്മയും മറ്റും ഓർമ്മവന്നിരിക്കാം. ഇയാൾ അവിടെ ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ ആ വാല്യക്കാരൻ രാത്രി കൂട്ടുകാരെ ഒന്നിച്ചു കള്ളുകുടിച്ചു അവിടെ വന്നിരിക്കാം. ഈ സംഗതികൾ എല്ലാംകൂടി മുൻപറഞ്ഞ പ്രകാരം ഒരു സ്വപ്നമായിത്തീർന്നു.

ഒരു കുട്ടി തന്റെ വീട്ടിൽനിന്നും ഏകദേശം ൧൦൦-നാഴിക ദൂരമുള്ള ഒരു സ്കൂളിൽ പഠിച്ചു താമസിച്ചിരുന്നു. ഒരുദിവസം രാത്രി അയാൾക്കു ഒരു സ്വപ്നംഉണ്ടായി. അയാൾ തന്റെ അച്ഛന്റെ വീട്ടിൽചെന്നു നേരെയുള്ള വാതലിൻകൂടി കടക്കാൻ നോക്കി. അതു പൂട്ടിയിരുന്നതിനാൽ പിന്നാമ്പുറത്തെ ഒരു വാ

തലിൽ കൂടി അകത്തു കടന്നു. എല്ലാവരും ഉറങ്ങുന്നതായി കണ്ടിട്ട് അവൻെറ അമ്മ കിടന്നിരുന്ന മുറിയിലേക്കു ചെന്നു. അമ്മ ഉണർന്നിരിക്കുന്നതായി കണ്ടിട്ട് "അമ്മേ ഞാൻ ഒരു വലിയ യാത്രക്കായി പോകുന്നു. ഞാൻ നിങ്ങളോട് യാത്രപറയാനാണ് വന്നതു്" എന്നു പറഞ്ഞു. അതു കേട്ടപ്പോൾ അമ്മ "അയ്യോ മകനെ നീ ചത്തിരിക്കുന്നു" എന്നു വളരെ പരിഭ്രമത്തോടു മറുപടി പറകയും ചെയ്തു. ഇതു കഴിഞ്ഞയുടനെ അയാൾ ഉണർന്നു ഈ സ്വപ്നത്തെപ്പററി അധികമൊന്നും വിചാരിച്ചില്ല. നാലുദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഇവൻെറ ശരീരസ്ഥിതിയെപ്പററി സൂക്ഷ്മമായി അറിവാൻ അച്ഛൻെറ ഒരു എഴുത്തുവന്നു. അതിൽ അയാളുടെ അമ്മയും ഒരു സ്വപ്നമുണ്ടായി എന്നും (ഇയാൾ കണ്ടമാതിരിതന്നെ) അതിനാൽ അവർ പരിഭ്രമിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും മററും കണ്ടു. രണ്ടാൾക്കും സ്വപ്നം ഒരു ദിവസം തന്നെയായിരുന്നു. അവളുടെ സ്വപ്നത്തിൽ നേരെയുള്ള വാതൽ തുറക്കാൻ ആരോ ശ്രമിക്കുന്നതായി ശബ്ദം കേട്ടു. പിന്നെ ശബ്ദം പിൻപുറത്തു വാതുക്കലായി. ഒടുക്കം ഒരാൾ താൻ കിടക്കുന്ന മുറിയിലേക്കുവന്നു. അപ്പോൾ തൻെറ മകനാണെന്നു മനസ്സിലായി. മുൻപറഞ്ഞമാതിരി അവൻ യാത്രയും അമ്മ മറുപടിയും പറഞ്ഞു. എന്നാൽ ഇതുകൂടാതെ അസാമാന്യമായ സംഭവം ആൎക്കും ഉണ്ടായില്ല. ഇതിൻെറ കാരണം ആലോചിക്കുവാൻ രസമുള്ളതാണ്. എന്തോ വളരെ ശക്തിയുള്ളതായ മനോവികാരങ്ങൾ രണ്ടാൾക്കും ഒരേസമയം ഉണ്ടായിരിക്കണം. ൧൮൫൭-ലെ ലഹളക്കാലത്തു ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പല ആളുകൾക്കും അത്ഭുതങ്ങളായ സ്വപ്നങ്ങളുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ചിലതിൽ അവരവരുടെ ബന്ധുക്കളെ [illegible]

ലൊന്നിലുമത്ഭുതമില്ലാ. സാധാരണയായി വരാവുന്നതാണ്.
സ്ത്രീയുടെ മകൻ ഇൻഡ്യൻപട്ടാളത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുവെ
ിചാരിക്കാം. അന്നത്തെ വൎത്തമാനക്കടലാസിൽ ഇൻഡ്യയി
ലഹളയുണ്ടായിട്ടുണ്ട് എന്നും നാട്ടുകാർ എല്ലാം ഇംഗ്ലീഷു
യുംകൊല്ലണമെന്നു തീൎച്ചയാക്കിയിരിക്കുന്നുവെന്നും വായിച്ചി
അല്ലെങ്കിൽ ഈ വൎത്തമാനം വല്ലവരും പറഞ്ഞുകേട്ടിരി
എന്നാൽ എല്ലായ്പോഴും ഓൎമ്മയുണ്ടാകുന്നകാൎയ്യംതീൎച്ചയില്ല.
ട്ടാണ് ഞാൻ അറിഞ്ഞില്ലാ എന്നും മററും പറയുന്നതു്.
ഒന്നയിരിക്കുമ്പോൾ സാധാരണയായി തൻെറ മകനെക്കുറി
വിചാരമായിരിക്കും മനസ്സിൽ മുഖ്യമായിട്ടുള്ളതു്. അപ്പോൾ
നെ സ്വപ്നം കാണുന്നതു് അത്ഭുതമല്ല. ചത്തു എന്നോ
മെന്നോ കണ്ടിട്ട് ഉണർന്നു ഈ വൎത്തമാനം വേറെ വല്ല
ുംപറഞ്ഞിരിക്കാം. ഈ മകനു ഒന്നുംസംഭവിച്ചില്ലെങ്കിൽ

ഇതി
ഒരു
ന്ന വ
ൽ ഒ
കാരെ
രിക്ക.
ക്കാം.
എന്നി
അങ്ങ
ച്ചുള്ള
ഇങ്ങി
ചാവു
വരോ

വൎത്തമാനം പുറത്തേക്കു വരികയില്ല, ശരിയായാൽ ഈശ്വരവിലാസമായി നാട്ടുമുഴുവനും പരക്കും. ഇങ്ങിനെ ഉദാഹരണങ്ങൾ കിട്ടിയാൽ അവയുടെ കാരണങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന്നു രസമുള്ളതാണ്. ഒരു ഉദാഹരണംകൂടി പറയാം. ഒരു പള്ളിയിലെ പാതിരി പൊതുവിൽ ജനങ്ങൾക്കു ഉപകാരത്തിന്നായി എന്തോ ഒരു പ്രവൃത്തി ചെയ്‌വാൻ കുറെ പണം പിരിവിട്ടുണ്ടാക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു. ഇതിൽ അയാൾക്കു അസാധാരണമായി താല്പൎയ്യമുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം പള്ളിയിലെ കൎമ്മം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഈ വസ്തുത സാമാജികന്മാരോടു പറഞ്ഞു പണം പിരിക്കുവാനായി ഒരുത്തനെ ഒരു പാത്രവും കൊടുത്തു ഇവരുടെ ഇടയിലേക്കയച്ചു. ഇയാൾ മടങ്ങിവന്നതിൽപിന്നെ പാത്രത്തിലെ നാണങ്ങൾ നോക്കിയപ്പോൾ ആ പാതിരി വിചാരിച്ചതിൽ വളരെ കുറവായിക്കണ്ടു. അയാൾക്കു വളരെ ബുദ്ധിക്ഷയം ഉണ്ടായി. അന്നുമുഴുവനും അയാൾ അതിനെക്കുറിച്ച് വളരെ വ്യസനമായി പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. രാത്രികിടക്കാൻപോയി. ഉറക്കത്തിൽ സ്വപ്നം ഉണ്ടായി. പണം മേടിച്ച പാത്രത്തിന്റെ ഒരു മൂക്കിൽ ഓരോ പവന്റെ മൂന്നു നോട്ടുകൂടി കിടക്കുന്നുണ്ട് എന്നും പണം അതിന്റെ മീതെ ഇട്ടപ്പോൾ അമൎന്നുകൊണ്ട് പാത്രം കമഴ്ത്തിയപ്പോൾ ചോൎന്നുവീഴാതെ ഇരുന്നതാണെന്നും ആയിരുന്നു സ്വപ്നം. അയാൾക്കു ഇതിൽ വളരെ അതിശയം തോന്നി. നേരംപുലൎന്നു പള്ളിയിൽ ചെന്നു പാത്രം നോക്കിയപ്പോൾ മൂന്നു നോട്ടുകിട്ടി. ക്രിസ്തുതന്നെയാണ ഇതുകൊണ്ടിട്ടതു എന്നു പാതിരി തീൎച്ചയാക്കി. എങ്കിലും അങ്ങിനെ അല്ലാതെയും വേറെ ഒരു നല്ലവഴി പറയാം. പണം പിരിച്ചതിന്റെ തലേദിവസം വൈകുന്നേരം അയാൾ ഏകദേശം എത്ര കിട്ടുമെന്നു കണക്കുകൂട്ടി. ഇതിൽ ഇന്നിന്ന ആളുകൾ ഏകദേശം ഒരു പവൻ കുറയാതെ തരുമെന്നു അയാൾ തീൎച്ചയാക്കി. ഇങ്ങനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ അവരുടെ അടുക്കൽ കൊണ്ടുപോയ പാത്രം ഇയാളുടെ മുൻപിൽവച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ നോട്ടുകാണുമെന്നു വിചാരിച്ചതു കണ്ടില്ലായിരിക്കാം. അതുല്യം അയാൾക്കു ബുദ്ധിക്ഷയം തോന്നിയിരിക്കാം. എന്നാൽ തരുമെന്ന് നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ വല്ലമൂലയിലും കാണാതെ കിടക്കുന്നുണ്ടോ എന്നും മറവും സംശയിക്കാൻ വഴിയുണ്ട്. ഇതു അയാൾ പിന്നെ ഓൎത്തില്ലെങ്കിലും സ്വപ്നത്തിൽ തോന്നിയിരിക്കാം. സംഗതിവശാൽ അതു സത്യമായി വന്നേക്കാം.

വേറെയൊരുമാതിരി സ്വപ്നം ഉണ്ട്. ഇതിന്റെ സംഗതികളും ആലോചിപ്പാൻ രസമുണ്ട്. അതിൽ മുഖ്യമായ മാതിരി ഇതാകുന്നു. വരാൻപോകുന്ന മനോവികാരത്തെയോ ചെയ്യാൻപോകുന്ന പ്രവൃത്തിയെയോ സംഭവിച്ചതായി മുൻകൂട്ടിത്ത

ണ്ടെന്ന സ്വപ്നമുണ്ടാവുക. ഒരു കൊലക്കുററക്കാരൻ താൻ ഒരു കൊലക്കുററം ചെയ്യുമെന്ന ചെയ്യുന്നതിന്ന നാലുകൊല്ലം മുമ്പെ സ്വപ്നംകണ്ടു. ഘൃജിൻ ആറാം ഗ്യൂണവന്റെ സ്വപ്നം ഇതിന്ന ദൃഷ്ടാന്തമാണ്.

ചിത്തഭ്രമത്തിന്നും ഇതിന്നും വളരെ സാമ്യമുണ്ട്. ഡാക്ടർ ആബർക്രാംബിയുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഇവ രണ്ടും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം ഇതാകുന്നു. ഭ്രാന്തിൽ തെററായ വിചാരം ദീനമുള്ള കാലം മുഴുവനും നിലനിൽക്കുന്നു, ഭ്രാന്തിയാൽ തന്റെ നടപടി അതിന്നനുസരിച്ചതായിരിക്കും. സ്വപ്നത്തിൽ ഉള്ളതു ഉണൎന്നാൽ ഇല്ലാത്തതിനാൽ ഇതു വരുന്നില്ല. ഒരു വൈദ്യൻ ഒരു ഭ്രാന്തനെ കുറെക്കാലം ചികിത്സിച്ചു അവന്റെ ദീനം മാറി. മാറീട്ടു ഒരാഴ്ചവട്ടംവരെയും ഭയങ്കരമായ സ്വപ്നവും അതിന്നനുസരിച്ചു (ഭ്രാന്തുള്ളപ്പോൾ ഉള്ള മാതിരിതന്നെ) ശരീരചേഷ്ടകളും ഉണ്ടായിരുന്നു.

സ്വപ്നത്തിന്റെ കാരണം ഞാൻ മുമ്പു പറഞ്ഞതു അംഗീകരിക്കുന്നെങ്കിൽ മേല്പറഞ്ഞ ഉദാഹരണങ്ങൾ സംഭവിക്കാൻ പ്രയാസമില്ലെന്നറിവാൻ സംഗതിയുള്ളതാണ്. ഈ ഉദാഹരണങ്ങളെക്കൊണ്ടു തന്നെ സ്വപ്നം വിശ്വസിക്കത്തക്കതല്ലെന്നു തീൎച്ചയാകുന്നു. ചില സംഗതികളിൽ ശരിപ്പെടുന്നതുകൊണ്ടു അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. വസ്തുത ആലോചിക്കുമ്പോൾ ശരിയാകുന്ന സ്വപ്നങ്ങൾ ചുരുങ്ങുന്നതിനെക്കുറിച്ചാണ് ആലോചിപ്പാനുള്ളത്. ഹിന്തുക്കളുടെ ശാസ്ത്രപ്രകാരം ചില സമയത്തു കാണുന്ന സ്വപ്നം ശരിയായി വരുമെന്നു എന്നുമുണ്ടെന്നു എന്നോടു ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞൻ പറഞ്ഞതായി ഓൎമ്മയുണ്ട്. അങ്ങിനെ തീൎച്ചയായി പറവാൻ തരമുണ്ടെന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. അതിന്റെ കാരണങ്ങളുംകൂടി കേട്ടല്ലാതെ ശരിയോ തെറേറാ എന്നു പറഞ്ഞാൽ അപകടത്തിൽ ചാടാനാണ് എളുപ്പം. അതുകൊണ്ടു അവയെ കേൾപ്പാനുള്ള ആഗ്രഹത്തോടുകൂടി ഈ വിഷയത്തെപ്പററിയുള്ള എന്റെ പ്രബന്ധത്തെ അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

——— (o) ———

൯. ഭൂകമ്പം

മലയാളത്തിൽ ഭൂകമ്പം വളരെ അപൂൎവ്വവും വളരെ കാലത്തിനിടയ്ക്കു് ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഭൂകമ്പങ്ങൾ എല്ലായിടത്തും ഒരുപോലെ വ്യാപിക്കാത്തവയും ആകകൊണ്ടു് അതിന്റെ സ്വഭാവം അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർ മലയാളിക

ളുടെ ഇടയിൽ വളരെ ഹൃതകരമായിരിക്കും. ൧൯൦൦-ൽ കോഴിക്കോട്ടും അതിന്റെ സമീപദേശങ്ങളിലും ഒരു ഭൂകമ്പമുണ്ടായി. അന്ന് ഇതെഴുതുന്നയാൾ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. രാവിലെ എഴുന്നേററ് കിടക്കയിൽ ഇരുന്ന്, കണ്ണു തുറക്കുമ്പോൾ ശരീരവും ഇരിക്കുന്നിടവും മററുമെല്ലാം ശക്തിയായി ചലിക്കുന്നതു പോലെ തോന്നി. ആ ചലനം രണ്ടു മിനിട്ടുനേരം നിലനിന്നു. തലതിരിച്ചൽ കൊണ്ടുണ്ടായ ഭ്രാന്തിയാണെന്നാകുന്നു ആദ്യം വിചാരിച്ചത്. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോഴേ ഭൂകമ്പം എന്നുള്ള ജ്ഞാനം ഉണ്ടായുള്ളു.

സാധാരണ ഭൂകമ്പങ്ങളെല്ലാം ഇങ്ങനെ ഉപായത്തിൽ പോകുന്നവയല്ല. ചില ദിക്കുകളിൽ ഭൂകമ്പങ്ങൾ കൂടെക്കൂടെ ഉണ്ടാകുമെന്നു തന്നെയല്ല, ഉണ്ടാകുന്നതെല്ലാം വളരെ ഉഗ്രമായും ഇരിക്കും. ഇവയുടെ ആധിക്യവും തീക്ഷ്ണതയും ജപ്പാൻ എന്ന രാജ്യത്തുള്ളതുപോലെ മററധികം സ്ഥലങ്ങളിലില്ല. ൧൮൯൧-ൽ അവിടെ പത്തൊമ്പതു പ്രാവശ്യം ഭൂകമ്പം ഉണ്ടായിപോൽ. അവ വളരെ നാശകരമായിരുന്നു എങ്കിലും ൧൮൯൧-ാമാണ്ട് ഒക്ടോബർ മാസത്തിൽ ഉണ്ടായതിനോടൊത്തു നോക്കുമ്പോൾ മററതെല്ലാം വളരെ നിസ്സാരമെന്നു തന്നെ പറയാം. ഇരുപത്തയ്യായിരം ചതുരശ്രമൈൽ വിസ്താരത്തിന്നുള്ളിലെല്ലാം ഉറപ്പില്ലാത്ത ഭവനങ്ങൾ ഇടിഞ്ഞുവീഴത്തക്ക വിധത്തിൽ ഇളക്കമുണ്ടായി. ഇതിന്റെ മദ്ധ്യഭാഗത്തിൽ ഏകദേശം നാലായിരം ചതുരശ്രമൈൽ വിസ്താരമുള്ള ദിക്കുകളിലുണ്ടായ ചലനം വിശേഷിച്ചും ഭയങ്കരമായിരുന്നു. അധികം പൊക്കമുള്ള കെട്ടിടങ്ങൾ എല്ലാം, പൊക്കം കുറഞ്ഞവയിൽ ഉറപ്പില്ലാത്ത കെട്ടിടങ്ങൾ, പാലങ്ങൾ, അണകൾ മുതലായവ ഇടിഞ്ഞു പൊളിഞ്ഞു വീഴുകയും അതിനാൽ അസംഖ്യം ജനങ്ങൾ മരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഏകദേശം തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യത്തോളം വലുതായ ഒരു ഭൂഭാഗത്തിലാണ് ഇത്രയും നാശമുണ്ടായത് എന്നു കൂടി ഓർത്താൽ പ്രകൃതഭൂകമ്പത്തിന്റെ ഭയങ്കരസ്വഭാവം കുറെക്കൂടി സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണ്.

ഈ ഭയങ്കരമായ സംഭവത്തിന്റെ കാരണമെന്താണെന്ന് അറിയുന്നതിൽ വായനക്കാർക്ക് രസമില്ലാതിരിക്കയില്ലെന്ന് ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്നാൽ അതുണ്ടാകുന്നത് എങ്ങിനെ എന്ന് അനുഭവംകൊണ്ട് തെളിയിപ്പാൻ മാർഗ്ഗമില്ല. സാദൃശ്യം കൊണ്ടും യുക്തികൊണ്ടും അനുമിപ്പാനേ തരമുള്ളു. ഈ വിഷയം നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാകുന്നതിന് ഭൂമി നാരങ്ങപോലെ ഒരു ഗോളമാണെന്നും അതിന്റെ ചുററളവ് ഇരുപത്തയ്യായിരം നാഴികയും വ്യാസദൈർഘ്യം എണ്ണായിരം നാഴികയും ആണെന്നും നന്നായി ഓർമ്മവയ്ക്കേണ്ടതാണ്.

ഭൂമിയുടെ മേൽഭാഗം മുഴുവൻ മണ്ണും വെള്ളവും ആണല്ലൊ. ഭൂമി ഒരുനാഴികയോളം മനുഷ്യർ കിളച്ചു നോക്കീട്ടുണ്ട്. അതു വരെ ഈ ബഹിർഭാഗത്തിൽ കാണുന്ന ഈ സ്വഭാവത്തിൽ നിന്നും വളരെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടു കണ്ടിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഉള്ളിലേയ്ക്കു പോകുന്തോറും ചൂടു മാത്രം അധികമായി കാണുന്നുണ്ട്. അയ്യായിരത്തിലധികം കോൽ താഴ്ചയുള്ള കുഴൽകിണറുകളിൽ നിന്ന് വരുന്ന ജലം ഉഷ്ണമായി കാണുന്നു. അതുപോലെ തന്നെ രണ്ടായിരം കോൽ താഴ്ത്തീട്ടുള്ള കൽക്കരി എടുക്കുന്ന തുരങ്കങ്ങളിൽ ബഹിർഭാഗത്തിലുള്ളതിനേക്കാൾ ചൂടു വളരെ അധികമുണ്ടെന്ന് അനുഭവസിദ്ധമാണ്. ഇങ്ങനെ ഉള്ളിലേയ്ക്കു പോകുന്തോറും ചൂടു വർദ്ധിച്ചു വരികയാണെങ്കിൽ ഭൂമിയുടെ സ്വഭാവത്തിന്നും വളരെ വ്യത്യാസം ഉണ്ടാകാതിരിപ്പാൻ പാടില്ല. മുപ്പതു നാല്പതു നാഴികയ്ക്കധികം ഉള്ളിലേയ്ക്കു പോയാൽ അവിടെയെല്ലാം അഗ്നിമയമായി കാണുമെന്നു വിചാരിപ്പാൻ മാർഗ്ഗമുണ്ട്. ലോഹങ്ങളും മറ്റും ഉരുകി കുഴമ്പായി ജ്വലിച്ചു കിടക്കുകയാണെന്നാകുന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ഊഹം.

എന്തെങ്കിലും ഒരു വസ്തുവിന്റെ അന്തർഭാഗത്തിൽ ചൂടുള്ള വല്ല സാധനവും ഉണ്ടെങ്കിൽ ആ ചൂട് എന്നെന്നും അവിടെ നില്ക്കുകയല്ലാ ചെയ്യുന്നത്. അതു പുറത്തേക്കു പുറപ്പെടുകയും ക്രമേണ ബഹിർഭാഗത്തിലെല്ലാം വ്യാപിക്കുകയും ബഹിർഭാഗത്തു നിന്ന് അനന്തമായ ആകാശത്തിൽ പ്രസരിക്കുകയും ചെയ്ത്, സൂര്യരശ്മിയിൽ ലയിച്ചുപോകുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള ഉഷ്ണപ്രസരത്തിൽ ആ സാധനത്തിന്റെ ബഹിർഭാഗത്തിൽ എല്ലാസമയവും ചൂടുണ്ടായിരിക്കും. എന്നാൽ അന്തർഭാഗത്തിലേയ്ക്കു വരുന്തോറും ചൂടു വർദ്ധിച്ചും ഇരിക്കും. ഇതുപോലെ തന്നെ എല്ലായ്പോഴും ഭൂമിയുടെ അന്തർഭാഗത്തു നിന്നു ബഹിർഭാഗത്തേയ്ക്കും ബഹിർഭാഗത്തു നിന്നു ആകാശത്തിലേയ്ക്കും ഉഷ്ണം പ്രസരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

മേൽകാണിച്ച ഊഹങ്ങളും അനുമാനങ്ങളും ശരിയാണെങ്കിൽ ഭൂകമ്പത്തിന്റെ കാരണം സ്പഷ്ടമാണ്. സാധാരണയായി ഉഷ്ണം വസ്തുക്കളെ വലുതാക്കുകയും, ശീതം ചെറുതാക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് അനുഭവസിദ്ധമാണല്ലോ. ഒരു ദ്വാരത്തിൽ കൂടി തിക്കിക്കടത്താവുന്ന ഒരു ഇരുമ്പുവടി നല്ലവണ്ണം ചൂടു പിടിപ്പിച്ചാൽ ആ ദ്വാരത്തിൽ കൂടി കടത്തുവാൻ പാടില്ലാത്ത വിധത്തിൽ വണ്ണം വയ്ക്കും. വണ്ടിച്ചക്രത്തിന്റെ പട്ട ഇറക്കുന്നതു വായനക്കാരിൽ പലരും കണ്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. പട്ട നല്ലവണ്ണം പഴുപ്പിച്ചാണ് ഇറക്കുന്നത്. പിന്നെ അതു തണുക്കുമ്പോൾ ഊരിപ്പോകാത്ത വിധത്തിൽ കുടുങ്ങിയിരിക്കും. അതു പോ

ലെതന്നെ ഭൂമിയുടെ ഉൾഭാഗത്തുനിന്നു എല്ലായ്പോഴും ഉഷ്ണം പോയിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ചില ഭാഗങ്ങൾ ക്രമേണ തണുത്തുവരികയും അങ്ങിനെ തണുക്കുമ്പോൾ ഒരു ദിവസം ആ ഭാഗങ്ങളിൽ പെട്ടെന്നു സങ്കോചം ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. ഉൾഭാഗത്തിൽ ഒരേടത്തു സങ്കോചമുണ്ടാകുമ്പോൾ അതിന്നുനേരെ മേലെയുള്ള ഭാഗങ്ങൾക്കു ഒരു ചലനം ഉണ്ടാകുന്നതാണല്ലൊ. ആ ചലനം ആകുന്നു ഭൂകമ്പം എന്നു പറയപ്പെടുന്നതു്. സങ്കോചത്തിന്റെ അവസ്ഥപോലെ ഇരിക്കും ഭൂകമ്പത്തിന്റെ ഗൌരവം. കുറച്ചുഭാഗം മാത്രം ചുരുങ്ങിയാൽ ഭൂകമ്പം വളരെ ഉപായമായി കുറച്ചുഭാഗത്തു മാത്രമെ ഉണ്ടാകയുള്ളു. സങ്കോചം അധികഭാഗത്തിൽ നല്ലവണ്ണം ഉണ്ടായാലാണ് ൯൧-ൽ ജപ്പാനിൽ ഉണ്ടായതുപോലെയുള്ള ഭൂകമ്പം ഉണ്ടാകുന്നതു്. ഈ ചലനം എപ്പോൾ ഏതുദിക്കിൽ ഉണ്ടാകുമെന്നു മുമ്പെ അറിയുവാൻ ഒരു നിവൃത്തിയുമില്ല. ചില രാജ്യങ്ങളിൽ വളരെക്കാലം ഭൂകമ്പം ഇല്ലാതെ ഇരിക്കുകയും മറ്റു ചില രാജ്യങ്ങളിൽ അതു കൂടക്കൂടെ ഉണ്ടാകുകയും ചെയ്യുന്നതിനുള്ള കാരണം എന്തെന്നു ഊഹിപ്പാൻ വഴി ഇതുവരെ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടില്ല.

ഭൂമിയുടെ അന്തർഭാഗത്തിലുള്ള അഗ്നിജ്വലനം ബഹിർഭാഗത്തുണ്ടാകുന്ന മറ്റു ചില അത്ഭുതസംഭവങ്ങൾക്കും കാരണമാകുന്നുണ്ടു്. ചില ഭാഗങ്ങളെ സമുദ്രം വന്നു മൂടിയതായും ചില ദിക്കുകളിൽ സമുദ്രം പിൻവാങ്ങി ഭൂമി പൊങ്ങിയതായും കേൾവിയുണ്ടല്ലൊ. ഈ സംഭവങ്ങൾ ഭൂകമ്പംപോലെതന്നെ അന്തരഗ്നിജ്വലനം കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ചേഷ്ടകളാണെന്നു സ്പഷ്ടമായി ഊഹിപ്പാൻ വഴിയുള്ളതാണ്. സമുദ്രത്തിന്നു സമീപത്തിലുള്ള ഭൂമി ഇടിയുമ്പോൾ ആ ഭാഗത്തെ സമുദ്രംവന്നു ആക്രമിക്കുകയും ഉള്ളിലുള്ള അഗ്നിയുടെ ശക്തികൊണ്ടു സമുദ്രത്തിന്റെ അടിയിലുള്ള ഭൂമി ഏകന്നു ജലനിരപ്പിന്റെ മേലെ ആകുകയും ചെയ്യുന്നതിനാലാകുന്നു ഈ സംഭവം ഉണ്ടാകുന്നതു്. കേരളം സമുദ്രത്തിന്റെ കീഴിൽ കിടന്നിരുന്ന ഭൂമിയാണെന്നും അന്തരഗ്നിയുടെ ചേഷ്ടകൊണ്ടു രണ്ടുനാലായിരം കൊല്ലത്തിന്നു മുൻപായി സമുദ്രം പിൻവാങ്ങി കരവച്ചതാണെന്നും സ്പഷ്ടമായി കാണാന്നുണ്ടെന്നു ഭൂപ്രകൃതിവിജ്ഞന്മാർ പറയുന്നു. ഭൂമിയിൽ ചില ദിക്കുകളിൽ അഗ്നിപർവ്വതങ്ങളുണ്ടെന്നു വായനക്കാർ കേട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. അഗ്നിപർവ്വതമെന്നു പറയുന്നതു ബഹിർഭാഗത്തുള്ള വൃക്ഷങ്ങളും മറ്റും തീപിടിച്ചു കത്തുന്ന പർവ്വതമല്ല. ഭൂമിയുടെ ഒരു ഭാഗം പെട്ടെന്നു പൊട്ടിത്തുറന്നു വളരെ ഗാഢമായ ഒരു അഗ്നിജ്വാല പുറത്തുകാണുന്നതിനെയാകുന്നു അഗ്നിപർവ്വതമെന്നു

പറയുന്നതു്. അങ്ങിനെ പൊട്ടിത്തുറക്കുമ്പോളുണ്ടാകുന്ന ദ്വാരത്തിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ദ്രവവും മററും അഗ്നിപർവ്വതത്തിന്റെ നാലുപുറത്തും വ്യാപിക്കുന്നതിനാൽ വളരെനാശം സംഭവിക്കാവുന്നതാണ്. യൂറോപ്പിൽ ഇററലി എന്ന രാജ്യത്തു ഇങ്ങിനെ ഒരു അഗ്നിപർവ്വതത്തിന്റെ പൊട്ടൽ ഉണ്ടായതോടുകൂടി ചുററുമുള്ള നാടെല്ലാം മണ്ണുകൊണ്ടും വെണ്ണീറുകൊണ്ടും മററും മൂടി വലുതായ രണ്ടു പട്ടണങ്ങളും വളരെ ഗ്രാമങ്ങളും അതിലുള്ള ജനങ്ങളും തീരെ നശിച്ചുപോയി. ഭൂമിയുടെ അന്തർഭാഗത്തുള്ള ചൂടുകൊണ്ടാണ് അഗ്നിപർവ്വതമുണ്ടാകുന്നതെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഇങ്ങിനെ പൊട്ടുന്നതെ അഗ്നിപർവ്വതം പൊട്ടുന്നതു അന്തർഭാഗത്തിൽ മഹത്തായ ചൂടുണ്ടെന്നുള്ളതിനും ഒരു തെളിവാണ്. അഗ്നിജ്വാലയിൽ കൂടി വരുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളെ പരിശോധിച്ചു നോക്കിയതിൽ നിന്നാണ് ഭൂമിയുടെ അന്തർഭാഗത്തിൽ ലോഹങ്ങളും മററും ഉരുകി കുഴമ്പായി ജ്വലിച്ചു കിടക്കുകയാണെന്നു ഊഹിക്കുന്നതെന്നുള്ളതിന്നു വേറെ ഒരു തെളിവുകൂടിയുണ്ടു്. ഭൂമിയിൽ ചില ഭാഗങ്ങളിൽ ഉഷ്ണജലപ്രവാഹം കാണമാറുണ്ടു്. ഭൂമി പൊട്ടിത്തുറന്നു അഗ്നിപർവ്വതം പുറപ്പെടുന്നതുപോലെ ഉറവായി വെള്ളം വളരെ വേഗത്തിൽ പുറത്തേക്കു ചാടുന്നു. ആ വെള്ളം സാധാരണ തിളച്ച വെള്ളം പോലെ ചൂടുള്ളതായി കാണുന്നതു ഭൂമിയുടെ അന്തർഭാഗത്തിൽ ചൂടുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു വളരെ പ്രബലമായ തെളിവാണല്ലോ.

—— (൦) ——

൭. നിദ്ര

നമ്മുടെ ശരീരത്തിന്നും മനസ്സിന്നും ഇടവിടാതെ വളരെനേരം അദ്ധ്വാനിക്കുന്നതിന്നുള്ള ശക്തിയില്ല. ശരീരവും മനസ്സും കുറെനേരം ശ്രമപ്പെട്ടാൽ പിന്നെ കുറേനേരത്തേക്കു യാതൊരു വ്യാപാരവും കൂടാതെ സ്വസ്ഥമായിരിക്കണം. ഇതു സ്വഭാവസിദ്ധമായ ഒരു അവസ്ഥയാണ്. ഈ സ്വാസ്ഥ്യത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതാകുന്നു നിദ്ര. പകൽ മുഴുവൻ എല്ലാവരുടേയും ശരീരവും മനസ്സും ഏറക്കുറെ ആയാസപ്പെടുന്നുണ്ടു്. കൃഷിക്കാരുടേയും മററും ശരീരവും വിദ്വാന്മാരുടേയും മററും മനസ്സുമാണ് പ്രത്യേകമായി ആയാസപ്പെടുന്നതു്. മടിയന്മാരായ ധനികന്മാരും ഓരോ ആവശ്യത്തിനായി ശരീരത്തെ വ്യാപരിക്കുകയും, മനോരാജ്യം വിചാരിക്കുകയും മററും ചെയ്യുന്നതാകകൊണ്ടു സൂക്ഷ്മത്തിൽ അവരുടെ ശരീരത്തിന്നും മനസ്സിന്നും കൂടി ഒരു വിധം ശ്രമമുണ്ടാകുന്നുണ്ടു്. ഈ അദ്ധ്വാനംകൊണ്ടു

ശരീരത്തിനും മനസ്സിനും ഓജസ്സു കുറഞ്ഞുവരികയും, ഉറക്കത്തിൽ യാതൊരു ശരീരമനോവ്യാപാരങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതിനാൽ ഉറക്കം ആ കുറവിനെ തീർക്കയും ചെയ്യുന്നു. തേക്കുള്ള കിണററിൽ പകൽ സമയം വെള്ളം ക്രമേണ വററിപ്പോകുന്നതും രാത്രിയിൽ വെള്ളം ക്രമേണ പണ്ടത്തെ സ്ഥിതിയിൽ വന്നുകൂടുന്നതും നിങ്ങൾ കണ്ടിട്ടില്ലേ? അതുപോലെതന്നെയാണ് പ്രായേണ നമ്മുടെ ഓജസ്സു പകൽ കുറയുകയും രാത്രി കൂടുകയും ചെയ്യുന്നതു്.

അതുകൊണ്ട് എല്ലാവരും സ്വഭാവാനുസരണമായി വേണ്ടിടത്തോളം, വഴിപോലെ ഉറങ്ങേണ്ടതാണ്. ഉറക്കം വേണ്ടതിൽ കുറഞ്ഞുപോയാൽ എല്ലാംകൂടി ഒരു സുഖക്കേടുണ്ടാകുന്നതിനു പുറമെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെയും മററു അവയവങ്ങളുടെയും വ്യാപാരങ്ങൾക്കു മന്ദതയും ദീപനത്തിനും ശോധനയ്ക്കും തകരാറും കുറവും ദേഹത്തിനു മെലിച്ചിലും ശക്തിക്കുറവും മനസ്സിനു അക്ഷമയുംകൂടി ഉണ്ടാകുന്നു. ഉറക്കം വേണ്ടതിൽ അധികമായാൽ ബുദ്ധിക്കും ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കും മന്ദതയും ദേഹത്തിനു ഹാനിയും ക്രമേണ ഉണ്ടാകുന്നതാണ്.

ഒരുവൻ ദിവസംതോറും എത്രനേരം ഉറങ്ങണമെന്നു് തിട്ടമായി എല്ലാവർക്കും സംബന്ധിക്കുന്നതായ ഒരു നിയമം ഇല്ലെന്നു തന്നെ പറയണം.

പ്രായം, ആരോഗ്യം, പകൽസമയത്തെ അദ്ധ്വാനം, ശീലം മുതലായവയുടെ അവസ്ഥപോലെ ആയിരിക്കണം ഉറക്കം. യൌവനയുക്തനായി രോഗഹീനനായിരിക്കുന്ന ഒരാൾ സാധാരണയായി ഒരു ദിവസത്തിൽ പതിനഞ്ചു നാഴികയിൽ കുറയാതെയും, പതിനെട്ടുനാഴികയിൽ അധികമാകാതെയും ഉറങ്ങണം. ഇതിൽ കുറഞ്ഞുപോയാൽ ആ ഉറക്കം പകൽ ക്ഷയിച്ചുവരുന്ന ഓജസ്സിനെ പൂരിപ്പിക്കുവാൻ മതിയാകുന്നതല്ല. ഇതിൽ അധികമാകുന്നതായാൽ മുൻപറഞ്ഞ ദോഷങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. എന്നാൽ കുട്ടികൾക്കു നാലഞ്ചുവയസ്സു പ്രായമാകുന്നതുവരെ ഇരുപത്തഞ്ചു നാഴികയിൽ കുറയാതെയും മുപ്പതുനാഴികയിൽ കൂടാതെയും ഉറങ്ങണം. പിന്നെ പത്തുപന്ത്രണ്ടു വയസ്സു പ്രായമാകുന്നതുവരെ ഇരുപതു നാഴികയിൽ കുറയാതെയും ഇരുപത്തിനാലു നാഴികയിൽ കൂടാതെയും ഉറക്കംവേണം. വൃദ്ധന്മാരും ബലഹീനന്മാരും ദീനത്തിൽകിടന്നു നിവർത്തിച്ചുവരും ചെറിയകുട്ടികളെപ്പോലെതന്നെ അധികം ഉറങ്ങേണ്ടതാണ്. ഗർഭമുള്ള സ്ത്രീകളും കുട്ടികൾക്കു മുലകൊടുക്കുന്ന സ്ത്രീകളും അതുപോലെതന്നെ മററുസ്ത്രീകളേക്കാൾ അധികം ഉറങ്ങേണ്ടതാണ്.

ഉറക്കം എത്രവേണമെന്നു തീർച്ചയാക്കുന്നതിന് അവരവരുടെ സ്വഭാവത്തെ കൂടിയും ആലോചിക്കേണ്ടതാണ്. ശരീരം നന്നെ ആയാസപ്പെടേണ്ടതായ വേലകൾ ചെയ്യുന്നവർ സാധാരണയായി സ്വസ്ഥവൃത്തന്മാരെക്കാൾ അധികം ഉറങ്ങണം. അവർ ഉറങ്ങുന്ന സമയം ശരിയായാലും ഈ ഭേദഗതി ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. പകൽ നല്ലവണ്ണം അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവന്റെ ഉറക്കത്തിന്നു ശക്തിയും സുഖവും അധികമുണ്ടായിരിക്കും. മടിയന്മാർ കിടക്കയിൽ കിടന്നു ഉരുളുകയും ഇടയ്ക്കിടെ കുറെ മയങ്ങുകയും മാത്രം ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ടു ശരീരസുഖത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരുവൻ പത്തു നാഴിക ഉറങ്ങുന്നതും മററവൻ പതിനഞ്ചു നാഴിക ഉറങ്ങുന്നതും ഒരുപോലെയാകുന്നു.

മനസ്സുവച്ച് ജാഗ്രതയായി പഠിക്കുകയും മററും ചെയ്യുന്നതു് ദേഹംകൊണ്ടു അദ്ധ്വാനിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ഓജക്ഷയകരമാകകൊണ്ടു് വിദ്യ അഭ്യസിക്കുന്നവരും അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നവരും മററു ശേഷമുള്ളവരെക്കാൾ അധികം ഉറങ്ങേണ്ടതാണ്. സ്കൂൾകുട്ടികളിൽ പലരും പരീക്ഷകളെല്ലാം ജയിക്കുന്നതോടുകൂടി സ്ഥായിയായി വല്ല രോഗവും സമ്പാദിക്കുന്നതു് നാം സാധാരണമായി കാണുന്നുണ്ടല്ലോ. അതിന്നു മിക്കവാറും കാരണം വേണ്ട സമയത്തും, വേണ്ടിടത്തോളം ഉറങ്ങാതെ മനസ്സിരുത്തി പഠിക്കകൊണ്ടാകുന്നു.

ഉറക്കത്തിന്നു വിധിച്ചിരിക്കുന്ന സമയം രാത്രിയാണെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. എന്നാൽ രാത്രിയിൽ ഏതുസമയത്തു കിടക്കണമെന്നും, ഏതുസമയത്തു എഴുനീല്ക്കണമെന്നും ഉള്ള സംഗതിയെപ്പററി അഭിപ്രായഭേദമുണ്ടു്. രാത്രി നേരം വൈകികിടന്നു രാവിലെ നേരം വൈകി എഴുനേല്ക്കുന്നവർ ഇത്രനേരം ഉറങ്ങണമെന്നല്ലാതെ ഇന്ന സമയത്തു ഉറങ്ങണമെന്നു നിർബ്ബന്ധമില്ലെന്നു വാദിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതു അത്ര ശരിയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. മനുഷ്യർക്കു വിശേഷബുദ്ധി കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ ഏതുവിധമെങ്കിലും പ്രവർത്തിപ്പാനുള്ള ശക്തിയുള്ളതുകൊണ്ടു അവരുടെ പ്രവൃത്തികൊണ്ടു് ഇന്നതു സ്വാഭാവികമാണെന്നും ഇന്നതു സ്വാഭാവികവിരുദ്ധമാണെന്നും തീർച്ചയാക്കുവാൻ പാടില്ല. പക്ഷിമൃഗാദികൾ വിശേഷബുദ്ധിയില്ലാത്തവയാകയാൽ സ്വഭാവത്തെ അനുസരിക്കുന്നവയാകകൊണ്ടു അവയുടെ പ്രവൃത്തികൊണ്ടുമാത്രമേ അതു തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ പാടുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു പക്ഷിമൃഗാദികൾ സാധാരണയായി രാത്രിയിൽ നേരത്തെ ഉറങ്ങുകയും അരുണോദയത്തിങ്കൽ എഴുന്നേല്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു കാണുമ്പോൾ രാത്രിയാണ് ഉറക്കത്തിന്നുള്ള കാലമെന്നും പ്രഭാത

സമയത്തിൽ എഴുന്നേല്ക്കണമെന്നും ആകുന്നു ദൈവകല്പനയെന്ന് നമുക്കു തീൎച്ചയാക്കാം.

അതുകൊണ്ട് ഒന്നാമത് പകൽ ഉറങ്ങുന്നതു സ്വഭാവവിരുദ്ധമായിട്ടുള്ളതും ആരോഗ്യഹാനികരമായിട്ടുള്ളതുമാകുന്നു എന്നു നിശ്ചയംതന്നെ. രണ്ടാമതു പുലൎച്ചയ്ക്ക് ഏകദേശം അഞ്ചുമണിസമയത്തു എഴുന്നേല്ക്കുന്നതാണ് ശരീരത്തിനു ഗുണമെന്നും നിസ്സംശയമാണ്. അഞ്ചുമണിക്കു എഴുന്നേല്ക്കണമെങ്കിൽ അവരവൎക്കു വേണ്ട അവസ്ഥപോലെ ഇന്ന സമയത്തു കിടക്കേണ്ടതാണെന്നു തീൎച്ചയാക്കാമല്ലോ.

സുഖനിദ്ര കിട്ടുന്നതിനുള്ള വഴികളെന്തെല്ലാമാണെന്നാകുന്നു ഇനി ആലോചിപ്പാനുള്ളത്. ദേഹം ആയാസപ്പെടുത്തുന്നതുകൊണ്ട് അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നവൎക്കു ദേഹത്തെ ശ്രമപ്പെടുത്തുന്നതിനു വ്യായാമം പ്രത്യേകം ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതും അതുകൊണ്ടു സുഖനിദ്രകിട്ടുന്നതുമാകുന്നു. വയറുനിറച്ചു ഊണുകഴിച്ചു ഉടനെ ഉറങ്ങുന്നത് ദീപനത്തിനു ദോഷകരമാണെന്നുള്ളതിനു പുറമെ ഉറക്കത്തിനും സുഖക്കേടു ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. മാറത്തു ഒരാൾ വന്നിരുന്നു എന്നും കഴുത്തിൽ പിടിച്ചു ഞെക്കി എന്നും മറ്റുമുള്ള സ്വപ്നങ്ങൾക്കു ഇതാണ് കാരണം. ഊണുകഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം കിടക്കുവാൻ വളരെ താമസിക്കുന്നതും സുഖനിദ്രയെ ഉണ്ടാക്കുന്നതല്ല. ഉറങ്ങുവാൻ പോകുന്ന സമയത്തിൽ നീക്കുപോക്കുവരുത്തുന്നതു സുഖനിദ്രയ്ക്കു തരക്കേടായിട്ടുള്ളതാണ്. പതിവായിട്ടു ഒരേ സമയത്തു കിടക്കുകയും, ഒരേ സമയത്തു എഴുന്നേല്ക്കുകയും ചെയ്താൽ സാധാരണയായി ഉറക്കം വരുവാൻ താമസമോ ഉറക്കത്തിനു മറ്റുവല്ല വിഘ്നമോ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. ഇതെല്ലാത്തിനും പുറമെ, മനസ്സിന്റെ തൃപ്തി സുഖനിദ്രയ്ക്കു ഒരു പ്രത്യേകകാരണമാകുന്നു. നാം ചെയ്യരുതാത്തതായ കഠിനപ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് മനസ്സിനുണ്ടാകുന്ന ശല്യത്തെപ്പോലെ ഉറക്കത്തിനു ദോഷകരമായിട്ടു മറ്റൊന്നില്ല. ഉറക്കം വരാൻ പ്രയാസമാണെന്നു തന്നെയല്ല ഒരുവിധം ഉറങ്ങിയാൽതന്നെ ദുസ്സ്വപ്നങ്ങൾ ഉണ്ടാകുവാൻ എളുപ്പവുമാണ്. അതുപോലെ തന്നെ നാം ചെയ്യേണ്ടുന്ന പ്രവൃത്തികളെന്നുതന്നെയല്ല വളരെ ഉദാരങ്ങളായ കൎമ്മങ്ങൾ വല്ലതും കൂടി ചെയ്യാലുണ്ടാവുന്ന കൃതാൎത്ഥതയും മനസ്സിന്റെ സ്വാസ്ഥ്യവും അതിസുഖമായ നിദ്രയെ ഉണ്ടാക്കുന്നു.

——(0)——

൮. ഇംഗ്ലീഷ് ഗവൎമ്മെണ്ട്

ഈ ലോകത്തിലുള്ള വേറെ ഓരോ രാജാക്കന്മാരുടെ മാതിരി നമ്മുടെ ചക്രവൎത്തിക്കു രാജ്യഭരണവിഷയത്തിൽ പൂൎണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടെന്നു് പറഞ്ഞുകൂട. ശത്രുരാജാക്കന്മാരോടു് യുദ്ധത്തിന്നു പോകുവാനും ആവശ്യമായി സമാധാനം ചെയ്യുവാനും തനിക്കു യുക്തമെന്നു തോന്നുന്നപക്ഷം കുററക്കാൎക്കു മാപ്പുകൊടുപ്പാനും മററുമുള്ള അധികാരംമാത്രമെ അദ്ദേഹത്തിന്നുള്ളു. എന്നാൽ യുദ്ധത്തിന്നൊ ന്യായമായ വേറെ വല്ല ആവശ്യത്തിന്നൊ അധികമായ പണം വേണമെങ്കിൽ പാൎലിയമെൻറു സഭക്കാരോടു ചോദിക്കണം. സൂക്ഷ്മത്തിൽ ഈ സഭക്കാരുടെ സഹായം കൂടാതെ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ രാജാവിന്നു യാതൊന്നും പ്രവൎത്തിച്ചുകൂടുന്നതല്ല. പാൎലിയമെൻറു എന്ന പ്രസിദ്ധമായ ഈ മഹാജനസഭ രണ്ടു ഭാഗമായിട്ടാണു്. പ്രഭുസമുദായം എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നതായ ഒന്നാമത്തെ ഭാഗത്തിലെ സാമാജികന്മാർ സാധാരണയായി വലിയ പ്രഭുക്കന്മാരും ധനാഢ്യന്മാരുമായിരിക്കും. രണ്ടാമത്തെ ഭാഗമാകുന്ന "സാമാന്യജനസമാജ"ത്തിൽ അറുനൂററിൽ ചില്വാനം ആളുകളുണ്ടു്. ഇവരെ അതാതുദേശക്കാർ ഓരോരുത്തരുടെ പഠിപ്പും സാമൎത്ഥ്യവും മററും നോക്കി നിശ്ചയിക്കുന്നതാകകൊണ്ടു അവരൊക്കെ അതിസമൎത്ഥന്മാരായിരിക്കും എന്നു് വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. സ്വരാജ്യത്തിന്റെ ക്ഷേമാഭിവൃദ്ധിക്കു വേണ്ടുന്ന എല്ലാകാൎയ്യങ്ങളും ആലോചിക്കേണ്ടതിന്നു ജനങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികളായി ഈ സഭയിൽ ഇരിക്കുന്നതു് എത്രയോ മാനമായിട്ടുള്ള ഒരു കാൎയ്യമായിരിക്കകൊണ്ടു് പിന്നെയും പിന്നെയും തങ്ങളെത്തന്നെ വിശ്വസിക്കുന്നതിന്നു അവൎക്കു പ്രജകളുടെ സ്നേഹവിശ്വാസങ്ങൾ എല്ലായ്പോഴും എത്രയും അത്യാവശ്യമാണു്. കാലദേശാവസ്ഥകളനുസരിച്ചു ജനങ്ങൾക്കു വേണ്ടുന്ന എല്ലാ നന്മകളും ആലോചിച്ചു വേണ്ടതു ചെയ്യുവാനും ചെയ്യിക്കുവാനും കഴിയുന്നതു ശ്രമിച്ചല്ലാതെ അവരുടെ സ്നേഹവിശ്വാസങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. എല്ലാകാൎയ്യങ്ങളും "സാമാന്യജനസമാജത്തിലെ" സാമാജികന്മാരുമായി ആലോചിച്ചു് അവരിൽ ഭൂരിപക്ഷക്കാരുടെ സമ്മതം പ്രാപിച്ചതിന്റെ ശേഷം ആ വക കാൎയ്യങ്ങൾ "പ്രഭുസമുദായക്കാർ" ആലോചിക്കുന്നതാണു്. അവരും മററവരുടെ അഭിപ്രായത്തോടു സാധാരണയായി യോജിക്കും. അവരും മററവരുടെ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിക്കുന്നതായാൽ ആ കാൎയ്യം അവസരംപോലെ മഹാരാജാവിന്റെ തിരുമനസ്സിൽ അറിയിക്കും. എന്നാൽ ഓരോ കാൎയ്യങ്ങൾ നട

തേണ്ടതിന മുൻ പ്രസ്താവിച്ച സഭസ്സുകളിൽ നിന്ന് അവർ തന്നെ യോഗ്യന്മാരായ ചിലരെ നിശ്ചയിക്കും. രാജ്യരക്ഷണസംബന്ധമായ എല്ലാകാൎയ്യങ്ങളും അവരെ ഭരമേല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ആകപ്പാടെ നോക്കി മഹാരാജാവിന തന്റെ മന്ത്രിമാരുടെ സഹായം കൂടാതെ യാതൊന്നും പ്രവൎത്തിപ്പാൻ കഴികയില്ല. മന്ത്രിമാൎക്ക പാൎലിയമെന്റിലെ സാമാജികന്മാരുടെ അനുമതിയോടുകൂടി മാത്രമെ സകലകാൎയ്യവും നിവൎത്തിച്ചുകൂടു. സാമാജികന്മാർ ജനങ്ങളുടെ അഭിപ്രായത്തിന വിരോധമായി യാതൊന്നും ചെയ്യുന്നതല്ല; എന്നുതന്നെയല്ല, മഹാരാജാവിന്റെയും തന്റെ സന്താനങ്ങളുടേയും ചിലവിനുകൂടി പാൎലിയമെന്റുകാരോട ചോദിച്ചു മേടിക്കേണ്ടതാണ്. ഇൻഡ്യയിലെ ചില മഹാരാജാക്കന്മാരുടെ മാതിരി ആരോടും കണക്ക പറയാനായിട്ട് യാതൊരു ബാദ്ധ്യതയും ഇല്ലാത്തവിധത്തിൽ മഹാഭാഗ്യവാനായിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ മഹാരാജാവിന തന്റെ രാജ്യത്തിൽ നിന്ന് എടുക്കുന്നതായ അനേകവിധ മുതലെടുപ്പിൽ നിന്നും തനിക്ക തോന്നിയപോലെ എടുത്ത് ചിലവിടാമെന്ന് ചിലർ തെറ്റായി ധരിച്ചുവശായിട്ടുണ്ട്. പാൎലിയമെന്റുകാർ മഹാരാജാവിന്റെ ചിലവിലേക്ക കൊല്ലത്തിൽ മൂന്നുലക്ഷത്തെൺപത്തഞ്ചായിരം പവൻ കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിൽ രണ്ടുലക്ഷത്തിമുപ്പതിനായിരം പവൻ രാജധാനിയിലുള്ള പല കാൎയ്യസ്ഥന്മാൎക്കും മറ്റും ശമ്പളപ്പടികൊടുത്തുകഴിയും. പതിമൂവായിരം പവൻ ധൎമ്മച്ചിലവിലേക്ക നീക്കീട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ വല്ല സംഗതിവശാലും ഇതിലധികം ചിലവു വന്നുപോയാൽ ആയതിന്റെ വക വിവരമായ കണക്ക അതാതുകൊല്ലം അവസാനിച്ചു മുപ്പതു ദിവസത്തിനകം പാൎലിയമെന്റുകാരെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുന്നതായാൽ ആ വക ചിലവുകളും ന്യായമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു കാണുന്നപക്ഷം അവർ വകവെച്ചു കൊടുക്കുന്നതാണ്. ചിലവിലേക്ക നിശ്ചയിച്ച ഈ സംഖ്യയ്ക്കുപുറമെ "ലങ്കാസ്റ്റർ" എന്ന പേരായ ബിലാത്തിയിലെ ഒരു വലിയ താലൂക്കിൽനിന്ന പിരിയുന്നതായ തൊണ്ണൂറായിരം പവനും മഹാരാജാവിന്ന സമ്മതിച്ചു കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. സൎവസൽഗുണസമ്പന്നയായ വിക്ടോറിയാമഹാരാജ്ഞി ചില അന്യരാജാക്കന്മാരെപ്പോലെ അമിതവ്യയം ചെയ്യാതെ ആവശ്യമുള്ള കാൎയ്യത്തിന മാത്രം ഉചിതവ്യയം ചെയ്യുകകൊണ്ടു ഒരു വലിയ മുതൽ സമ്പാദിച്ചിട്ടുണ്ട്.

൯. സ്നാനം

ദിവസംതോറും ക്രമമായി കുളിക്കുന്നതു് ആരോഗ്യകരമായിട്ടുള്ളതാണെന്നും അതുകൊണ്ടു എല്ലാവരും അങ്ങിനെ ചെയ്യണമെന്നും മലയാളികളോടു ആരും ഉപദേശിക്കണമെന്നില്ല. കുളിയുടെ കാൎയ്യത്തിൽ ഇത്ര നിഷ്കൎഷയും, നിഷ്ഠയും ഉണ്ടായിട്ടു് അവരെപ്പോലെ മററു വല്ല ജാതിക്കാരും ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമാണു്. എങ്കിലും സ്നാനംകൊണ്ടു ശാസ്ത്രസിദ്ധമായിട്ടുള്ള പ്രയോജനമെന്താണെന്നും അതു ഏതെല്ലാം വിധത്തിലാണു് ചെയ്യേണ്ടതെന്നും അറിയുന്നതു ഒട്ടുംതന്നെ നിഷ്പ്രയോജനമാകയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

നാം ഭക്ഷിക്കുന്ന സാധനങ്ങളിലുള്ള പോഷകാംശങ്ങൾ രക്തത്തിൽക്കൂടിച്ചേൎന്നായി നമ്മുടെ ശരീരത്തെ പോഷിപ്പിക്കുന്നു എന്നു് ഇതിനുമുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ അംശങ്ങളുടെ പോഷണശക്തി ക്രമേണ കുറഞ്ഞുവന്നു തീരെ ഇല്ലാതാകുമ്പോൾ അതുകൾ ശരീരത്തെ വിട്ടുപോകുവാൻ ഉത്സാഹിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ നശിച്ചുപോകുന്ന അംശങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്തു വേറെ അംശങ്ങളെ വയ്ക്കുന്നതിനാണു് നാം ഭക്ഷിക്കുന്നതു്. ഈ വിധത്തിൽ നിരന്തരമായി ശരീരത്തിനു വ്യയവും ആയവും സിദ്ധിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇപ്രകാരം ക്ഷയിച്ചുപോകുന്ന അംശങ്ങൾ മൂത്രത്തിൽക്കൂടിയും ഉച്ഛ്വാസത്തിൽക്കൂടിയും ത്വക്കിൽക്കൂടിയുമാണു് പ്രധാനമായി പുറത്തു പോകുന്നതു്. ഇതിൽ ത്വക്കിൽക്കൂടിയാണു് അധികം പോകുന്നതു്. സാമാന്യം മനുഷ്യരുടെ ശരീരത്തിൽനിന്നു ദിവസംതോറും ഏകദേശം രണ്ടുറാത്തൽ അനുപയുക്തങ്ങളായ അംശങ്ങൾ ത്വക്കിൽക്കൂടി പോകുന്നുണ്ടു്. അങ്ങിനെ പോകുന്ന അംശങ്ങളിൽ അധികം വിയൎപ്പിൽക്കൂടിയാണു് പോകുന്നതു്. കുളിക്കാതെ ഇരിക്കുമ്പോൾ ശരീരത്തിൽ വ്യാപിക്കുന്ന മാലിന്യം അകത്തുനിന്നു വരുന്ന അനുപയുക്തസാധനങ്ങളാകുന്നു.

മനുഷ്യശരീരത്തിൽ ഉപയോഗം കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം ആവശ്യമില്ലാതെ വരുന്ന സാധനങ്ങളെ കളയുന്നതിന്നു പ്രതിബന്ധം ചെയ്കയോ സഹായിക്കാതിരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതു് ആരോഗ്യഹാനികരമാകുന്നു. മൂത്രവിസൎജ്ജനം ചെയ്യാതെയും ദേഹത്തിലുള്ള ചെളി കളയാതെയും മററും ഇരിക്കുന്നതു ഈ കൂട്ടത്തിലാണു്. വൈദ്യശാസ്ത്രപ്രകാരം നാം കുളിക്കുന്നതു പ്രധാനമായി ഈ ചെളികളയുന്നതിനാകുന്നു.

നമ്മുടെ ശരീരത്തിൽ മുഴുവൻ വളരെ സൂക്ഷ്മങ്ങളായ സുഷിരങ്ങളുണ്ടു്. അവയെ ഭൂതക്കണ്ണാടികൊണ്ടോ മററോ അല്ലാതെ

മാംസചക്ഷുസ്സുകൊണ്ടു കാണ്മാൻ പാടില്ല. ഈ സുഷിരങ്ങൾ ചിലഭാഗങ്ങളിൽ മറ്റുഭാഗങ്ങളിലേക്കാൾ അധികമുണ്ടെങ്കിലും സാധാരണയായി ഒരിഞ്ച് ചതുരത്തിൽ ഏകദേശം രണ്ടായിരം വരെ ഉണ്ടായിരിക്കും. ഇവകളിൽ കൂടിയാണ് വിയർപ്പും വിയർപ്പോടൊന്നിച്ചു ചില അനുപയുക്താംശങ്ങളും വരുന്നതു്. ഈ വക അംശങ്ങൾ കുറെ വരുമ്പോൾ സുഷിരങ്ങളുടെ മുഖം മൂടുകയും പിന്നെ വരുന്നതിനു പ്രതിബന്ധമുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കുളിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ദേഹത്തിൽ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന മാലിന്യങ്ങൾ പോകുന്നതിനു പുറമെ സുഷിരമുഖങ്ങൾ തുറക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അപ്പോൾ പിന്നെയും അനുപയുക്തസാധനങ്ങൾക്കു പുറത്തുപോകുന്നതിനു സൌകര്യമുണ്ടാകയും അതിനാൽ ചൊറി മുതലായ ത്വക്ക്രോഗങ്ങൾ ഉണ്ടാകാതിരിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

ഇതാകുന്നു കുളിക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള പ്രധാനോപയോഗം. ഇടയ്ക്കു എണ്ണ തേച്ചു കുളിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഈ ഗുണത്തിനു പൂർത്തിയുണ്ടാകുന്നതാണ്. എണ്ണ നല്ലവണ്ണം തേച്ചു കുറെ ഇരുന്നു ഇഞ്ചയോ മറ്റോ തേച്ചു മെഴുക്കുകളഞ്ഞാൽ ദേഹത്തിലെ ചെളി വെറും കുളികൊണ്ടു പോകുന്നതിനേക്കാൾ അധികം പോകുമെന്നു അനുഭവമാണല്ലോ. ചെളി അധികം പോകുമ്പോൾ സുഷിരമുഖങ്ങൾ അധികം നല്ലവണ്ണം തുറക്കുന്നതാണ്. ഇതാകുന്നു തേച്ചുകുളികൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന പ്രധാനഗുണം. എന്നാൽ തേച്ചുകുളിക്കുമ്പോൾ ഒരു കാര്യം പ്രത്യേകം ഓർമ്മവെയ്ക്കേണ്ടതാണ്. കുളികഴിയുമ്പോൾ ദേഹത്തിൽ മെഴുക്കും ചെളിയും ഒട്ടുംതന്നെ ഇരിക്കരുത്. മെഴുക്കു നല്ലവണ്ണം കളയാതിരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ നല്ലതു് തേച്ചുകുളിക്കാതിരിക്കുന്നതാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മെഴുക്കു നല്ലവണ്ണം പോകാതെയിരുന്നാൽ മെഴുക്കും ചെളിയുംകൂടി സുഷിരമുഖങ്ങളെ അടച്ചു വിയർപ്പും മറ്റു അനുപയുക്താംശങ്ങളും പുറത്തുപോകുന്നതിന് പ്രതിബന്ധം ചെയ്യുന്നു.

നാം സാധാരണയായി കുളിക്കുന്നതു് പച്ചവെള്ളത്തിലോ കാഞ്ഞവെള്ളത്തിലോ വേണ്ടതു് എന്ന സംഗതിയെപ്പറ്റി പല അഭിപ്രായങ്ങൾ കേൾക്കാറുള്ളതാണ്. പതിവായി കാഞ്ഞവെള്ളത്തിൽ കുളിക്കുന്നതു് ആരോഗ്യകരമാണെന്നും അതുകൊണ്ടു കഴിയുന്നവരെല്ലാം അങ്ങനെ ചെയ്യണമെന്നും നാട്ടുവൈദ്യന്മാരിൽ ചിലർ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. കാഞ്ഞവെള്ളത്തിൽ കുളിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ശിരോരോഗങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതാണെന്നും അങ്ങിനെ ശീലിച്ചുവർ ശീതകാലങ്ങളിൽ സംഗതിവശാൽ പച്ചവെള്ളത്തിൽ കുളിക്കേണ്ടിവന്നാൽ നീരിളക്കവും മറ്റും ഉണ്ടാവാൻ ഇടയുണ്ടെന്നും മറ്റു ചിലരും പറയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ രണ്ടു അ

ഭിപ്രായവും അത്ര സ്വീകാൎയ്യയോഗ്യമാണെന്ന് ഞങ്ങൾക്കു തോ
ന്നുന്നില്ല. ദീനംകൊണ്ടോ, വാർദ്ധക്യംകൊണ്ടോ ശക്തി ക്ഷ
യിച്ചിട്ടുള്ളവർ സാധാരണയായി കാഞ്ഞവെള്ളത്തിലും മററുള്ള
വരെല്ലാം പച്ചവെള്ളത്തിലുമാണു കുളിക്കേണ്ടതു്.

മനുഷ്യശരീരത്തിലുള്ള ശീതോഷ്ണങ്ങൾക്കു വലുതായി വല്ല
ഏററക്കുറച്ചിൽവന്നാൽ അതിന്റെ വിപരീതാവസ്ഥ ഉടനെ ഉ
ണ്ടാകുന്നതാണ്. ഇതിന്റെ പേരു പ്രതിഘാതം എന്നാകുന്നു.
തലേത്തട്ടിയുണ്ടാകുമ്പോൾ ശരീരത്തിന് സ്വതേയുള്ള ഉഷ്ണത്തിൽ
വളരെ കുറവുണ്ടാകയും പനിയുണ്ടാകുമ്പോൾ അധികമാകയും
ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ തലേത്തട്ടി മാറിയാൽ ഈ പ്രതിഘാതംകൊ
ണ്ടു ഉടനെ പനിയും പനി പൊട്ടുന്നനെ നിവൃത്തിയാൽ ശൈത്യാ
ധിക്യമുള്ള വല്ല ദീനവും നിശ്ചയമായും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. അത്യു
ഷ്ണമോ അതിശൈത്യമോ ശരീരത്തെ ബാധിച്ചാൽ പ്രതിഘാതം
ഹേതുവായിട്ട് പിന്നീട് ശൈത്യാധിക്യമോ ഉഷ്ണാധിക്യമോ ഉ
ണ്ടാകുമെന്നുള്ള നിയമം എല്ലാവരും പ്രത്യേകം ഓൎമ്മവെക്കേണ്ട
താകുന്നു.

പച്ചവെള്ളത്തിന് മനുഷ്യശരീരത്തെക്കാൾ വളരെ അധി
കം ശൈത്യമുള്ളതിനാൽ അതിൽ കുളിക്കുമ്പോൾ തണുപ്പുകൊ
ണ്ടു നാഡികളും സിരകളും സങ്കോചിക്കുകയും രക്തസഞ്ചാരത്തി
ന്നു മന്ദത വരികയും ചെയ്തു കുറെ സുഖക്കേട് തോന്നുന്നതാണ്.
പിന്നെ പ്രതിഘാതംകൊണ്ടു സങ്കോചിച്ച നാഡികൾ വലുതാ
യിവന്നു രക്തം നല്ലവണ്ണം സഞ്ചരിക്കുകയും, ദേഹം ഉഷ്ണിക്കു
കയും, അപ്പോൾ വളരെ സുഖംതോന്നുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്.
വളരെ തണുപ്പുള്ള കാലത്തു ആരോഗ്യദൃഢഗാത്രന്മാരായിട്ടുള്ളവ
ൎക്കുകൂടി രാവിലെ നന്നെ തണുപ്പുതോന്നുകയും അപ്പോൾ കുളി
ച്ചാൽ പിന്നെ ആ തണുപ്പിന്നു വളരെ കുറവുണ്ടാകയും ചെയ്യു
ന്നതാണെന്ന് പലൎക്കും അനുഭവമാണല്ലോ. അനുഭവമിങ്ങനെ
ആയിട്ടുള്ളവരെല്ലാം പച്ചവെള്ളത്തിൽ തന്നേയാണ് കുളിക്കേ
ണ്ടതു്.

എന്നാൽ എല്ലാവരുടേയും അനുഭവം ഇതല്ല. ദീനംകൊ
ണ്ടോ, വാർദ്ധക്യംകൊണ്ടോ ശക്തിക്ഷയം വന്നിട്ടുള്ളവർ തണുപ്പി
ൽ പച്ചവെള്ളത്തിൽ മുങ്ങിയാൽ സുഖക്കേടോ രോഗമോ വർദ്ധി
ക്കുകയല്ലാതെ പ്രതിഘാതംകൊണ്ടു സുഖപ്പെടാൻ വഴിയില്ല. ശ
രീരത്തിന്റെ ഓജസ്സുപോലെ മാത്രമെ പ്രതിഘാതമുണ്ടാവൂ. ഒ
രു കല്ലെടുത്ത് ചെളിയിൽ എറിഞ്ഞാൽ അതു ചെളിയിൽ താണു
പോകയല്ലാതെ പ്രതിഫലിക്കയില്ല. അതു ഒരു കട്ടിപ്പാറയിന്മേ
ലാണ് എറിഞ്ഞതെങ്കിൽ ഏറിന്റെ ഊക്കുപോലെ പ്രതിഫലിക്കു

ന്നതാണല്ലോ. അതുപോലെ തന്നെ വലിയ അശക്തന്മാരുടെ ശരീരത്തിൽ ഉഷ്ണാധിക്യമോ ശൈത്യാധിക്യമോ ഉണ്ടായാൽ പ്രതിഘാതം കൊണ്ട് വിപരീതാവസ്ഥയുണ്ടാവാൻ തരമില്ല. അതുകൊണ്ട് വൃദ്ധന്മാരും രോഗികളും പ്രത്യേകിച്ചും ശീതകാലത്തിൽ പച്ചവെള്ളത്തിൽ കുളിക്കരുത്. വേനൽക്കാലത്താണെങ്കിൽ വളരെ വിരോധമില്ല. കുളിക്കുന്നതിനുള്ള കാഞ്ഞവെള്ളം അത്യുഷ്ണമായിരിക്കരുത്. സാധാരണയായി വെള്ളത്തിന് മനുഷ്യശരീരത്തിന്റെ ചൂടിനെക്കാൾ അധികം ചൂടുണ്ടായിരിക്കരുത്. പച്ചവെള്ളത്തിൽ കുളിക്കുന്നത് വെള്ളമൊഴിച്ചോ മുങ്ങിയോ ആവാം. എന്നാൽ നല്ലവെള്ളമാണെങ്കിൽ മുങ്ങിക്കുളിക്കുന്നതാണ് നല്ലത്. മുങ്ങിക്കുളിക്കുന്നത് കുളത്തിലോ നദിയിലോ സമുദ്രത്തിലോ ആണല്ലോ നടന്നുവരുന്നത്. സാധാരണ കുളത്തിലെ വെള്ളം വേനൽക്കാലത്ത് ചീത്തയായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. അങ്ങിനെയുള്ള കുളത്തിൽ കുളിക്കുന്നതു അത്ര നല്ലതെന്നു പറവാൻ പാടില്ലാ. ശുദ്ധിക്കുവേണ്ടി മുങ്ങിയേ കഴിയൂ എന്നുള്ളവർ വേനൽക്കാലത്ത് മുങ്ങിക്കുളിക്കുന്നതിനു പുറമേ ദിവസത്തിൽ ഒരിക്കൽ നല്ലവെള്ളം ഒഴിച്ച് കുളിക്കുന്നത് വളരെ ആവശ്യമാണ്. നദീസ്നാനവും സമുദ്രസ്നാനവും വളരെ ആരോഗ്യകരമാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് അവയ്ക്ക് നമ്മുടെ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ഇത്ര പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. പ്രസിദ്ധനദികളിലെ വെള്ളത്തിൽ ലോഹങ്ങളും ഔഷധികളും അലിഞ്ഞു ചേർന്നിരിക്കുന്നതിനാലും മററു കാരണങ്ങളാലും നദികളിൽ കുളിക്കുന്നത് എല്ലാവർക്കും വളരെ ആരോഗ്യകരമായിട്ടുള്ളതാണ്. സമുദ്രസ്നാനം ആരോഗ്യമുള്ളവർക്കാണ് അധികം നല്ലത്. അതിലെ തിരമാലകൾ ശരീരത്തിന്മേൽ അടിക്കുന്നതുകൊണ്ടും മററും ദേഹത്തിനു നന്നേ ആയാസമുണ്ടാകും. അതുകൊണ്ടും വെള്ളത്തിൽ ഉപ്പുള്ളതുകൊണ്ടും പ്രതിഘാതം വേഗത്തിലും എളുപ്പത്തിലും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്.

കുളിയുടെ കാര്യത്തിൽ ഓർമ്മവെയ്ക്കേണ്ടതായി ചില സംഗതികൾ കൂടിയുണ്ട്. ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞു രണ്ടുമൂന്നുമണിക്കൂറിനിടയ്ക്ക് കുളിക്കരുത്. അപ്പോൾ കുളിച്ചാൽ അഗ്നിമാന്ദ്യമുണ്ടാകുന്നതാണ്. ദേഹം ആയാസപ്പെട്ടു വിയർത്തിരിക്കുമ്പോൾ കുളിക്കരുത്. വിയർപ്പ് തുടച്ചുകളഞ്ഞു കുറേനേരം ഇരുന്നതിന്റെ ശേഷമേ കുളിക്കാവൂ. അല്ലെങ്കിൽ പനിവരുവാൻ എളുപ്പമാണ്. പതിവായിട്ടു കുളിക്കേണ്ടതു രാവിലെ ആണ്. ഉച്ചക്ക് ദേഹം നന്നേ ആയാസപ്പെടുന്ന തരം വേലയുള്ളവർ വൈകുന്നേരമോ രണ്ടുനേരമോ കുളിക്കേണ്ടതാണ്.

കളിക്കുമ്പോഴെല്ലാം ശരീരം മുഴുവൻ നല്ലവണ്ണം തേയ്ക്കണം. എണ്ണ തേയ്ക്കാതെ കളിക്കുമ്പോൾ സോപ്പു തേയ്ക്കുന്നതാണ് ഉത്തമം. സോപ്പു തേയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ട് ചെളി നല്ലവണ്ണം പോകയും സുഷിരമുഖങ്ങൾ ശുദ്ധമാകയും ചെയ്യുന്നതിനു പുറമേ തൊലിക്കു മാർദ്ദവവും മിനുപ്പും കൂടി ഉണ്ടാകുന്നതാണ്.

——(0)——

൨൦. സത്യം

സത്യമെന്നു പറയുന്നതു് ജനസമുദായത്തിന്റെ ക്ഷേമത്തിന് അവശ്യം വേണ്ടതായ ഒരു ഗുണമാകുന്നു. ഒരുവൻ എത്രതന്നെ വിദ്യയും ധനവും മാന്യതയും ഉള്ളവനായിരുന്നാലും സത്യം എന്നൊരു ഗുണം അവനു ഇല്ലാതിരുന്നാൽ അവനെ ജീവനില്ലാത്ത ശരീരംപോലെ വിചാരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

“വസ്തുക്കളുണ്ടനേകങ്ങൾ മർത്ത്യന്മാർക്കു സുഖത്തിനായ്
സത്യമെന്നതുപോലൊന്നാൻ വിധൃതന്നൊരു[illegible]യും”

ദുഷ്കൃതങ്ങളെ സാധാരണയായി [illegible] സത്യലംഘനങ്ങളായിട്ടാണു വിചാരിക്കുന്നതു്. മോഷണം, വ്യഭിചാരം മുതലായ പാതകങ്ങളുടെ അംശം പോലും സൂക്ഷ്മത്തിൽ അസത്യമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു എല്ലാ സൽപ്രവൃത്തികളുടെയും ഉൽപ്പത്തിസ്ഥാനം സൂക്ഷ്മത്തിൽ സത്യമാണെന്നാകുന്നു വിചാരിക്കേണ്ടതു്. “സത്യാന്നാസ്തി പരോധർമ്മഃ” എന്നും ‘സത്യേന ലോകം ജയതി’ എന്നും മററു വിദ്വജ്ജനങ്ങൾ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിന്റെ താല്പര്യം ഇതാകുന്നു. ഈശ്വരൻ സത്യസ്വരൂപനാകുന്നു എന്നാണല്ലോ എല്ലാമതങ്ങളും ഘോഷിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു ഐഹികമായും, പാരത്രികമായുമുള്ള അഭ്യുദയത്തിനു പ്രത്യേകമായി വേണ്ടതു് സത്യമാണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുന്നു. ‘മൃഷാവിദ്യാധരാൻ ലോകാൻ ഗർഹതേ പരമേശ്വരഃ’ എന്നുണ്ടല്ലോ.

സത്യത്തെ യഥാർത്ഥമെന്നും പരമാർത്ഥമെന്നും രണ്ടുവിധമായി വിഭാഗിക്കാം. ഒന്നു വക്താവിന്റെ ജ്ഞാനത്തേയും മറേറതു കാര്യത്തെയുമാണ് ആശ്രയിക്കുന്നതു്. ഒരുവൻ ഒരു കാര്യത്തിന്റെ സത്യസ്ഥിതി അറിഞ്ഞു അതിനെ പ്രസ്താവിക്കുമ്പോൾ അവൻ പറയുന്നതു് പരമാർത്ഥമാണ്. കാര്യത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മസ്ഥിതി അറിയാതെ താൻ ഗ്രഹിച്ചതു നേരെന്നു വിശ്വസിച്ചു പറയുമ്പോൾ അവൻ പറയുന്നതു യഥാർത്ഥമാണ്. എന്നാൽ എല്ലാവരും കാര്യത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മസ്ഥിതി അറിയുന്നതിനു

ഉത്സാഹിക്കുകയും, അറിഞ്ഞതുപോലെ പറകയും ഒരുപോലെ ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു. ഒരർത്ഥം സത്യവും മറ്റേതു അസത്യവുമായ ദ്വയാർത്ഥവാക്യങ്ങളെ ചിലർ പ്രയോഗിക്കയും, തങ്ങൾ ചെയ്തതു വളരെ മിടുക്കായി എന്നു വിചാരിക്കയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അതിന്റെ ഉദ്ദേശം വഞ്ചനയാകകൊണ്ടു അതിനെ അസത്യവാദത്തിന്റെ കൂട്ടത്തിലാണ് ഗണിക്കേണ്ടതു്. രണ്ടു മുറിയുള്ള പത്തായത്തിൽ ഒരുവൻ നെല്ലിട്ടു സൂക്ഷിക്കുമ്പോൾ മറ്റൊരുവൻ അതിൽ ഒരു നെല്ലിന്റെ മുറിയിട്ട് "ഇരുമുറിപ്പത്തായത്തിൽ ഒരു മുറി നെല്ല് എന്റേതാണ്" എന്നു വാദിക്കുന്നതു് അസത്യവാദമെന്നല്ലാതെ വിചാരിപ്പാൻ പാടുണ്ടോ? സത്യമായ അർത്ഥമാണ് താൻ വിചാരിച്ചതെന്നു അവൻ പറയുന്നതായാലും അവന്റെ ഉദ്ദേശം ശ്രോതാവ് അസത്യാർത്ഥത്തെ ഗ്രഹിക്കണമെന്നാകകൊണ്ട് അവനെ തീരെ അസത്യവാദിയെന്നു തന്നെ പറയണം. നേരംപോക്കിനും ചമൽക്കാരത്തിനും വേണ്ടി ദ്വയാർത്ഥം പ്രയോഗിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. ഉദ്ദേശം വഞ്ചനയാകുമ്പോഴാണ് അതു കുറ്റകരമായിത്തീരുന്നതു്."

ഏതു സംഗതിയിലെങ്കിലും അസത്യം പറയുന്നതു് സാധുവാകുമോ എന്ന വാദത്തിൽ കുറെ അഭിപ്രായഭേദമുള്ളതായി കാണുന്നുണ്ട്. ഒരു സംഗതിയിലും തന്റെ ജീവനെ രക്ഷിക്കുന്നതിനുപോലും അതു് ശരിയല്ലെന്നാകുന്നു ചിലരുടെ അഭിപ്രായം. ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ, ധർമ്മപുത്രൻ, മുതലായവരുടെ കഥകൊണ്ടും, മറ്റു പല സംഗതികളെക്കൊണ്ടും നോക്കുമ്പോൾ ഈ അഭിപ്രായം ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിലും ഉണ്ടെന്നു തന്നെയാണ് വിചാരിക്കേണ്ടതു്. എന്നാൽ മഹാഭാരതത്തിൽ,

"കളിയിൽപ്രാണരക്ഷയ്ക്കും ഗോബ്രാഹ്മണഹിതത്തിനും
വേളിക്കും വൃത്തിരക്ഷയ്ക്കും പൊളിനിന്ദിതമല്ലഹോ"

എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇതു് എല്ലാവരും അനുസരിക്കുന്നതായ ഒരു പ്രാമാണ്യമാണെന്നുള്ള വിശ്വാസം നടപ്പായാൽ നാട്ടുമുഴുവൻ കീഴ്മേൽ മറിയുവാൻ വേറെ ഒന്നും വേണമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഏതു കാര്യത്തിനു വേണ്ടി പൊളി പറഞ്ഞാലും ഈ ശ്ലോകത്തിൽ പറഞ്ഞ സംഗതികളിൽ ഉൾപ്പെടുത്താം. അപ്പോൾ അസത്യവാദം ഒരു സംഗതിയിലും നിന്ദിതമല്ലെന്നു വന്നു കൂടുന്നതാണ്. ഇംഗ്ലീഷുകാർ മുതലായ വെള്ളക്കാർ നമ്മളെക്കാൾ വളരെ സത്യസന്ധന്മാരാണെന്നുള്ളതു് എല്ലാവർക്കും അറിവുള്ള ഒരു സംഗതിയാണല്ലോ. ഈ വക ചില പ്രമാണങ്ങളാകുന്നു നമ്മുടെ ഇടയിലെ ഈ ശോചനീയാവസ്ഥയുടെ പ്രധാന കാരണം.

അതുകൊണ്ടു് അസത്യവാദം നാമാവശേഷമായി ഭവിക്കുകയും, സത്യവാദം നാട്ടിലെല്ലാം പ്രബലമായ്‌വരികയും ചെയ്യത്തക്ക വിധത്തിൽ എല്ലാവരും തങ്ങളുടെ കുട്ടികളെ ബാല്യം മുതൽക്കു തന്നെ അഭ്യസിപ്പിച്ചു വളർത്തേണ്ടതാകുന്നു.

"ബാലനായി മരുവുന്ന കാലമേ
മേലെഴുന്ന വഴിയേ നടത്തുകിൽ
കാലഗേഹഗതിയോളമായവൻ
കാലുതെററിയടിയൊന്നുവച്ചിടാ."

———0———

൧൧. ദാരിദ്ര്യം.

മനുഷ്യർ എല്ലാവരും സുഖത്തോടും സന്തോഷത്തോടും കൂടെ ജീവിക്കണമെന്നു് ആഗ്രഹിക്കുക പതിവാണല്ലോ. എന്നാൽ ഈ ആഗ്രഹപ്രകാരം തന്നെ ജീവിപ്പാൻ എല്ലായ്പോഴും എല്ലാവർക്കും സംഗതി വരുന്നതായി കാണുന്നില്ല. സുഖത്തെയും സന്തോഷത്തെയും ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ഹേതുക്കൾ വളരെയുണ്ടെന്നു വരികിലും ദാരിദ്ര്യമാകുന്നു ഇവയിൽ മുഖ്യമായുള്ളതു്. 'സർവ്വശൂന്യം ദരിദ്രതാ' എന്നുണ്ടല്ലോ.

ദാരിദ്ര്യദുഃഖത്തിൽ പരമായ ദുഃഖം ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അതിനാൽ ഈ ദോഷം ഇല്ലാതെയാകുവാനോ, വർദ്ധിക്കാതിരിക്കുവാനോ ചെയ്യേണ്ടതിന്നു് കഴിവുള്ള യത്നങ്ങൾ എല്ലാം ചെയ്യേണ്ടതു് എത്രയും അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു ദാരിദ്ര്യം ഉത്ഭവിക്കുന്നതിനുള്ള ഹേതുക്കൾ എന്തെല്ലാമെന്നാകുന്നു ഇവിടെ ആലോചിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നതു്. ഇതിനുള്ള മുഖ്യഹേതുക്കളിൽ ചിലതു് പറയാം.

൧. മടി—ഇതിനുള്ള ഹേതുക്കളിൽ ഒന്നാകുന്നു. "എല്ലു മുറിയെപ്പണിതാൽ പല്ലു മുറിയെത്തിന്നാം" എന്നുണ്ടു്. ഒരു കൂലിക്കാരൻ തനിക്കു കിട്ടുന്ന ഒരു ദിവസത്തെ കൂലി മുഴുവനും ചെലവാകുന്നതുവരെയോ, ചെലവായതിന്റെ ശേഷം കുറെ കടം കൂടെ ഉണ്ടാകുന്നതുവരെയോ, യാതൊരു പ്രവൃത്തിയും ചെയ്യാതിരുന്നാൽ അവൻ ദാരിദ്ര്യം അനുഭവിക്കാതെ നിർവ്വാഹമില്ലല്ലോ. തങ്ങൾക്കു് അർത്ഥമില്ലാത്ത കാര്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചു തൊഴിൽ ഉപേക്ഷിച്ചു് നടക്കുന്നവർ ദാരിദ്ര്യദുഃഖം അനുഭവിക്കാതിരിക്കുന്നതെങ്ങിനെ. മുടങ്ങാതെ യോഗ്യമാംവണ്ണം പണിയെടുക്കുന്നവർ

അധികമായി ഈ ദുഃഖം അനുഭവിച്ചു കാണുന്നില്ല. അതിനാൽ ദാരിദ്ര്യദുഃഖം അനുഭവിക്കാതിരിക്കുന്നതിനു ആഗ്രഹിക്കുന്നവരെല്ലാവരും ഒന്നാമതായി കുടികെടുക്കുന്നതായ മടിയെ വിടേണ്ടതാകുന്നു. 'ഉത്സാഹമുണ്ടെങ്കിൽ അത്താഴമുണ്ണാം' എന്നുണ്ടല്ലോ.

൨. അമിതവ്യയം — വരവു നോക്കാതെ വരവിലധികമായി ചെലവുചെയ്യുന്നവൻ ദരിദ്രനാകാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

'ആയംദൃഷ്ട്വാവ്യയംകുര്യാ
ദായാദല്പതരോവ്യയഃ
അനായീവ്യയശീലശ്ച
ക്ഷിപ്രമേവവിനശ്യതി'

എന്നുണ്ട്. ധാരാളച്ചെലവു ചെയ്യുന്നതിൽ മിക്കപ്പോഴും ഡംഭം അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുമോ എന്നു സന്ദേഹിക്കുന്നു. വരവിലധികമായി ചെലവുചെയ്കയില്ലെന്നുള്ള മനോനിശ്ചയം അത്യാവശ്യമാണ്. ചെലവ് വരവിൽ അല്പമെങ്കിലും കുറഞ്ഞിരിക്കണം. 'അടിതെറ്റിയാൽ ആനയും വീഴും' എന്നുണ്ടല്ലോ. എല്ലാകാര്യത്തിലും മിതവ്യയം ആവശ്യമെന്നറിയണം.

൩. ആഡംബരഭ്രമം — ആഡംബരം നല്ലതും ഭംഗിയുള്ളതുമാണെങ്കിലും

'അരിമണിയൊന്നുകൊറിപ്പാനില്ല
തരിവളയിട്ടുകിലുക്കാൻമോഹം'

എന്നുള്ളതനുസരിച്ചു കടം വാങ്ങിച്ച് ആഭരണങ്ങൾ ചമയ്ക്കുന്നവരുടെ ഭവനങ്ങളിൽ ദാരിദ്ര്യം സ്ഥിരവാസം ചെയ്യാതെയിരിക്കയില്ല. 'കണ്ടതെല്ലാം കൊള്ളാൻ കൊണ്ടതെല്ലാം കടം' എന്നുണ്ടല്ലോ. ആഭരണം, വസ്ത്രം മുതലായവയെ സംബന്ധിച്ച കാര്യത്തിൽ ധനവാന്മാർ പ്രവർത്തിക്കുന്നതുപോലെ പ്രവർത്തിക്കണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം നിർധനന്മാർക്ക് ഒരിക്കലും ഗുണകരമായിരിക്കയില്ല. ദ്രവ്യസംബന്ധമായ കാര്യത്തിൽ തങ്ങളേക്കാൾ താഴെയുള്ളവരെ മാത്രം നോക്കി തൃപ്തിപ്പെടേണ്ടതാകുന്നു. 'കിടക്കുന്നതു കാവൽപ്പുര' 'സ്വപ്നം കാണുന്നതു മച്ചും മാളിയും' എന്നപോലെയാകരുത്.

൪. മദ്യപാനം — "മുലകുടിമാറിയാൽ ഒരു കുടിവേണം" എന്നുപറഞ്ഞുകൊണ്ട് ചാരായം സേവിക്കുന്നവർ വളരെയുണ്ട്. യൂറോപ്പുകാർ വിദ്വാന്മാരും ബുദ്ധിമാന്മാരും ആകകൊണ്ട് അവർ സേവിക്കുന്ന മദ്യം സേവിച്ചാൽ ഗുണം സിദ്ധിക്കാതിരിക്കയില്ലെന്നു വിചാരിച്ചിട്ടോ എന്തോ ബ്രാണ്ടി മുതലായ ലഹരിദ്രവ്യങ്ങൾ രഹസ്യമായി പാനം ചെയ്യുന്നവർ അധികം ഇല്ലെന്നില്ല. മദ്യത്തെ പാനം ചെയ്യുന്നവർ സ്വന്തകുടുംബത്തെ നശിപ്പിക്കുക

യാകുന്നു ചെയ്യുന്നതു്. 'കള്ളിൽ ഇരിക്കുന്ന കള്ളു കൊടുത്തു മുഖത്തു കടിക്കുന്ന നായയെവാങ്ങുക' എന്നപോലെ പ്രവൎത്തിക്കുന്നതിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്ന രഹസ്യം എന്തെന്നു് മനസ്സിലാകുന്നില്ല. മാനത്തെയും സുബോധത്തെയും ദ്രവ്യത്തെയും നശിപ്പിക്കുന്ന മദ്യത്തെ പാനംചെയ്യുന്നതിൽപരം അബദ്ധം മററൊന്നുമില്ലെന്നുതന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മദ്യപാനദോഷം വർദ്ധിക്കാതിരിക്കേണ്ടതിന്നു് പരിഷ്കൃത രാജ്യങ്ങളിൽ 'മദ്യവർജ്ജനസമൂഹം' സ്ഥാപിച്ചു വരുന്നതായികാണുന്നു. മദ്യപാനിയെക്കുറിച്ചു ഒരാൾ എഴുതിയിട്ടുള്ളതിന്റെ തർജ്ജിമ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

മദ്യപാനിയുടെ മരണപത്രം.

(൧) "നാശകരമായ നടപ്പിനേയും, നികൃഷ്ടദൃഷ്ടാന്തത്തേയും, എന്നെക്കുറിച്ചു്, ക്ഷണത്തിൽ നശിച്ചുപോകുന്നതായ ഓർമ്മയേയും ജനസമുദായത്തിന്നും,

(൨) ബലഹീനവും പരിതാപയുക്തവും ആയ ഒരു അവസ്ഥയിൽ മനുഷ്യൎക്കു് അനുഭവിക്കാൻ കഴിയുന്നേടത്തോളം ദുഃഖത്തെ എന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാൎക്കും,

(൩) എന്റെ സഹോദരസഹോദരിമാൎക്കു എത്രമേൽ നാശത്തെയും ഉപദ്രവത്തെയും വരുത്തുവാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞുവോ അത്രമേൽ നാശത്തേയും ഉപദ്രവത്തേയും അവൎക്കും,

(൪) ഒരു നരകജീവിയുടെ വേദനത്തേയും, നികൃഷ്ടജീവിതത്തെയും, എന്റെ അകാലമരണത്തെക്കുറിച്ചു് ദുഃഖിക്കുന്നതിലുള്ള ലജ്ജയേയും ഭാൎയ്യക്കും ഞാൻ സമ്പാദിച്ചു വച്ചിരിക്കുന്നു.

(൫) ദാരിദ്ര്യത്തേയും, അറിവില്ലായ്മയേയും, ഹീനസ്വഭാവത്തേയും, തങ്ങളുടെ പിതാവു്, ഒരു ഭയങ്കരനായിരുന്നു എന്നുള്ള ഓർമ്മയേയും ഞാൻ എന്റെ മക്കളിൽ ഓരോരുത്തൎക്കും ഭാഗിച്ചുകൊടുക്കുന്നു; ഇതു ശരിയല്ലയോ?"

(൬) കല്യാണാഘോഷം ചിലർ തങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയേയും, ആവശ്യത്തേയും അതിക്രമിച്ചു കല്യാണമാഘോഷിച്ചു വരുന്നതു കാണുമ്പോൾ, അനാവശ്യച്ചെലവു ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ കല്യാണമല്ലെന്നു [illegible] കരുതി അപ്രകാരം പ്രവൎത്തിക്കുന്നതോ എന്നു തോന്നിപ്പോകും. ഈ ആവശ്യത്തിലേക്കായി കൂലി കൊടുത്തു സ്വർണ്ണാഭരണങ്ങൾ വാങ്ങിക്കുക പതിവുണ്ടു്. ആഭരണങ്ങൾ പണിയിക്കുന്നതിന്നു വകയില്ലാത്തവർ മേൽപ്രകാരം വാങ്ങി അണിയുന്നതുകൊണ്ടെന്തു പ്രയോജനം? തന്റേതല്ലാ

ണത്തു് തന്റേതാകണമെന്നു അന്യന്മാരെ ധരിപ്പിച്ചിരിക്കേണമെന്നു
ള്ള ഒരു ദുർമ്മോഹം വേണ്ടുവോളമുണ്ടെന്നാകുന്നു ഇതിനാൽ തെ
ളിയുന്നതു്. 'ഇരന്നുപൊന്നണിഞ്ഞേററം തെളിഞ്ഞിടൊല്ല'
എന്നുണ്ടല്ലോ. 'കാണം വിററും ഓണം ഉണ്ണേണം' എന്നുള്ളതി
നെ അടിസ്ഥാനമാക്കിക്കൊണ്ടും കടം വാങ്ങി സദ്യ കഴിക്കുന്നവർ
ഉണ്ടെന്നു വ്യസനത്തോടുകൂടെ പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളുന്നു. തന്റെ
സ്ഥിതിയെ അതിക്രമിച്ചു് സദ്യകളും മററും കഴിക്കുന്ന ദുരഭിമാനി
കൾ സജ്ജനങ്ങളാൽ നിന്ദിക്കപ്പെടാതിരിക്കയില്ല.

'ആത്മപക്ഷം പരിത്യജ്യ
പരപക്ഷേഷു യോ രതഃ
സ പരൈർഹന്യതേ മൂഢോ
നീലവർണ്ണസൃഗാലവൽ'.

൫. കൈത്തൊഴിൽ പഠിപ്പില്ലായ്ക—ദാരിദ്ര്യത്തിനുള്ള
ഹേതുക്കളിൽ ഒന്നാകുന്നു. ഇവിടങ്ങളിൽ കൈത്തൊഴിൽക്കാർ
മിക്കവാറും ദാരിദ്ര്യം അനുഭവിച്ചുവരുന്നതായി സകലരും അറി
ഞ്ഞിരിക്കെ, കൈത്തൊഴിൽ പഠിപ്പിക്കാതിരിക്കുന്നതിനാൽ ദാരി
ദ്ര്യം വർദ്ധിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നതു് അബദ്ധമാണെന്നു് ചിലർ വി
ചാരിക്കുമായിരിക്കാം. ഇവിടങ്ങളിലെ കൈത്തൊഴിൽക്കാർ ദാരി
ദ്ര്യമനുഭവിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അതു കൈത്തൊഴിലിന്റെ കുററം
കൊണ്ടല്ലാ, ദാരിദ്ര്യത്തെ ആകർഷിക്കുന്നതിനായി അവരെ ബാ
ധിച്ചിരിക്കുന്ന മററു കാരണങ്ങളെക്കൊണ്ടത്രെ എന്നാകുന്നു വി
ചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നതു്. ഇതരദേശങ്ങളിൽ നിന്നു കൊണ്ടുവ
രുന്ന സാമാനങ്ങളും മററും വാങ്ങിക്കുന്നതിനായി ഇവിടത്തുകാർ
അനവധി ദ്രവ്യവ്യയം ചെയ്യുന്നുണ്ടല്ലോ. അങ്ങിനെയുള്ള സാമാ
നങ്ങളിൽ ഇവിടെ ഉണ്ടാക്കാവുന്നതെല്ലാം ഇവിടെത്തന്നെ ഉണ്ടാ
ക്കിക്കൊണ്ടു വന്നാൽ ഇതല്ലാതെ യാതൊരു ദോഷവും ഉണ്ടാകു
ന്നതല്ലെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഉദ്യോഗം കിട്ടുന്നതിന് വേ
ണ്ടുന്ന അറിവു സമ്പാദിക്കുന്നതുവരെ പഠിപ്പിപ്പാൻ നിവൃത്തിയി
ല്ലായ്കനിമിത്തം ഉദ്യോഗവും കൈത്തൊഴിലും ഇല്ലാതെ അരിഷ്ടി
ക്കുന്നവർ വളരെയുള്ളതിനാൽ ആകുന്നു ഇവിടെ ഇപ്രകാരം പറ
യുന്നതു്. ഇങ്ങിനെയുള്ള ദോഷങ്ങളെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യേണ്ടതി
ന് ജനകാര്യോത്സാഹികളായ മഹാന്മാർ പ്രത്യേകം താല്പര്യ
പ്പെടുവാനുള്ളതാകുന്നു.

൬. നിർവ്യാജസ്നേഹമില്ലായ്ക—ദാരിദ്ര്യത്തിന്നനുകൂലമാകുന്നു.
മനുഷ്യർ എല്ലാവരും പരസ്പരം നിർവ്യാജമായി സ്നേഹിക്കു
മെങ്കിൽ ദാരിദ്ര്യം ബലപ്പെടുകയില്ല. 'അകത്തു കത്തിയും പുറ
ത്തു പത്തിയും' എന്ന മാതിരിയുള്ളതിനെയല്ല ഇവിടെ നിർവ്യാജ

സ്നേഹമെന്നു പറയുന്നതു്. സ്വാസ്ഥ്യാധിക്യത്താലും പരസ്ത്രീകങ്ങളുടെ ആസ്ഥയാലുമാകുന്നു മനുഷ്യർ അന്യോന്യം നിർവ്യാജമായി സ്നേഹിക്കാതിരിക്കുന്നതു്.

ആത്മവൽ സർവ്വഭൂതാനി
യഃ പശ്യതി സ പണ്ഡിതഃ

എന്നുള്ളതു് ഓർക്കേണ്ടതാണു്.

"കർമ്മപാകായത്തമല്ലോ ലന്യനെപ്പാലിക്കേണം
ധർമ്മമെന്നുതന്നെ ചൊല്ലുമെന്നറിഞ്ഞാലും"

എന്നുണ്ടല്ലോ. 'കാലെടുത്തു വച്ചാൽ കാൽപണം കൂലി' കിട്ടണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നവർ 'പരോപകാരാർത്ഥമിദം ശരീരം' എന്നുള്ളതിന്റെ വിലയറിയുന്നില്ല. മനുഷ്യർ അന്യോന്യം നിർവ്യാജമായി സ്നേഹിപ്പാനുള്ളതാകുന്നു.

൯. ഈശ്വരഭക്തിയില്ലായ്മ—മററു ദോഷങ്ങളെ എന്നപോലെ തന്നെ ദാരിദ്ര്യത്തെയും ഉത്ഭവിപ്പിക്കുന്നു.

'തന്നുടെ ഭക്തരെ രക്ഷിപ്പതിന്നുതാൻ
തന്നെയുമോർക്കാത്ത ശ്രീപതിയും'

എന്നുണ്ടല്ലോ.

'ഈശ്വരാനുഗ്രഹമില്ലാത്തവന്നഹോ
നശ്വരമായ് വരും നിശ്ശേഷയത്നവും'

എന്നുള്ളതിനാൽ ഈശ്വരാനുഗ്രഹമില്ലാത്തവന്റെ പ്രവൃത്തികൾ ഫലപ്പെടുകയില്ലെന്നു തെളിയുന്നു. പ്രവൃത്തികളിലൊന്നിലും ഗുണമില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ ക്ഷണേന ദരിദ്രനാകാതിരിക്കയില്ല.

അതുകൊണ്ടു് എല്ലാവരും ഈശ്വരഭക്തന്മാരായിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. മനുഷ്യരിൽ വഞ്ചകന്മാർ പ്രബലപ്പെട്ടപ്പോഴും ദുഷ്ടന്മാർ എല്ലാടവും സഞ്ചരിക്കുമെന്നാകിലും ഈശ്വരനെ ഭയപ്പെടുന്നവക്കു് ഒരു നന്മയ്ക്കും കുറവു വരുന്നതല്ല. ഈശ്വരനെ ഭയപ്പെട്ടു് ഈശ്വരന്റെ ആജ്ഞകളെ അനുസരിച്ചു നടക്കുന്നവക്കു് യാതൊരു നന്മയ്ക്കും കുറവു വരുന്നതല്ല എന്നല്ലാതെ, ദാരിദ്ര്യദുഃഖമനുഭവിക്കാതെ ഇരിക്കേണമെന്നുള്ള സ്വാർത്ഥവിചാരത്തോടുകൂടെ ഈശ്വരനെ സേവിക്ക വിഹിതമെന്നു് പറയുന്നില്ല.

ദാരിദ്ര്യഹേതുക്കളിൽ ചിലതു് മേൽ പ്രസ്താവിച്ചവയാകുന്നു. ഒരു വൃക്ഷത്തിന്റെ വേരെല്ലാം മുറിച്ചുകളഞ്ഞാൽ ആ വൃക്ഷം ഉണങ്ങിപ്പോകുന്ന പ്രകാരംതന്നെ ദാരിദ്ര്യഹേതുക്കളെല്ലാം ഖണ്ഡിച്ചുകളഞ്ഞാൽ, ഈശ്വരകൃപയാൽ ദാരിദ്ര്യദരിദ്രത ഭവിക്കുന്നതാകുന്നു.

(൭)

൪൨. കേരളത്തിലെ ദ്രവ്യപുഷ്ടി.

ഒരു രാജ്യത്തിലുള്ളവർ സമ്പാദനാർത്ഥം നടത്തിപ്പോരുന്ന വ്യാപാരങ്ങളുടെ വൈശിഷ്ട്യത്തെ ആശ്രയിച്ചു ആ രാജ്യത്തെയുംകൂടെ വരവും നിവൃത്തിയുടെയും വിശേഷവിധികളുടെയും നിദാനത്തെയോ, ആധാരത്തെയോ, ആശ്രയിച്ചു ചെലവും നിൽക്കുന്നു എന്നു നിരാക്ഷേപമാണ്. നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൽ വരവോ ചെലവോ അധികരിച്ചു നിൽക്കുന്നതെന്നു ചിന്തിക്കണ്ടതു അത്യാവശ്യമായിട്ട് അധികകാലമായിരിക്കുന്നു. വരവിനു ആധിക്യമുണ്ടെങ്കിൽ അതിലഭിനന്ദിക്കുകയും, ചെലവിനു ആധിക്യമുണ്ടെങ്കിൽ അതു വരുന്നതു് ഇന്നിന്ന വഴിക്കാണെന്നു യുക്തിയുക്തമായി ജനങ്ങൾക്കു ബോദ്ധ്യാവഹംവിധം പറഞ്ഞു അതു നിദാനപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു നാം സ്വരാജ്യത്തെപ്പറ്റി വേണ്ടി വിഹിതമായി ചെയ്യേണ്ട പ്രവൃത്തികളിൽ ഒന്നു മാത്രമാണ്.

വരവെല്ലാം ഗണിക്കണമെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ ജനങ്ങൾ നടത്തിപ്പോരുന്ന വ്യാപാരങ്ങളെല്ലാം വിചാരിക്കേണ്ടിവരുന്നു. ഇതുപ്രകാരമാലോചിച്ചു പറയുന്ന പക്ഷം ഇപ്പോൾ കാണുന്നവയിൽ ഒന്നാമതായി പറയേണ്ടതു കൃഷിപ്രവൃത്തിയാണ്. കേരളീയർ പൂർവന്മാരുടെ പേരിൽ ഭക്തി കലശലാകയാൽ അവർ നിയമിച്ചിരിക്കുന്നതു ഭേദപ്പെടുത്തുന്നതു് ന്യായമോ അന്യായമോ എന്നൊരു വിചാരം പ്രായേണ കണ്ടുപോരുന്നുണ്ട്. ഇതു ഹേതുവായി പണ്ടു തിരുനാവായ സഭായോഗം കൂടി ജനങ്ങൾ രാജ്യകാര്യം നടത്തിയിരുന്ന കാലം മുതൽ ഇന്നേവരെ ഓരോ തൊഴിലുകൾക്കു അവശ്യങ്ങളായി ഉപയോഗപ്പെടുന്ന സാധനങ്ങൾക്കു അന്നുമുതൽ ഇന്നേവരെ ഈഷൽഭേദം വരുത്താതെ തന്നെ ബഹുഭക്തിയോടെ രക്ഷിച്ചുപോരുന്നുണ്ട്. കാളയുടെ നാവുപോലെയുള്ള കൊഴുവും, കാഞ്ഞിരംകൊണ്ടു കരിയും, പനയലകകൊണ്ടു കരിക്കോലും, മുള്ളിലംകൊണ്ടു നുകവും പനങ്കഴികളും ഇന്നേവരെ ഭേദപ്പെട്ടിട്ടില്ല. വളം ചേർക്കുന്നതും അന്നും ഇന്നും ഒന്നുതന്നെയാണ്. കാച്ചിപ്പുണ്ണുവ ചില വൃക്ഷങ്ങളുടെയും മറ്റും ഇലകളും ചേറുമേ കാണുന്നുള്ളു. കൊയ്ത്തു കഴിഞ്ഞു നെല്ലെല്ലാം അകത്തായാൽ ചെലവിന്നും വിത്തിന്നും കഴിച്ചുണ്ടാകുന്നതു കർക്കടകത്തിൽ വില്പാനെന്ന നിലയിൽ സൂക്ഷിച്ചു ഒടുവിൽ നിശ്ചയിച്ച കാലം വരുന്നതിനു മുമ്പായി കിട്ടിയ വിലയ്ക്കു എന്ന നിലയിൽ വിററുകളുകയാണ് ചെയ്തുകാണുന്നതു്. ലാഭമോ ചേതമോ ഉണ്ടാകുന്നതു ദൈവകൃത്യമെന്നു കരുതി സ

ശാധാനികയും ചെയ്തുപോരുന്നു. ഈ പറഞ്ഞതെല്ലാം നെല്ലിൻെറ കഥയാകുന്നു. വേറെ ധാന്യങ്ങളും കൃഷിചെയ്യുമാറില്ലെന്നില്ല. സ്വന്താവശ്യാർത്ഥം മററു ചില ധാന്യങ്ങളും കൃഷിചെയ്യുന്നതിൽ ചിലപ്പോൾ നെല്ലിനേക്കാൾ അധികമുണ്ടാകുന്ന പക്ഷം അവയെല്ലാം ഇതു തന്നെയാണ് ഗതി. ഇതിൽ പ്രധാനങ്ങളായിരിക്കുന്നവ എള്ളു്, പയറു്, ഉഴുന്നു മുതലായവയാണ്.

മേൽപറഞ്ഞ ധാന്യങ്ങളെല്ലാം കൃഷിചെയ്യേണ്ട മാതിരി പുരാതന കാലങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്നതിനേക്കാൾ ഈ കാലത്തു വളരെ പരിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ജനോപകാരാർത്ഥം വിദ്യാർത്ഥികളിൽ മനസ്സുള്ളവരെ അഭ്യസിപ്പിക്കേണ്ട ആവശ്യത്തിലേക്കു ബ്രിട്ടീഷ് ഗവർമ്മെൻറു ഇതിനു പ്രത്യേകമായി ഒരു പാഠശാലയും പരീക്ഷകളും ബഹുമാനങ്ങളും നിയമിച്ചിരിക്കുന്നു. തങ്ങളുടെ കുട്ടികളെ ഈ പാഠശാലയിലയച്ചു സമ്പാദ്യത്തെക്കു പ്രത്യേകം ആവശ്യമായിരിക്കുന്ന ഈ അറിവിനെ സമ്പാദിച്ചു രാജ്യത്തെക്കു അഭിവൃദ്ധി വരുത്തുവാൻ ജനങ്ങൾക്കു ഇനിയും തോന്നാത്തതു വളരെ കഷ്ടമെന്നു തന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

കൃഷി പ്രവൃത്തിയെന്നു പറയുന്നതിൽ അധികം ജനങ്ങൾക്കു ഈയിടെ ഒരു വൈമുഖ്യമാണ് കണ്ടുപോരുന്നതു്. ആര്യകുലങ്ങളിലാണ് ജനനമെന്നു ഞെളികയും ചെയ്യുന്നു. ആര്യശബ്ദത്തിൻെറ ആഗമം ചിന്തിക്കുന്നതു നല്ലതാണ്. ധാത്വർത്ഥപ്രകാരം ആര്യശബ്ദത്തിൻെറ അർത്ഥം കൃഷിക്കാരൻ എന്നു മാത്രമാണ്. (കൃഷിചെയ്യാൻ ഭൂമി ഉഴുന്നവൻ) ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ധാന്യങ്ങൾ കൃഷിചെയ്തു വിളയിച്ചു ഭക്ഷിച്ചിരുന്ന സംഘക്കാർ ആര്യന്മാർ മാത്രമായിരുന്നതിനാലും ഇതിന് അന്യസംഘക്കാരേക്കാൾ പരിഷ്കാരസിദ്ധി ആവശ്യമായിരുന്നതിനാലും ഈ ശബ്ദത്തിങ്കൽ ശ്രേഷ്ഠത്വം ആരോപിച്ചിരിപ്പാനേ കാരണം കാണുകയുള്ളൂ.

കേരളത്തിൽ ബ്രിട്ടീഷ് ഗവർമ്മെൻറു ഭരിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങളിൽ ഒന്നു രണ്ടു താലൂക്കുകളൊഴികെ പ്രധാന ജന്മിസ്ഥാനം നായന്മാർക്കും നമ്പൂരിമാർക്കും ആകുന്നു. ചില പ്രദേശങ്ങളിൽ സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള ജന്മവസ്തുക്കളുള്ള ഈഴവർ ക്രിസ്ത്യൻമാരുമുണ്ട്. മേല്പറഞ്ഞ ഒന്നുരണ്ടു താലൂക്കുകളിൽ ഒന്നിൽ പ്രായേണ നമ്പൂരിമാരും മറേറതിൽ പരദേശബ്രാഹ്മണരുമാകുന്നു. ഈ ജന്മികളെല്ലാം നിലങ്ങൾ അധികവും പാട്ടത്തിനേല്പിക്കുകയാണ് പതിവ്. കൃഷി ഏതുവിധമായാലും ഇവർക്കു ചോദ്യമില്ല. പാട്ടം ക്രമപ്രകാരം വസൂലാകേണമെന്നേ ശാഠ്യമുള്ളൂ. അഥവാ അവ

നവൻ തന്നെ നടത്തുന്ന ഭാഗങ്ങളിൽ പോലും സ്വന്തദൃഷ്ടി വയ്ക്കുക എന്ന നിയമം ഇല്ല. കൃഷിക്കാരനായി ഒരുവനെ നിയമിച്ച് അവന്റെ ഹിതംപോലെ കാര്യമെല്ലാം നടത്തുക എന്നല്ലാതെ ഉടമസ്ഥന് വെയിലോ മഴയോ ഉള്ളപ്പോൾ പുറത്തിറങ്ങുന്നത് ലഘുത്വമായിട്ടാണ് വിചാരിച്ചുവരുന്നത്. വെയിലും മഴയുമില്ലാത്ത സമയവുമില്ല. അതിനാൽ ഉടമസ്ഥൻ നോക്കുകയുമില്ല. ഇത്ര ഉദാസീനതയോടുകൂടി കാര്യാന്വേഷണം ചെയ്തിട്ടും ഇപ്പോഴുണ്ടാകുന്ന ആദായം നോക്കുമ്പോൾ വേണ്ടവിധത്തിലായിരുന്നാൽ ഉണ്ടാകുന്ന ആദായം ഗണിക്കാവുന്നതാണ്.

൫. രണ്ടാമതായി പറയേണ്ടത് നെയ്ത്തുപണിയാണ്. ഇതിന്റെ ഗുണം നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഇനിയും വേണ്ടവിധം അനുമാനിച്ചു തുടങ്ങീട്ടില്ല. വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു ബുദ്ധിക്ക് വികാസം സിദ്ധിച്ചവർ എന്തു തന്നെ ചെയ്തിരുന്നാലും അതെല്ലാം ശുദ്ധമേ മൂഢന്മാർ ചെയ്യുന്നതിൽ എത്രയോ അധികം വൈദഗ്ധ്യത്തോടെ സാധിക്കുമെന്ന് ലോകസമ്മതമാണ്. ഈ ബോദ്ധ്യം എല്ലാവർക്കുമുണ്ടെങ്കിലും ഈ വിഷയത്തിലേർപ്പെടുവാൻ മനസ്സിന് ധൈര്യം വരുന്നില്ല. 'മനാട്ടിയിലെ ഭീലം ചുടലയിൽ' എന്നല്ലേ പ്രമാണം. നെയ്ത്തു തുടങ്ങിയാൽ ചാലിയനായിപ്പോകുമെന്നാണ് ഭയം. ഈ പ്രവൃത്തി കുലധർമ്മമായി പാലിച്ചുപോരുന്ന ചാലിയർക്ക് പാതിത്യം കല്പിക്ക ഹേതുവായി വിജ്ഞാനസിദ്ധിക്കു ഹേതുവരാത്ത മൂഢന്മാരായിത്തന്നെ കഴിയുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല അവരെക്കൊണ്ട് സ്വരാജ്യത്തിന് ഉണ്ടാകേണ്ടുന്ന പുഷ്ടികൾക്കു ഉപക്ഷയവും വരുന്നു. പിന്നെ ഈ സംഘക്കാരെക്കൊണ്ടു രാജ്യത്തിലേക്ക് സാധിക്കുന്നതു പരുക്കൻ തോർത്തുമുണ്ടും പേറുകച്ചയും മാത്രമായതിനെക്കുറിച്ചു അതിശയിക്കാനില്ല. ഒന്നാമതു ഓരോ പ്രവൃത്തിക്കു ഓരോ സംഘക്കാരെ പ്രത്യേകിച്ചു നിയമിച്ചതുതന്നെ അബദ്ധം. പിന്നെ പ്രവൃത്തികളുടെ ഗുരുലാഘവം ആലോചിക്കാതെ അതാതു ചെയ്യുന്നവർക്ക് അവിഹിതമായി പാതിത്യം കല്പിച്ചതിൽ പ്രമാദവും ആവർത്തിച്ചു. എള്ളുകൃഷിചെയ്തു ആട്ടി ഉണക്കിത്തട്ടി മണിയാക്കുന്നതുവരെയുള്ള പ്രവൃത്തി ആർക്കെങ്കിലും ചെയ്യുന്നതിനു ആക്ഷേപമില്ല. അതിൽനിന്നു ജാതമാകുന്ന [illegible] എണ്ണ എടുക്കുന്നതു നികൃഷ്ടവൃത്തി എന്നും അതിനു ചക്കാൻ എന്ന ഒരു ജാതി വേറെ വേണമെന്നുമല്ലേ പൂർവ്വന്മാരുടെ വിധി. ചക്കിട്ടുകൊണ്ടു കയറു പിരിപ്പാൻ പണ്ടു പൂർവ്വന്മാർ കല്പിച്ച ജാതിയില്ലാത്ത പ്രദേശങ്ങളിൽ ദ്രവ്യമായിത്തീരുന്ന ഈ സാധനം കത്തിച്ചു ധൂമമായല്ലേ പോകുന്നതു?

ചാലിയർ മൂഢരെങ്കിലും അവർക്കു പരമ്പരയായി ഒരു തൊഴിൽ കിട്ടീട്ടുണ്ട്. അതുപ്രകാരം നന്നേ പോരുന്നതുമുണ്ട്. ഇവർ ഉണ്ടാക്കുന്ന തോർത്തുമുണ്ടു ഉടുത്തു യജമാനന്മാരായി ഞെളിവാൻ സാധിക്കാത്തതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ നാട്ടുകാർ എത്ര നഷ്ടപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നു ആരെങ്കിലും ഇതുവരെ ആലോചിച്ചിട്ടുണ്ടോ. ഉണ്ടെങ്കിൽ നിവൃത്തിമാർഗ്ഗം കാണാതിരിക്കയുമില്ല. നമ്മുടെ ദേശത്തിൽ യോഗ്യതയിലിരിക്കുന്ന അമ്മമാരും കുട്ടികളും ഉപയോഗിച്ചുപോരുന്നവയും പാവുതരത്തിലുള്ളവയുമായ വിലപിടിച്ച മുണ്ടുകളും വസ്ത്രങ്ങളും ആര് എങ്ങിനെ എവിടെ വച്ചുണ്ടാക്കുന്നു എന്നു ഈ നാട്ടിലാരും വിചാരിക്കുന്ന ചട്ടമേ ഇല്ല. "പത്തായം പ്രസവിക്കുക, കാര്യസ്ഥൻ അളക്കുക, ചക്കി കുത്തുക, കോമൻ വയ്ക്കുക, അമ്മ വിളമ്പുക" ഇത്രമാത്രമേ അറിവുള്ളൂ. ഈ ശീലത്തരങ്ങൾ നെയ്യുന്നത് പാശ്ചാത്യരാജ്യത്താണ്. ഇവർക്കു യൂറോപ്യന്മാരെപ്പോലെ നെയ്ത്തിന് സൌകര്യകരങ്ങളായ യന്ത്രങ്ങളും മററും അറിവുണ്ടോ എന്നുകൂടി സംശയമാണ്. ആ രാജ്യക്കാർ നാം ഉപയോഗിക്കുന്ന മാതിരി മുണ്ടുകൾ കൊണ്ടോ വസ്ത്രങ്ങൾകൊണ്ടോ യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ല. എങ്കിലും ദേഹദണ്ഡം ചെയ്തു ഈ തരത്തിൽ നെയ്തുണ്ടാക്കി സ്വന്തം ആൾവശം കേരളത്തിലേക്കയച്ചു ഇവിടെ വിററഴിച്ചു അതിയായ ലാഭം എടുത്തു ധനികന്മാരാകുന്നതു നിത്യമായി കണ്ടുപോരുന്നുവല്ലോ.

നാട്ടുകാരിൽ ധനികന്മാർ യോഗംകൂടി ഓഹരിയെടുത്തു യന്ത്രങ്ങൾ മുതലായ സാമാനങ്ങൾ വരുത്തി കേരളത്തിൽ വച്ചുതന്നെ ഈ പ്രവൃത്തി നടത്തുന്നതായാൽ നാലു ദിവസത്തേയ്ക്കുള്ള തങ്ങളുടെ പണ്ണിരാധാരത്വമൊഴിച്ചു മറെറല്ലാം സാധിക്കുന്നതിന്നു പുറമെ കേരളീയരുടെ ദ്രവ്യം 'ഇങ്ങിനി വരാത്തവണ്ണം' കിഴക്കോട്ടു പോരുകയെന്ന ആവശ്യം വരികയില്ല. ഇതിന്നുപുറമെ എത്രപണം ജഗന്നാഥർ കമ്പനി മുതലായവ വഴിയായി അന്യദേശത്തേക്കു പോകുന്നു? ആർജ്ജനത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ പ്രഥമതയും ശ്രേഷ്ഠ്യവും വ്യാപാരത്തിനാണെന്ന് സർവ്വസമ്മതമായ കാര്യമാകുന്നു. ഇഹലോകവൃത്തികളിൽ മികച്ചതും വ്യാപാരമെന്ന് ഒരുവിധേന പറയാമെങ്കിലും അവയൊന്നും യഥാർത്ഥത്തിൽ ആർജ്ജനമാർഗ്ഗങ്ങളായി അനുമാനിക്കപ്പെട്ടുകൂടാ. ഈ അർത്ഥത്തിൽ ഗ്രഹിക്കേണ്ട വ്യാപാരം കേരളീയരിൽ എത്രകണ്ടു നടപ്പുണ്ടെന്നാണ് ഇവിടെ ആലോചിക്കേണ്ടത്. വല്ലതുമുണ്ടെങ്കിലല്ലേ ആലോചിക്കേണ്ട ആവശ്യമുള്ളൂ. ഈ നിലയിൽ കൃഷിയും സർക്കാർ കീഴിലുള്ള ഉദ്യോഗങ്ങളുമൊഴികെ മറെറാന്നുമുള്ളതായി എനിക്കു കേട്ടറിവില്ല. കൃഷിയുടെ കഥയെല്ലാം മുമ്പേതന്നെ പറഞ്ഞുപോ

യിരിക്കുന്നു. ഉദ്യോഗമാൎഗ്ഗമായേ സമ്പാദനം എല്ലാവക്കും സാധി
ച്ചുകൊള്ളുവാൻ പ്രയാസം. ഉദ്യോഗം സാധിച്ചാൽപോലും ഒരു
വിധം സുഖമായി കാലക്ഷേപം കഴിക്കാമെന്നു് ചിലരുടെ കാൎയ്യ
ത്തിൽ മാത്രം പറയാം. അധികം വേണമെന്നു് മോഹം തുടങ്ങി
യാൽ അതിന്നുള്ള മാൎഗ്ഗം ന്യായമോ അന്യായമോ എന്നു് ചിന്തി
ക്കാതെയായി വരുന്നേക്കാം. ഇതുനിമിത്തം ശ്രേയസ്സും ദ്രവ്യപുഷ്ടി
യും കൂടി ഉദ്യോഗസ്ഥരിൽ ചേൎന്നിരിപ്പാൻ അസാദ്ധ്യമെന്നു പറ
ഞ്ഞുവരുന്നു. "പണമില്ലാത്തവൻ പിണം" "ദ്രവ്യമില്ലാത്തവൻ
ശവത്തിന്നുതുല്യൻ" എന്നൎത്ഥം വരത്തക്കവിധത്തിൽ തമിഴ്ഭാ
ഷയിൽ ഒരു വചനമുണ്ടു്. ഈ പറയുന്നതു് ലൌകികാവസ്ഥ
യിൽ യഥാൎത്ഥമായാൽ ശോചാപരതം വരാതിരിപ്പാൻ മാൎഗ്ഗ
മെന്തെന്നു് ഒരുവിധം ആലോചിക്കേണ്ടതാണു്. ഈ വഴിക്കു ആ
ലോചിക്കുന്നതിൽ പ്രാധാന്യം വ്യാപാരത്തിനെന്നു് മുമ്പേതന്നെ
പറഞ്ഞിരിക്കയാൽ അതിനെപ്പറ്റി ഇവിടെ അല്പം പ്രസ്താവി
ക്കുന്നു.

വ്യാപാരത്തിന്നു വേണ്ട പദാൎത്ഥങ്ങളിൽ ഒന്നാമതായി പറ
യേണ്ടതു് ദ്രവ്യത്തെപ്പറ്റിയാകുന്നു. പിന്നെ വിവേകം, സൂക്ഷ്മം,
ക്ഷമ, സത്യം, ശൌചം ഇങ്ങിനെ അനേക ഗുണങ്ങളുണ്ടായിരു
ന്നാൽ പ്രവൃത്തിക്കു ശ്രീയും, ആൎജ്ജനത്തിന്നു് സ്ഥൈൎയ്യവും, മന
സ്സിന്നു സന്തോഷവും, അന്യരോടു ബഹുമാനവും ഉണ്ടായിവരുന്നതാ
ണു്. ഒന്നാമതായി പറയേണ്ട ദ്രവ്യം നമ്മുടെ ഇടയിൽ പ്രയാസ
സ്ഥിതിയിലാണു് ഇരിക്കുന്നതു്. നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൽ ദ്രവ്യപുഷ്ടി
യുള്ള തറവാടുകളില്ലെന്നു ഞാൻ പറയുന്നില്ല. ലോകത്തിൽ നി
ക്ഷേപകങ്ങളൊക്കെ ഇവിടെയെല്ലാം ഉണ്ടായിരിപ്പാനിടയുണ്ടു്. ആ
വശ്യസമയങ്ങളിൽ കഴിച്ചുവെക്കേണ്ടസ്ഥലങ്ങൾ വിവരമില്ലെന്നു
ഒരു വിഷമമേയുള്ളു. തറവാട്ടുസ്വത്തിന്റെയും സ്ഥിതി ഏകദേ
ശം ഇതുതന്നെയാണു്. സ്വത്തുണ്ടെന്നു അറിവുണ്ടെങ്കിലും കിട്ടേ
ണ്ട മാൎഗ്ഗം അറിവിൽപ്പെടാതെ ഇരിക്കുന്നു. തൊഴുത്തിൽ കുത്തി
ല്ലാതെ കുടുംബങ്ങളുണ്ടോ എന്നു വളരെ സംശയം. അഥവാ ഉ
ണ്ടെങ്കിൽ വളരെ ചുരുക്കം. പക്ഷേ കാരണവന്റെ അഭാവത്തി
ൽ ഇങ്ങിനെ വരുന്ന കുടുംബങ്ങളുടെ കാൎയ്യത്തിൽ ഐകമത്യ
ത്തിന്നു വൈഷമ്യമില്ലല്ലോ. ദ്രവ്യവഹാരത്തിന്നു് കേരളീയരുടെ സ
ഹജത്വമുണ്ടെന്നു പറയുന്നതു അസത്യവാദമായി വരികയില്ല. കി
ടാങ്ങൾ ഒന്നാമതായി ഉച്ചരിച്ചു പഠിക്കുന്നതു അന്യായം, പ്രതി
എന്നിങ്ങിനെയാണെന്നുകൂടി പറയാം. അമ്മയെന്നോ അച്ഛനെ
ന്നോ ആയി വരുന്നപക്ഷം അതു് കാലാനുസാരമാകയില്ല. ഇതി
ന്നു് പുറമേ നമ്മുടെ രാജ്യക്കാൎക്ക് ദുൎവാശി അതികലശലുമാണു്. അ

തിനാൽ വ്യവഹാരമൊന്നു തുടങ്ങിപ്പോയാൽ അതിന്നു് അവസാനം പരമൂയിലാണു്. പാളുകെട്ടുകന്നുവരെ വ്യവഹാരം വള്ളുകളഞ്ഞു എന്നുവരികയില്ല. തമ്മിൽ പറഞ്ഞുതീൎക്കുന്നതു് ഇരുകക്ഷികൾക്കും വളരെ അപമാനമെന്നാകുന്നു സാധാരണ വിചാരം. അന്യായത്തിന്റെ പ്രതികരം തമ്മിൽ ചേൎന്നു് വ്യവഹാരമില്ലന്നാക്കുന്നതിന്നു് ഒരുങ്ങിയും കാൽപിടിക്കയാണെന്നും അതിന്നു് ലാഘവതയുണ്ടെന്നും മറവുമുണ്ടു് ഭാവം. ഇതു് ഭാവമെന്നു തന്നെയല്ല അതിനെ വലിയ ഒരു വ്രതമാക്കീട്ടാണു് രക്ഷിച്ചുപോരുന്നതു്. എന്തായാലും, ഒരുങ്ങിയും, കാൽപിടിപ്പാൻ മടിച്ചു വ്യവഹരിച്ചു വ്യവഹരിച്ചു സൎവസ്വവും ക്ഷയിച്ചു് ഒടുവിൽ കടക്കാരൻ കഴുത്തിലാണു് പിടികൂടുന്നതു്. ഇങ്ങിനെ വരുന്നതു് എത്ര പരിവൃത്തി കണ്ടിരുന്നാലും ജനങ്ങൾക്കു അതിൽ വിമുഖത വരാതിരിക്കുന്നതു് കേരളത്തിലെ സ്വകൃതക്ഷയമെന്നുതന്നെ പറയേണ്ടിയിരുന്നു. വ്യവഹാരങ്ങൾക്കു വേണ്ടി വ്യയം ചെയ്തു പോരുന്ന ദ്രവ്യത്തിൽ ഒരംശം വല്ലപ്രകാരമുള്ള വ്യാപാരവിഷയത്തിൽ ഏൎപ്പെടുത്തുന്ന പക്ഷം ജനങ്ങൾക്കു ദ്രവ്യപുഷ്ടിയും ആ വഴിക്കു വരാവുന്ന സകല സുഖാനുഭവങ്ങളും സിദ്ധിച്ചു അവർ സുഖിക്കുമല്ലോ. നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൽ എന്തെല്ലാം വ്യാപാരങ്ങൾ നമുക്കു തങ്ങളെത്തൊട്ടുകൂടി നടത്തുവാൻ സാധിക്കുമെന്നു ആരെങ്കിലും ആലോചിച്ചിട്ടുണ്ടോ? നാം നെല്ലുകൃഷി ചെയ്തുണ്ടാക്കി, കിട്ടിയ വിലയ്ക്കു വ്യാപാരികളുടെ മറ്റു ജാതിക്കാൎക്കു വിറ്റുകളയുന്നു. അവർ അരിയാക്കി മൂട്ടകെട്ടിച്ചു അന്യായവില മേടിച്ചു നമ്മുടെ രാജ്യത്തുതന്നെ അതെല്ലാമഴിച്ചു് അതിയായ ലാഭമെടുക്കുന്നുവല്ലോ. വിളയിക്കേണ്ട അദ്ധ്വാനംകൂടി ചെയ്തു് അവരവർ തന്നെ വ്യാപാരം നടത്തുവാൻ നിശ്ചയിക്കുന്ന പക്ഷം ആ മുതൽ മലയാളം കടന്നു പോകയില്ലല്ലോ. ഇങ്ങിനെ ഓരോ പദാൎത്ഥങ്ങളുടെ സ്ഥിതി വിവരിക്കുന്നതായാൽ ഈ രാജ്യത്തു ഉണ്ടാവുന്ന അനേകപദാൎത്ഥങ്ങളെക്കൊണ്ടു എങ്ങിനെയെല്ലാം ലാഭമെടുപ്പാൻ മാൎഗ്ഗമുണ്ടെന്നോ ആ വഴിക്കു ശ്രമിക്കുന്നതു് രാജ്യത്തിന്നു് ശ്രേയസ്കരമാകുമെന്നോ നമ്മുടെ കൂട്ടരിൽ ആരാൻ വിചാരിക്കുന്നുണ്ടോ? അനവധിസാധനങ്ങൾ കാട്ടിലുള്ള മുല്ലപ്പൂപോലെ വെറുതെയല്ലേ പോകുന്നതു്? കുരുമുളകു മരത്തിന്മേൽ നിന്നുതന്നെ കരാറുപറഞ്ഞു വ്യാപാരികൾക്കു കൊടുക്കുന്നു. ഇഞ്ചി കിളച്ചപാടേതന്നെ തൂക്കി വിറ്റുകളയുന്നു. നാളികേരം ഇടിവിച്ചു ഉടനെ പൊളിച്ചും പൊളിക്കാതെയും മാപ്പിളമാരും എണ്ണക്കച്ചവടമുള്ള മറ്റു വൎഗ്ഗക്കാരും എടുക്കുന്നു.

ഇവയിലെല്ലാം മുതൽ യാത്രപറഞ്ഞു ഏതൊന്നും പോകുന്നില്ലെന്ന ആശ്വാസമുണ്ട്. പഞ്ഞി ഈ നാട്ടിൽ പട്ടുമുളയായി ഉണ്ടാകുവാനേ പാടുള്ളു എന്നില്ലല്ലോ. അതു കൃഷിചെയ്‌വാൻ തോന്നിത്തുടങ്ങീട്ടില്ല. പഞ്ഞി നൂലാക്കേണ്ടതിനും, നെയ്യേണ്ടതിനും ആവശ്യമുള്ളതായ യന്ത്രങ്ങൾ കേരളീയരുടെ ദ്രവ്യം കൊടുത്താൽ കിട്ടുകയില്ലെന്നുണ്ടോ? പരിചയിച്ചാൽ യന്ത്രങ്ങളും ഈ നാട്ടിൽ തന്നെ ഉണ്ടാക്കുവാനും പ്രയാസമില്ല. ഇങ്ങിനെയെല്ലാം തുടങ്ങിയാൽ നാട്ടുകാരുടെ ഹിതംപോലെ വസ്ത്രങ്ങളുണ്ടാക്കാമല്ലോ. ഈവിധം അത്യാവശ്യമായ കാര്യങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധിപ്പാൻ തോന്നാതെ വിശേഷവസ്ത്രങ്ങൾക്കു ആവശ്യം വരുമ്പോൾ ലക്ഷ്മീവിലാസം, ഉർവശീവിലാസം, പോരാസ്മവിലാസം എന്നിങ്ങിനെ പേരുകളെഴുതി തെക്കൻ കച്ചവടം ഞാനൊന്നാംമുതലാളികൾ ശീട്ടയച്ചു അന്യായവിലവച്ചു മേടിച്ചു മേടിച്ചു അന്യായമുതലും അന്യായപലിശയുംകൂടി സംഖ്യ വലുതാക്കി വ്യവഹരിച്ചു തറവാടുകളും മുടിവിപ്പിച്ചു നിരപരാധികളായ അനേകം പേരെ പാളയെടുപ്പിക്കുന്നതു എന്തിനായിട്ടാണ്.

തനിക്കുതാൻ പോന്നജനങ്ങളെല്ലാരേയും
തനിക്കു വേണ്ടുകിലെളിയതും ചെയ്യും.

ഇങ്ങിനെ മഹാപാപ്യമുള്ളതിനപ്പുറമെ വ്യാപാരം എളിയ കാര്യവുമല്ലാ. അതിനാൽ ധനികന്മാരെല്ലാം യോഗംകൂടി ധനം ഓഹരി നിയമിച്ചു ശേഖരിച്ചു് തെക്കൻ, ജഗന്നാഥം, മല്മൽ, മസ്ലീൻ മുതലായ മാതിരിയിൽ നെയ്തുതുടങ്ങുന്നതായാൽ ഇപ്പോൾ അന്യർ സമ്പാദിച്ചുപോകുന്ന അതിശയലാഭം ഇവിടെ സ്ഥിരവാസിയായി വരുന്നതിനു പുറമെ സ്വദേശികൾക്കു ആദായവും സംഘക്കാർക്ക് ദ്രവ്യവർദ്ധനയും സ്വാഭിമാനസൗഖ്യവും അഗണ്യരൂപം സിദ്ധിക്കുമെന്നു പറയുന്നതിൽ സംശയിപ്പാനില്ല. ഇതുകൂടാതെ ബുദ്ധികൗശലംകൊണ്ടും, ദേഹദണ്ഡംകൊണ്ടും ഈ വിഷയത്തിൽ സംഘക്കാരോടു സഹകരണം ചെയ്യുന്നവർക്കു അന്യാശ്രയം കൂടാതെ കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്നതിനും കഴിയും.

ഓട്ടുണ്ടാക്കുന്നതു നീചനായ കുശവന്റെ പണിയാകയാൽ നമ്മുടെ നാട്ടുകാർ അതിൽ ബുദ്ധി വെയ്ക്കുന്നില്ല. ഇതിന് പുതുമംതിരിയിൽ ഒരു യന്ത്രവും ഏർപ്പെടുത്തി ഓട്ടുപണി തുടങ്ങിയ ശേഷം കുറച്ചു കാലത്തിനുള്ളിൽ പാതിരിസംഘക്കാർ എത്ര ലക്ഷം കരസ്ഥമാക്കി എന്നു കേരളത്തിൽ കാണുമാറുള്ള ഗൃഹങ്ങ

ളുടെ മേൽപ്പുരകൾ നോക്കി ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്. മലവാരങ്ങളുള്ള മഹായോഗ്യർക്ക് മലകളിൽ പോകയെന്നു വിചാരിച്ചാൽ

'ഝില്ലീഝങ്കാരനാദമണ്ഡിതസിംഹവ്യാഘ്ര
ശല്യാദിമൃഗഗണകീർണ്ണാതപാഢിനം'

ഇതെല്ലാമാണ് ഓർമ്മവരുന്നത്. മരക്കച്ചവടക്കാരോട്ട് കുലമേനിക്ക് കരാറ് എന്ന തീർപ്പുകൂട്ടി മുതലെല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകുന്നുവല്ലോ. ഇങ്ങിനെ സൂക്ഷിച്ചാൽ ഉടമയ്ക്കും, അദ്ധ്വാനത്തിനും നമ്മുടെ രാജ്യക്കാർ തന്നെ. അവിടുന്ന് അങ്ങോട്ടു പറയുമ്പോൾ മാരാനും ചെണ്ടയും എന്ന കണക്കാണ്. തല്ലുകൊള്ളുവാൻ ചെണ്ടയെങ്കിലും പണം കെട്ടുവാൻ മാരാൻ; ഈ വചനം ഉദാഹരിക്കാനാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ നമ്മുടെ നിത്യവൃത്തി—യഥാർത്ഥത്തിൽ കേരളീയരെന്ന് പറഞ്ഞവർ എന്തുപ്രയത്നമാണ് പ്രയത്നമെന്ന നിലയിൽ ചെയ്യുന്നത്? ആസ്തിയുള്ളവർ ഈയ്യിടെ ഇംഗ്ലീഷ് പഠിച്ചു എഴുത്തുപണിയോ വക്കീൽ പ്രവൃത്തിയോ ആയും ചുരുക്കം ചിലർ ന്യായാധിപത്യം സാധിച്ചും കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും മാർഗ്ഗമില്ലാതെ ഉഴലുന്നവർ പ്രായേണ അധികപ്പെട്ടാണ് കാണുന്നുള്ളൂ. കീഴ്ക്കട, കീഴ്ക്കടെ, എന്ന മഹാകളൽ കടന്നാലല്ലാതെ ഊർദ്ധ്വോപഗതിക്ക് മാർഗ്ഗം കാണുന്നില്ല. ജനങ്ങൾ വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ പ്രയത്നങ്ങളും വർദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. ഇതൊന്നും വിചാരിക്കാതെ

"അലംവൃഥാമോദനഖേദനാല്യാം
അലംഫലിനീയാ കമലാസനാജ്ഞയോ"

എന്നാളും പ്രമാണിച്ചിരുന്ന് ചട്ടികൾക്ക് അന്തിയുഴിഞ്ഞ ശേഷം കുന്തിയും തിരിയും കൊണ്ട് ഉഴകാണിച്ചു വടക്കോട്ട് ഒഴിച്ചു കളയുന്നതുപോലെ തറവാട്ടിലേയ്ക്കു വിഹിതംവരേണ്ട ആദായങ്ങൾ അവിടേക്കെന്ന നിലയിൽ പിരിച്ചു അവയെ ചിലവഴിക്കേണ്ട സമയത്തേക്ക് കൈത്തപ്പായി സ്ഥലംമാറി ചിലവു ചെയ്തു വ്യവഹാരങ്ങളുണ്ടാക്കി കൈത്തപ്പും വ്യവഹാരവുമായി ഉള്ളതെല്ലാം നശിപ്പിക്കുന്നതിനെ നിത്യവും കണ്ടുകണ്ട് ജനങ്ങൾക്ക് അപകീർത്തിയിലും ദാരിദ്ര്യത്തിലും അലംബുദ്ധിവരാതിരിക്കുന്നതിൽപരമായി എന്തു കഷ്ടാവസ്ഥയാണ് വരുവാനിരിക്കുന്നത്.

പറഞ്ഞിടാതിതുമറിഞ്ഞിടേണം
പറഞ്ഞറിഞ്ഞാലുമതൊട്ടുകൊള്ളാം
അറിഞ്ഞിടാ ചൊൽകിലുമെന്നുവന്നാൽ
പറഞ്ഞിടാനെന്തുനിനച്ചുകണ്ടാൽ!

——(0)——

൧൬. സ്വയംഭരണം

(ആത്മഭരണം)

തന്നെത്താൻ ഭരിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി ധൈര്യത്തിന്റെ ഒരു രൂപാന്തരമാകുന്നു. ഈ ശക്തി മനുഷ്യനേയും മൃഗത്തേയും വ്യത്യാസപ്പെടുത്തുന്നതും എല്ലാ സൽപ്രവൃത്തികളുടേയും ഉല്പത്തിസ്ഥാനവും ആകുന്നു.

ഓരോ മനോവികാരങ്ങളാൽ ജയിക്കപ്പെടാതെ മനോവികാരങ്ങളെ ജയിക്കുന്നവനെയാകുന്നു തന്നെത്താൻ ഭരിക്കുവാൻ ശക്തിയുള്ളവനെന്നു പറയുന്നതു്. ഈ ശക്തിയില്ലാത്തവൻ ഒഴുക്കിന്റെ ഗതി അനുസരിച്ചു പോകുന്ന പൊങ്ങുതടിപോലെ ഇന്ദ്രിയവശനായും, അതുള്ളവൻ ഒഴുക്കു മുറിച്ചുപോകുന്ന തീക്കപ്പൽപോലെ സ്വാധീനേന്ദ്രിയനായും കാലയാപനം ചെയ്യുന്നു.

മിക്കജനങ്ങൾക്കും ഒരിക്കലല്ലെങ്കിൽ മറെറാരിക്കൽ സ്വഗൃഹങ്ങളിലുള്ളവരേയോ മററുവല്ലവരേയോ ഭരിക്കേണ്ടിവരുമെന്നുള്ളതു നിസ്സംശയമാണല്ലോ. തന്നെത്താൻ ഭരിക്കുന്നതിനു ശക്തിയില്ലാത്തവർ മററുള്ളവരെ ഭരിക്കുന്നതിന്നു പ്രാപ്തന്മാരാകയില്ലെന്നുള്ളതും നിർവ്വിവാദം തന്നെ. അതുകൊണ്ടാകുന്നു സ്വയംഭരണത്തിന്നു ഇത്ര പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. എന്നാൽ കാമക്രോധാദികളെ ജയിക്കയെന്നുള്ളതു് അത്ര എളുപ്പമായ ഒരു കാര്യമല്ല. എന്നു തന്നെയല്ല, തീരെ ജയിക്കണമെന്നുള്ളതു് കേവലം അസാദ്ധ്യംതന്നെ എങ്കിലും, 'നിത്യാഭ്യാസി ആനയെ എടുക്കും' എന്നുണ്ടല്ലോ. അതുകൊണ്ടു് സ്വയംഭരണശക്തിയുണ്ടാവാൻ ആഗ്രഹിക്കുകയും ശ്രമപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നവനു അതും സമ്പാദിക്കാമെന്നുതന്നെയാണു് വിചാരിക്കേണ്ടതു്. മദ്യപാനം, വ്യഭിചാരം മുതലായ ദുഷ്പ്രവൃത്തികൾ അധികമായിട്ടുണ്ടാകുന്നതു് തന്നെത്താൻ ഭരിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തിയില്ലാത്തതു കൊണ്ടാകുന്നു. ഈ ദുഷ്പ്രവൃത്തികളിൽ പ്രവേശിക്കാതിരിക്കുന്നതിനു വളരെ പ്രയാസമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. പ്രവേശിച്ചതിന്റെ ശേഷം അതിൽ നിന്നു് നിവൎത്തിക്കുന്നതിനാണു് സ്വയംഭരണശക്തി മുഖ്യമായിട്ടു വേണ്ടതു്. അതു പ്രയത്നം കൊണ്ടു സാധിക്കാവുന്നതാണെന്നാകുന്നു ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നതു്.

ഒരുവൻ ഭാഗ്യവാനാണെന്നു പറയണമെങ്കിൽ അവനു മുഖ്യമായിട്ടു വേണ്ടതു തന്നെത്താൻ ഭരിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തിയാകുന്നു. കാലദേശാവസ്ഥകൾ അറിഞ്ഞു പ്രവൎത്തിക്കുന്നതിനും മററുമുള്ള വൈഭവം ഇതിൽ നിന്നാകുന്നു പ്രധാനമായി സിദ്ധിക്കുന്നതു്.

"വികാരഹേതൌ സതി വിക്രിയന്തേ യേഷാം ന ചേതാംസി ത ഏവ ധീരാഃ" എന്നുണ്ടല്ലോ.

മനുഷ്യരെല്ലാവരും സ്വയംഭരണശക്തിയുള്ളവരായിരുന്നു എങ്കിൽ ഭൂമിയിൽ വ്യവഹാരങ്ങളും കലഹങ്ങളും മററുമുണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നു തന്നെ പറയാം. അപ്പോഴാണ് മനുഷ്യരെല്ലാം ഭ്രാതാക്കന്മാരെപ്പോലെയും ഭൂമി സ്വർഗ്ഗംപോലെയും ആയിത്തീരുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ദുരാഗ്രഹം കോപം രാഗദ്വേഷം മുതലായവയെ കഴിയുന്നിടത്തോളം അടക്കാറാകത്തക്കവണ്ണമായിരിക്കണം കുട്ടികളെ ആദ്യം മുതൽക്കുതന്നെ അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നത്.

——(ഠ)——

൧൮. വെണ്മണി അച്ഛൻ നമ്പൂരിപ്പാട്

വെണ്മണി അച്ഛൻനമ്പൂരിപ്പാട് ഒരു വലിയ കവിയായിരുന്നു എന്ന് മലയാളികളിൽ മിക്കപേരും കേട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കാമെങ്കിലും അദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കിയ കവിതകൾ കേട്ടിട്ടുള്ളവർ വളരെ ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമാകുന്നു. പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ ഇതു അന്യോന്യവിരുദ്ധമാണെന്നു തോന്നുമെങ്കിലും യഥാർത്ഥമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. നമ്പൂരിപ്പാട് ഒരു വലിയ കവിയായിരുന്നതിന് പുറമേ നവീനസമ്പ്രദായത്തിലുള്ള ഭാഷാകവിതയുടെ ആദികർത്താക്കന്മാരിൽ ഒരാളും ആയിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു കവിതാവിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന് ഈ പ്രസിദ്ധിയുണ്ടായതിനെക്കുറിച്ചു അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹം വളരെ ഒററശ്ലോകങ്ങളുണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതല്ലാതെ വലിയ കൃതികൾ വളരെ ദുർല്ലഭമായിട്ടേ ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ളു. ആ കൃതികൾ തന്നെയും ഇപ്പോൾ ആരുടെയും കൈവശത്തിലുള്ളതായി അറിയുന്നില്ലാത്തതിനാൽ അതുകളും തീരെ നശിച്ചുപോയി എന്നാണു തോന്നുന്നത്. ഇതു കൊണ്ടാണു അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകൾ വായിച്ചിട്ടുള്ളവർ വളരെ ചുരുക്കമായിരിക്കുന്നത്.

നവീനസമ്പ്രദായത്തിലുള്ള ഭാഷാകവിതയുടെ ആദികർത്താവെന്നു സൂക്ഷ്മത്തിൽ പൂന്തോട്ടത്തു നമ്പൂരിയെയാണു പറയേണ്ടത്. അച്ഛൻ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേക്കു കവിതാഭ്രാന്തുണ്ടായതുകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകൾ കണ്ടിട്ടാണെന്നാകുന്നു പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ നമ്പൂരിയായിട്ടു തുടങ്ങിയ സമ്പ്രദായത്തെ പരി

ഷ്കരിച്ച് അതിനാവേണ്ട ഗുണങ്ങളെ പൂർത്തിയാക്കിയതു് നമ്പൂരിപ്പാടാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹത്തെ നവീനസമ്പ്രദായത്തിൻെറ ആദികർത്താക്കന്മാരിൽ ഒരാളായി പറഞ്ഞതു്. ഈ നവീനരീതിയുടെ സ്വഭാവം എന്തെന്നറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർ വളരെ ഉണ്ടെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. ഇപ്പോഴും പുതുതായി ഉണ്ടാക്കിക്കാണുന്ന കവിതകളിൽ മിക്കതും ആ രീതിയെ അനുസരിച്ചു കാണാത്തതുകൊണ്ടും, അതുകളെ വളരെ ജനങ്ങൾ കൊണ്ടാടുന്നതുകൊണ്ടും, മിക്കവരും ആ രീതിയുടെ സ്വഭാവത്തെ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നുതന്നെ വിചാരിക്കണം. അതുകൊണ്ട് അതിൻെറ സ്വഭാവം ഇന്നതെന്ന് ഇവിടെ ചുരുക്കത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതു് അനാവശ്യമാവില്ലെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നു.

ശബ്ദഭംഗി വരുത്തുന്നതിന് ചില നിഷ്കർഷകൾ ചെയ്തതിനാലാകുന്നു ഈ നവീനസമ്പ്രദായം ഉണ്ടായതു്. അർത്ഥത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം അതുകൊണ്ട് വിശേഷവിധിയൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. മണിപ്രവാളത്തിൻെറ ശുദ്ധി, പദങ്ങളുടെ സ്നിഗ്ദ്ധത, കർണ്ണസുഖത്തെ വിശേഷിച്ചു ഉണ്ടാക്കുന്ന പ്രാസം—ഇതുകളെ വരുത്തുന്നതിനാകുന്നു ഈ നിഷ്കർഷ പ്രധാനമായി ചെയ്യപ്പെട്ടതു്. ഇതിൽ ഓരോന്നിനെ പൂർണ്ണമായി വിവരിക്കുന്നതിന് ഇവിടെ സ്ഥലം മതിയാവില്ല. അതുകൊണ്ട് അതുകളുടെ സ്വഭാവം ഇന്നതെന്നു മാത്രം കാണിക്കാമെന്നു ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നുള്ളു. അപ്രസിദ്ധങ്ങളല്ലാത്ത സംസ്കൃതപദങ്ങളും മലയാളപദങ്ങളും ഇടകലർന്ന് പാലും വെള്ളവും കൂടിച്ചേർന്നപോലെ യോജിച്ചുവരുമ്പോളാകുന്നു മണിപ്രവാളത്തിന് ശുദ്ധിയുണ്ടാകുന്നതു്. അപ്രസിദ്ധസംസ്കൃതപദങ്ങളുടെ അറ്റം പുറത്തും പച്ചമലയാളപദങ്ങളെ ഉപയോഗിച്ച് എള്ളോടുകൂടി കല്ലും മോരും കൂടിയ മാതിരിയാകുമ്പോൾ അതു ശുദ്ധിയില്ലാത്ത മണിപ്രവാളമാകുന്നു. പ്രാചീനന്മാരിൽ ഈ ശുദ്ധി വളരെ കുറവാണ്. എഴുത്തച്ഛൻെറയും കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെയും ഒഴിച്ചു മററുള്ളവരുടെയും കവിതയിൽ ഈ നിഷ്കർഷയില്ലെന്നു തന്നെ പറയണം. ആ കൂട്ടത്തിൽ എല്ലാവരെക്കാളും വലിയ അപരാധി ഉണ്ണായിവാര്യരാണ്. "ഞെളുങ്ങൊട്ടടൻപരിചിചിഞ്ഞൊട്ടടൻ" എന്നും "ആകൃതി കണ്ടാൽ അതിരംഭയം ആരാലിവരൻതൻ അധരം പേയം" എന്നും "നീതാരേ പിഴന്നാച്ഛിന്തിച്ചുഴൽ വഹ ഹി വിലപസി" എന്നും മററും നളചരിതം ആട്ടക്കഥയിൽ ധാരാളം "കുമാരിയെ ഞാൻ പ്രസവിച്ചശേഷം" എന്നും "ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ ഖരദൂഷണാദീൻ പോരാളിവീരൻ സമരേനിഹത്യ" എന്നും "സുരസദ്മാം വിഭ്രമം ചൊല്ലുവല്ലേ" എന്നും "അമർത്ത്യരുടെ സൌഹിത്യമെ

സമ്പാദ്യവരുവനഥമല്ല്യ" എന്നും മററും പ്രയോഗിക്കുന്നതിന് നമ്മുടെ പ്രാചീന കവികൾക്ക് ഒരു കൂസലുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ മണിപ്രവാളത്തിന്റെ ദുഷിയാണ് ഈ വികൃതഭാഷാപ്രയോഗത്തിന്റെ അഭംഗിയെ ജനങ്ങൾക്ക് ഏററം സ്പഷ്ടമാക്കിക്കൊടുത്തത്.

അവിളംബോച്ചാരണത്തിന്നു സുകരമാകുംവണ്ണം പദങ്ങൾ ഘടിപ്പിക്കപ്പെടുമ്പോളാകുന്ന പദങ്ങൾക്ക് ശ്ലിഷ്ടതയുണ്ടാകുന്നത്. ഭാഷയുടെ സ്വഭാവത്തെയനുസരിച്ച് വേണ്ടിടത്തെല്ലാം അക്ഷരങ്ങൾക്ക ദ്വിത്വം വരുത്തുകയും അർദ്ധാക്ഷരസംയുക്തമായ അക്ഷരങ്ങൾക്ക് മുകളിൽ വരുന്ന അക്ഷരങ്ങളുടെ സ്വഭാവംപോലെ ഗുരുലഘുത്വം കല്പിക്കുകയുമാകുന്നു ഇതിന്നു വേണ്ടത്. ചന്ദ്രകല നക്രതുണ്ഡി എന്ന പദങ്ങളെ സാധാരണയായി മലയാളത്തിൽ ചന്ദ്രക്കല, നക്രത്തുണ്ടി എന്നാണ് ഉച്ചരിച്ചുവരുന്നത്. അതുകൊണ്ട് സംസ്കൃതത്തിൽ ദ്വിത്വം വേണ്ടാത്തിടത്തുകൂടി ഭാഷയിൽ ദ്വിത്വം വേണമെന്ന് സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഭാഷയുടെ ഈ സ്വഭാവത്തെ അനുസരിക്കാത്ത കവിതയുണ്ടാക്കുന്നത് ശ്രവണസുഭഗമാവാൻ പാടില്ലല്ലോ. "വദനതാരേശൻ" "നീലതോയദകബരി" എന്നും മററും സംസ്കൃതത്തിൽ സാധുവാണെന്നുവച്ച് "വദനതിങ്കൾ" എന്നും "നീലതഴകുഴലി" എന്നും മററും ഭാഷയിൽ പ്രയോഗിച്ചാൽ കർണ്ണശൂലംതന്നെ. ഭാഷയിൽ "വദനത്തിങ്കൾ" നീലത്തഴക്കുഴലി" എന്നായിരിക്കണം. അതുപോലെതന്നെ ൽ, ൾ, എന്ന അർദ്ധാക്ഷരങ്ങളോടുകൂടിയ ഹ്രസ്വാക്ഷരങ്ങൾ മുകളിൽ ചില അക്ഷരങ്ങൾ വരുമ്പോൾ ഗുരുക്കളും മററു ചിലതു വരുമ്പോൾ ലഘുക്കളും ആവും. സംസ്കൃതത്തിൽ ഇങ്ങനെ വരുന്നതെല്ലാം ഗുരുവായിരിക്കും. അതിനെ അനുസരിക്കകൊണ്ടാണ് ഭാഷാകവിതയിൽ ചിലപ്പോൾ ഈ തെററുവരുന്നത്. "മന്മഥകഥാഗന്ധം ഗ്രഹിക്കാത്തവൾ താനൊ" "മന്നിൻവാണവർനോക്കിവണങ്ങുമരുളി" ഇവിടെ 'വൾ' 'ന്നി' ഇവകളെ ഗുരുവാക്കിയത് അഭംഗിയാണ്. ലഘുവായിത്തന്നെയിരിക്കണം. എന്നാൽ "പോർക്കളത്തിൽ ജയമാർന്നമെ വീട്ടം" എന്നതിൽ 'ത്തിൽ' എന്ന ലഘു അഭംഗിയാണ്. ഗുരുവായിട്ടാണ് ഇരിക്കേണ്ടത്. പിന്നെ ഭാഷയിലുള്ള ഹ്രസ്വ 'എ'കാരത്തെ ആവശ്യംപോലെ നീട്ടുന്ന സമ്പ്രദായവും കുറെ മല്ല്യമമാണ്. "ബന്ധക്ലേശമൊഴിക്കമെച്യുതനുടെ ബന്ധം" എന്നും മററുമുള്ള പ്രയോഗം അത്ര സ്വീകാരയോഗ്യമല്ല. നവീനസമ്പ്രദായപ്രകാരം ഇതുപോലെ വളരെ സംഗതികളിൽ നിഷ്കർഷചെയ്യുന്നുണ്ട്.

പ്രാചീനസമ്പ്രദായത്തിൽ ശ്ലോകങ്ങളിലും മററും രണ്ടാമത്തെ അക്ഷരങ്ങൾക്ക് മാത്രമേ പ്രാസം വേണ്ടു. എന്നാൽ കർണ്ണസുഖത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇതുകൊണ്ടു വലിയ ശ്ലോകങ്ങളിൽ പറയത്തക്കതായ ഫലപ്രാപ്തിയൊന്നുമില്ല. അതുകൊണ്ട് പുതിയ മട്ടിൽ അന്ത്യപ്രാസത്തെയാണ് അധികമായി ദീക്ഷിക്കുന്നത്. ഈ അന്ത്യപ്രാസം പല പ്രകാരത്തിലുണ്ട്. "പത്മജാതാത്മജായ" "ശരച്ചാതുര്യസമ്പത്തുമേ" "വിശിഖാംഗോദയവിശാലേക്ഷണേ" എന്ന പദാന്തത്തിലും "കോടക്കാർ വർണ്ണനോകേഴലൊട്ട്" "ശൈലാത്മജാഭജനമോ ജനമോഹനാംഗി" എന്ന പാദത്തിന്റെ ഇടയിലും "കണ്ണൻ കല്യാണപൂർണ്ണൻ കമലകമലദള കണ്ണനെൻകണ്ണിലാമോ" എന്ന് പാദാരംഭത്തിലും ഉള്ള അക്ഷരങ്ങളുടെ ഐക്യംകൊണ്ടും മററും പലപ്രകാരത്തിൽ പ്രാസമുണ്ട്.

മേല്പറഞ്ഞ മൂന്നു സംഗതികളാണ് പുതിയ മട്ടായ കവിതയുടെ പ്രധാന ലക്ഷണങ്ങൾ. ഇതുകൂടാതെ വേറെ ചില്ലറയായ സംഗതികളുള്ളതിനെ ഇവിടെ പറയുന്നില്ല. ഇതുകളെക്കൊണ്ട് കവിതയ്ക്കുണ്ടാകുന്ന രസികത്വം ആ മാതിരിയിലുള്ള കവിതയിൽ പരിചയിച്ചല്ലാതെ മനസ്സിലാകുവാൻ പ്രയാസം. അങ്ങിനെ പരിചയിക്കാത്തവർ ഇതെല്ലാം നിസ്സാരമാണെന്ന് പറഞ്ഞേക്കാം. എന്നാൽ ഇവരേയും സംഗീതം നിസ്സാരമാണെന്നു പറയുന്ന സംഗീതരസികതയില്ലാത്തവരേയും പറഞ്ഞു തോല്പിക്കുന്നതിന്നു ഞങ്ങൾ തയ്യാറില്ല. അനാദരവരസികന്മാർ അറിഞ്ഞുകൊള്ളും എന്നു മാത്രമേ ഞങ്ങൾ പറയുന്നുള്ളൂ.

അച്ഛൻനമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേക്ക്, കവിതയുണ്ടാക്കുന്നതിൽ പ്രത്യേകമായിട്ട് ഒരു നിഷ്കൃഷ്ടകൂടിയുണ്ട്. ഒരു ശ്ലോകത്തിലെ വാക്യം ഒരിക്കൽ കേൾക്കുമ്പോൾതന്നെ മനസ്സിലാകത്തക്കവണ്ണം ആവുന്നിടത്തോളം സരളമായിരിക്കണം. അങ്ങുമിങ്ങുമിരിക്കുന്ന പദങ്ങളെ യഥാവലെ, ചേരുന്ന പടിക്കു ചേർക്കുന്നതു അദ്ദേഹത്തിന്ന് അത്ര സമ്മതമല്ല. ശ്ലോകങ്ങൾ കഴിയുന്നിടത്തോളം അന്വയക്രമത്തിലായിരിക്കണം. "ഏറാം ഘോഷിപ്പതെല്ലാം പരിചിനൊടെല്ലാഗതത്തെഴും മന്ദഹാസാമിററിററിട്ടുന്ന കണ്ണീർ ക്കുത മഴ ചൊരിയുന്നുണ്ടഹോ കാൺകമൂലം" എന്ന ശ്ലോകാർദ്ധത്തിൽ ഘോഷിപ്പതെല്ലാം "കാൺകമൂലം" എന്നാണത്രേ അന്വയം. ഇതു കേട്ടാൽ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ ഛിപ്പിച്ചുണ്ടായ വെണ്ണീർക്കുളിസ്ഥാനത്തിൽ കിടന്നൊന്ന് ഞെട്ടുമെന്നാണ് തോന്നുന്നത്.

മേൽ വിവരിച്ച സംഗതികളെക്കൊണ്ട് നവീനസമ്പ്രദായത്തിലുള്ള കവിതയുടെ സ്വഭാവം ഏകദേശം വായനക്കാർക്ക് മന

സ്സിലായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഒരു മട്ടിട്ട മരാംക്ക താൻ ഒരു വലിയ കവിയല്ലെങ്കിലും കവിസമുദായത്തിൽ ഒരു മാന്യസ്ഥാനത്തിനു അവകാശമുണ്ട്. അങ്ങിനെയിരിക്കയോടും അദ്ദേഹം ഒരു മഹാകവിയുമായിരുന്നാൽ ഈ അവകാശത്തിനു ബലം വളരെ അധികമാവുമെന്നു നിശ്ചയമാണല്ലോ. ഇതാണ് വെണ്മണി അച്ഛൻ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ അവസ്ഥ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിന്തുടർച്ചക്കാർ വളരെയുണ്ട്. അവരിൽ ചിലർ അദ്ദേഹത്തെക്കാൾ വലിയ കവികളുമാണ്. എന്നാൽ അവർ കവിതകൊണ്ടു സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള യശസ്സിൽ ഒരു ഓഹരിക്ക അദ്ദേഹം എന്നും അവകാശിയായിത്തന്നെയിരിക്കും. ഇതിനു പുറമെ മലയാളസാഹിത്യം അദ്ദേഹത്തിനു കുറെക്കൂടി കടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോഴും കവിതയ്ക്കു ഈ പുതിയ മട്ട പിന്തുടർച്ച അവകാശമായി കൊടുത്തിട്ടുള്ളതിനു പുറമെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതാവാസനയെ തന്റെ പുത്രന്മാരായ മഹൻ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേക്കും കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലേക്കും പ്രദാനം ചെയ്തിട്ടും ഉണ്ട്.

൧൭. സ്വയംപരിഷ്കാരം.

(ആത്മപരിഷ്കാരം)

മനുഷ്യർ എല്ലാവരും പരിഷ്കാരപ്രിയന്മാരാണെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ലല്ലോ. ഈ അവസ്ഥയെ നിവർത്തിപ്പാൻ വേണ്ടുന്ന അറിവു കിട്ടേണ്ടതിനു രണ്ടു മാർഗ്ഗങ്ങളും ഉണ്ടെന്നും അവ (൧) മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്നു നമുക്ക കിട്ടുന്ന അറിവും (൨) നാം തന്നെ നമുക്കായി സമ്പാദിക്കുന്ന അറിവും ആകുന്നു എന്നും പ്രസിദ്ധനായ ഒരു ഗ്രന്ഥകർത്താവു പറയുന്നു.

പുസ്തകങ്ങളിൽ നിന്നും മററും നമുക്ക കിട്ടുന്ന അറിവു മററുള്ളവർ നമുക്കായ് സമ്പാദിച്ചുവച്ചിട്ടുള്ള ധനത്തോടു തുല്യമാണെന്നു വരികിലും അതു ഒട്ടും നമുക്ക പ്രയോജനകരമായിരിക്കകൊണ്ടു നിസ്സാരമെന്നു വിചാരിച്ചുകൂടുന്നതല്ല. ദൂരക്കണ്ണാടി, കുഴൽക്കണ്ണാടി, എന്നിവയുടെ സഹായത്താൽ അനേകം നൂതനസംഗതികളെ കണ്ടു അതിശയിപ്പാൻ നമുക്ക സംഗതി വരുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഇതിന്നാധാരമായിരിക്കുന്നതു നമ്മുടെ സ്വന്തം കണ്ണുകളാണെന്നുള്ള പരമാർത്ഥവിവരം ഒരിക്കലും മറന്നുകളയത്തക്കതല്ല. "അന്ധനായുള്ളവൻ ദീപം കരത്തിങ്കലേന്തിനടന്നാൽ വഴിയറിഞ്ഞീടുമോ" എന്നുണ്ടല്ലോ. അറിവിന്റെ സാക്ഷാൽ ഉ

ളവും സ്വജീവിതം, സ്വാനുഭവം, സ്വയമായിരിക്കുന്ന ആലോചന, സ്വപ്രവൃത്തി, എന്നിവയിൽ നിന്നത്രെ "ഏട്ടിൽകണ്ടാൽ പോരാ കൂട്ടിൽ കാണണം" എന്നുള്ള പഴമൊഴി ഇവിടെ വളരെ ചേൎച്ചയുള്ളതായിരിക്കുന്നു. "ഒരുവൻ താൻതന്നെ തനിക്കായി സമ്പാദിക്കുന്ന അറിവാകുന്നു പഠിത്തത്തിൽ സാരമായുള്ള അംശം'' എന്നു ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് പണ്ഡിതൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു "സ്വയം സഹായം സഹായം'' എന്നതിനോടു ഏററവും യോജിച്ചിരിക്കുന്നു. പുസ്തകങ്ങളിൽ നിന്നു നാം അറിയുന്ന സംഗതികൾ എത്ര സാരമേറിയവയായിരുന്നാലും "താൻ നേരൊപ്പൊന്നിന്റെ മാറററിയാ" എന്നുള്ള ചൊല്ലിന്റെ താല്പൎയ്യപ്രകാരം മനുഷ്യർ അവയെ വിലമതിക്കാതിരുന്നേക്കാവുന്നതാകകൊണ്ടും, സ്വപ്രയത്നത്താൽ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതിനെ മറക്കുക അത്ര എളുപ്പമല്ലായ്കകൊണ്ടും, ഇന്ധനംകൊണ്ടു പാവകൻ എന്നപോലെ ചിന്തനംകൊണ്ടു ബുദ്ധി വൎദ്ധിക്കുന്നതാകകൊണ്ടും പരിഷ്കാരമാൎഗ്ഗങ്ങളിൽ വെച്ചു പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു സ്വയം പരിഷ്കാരമാണെന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ഈ സംഗതിയെക്കുറിച്ചുതന്നെയാകുന്നു ഇന്നേദിവസം നമുക്കു ചിന്തിപ്പാനുള്ളതു.

ഒരുവൻ താൻതന്നെ വരുത്തുന്ന പരിഷ്കാരത്തെയാകുന്നു സ്വയംപരിഷ്കാരമെന്നു പറയുന്നതു. ഈ പരിഷ്കാരത്തെ മാനസികപരിഷ്കാരം, കായികപരിഷ്കാരം, സാന്മാൎഗ്ഗികപരിഷ്കാരം എന്നിങ്ങനെ മൂന്നായി വിഭാഗിച്ചുകൊണ്ടു അവയിൽ ഓരോന്നിനെപ്പററി യഥാക്രമം പറവാൻ ആരംഭിക്കുന്നു.

സകല പ്രവൃത്തികളും മനോവിചാരത്തിന്റെ നിവൃത്തിയാകകൊണ്ടു മാനസികപരിഷ്കാരം എത്രയും അത്യാവശ്യമാകുന്നല്ലൊ തെളിയുന്നതു. ഈ പരിഷ്കാരം ഉത്തമമായി നിവൎത്തിക്കപ്പെടേണ്ടതിനു ആവശ്യമുള്ള സംഗതികൾ ചിലതു പറയാം.

൧. കാൎയ്യങ്ങളിൽ സൂക്ഷ്മനോട്ടമാകുന്നു മാനസികപരിഷ്കാരത്തിനു ഒന്നാമതായി വേണ്ടതു. മനുഷ്യർ അനേകം വസ്തുക്കളേയും സംഗതികളേയും കാണുന്നുണ്ടെന്നു വരികിലും കാണേണ്ടുന്ന വിധത്തിൽ അവയെ കാണുന്നവർ വളരെ ഉണ്ടോ എന്നുള്ളതു സംശയഗ്രസ്തമായ ഒരു കാൎയ്യമാകുന്നു. കണ്ണുകളെ ഉപയോഗിക്കേണ്ടുന്ന വിധത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള അറിവു എല്ലാവൎക്കും സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലായ്കയാലാകുന്നു ഇപ്രകാരം പറയേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നതു. പാഠശാലകളിൽനിന്നു നമുക്കു കിട്ടുന്ന അറിവു നാം കാണുന്നതു എന്തെന്നും, അങ്ങിനെയുള്ള അറിവു നമുക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ നാം കാണാതെ പോയേക്കാവുന്നതു എന്തെല്ലാമെന്നും നമ്മെ അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള അഭ്യാസങ്ങളും മ

ത്രമേ ആയിരിക്കുന്നുള്ളു. കാൎയ്യങ്ങളിൽ സൂക്ഷ്മനോട്ടം ഇല്ലെങ്കിൽ ആവിവണ്ടി, മിന്നൽക്കമ്പി മുതലായതു നടപ്പായി കാണ്മാൻ സംഗതി വരികയില്ലായിരുന്നു. "സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയാൽ കാണാത്തതും കാണും" എന്നുണ്ടല്ലോ.

൫. വസ്തുക്കളേയും മററും സൂക്ഷ്മമായി നോക്കിക്കണ്ടതിന്റെ ശേഷം അവയെ തരംതിരിക്കുന്നതു ആവശ്യമാകുന്നു. കാൎയ്യങ്ങളിൽ സൂക്ഷ്മനോട്ടം നല്ലതും അതിസൂക്ഷ്മനോട്ടം അധികം നല്ലതുമാണെങ്കിലും ഈ ഭൂമിയിൽ അനേകം വിഷയങ്ങളുള്ളതിനാൽ അവയെ എല്ലാം ക്രമമായി തരം തിരിക്കാത്തപക്ഷം നമ്മുടെ കണ്ണുകൾക്കു അസ്വാസ്ഥ്യവും പ്രയാസവും നേരിടുമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ലല്ലോ. ഈ ദോഷത്തെ നിവാരണം ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ ഓരോ വസ്തുക്കൾ തമ്മിലുള്ള ചേൎച്ചയേയും അവ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസത്തെയും പ്രത്യേകമായി നോക്കി അറിയേണ്ടതാണ്. ഈ ഗുണം ഇല്ലാത്ത ആളുകളെയാണ് വകതിരിവു ഇല്ലാത്തവർ എന്നു സാധാരണയായി പറയുന്നതു്. ജീവവൎഗ്ഗം, സസ്യവൎഗ്ഗം, ജഡവൎഗ്ഗം ഇങ്ങിനെ മൂന്നുവകയുള്ളതിൽ ഓരോന്നിൽ അനേകം ഉപഭാഗങ്ങളുള്ളതിനാൽ അവയെ എല്ലാം ക്രമമായി തരംതിരിക്കാത്ത പക്ഷം ഉണ്ടായേക്കാവുന്ന പ്രയാസങ്ങൾ എന്തെല്ലാമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. എല്ലാററിനേയും നോക്കുകമാത്രം ചെയ്യുന്നതിനാൽ ഒന്നിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഓൎമ്മ ഇല്ലാതെ വരുന്നതായിട്ടാകുന്നു കാണുന്നതു്.

൬. കാൎയ്യകാരണങ്ങളെ ഓൎക്കേണ്ടതാകുന്നു. കാരണസഹിതം കാൎയ്യം അറിഞ്ഞാൽ അതു വേഗം മറക്കുന്നതല്ല. ഓരോ വസ്തുക്കളുടെ പുറമെയുള്ള ഭാവം മാത്രം അറിഞ്ഞാൽ പോര. അവ എങ്ങിനെ ഉണ്ടായി എന്നും എന്തിനായിട്ടു ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു എന്നും മററും കഴിയുന്നേടത്തോളം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഇതിനാലാകുന്നു കാൎയ്യങ്ങളിൽ സ്ഥിരത പ്രാപിക്കുന്നതു്. കാൎയ്യത്തിന്റെ ഒരു വശം മാത്രം നോക്കുക, വേഗേന അഭിപ്രായം തീൎച്ചപ്പെടുത്തുക, ചിലരോടുള്ള പ്രത്യേകസ്നേഹമോ കോപമോ മററാ ഹേതുവായിട്ടു കാൎയ്യത്തെക്കുറിച്ചു നല്ലവണ്ണം ആലോചിക്കാതെ ക്ഷണത്തിൽ അഭിപ്രായം പറക മുതലായ ദോഷങ്ങളാൽ കാൎയ്യകാരണങ്ങളെ യോജിപ്പിക്കുന്നതിൽ തെററിപ്പോകുന്നതിനു എളുപ്പമാകകൊണ്ടു ആ വക ദോഷങ്ങളെ വൎജ്ജിക്കേണ്ടതാണ്. ഏതെങ്കിലും ഒരു കാൎയ്യം സംഭവിച്ചാൽ അതിനടുത്തു മുൻ സംഭവിച്ച മറെറാരു കാൎയ്യത്തെ തൽക്കാരണമാക്കിക്കൊണ്ടു പരസ്യമായി ഘോഷിക്കുന്നവർ വളരെയുണ്ട്. ഒരു വാൽ നക്ഷത്രം ഉദിച്ചു ക

ണാൽ ക്ഷാമമോ യുദ്ധമോ മററാ ഉണ്ടാകേണ്ടതിനുള്ള കാര്യങ്ങളുണ്ടു എന്നു കരുതി വ്യസനിക്കുന്നവർ ദുർല്ലഭമല്ല. പൂർവ്വകാലത്തു് ഒരു വാൽനക്ഷത്രം ഉദിച്ചതിന്റെ ശേഷം തക്ക കാരണത്താൽ യുദ്ധമോ ക്ഷാമമോ മററാ ഉണ്ടാകുക നിമിത്തം വാൽനക്ഷത്രങ്ങളുടെ ഉദയം അനർത്ഥസൂചകമെന്നു പൂർവ്വന്മാർ (നങ്ങൾക്കു അക്കാലത്തുണ്ടായ അനുഭവത്തെ ഓർത്തു) അഭിപ്രായപ്പെടുകയും നിരുപദ്രവകരങ്ങളായ ചെല്പടി നക്ഷത്രങ്ങളേ സർപ്പത്തെ എന്നപോലെ ഭയപ്പെടുകയും ചെയ്തിരുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ഇങ്ങനെ ഒരു വിശ്വാസമുണ്ടായതു്. 'മുമ്പിൽ ഗമിച്ചീടിന ഗോവൃതന്റെ പിമ്പേ ഗമിക്കും ബഹുഗോക്കളെല്ലാം' എന്നതുപോലെയാണു ചിലർ ഈ കാലങ്ങളിൽ കൂടിയും വാൽനക്ഷത്രത്തെക്കുറിച്ചു ഈ വിധം പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. കാര്യകാരണങ്ങളെ ഇപ്രകാരം യോജിപ്പിക്കുന്നതിൽപരം അബദ്ധം വേറെയുണ്ടോ എന്നു സംശയിക്കുന്നു.

൪. മാനസസൃഷ്ടി (മനോധർമ്മം) ആവശ്യമാണു്. നല്ലതോ ചീത്തയോ ആയിട്ടുള്ളതെന്നു ഓരോരുത്തർക്കു തോന്നുന്ന സംഗതികളെ ന്യായാനുസരണമായ വിധത്തിൽ പരസ്യമാക്കുന്നതിനു ഓരോരോ രൂപങ്ങൾ കല്പിച്ചു അവയെക്കൊണ്ടു വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനും മററുമുള്ള മനശ്ശക്തിയെ ആകുന്നു മാനസസൃഷ്ടി എന്നു ഞാൻ ഇവിടെ പറയുന്നതു്. ഇതു ദീർഘാലോചനയുടെ രൂപാന്തരമാകുന്നു. ഇന്ദുലേഖ, മീനാക്ഷി മുതലായ നോവൽ പുസ്തകങ്ങളിൽ പേർ പറയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മാധവനും കൂട്ടരും തൽഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാരുടെ കൃത്രിമമനുഷ്യരെന്നല്ലാതെ സാക്ഷാൽ മനുഷ്യരാണെന്നും അവയിൽ കാണും പ്രകാരമുള്ള സംഭാഷണം വാസ്തവമായി ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണെന്നും വിചാരിക്കുന്നവർ ഇല്ലല്ലോ. കൈത്തൊഴിലുകാർക്കും ഈ മാനസസൃഷ്ടി ആവശ്യകമാകുന്നു. ഈയ്യിടെ ഇവിടെ ഒരാൾ ഇന്ദുലേഖയുടേയും മാധവന്റേയും ചിത്രം എഴുതീട്ടുള്ളതു് നാം കണ്ടിട്ടുള്ളതിനാൽ ഈ സംഗതിയെപ്പററി ഇവിടെ അധികമായി പറയണമെന്നില്ലല്ലോ. മഴയേയും കാററിനേയും തടുക്കുന്നതും വെളിച്ചത്തെ ഉൾപ്രവേശിപ്പിക്കുന്നതുമായ ഒരു ഭവനം വൃത്തികേടായി കിടക്കുമ്പോഴത്തെ അവസ്ഥ ഏതുപ്രകാരമോ അപ്രകാരമാകുന്നു ഈ മാനസസൃഷ്ടിയോടു കൂടാതെ ജീവിക്കുന്ന മനുഷ്യന്റെ അവസ്ഥ.

൫. അതിശയിക്കത്തക്ക കാര്യങ്ങളിൽ അതിശയിക്കുക എന്ന ഗുണം പ്രയോജനകരമാണു്. നമ്മെ അതിശയിപ്പിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളെ പ്രവർത്തിക്കയോ അവയോടു അനുരൂപപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്നതിനു നാം ഉത്സുകന്മാരായിരിക്കേണമെന്നുള്ളതിനു സം

ശയമില്ല. സകലവും തനിക്കറിയാമെന്നുള്ള ഭാവത്തോടു കൂടിയവൻ മാത്രമേ ഒന്നിങ്കലും അതിശയിക്കാതിരിക്കയുള്ളു. സകലത്തേയും അറിയുന്ന ആൾ ഒന്നു മാത്രമേ ഉള്ളു എന്നും ആയതു ഈശ്വരനാണെന്നും ഉള്ള ഉൽകൃഷ്ടസത്യത്തെ സ്വീകരിപ്പാൻ മതസംബന്ധമായ നാമങ്ങൾ യാതൊരുത്തനും യാതൊരു തടസ്ഥവും ചെയ്യുന്നില്ലായ്കയാൽ "അതമാഭിമാനിലോകാനാം വിപക്ഷോഭ വിഭീഷിക: കിന്തുതേമൈനവന്ദ്രേയ്യ പ്രസാദാദ്വീമതേവര:" എന്നുള്ളതിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കിക്കൊണ്ടു മുൻപറഞ്ഞ ഭാവം ദോഷകരമെന്നു സ്ഥാപിപ്പാൻ ധൈര്യപ്പെടുന്നില്ല. അതിശയിക്കത്തക്ക കാര്യങ്ങളിൽ അതിശയിക്കാതിരിക്കുന്നതു അതിശയിപ്പാനുള്ള ബോധം ഇല്ലായ്കയാലാകുന്നു എന്നത്രെ വിചാരിക്കേണ്ടതു. എന്തെങ്കിലും കണ്ടാൽ അതിൽ രസിക്കത്തക്ക ഭാഗത്തെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതു തെളിവില്ലാത്ത മനസ്സിന്റെ ലക്ഷണമാകുന്നു. രസിക്കുന്നവൻ കാര്യങ്ങളുടെ ബഹിർഭാഗത്തു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നവനാണെന്നത്രെ അരിസ്റ്റോട്ടൽ പറയുന്നതു.

൩. ധാരണാശക്തി ആവശ്യമാണ്. ധനത്തെ രക്ഷിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലെങ്കിൽ സമ്പാദിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ലാതിരിക്കുന്നപ്രകാരംതന്നെ പഠിക്കുന്നതെല്ലാം ഓർക്കകയാഞ്ഞാൽ പഠിച്ചതുകൊണ്ടു യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ല. "പഠിച്ചതും പഠിക്കാത്തതും ഒരുപോലെയായാൽ പഠിച്ചിട്ടു കാര്യമില്ല" എന്നു ഒരാൾ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനു ഒട്ടു അത്യുക്തിയുണ്ടെങ്കിലും അർത്ഥം സംഗതിയോടു വളരെ ചേർച്ചയുള്ളതുതന്നെ. ഓരോ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു അപൂർണ്ണമായും അവ്യക്തമായും ഉള്ള അറിവാകുന്നു പെട്ടെന്നു വിട്ടുപോകുന്നതു. അറിയേണ്ടുന്ന സംഗതികൾ പൂർണ്ണമായും വ്യക്തമായും അറികയും വസ്തുക്കളെയും മറ്റും യുക്ത്യനുസരണമായി തരം തിരിക്കുകയും കാരണസഹിതം കാര്യത്തെ ഗ്രഹിക്കയും ഒരേസംഗതിയെത്തന്നെ ആവർത്തിച്ചു ചിന്തിക്കയും മറ്റും ചെയ്യുന്നതായാൽ ധാരണാശക്തി വർദ്ധിക്കാതിരിക്കയില്ല. പല സംഗതികളെക്കുറിച്ചു അവ്യക്തമായി അറിയുന്നതിനെക്കാൾ ഒരു സംഗതിയെങ്കിലും വഴിപോലെ അറിഞ്ഞിരിക്കയാകുന്നു നല്ലതു എന്നു പ്രത്യേകം അറിയേണ്ടതാകുന്നു.

൪. മനുഷ്യൻ സംസാരിക്കുന്ന ഒരു സൃഷ്ടിയാകകൊണ്ടു പരസ്പരം മനോവിചാരങ്ങളെ അറിയിക്കേണ്ടതിനു ഭാഷ ആവശ്യമാകുന്നു. എങ്കിലും ഭാഷ ഉണ്ടായാൽ മാത്രം പോരാ; വാചകഭംഗി കൂടിയേ മതിയാവൂ. നാം സംസാരിക്കുകയോ എഴുതുകയോ ചെയ്യുമ്പോഴൊക്കെയും നമ്മുടെ വാക്കുകൾ വളരെ ഭംഗിയായിരിക്കണം. അവ ഭാഷാരീതിയെയും വ്യാകരണസൂത്രങ്ങളെയും അനു

സരിച്ചിരിക്കണം. സ്പഷ്ടത, സരളത, ശക്തി എന്നീ ഗുണങ്ങൾ വാചകങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേകം ആവശ്യമാകുന്നു. "വല്ലതും പറവാനുണ്ടെങ്കിൽ അതു് പറയേണ്ടുംവിധം അറിഞ്ഞിരിക്കണം" എന്നു സാക്രട്ടീസ് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് ഇവിടെ ഓർക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മനസ്സിൽ യാതൊരു വിചാരവുമില്ലെങ്കിൽ വാചകമാവശ്യമില്ല. വാചകമാവശ്യമായി വരുന്നപക്ഷം നിഷ്പ്രയാസമായി അർത്ഥം ഗ്രഹിക്കത്തക്ക വിധത്തിൽ എഴുതുകയോ സംസാരിക്കുകയോ ചെയ്‌വാനുള്ളതാകുന്നു. സമർത്ഥന്മാരായ ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാർ എഴുതീട്ടുള്ളതും എഴുതുന്നതും ആയ പുസ്തകങ്ങൾ താല്പര്യത്തോടുകൂടി വായിക്കുന്നവർക്കു ഈ ഗുണം സിദ്ധിക്കാതിരിക്കയില്ല. ദ്വയാർത്ഥവാചകപ്രയോഗം സാധാരണ സ്വീകാരയോഗ്യമല്ലെന്നറിയേണ്ടതാകുന്നു.

മാനസികപരിഷ്കാരം സഫലമായിത്തീരേണ്ടതിന്നു് വേണ്ടുന്ന സംഗതികളെക്കുറിച്ചു് ഇവിടെ ഇത്രമാത്രം പറഞ്ഞാൽ മതിയായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഇനി നമുക്കു് ചിന്തിപ്പാനുള്ളതു് കായികപരിഷ്കാരത്തെപ്പറ്റിയാകുന്നു. കായികപരിഷ്കാരം ഒരു പ്രകാരത്തിലും ഉപേക്ഷണീയമല്ല. "ചുവരുണ്ടെങ്കിലേ ചിത്രമെഴുതിക്കൂടു" എന്നാണല്ലോ. ദേഹസംബന്ധമായ പരിഷ്കാരത്തിന്നാവശ്യമുള്ള സംഗതികളെല്ലാമെന്നു് (എല്ലാവർക്കും വായിച്ചറിയത്തക്ക വിധത്തിൽ) ആരോഗ്യരക്ഷോപായം എന്ന പുസ്തകത്തിൽ വഴിപോലെ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇതു സാരമേറിയ ഒരു സംഗതിയെക്കുറിച്ചു് ഇവിടെ ഒന്നുംതന്നെ പറയാതിരിക്കുന്നതു് അവിഹിതം എന്നു നിശ്ചയിച്ചു് കഴിയുന്നിടത്തോളം ചുരുക്കി കുറഞ്ഞൊന്നു പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

൧. ദേഹസംബന്ധമായ പരിഷ്കാരത്തിന്നു് വ്യായാമം ആവശ്യമാകുന്നു. വ്യായാമം രക്തസഞ്ചാരത്തിന്നും മറ്റും ആവശ്യമാകുന്നു. വ്യായാമത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതായ ചില കളികളും ഉണ്ടു്. ആ വക കളികളിൽ ഏർപ്പെടുന്നതു് നല്ലതാകുന്നു. ചതുരംഗക്കളി വ്യായാമത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടതാണെന്നു ചിലർ അബദ്ധമായി വിചാരിക്കുന്നുണ്ടു്. ദിവസേന രണ്ടുനാഴികവീതമെങ്കിലും പുറത്തിറങ്ങി നടക്കേണ്ടതാകുന്നു. വിദ്യ മനസ്സിനെ എന്നപോലെ വ്യായാമം ദേഹത്തെ പരിഷ്കരിക്കുമെന്നു് അറിയേണ്ടതാകുന്നു.

൨. ഭക്ഷിക്കുന്നതിലും പാനം ചെയ്യുന്നതിലും ചില നിയമങ്ങൾ വേണ്ടതാണ്. കിട്ടുന്നതൊക്കെയും കിട്ടുമ്പോൾ ഒക്കെയും ഭക്ഷിക്കാമെന്നു വിചാരിക്കരുതു്. ദേഹരക്ഷക്കാവശ്യമായിരിക്ക

ന്ന സാധനങ്ങളെയാണ് ഭക്ഷിക്കേണ്ടത്. ശീഘ്രത്തിൽ ഭക്ഷിക്കുന്നതിനാൽ ഭക്ഷിക്കുന്നതിലുള്ള സുഖവും ദഹനശക്തിയാലുള്ള ഗുണവും ഇല്ലാതെയാകുന്നു. ഭക്ഷിക്കുന്ന സമയത്തു വായിക്കുന്നതിനാൽ തലച്ചോറിനും ആമാശയത്തിനും ക്ഷീണം ഭവിക്കുന്നതാകകൊണ്ട് ഈ വക രണ്ടുപ്രവൃത്തിയും ഒരു സമയത്തുതന്നെ നടത്തിക്കൂടായെന്ന് ആരും വിചാരിക്കേണ്ടത്. നാം ചില പ്രത്യേക ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾക്ക് അടിമകളെന്നപോലെ ആയിത്തീരാതിരിപ്പാൻ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ആ വക സാധനങ്ങൾ കിട്ടാത്ത രാജ്യത്തേയ്ക്കു പോകേണ്ടിവന്നാൽ നാം വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടിവരുമല്ലോ. പാനംചെയ്യുവാൻ ശുദ്ധജലം മതി. അതിനാൽ യാതൊരു ദോഷവും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. മദ്യപാനം ദോഷകരമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

൩. രക്തത്തെ ശുദ്ധീകരിപ്പാൻ അശുദ്ധവായുവിന് കഴിയുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ട് നമുക്കു ശുദ്ധവായു ഏറ്റവും അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നു. അശുദ്ധവായു ദേഹസൗഖ്യത്തെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യാതിരിക്കയില്ല. അതിനാൽ ഈകാര്യത്തിൽ പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

൪. ദിവസേന ആറോ എട്ടോ മണിക്കൂറിൽ കുറയാതെ ഉറങ്ങേണ്ടതും അതികാലത്ത് എഴുന്നേല്ക്കേണ്ടതും ആകുന്നു. ഉറക്കമിളയ്ക്കുന്നതു ദേഹാരോഗ്യത്തിന് ഹാനികരമാണ്.

൫. ദിവസംതോറും കാലത്തു കുളിക്കുന്നതു് ദേഹരക്ഷയ്ക്കു അത്യാവശ്യമാകുന്നു. എങ്കിലും കുളിക്കുന്നതു ശുദ്ധജലത്തിലായിരിക്കണം.

കായികപരിഷ്കാരത്തെക്കുറിച്ചു ഇനിയും അധികമായി അറിയണമെന്നു ആഗ്രഹിക്കുന്നവരുണ്ടെങ്കിൽ അവരോടുള്ള എന്റെ അപേക്ഷ "ആരോഗ്യരക്ഷോപായം" പഠിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നാകുന്നു എന്നറിയിച്ചുകൊണ്ട്, ഇനി ചിന്തിക്കേണ്ടതായി ശേഷിച്ചിരിക്കുന്ന മൂന്നാമത്തെ സംഗതിയായ സന്മാർഗ്ഗിക പരിഷ്കാരത്തെക്കുറിച്ചു അല്പം പറവാൻ ഭാവിക്കുന്നു

മനുഷ്യർ ശരീരസുഖത്തോടു കൂടിയവരായിരുന്നാൽ പോരാ അവർ നല്ലവരായുമിരിക്കണം. "സുശീലമെന്നതു ജീവിതത്തിന്റെ മഹത്ത്വവും കിരീടവും ആകുന്നു." വിദ്യയുള്ളവൻ വിദ്വാൻ എന്നും ബുദ്ധിയുള്ളവൻ ബുദ്ധിമാൻ എന്നും ഉള്ള പേരിനല്ലാതെ ഉത്തമൻ എന്ന പേരിനർഹനായി ഭവിക്കുന്നില്ല. ആ പേർ സുശീലനാക്കുള്ളതാകുന്നു. അവരെയാകുന്നു ജനങ്ങൾ മനഃപൂർവം സ്നേഹിക്കയും വിശ്വസിക്കയും ചെയ്യുന്നതു്.

"ദുർജ്ജനഃ പരിഹർത്തവ്യോ വിദ്യയാലംകൃതോപിസൻ
മണിനാഭൂഷിതസ്സർപ്പഃ കിമസൌ നഭയംകരഃ"

എന്നുണ്ടല്ലോ. ബുദ്ധിയും വിദ്യയും ഉണ്ടായിട്ടും സുശീലമെന്ന ഏകഗുണം ഇല്ലായ്കനിമിത്തം നശിച്ചിട്ടുള്ളവർ വളരെയുണ്ടെന്നും, സുശീലമെന്ന ഒന്നിനെമാത്രം തങ്ങൾക്കുള്ള സകലവുമാക്കിക്കൊണ്ടു്, മാനത്തോടും സുഖത്തോടും കൂടെ ഈ ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്നവരുണ്ടെന്നും ഉള്ള സംഗതി ഒരിക്കലും മറന്നുകളയത്തക്കതല്ല. "ശീലം പ്രധാനം ന കുലം പ്രധാനം" എന്നുണ്ടു്. വിദ്യയേയും ബുദ്ധിയേയും ഞാൻ ധിക്കരിക്കുന്നില്ല. വിദ്യയും ബുദ്ധിയും എന്നപോലെതന്നെ സന്മാർഗ്ഗവും നമുക്കാവശ്യമെന്നത്രെ ഞാൻ പറയുന്നതു്.

മനുഷ്യർ എല്ലാവരും സന്മാർഗ്ഗികളായിരിക്കേണ്ടതാകകൊണ്ടു് ആ ഗുണത്തിൽ വളർന്നുവരേണ്ടതിന്നനുകൂലമായിരിക്കുന്ന ചില സംഗതികൾ പറയാം.

൧. സന്മാർഗ്ഗികപരിഷ്കാരത്തിന്നു് ഒന്നാമതു ആവശ്യമായിരിക്കുന്നതു് അനുസരണം ആകുന്നു. പ്രജകളെന്ന മുറയ്ക്കും നമുക്ക അനുസരണമാവശ്യമെന്നു എല്ലാവർക്കും അറിയാമല്ലോ. എന്തെങ്കിലും ഒരു സഭയിലെ നല്ല അംഗമായിരിക്കേണമെന്നു് ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ ഒന്നാമതായി പഠിക്കേണ്ടതു അനുസരണമാകുന്നു. അനുസരണമെന്തെന്നു സ്വാനുഭവത്താൽ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തവൻ കല്പിക്കുന്നതിൽ സമർത്ഥനായിരിക്കയില്ല. ഭരിക്കപ്പെട്ടവൻ മാത്രമേ ഭരിപ്പാൻ സമർത്ഥനായിരിക്കയുള്ളു. രാജകല്പനകളേയും മാതാപിതാക്കന്മാരേയും ഗുരുജനങ്ങളേയും മേലധികാരികളേയും അനുസരിച്ചു നടക്കുന്നതു് ഏവർക്കുമുള്ള പദവിയും സ്വാതന്ത്ര്യവും ആകുന്നു എന്നത്രെ അറിയേണ്ടതു്. സർവ്വജ്ഞനായ ഈശ്വരന്റെ കല്പനകളെ അനുസരിക്കുന്നതിൽ നാം എത്രമേൽ ശുഷ്കാന്തിയുള്ളവരായിരിക്കേണമെന്നുള്ളതിനെപ്പററി ഇവിടെ പറഞ്ഞുകഴിയുന്നില്ലല്ലോ. "പരമേശാജ്ഞയാളീതി സ്സപ്രജ്ഞായാ ഉപപ്ലവഃ" എന്നുണ്ടു്.

൨. സത്യം പ്രത്യേകം വേണ്ടതാണു്. സകല ദുഷ്പ്രവൃത്തികളും ഒരവസ്ഥയിൽ സത്യലംഘനമാകുന്നു. സത്യവാനായ ഈശ്വരൻ സത്യവാദികളെയാകുന്നു സ്നേഹിക്കുന്നതു്. "മൃഷാവിദ്യാധരാൻലോകാൻ ഗർഹതേ പരമേശ്വരഃ" എന്നുണ്ടു്. ഈശ്വരനും മനുഷ്യരും അസത്യത്തെ പകയ്ക്കുന്നു എന്നു പ്ലേറോ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് എത്രയും ശരിയായിട്ടുള്ളതാകുന്നു.

"വസ്തുക്കളുണ്ടനേകങ്ങൾ മർത്ത്യന്മാർക്കു സുഖത്തിനായ്
സത്യമെന്നൊന്നു പോരാഞ്ഞാൽ മിത്ഥ്യതന്നെയതൊക്കെയും"

എന്നുള്ളതു എപ്പോഴും ഓൎക്കേണ്ടതാണു്. "അസത്യമെന്നതു ഭീരുകളുടെ കോട്ടയും അടിമകളുടെ പരിചയും, സ്ത്രീകളുടെ സങ്കേതവും ഏഷണിക്കാരുടെ വാളും ആകുന്നു" എന്നു് ഒരു ഗ്രന്ഥകൎത്താവു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. മറ്റുള്ളവരെ പാട്ടിലാക്കുന്നതിനു മുഖസ്തുതിക്കാർ അസത്യത്തെയാണു വിശേഷമായി പ്രയോഗിച്ചുവരുന്നതു്. നമ്മുടെ വാക്കു്, പ്രവൃത്തി, എന്നിവയെല്ലാം എല്ലായ്പോഴും സത്യത്തെ അനുസരിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണു്. "സത്യാന്നാസ്തിപരോധൎമ്മഃ" എന്നാണല്ലോ.

൩. ഒരിക്കലും *മടിയനായിരിക്കരുതു്*. സമയത്തെ വ്യൎത്ഥമാക്കിക്കളയാതെ പതിവായി എന്തെങ്കിലും പ്രവൎത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആളുകൾ അധികമായി ദോഷത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടു കാണുന്നില്ല. "അനാവശ്യകാൎയ്യങ്ങളിൽ ഏൎപ്പെടുവാൻ എനിക്കു സമയമില്ല" എന്നു മറ്റുള്ളവരോടു പറവാൻ സംഗതി വരുന്നതു തന്നെ ഒരു വലിയ ഭാഗ്യമാകുന്നു. "പരിശ്രമശീലം ഭാഗ്യത്തിന്റെ മാതാവാകുന്നു" എന്നുള്ളതിനെ, ഏതു രാജ്യത്തുള്ളവർ തങ്ങളുടെ പഴമൊഴികളിൽ ഒന്നായി വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവോ ആ രാജ്യത്തുള്ളവൎക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള ഉന്നതിയെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുമ്പോൾ "മടി കുടികെടുക്കും" എന്നുള്ള പഴമൊഴിയുടെ സൂക്ഷ്മാൎത്ഥം വഴിപോലെ തെളിയാതിരിക്കയില്ല. "ഉദ്യമേന ഹി സിദ്ധ്യന്തി കാൎയ്യാണി ന മനോരഥൈഃ നഹി സുപ്തസ്യ സിംഹസ്യ പ്രവിശന്തി മുഖേ മൃഗാഃ" എന്നാണല്ലോ.

൪. എല്ലാവരേയും സ്നേഹിക്കണം. എല്ലാവരേയും സ്നേഹിക്കുന്നതു വിശാലഹൃദയത്തിന്റെ ലക്ഷണമാകുന്നു. പൂൎണ്ണാഭിവൃദ്ധിക്കു ഹേതുവായിരിക്കുന്ന ഗുണത്തെയാകുന്നു സ്നേഹമെന്നു പറയുന്നതു്. സ്നേഹിതന്മാരേയും ബന്ധുക്കളേയും മാത്രമല്ല നമ്മുടെ ശത്രുക്കളേയും നാം സ്നേഹിപ്പാനുള്ളതാകുന്നു. മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്നു നാം ആഗ്രഹിക്കുന്ന പ്രകാരമുള്ള നന്മകളെ നാമും മറ്റുള്ളവൎക്കു ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു. ഇതു അത്ര എളുപ്പമായ ഒരു കാൎയ്യമല്ലാ. എങ്കിലും "നിത്യാഭ്യാസി ആനയെ എടുക്കും" എന്നാണല്ലോ. "സ്നേഹം ഇല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ ഏതും ഇല്ല" എന്നു ഒരു ഗ്രന്ഥകൎത്താവു തന്നെക്കുറിച്ചുതാൻതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനെപ്പററി പ്രത്യേകം ചിന്തിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

൫. കാൎയ്യാദികളിൽ അതിശയിക്ക എന്ന ഗുണം സന്മാൎഗ്ഗസംബന്ധമായ പരിഷ്കാരത്തിനും ആവശ്യമാണു്. ഇതിനെപ്പററി മുൻഭാഗങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു ഇവിടെ യാതൊന്നും പറയുന്നില്ല.

൩. പരിപാകം സന്മാർഗ്ഗപ്രിയന്മാരായ സകലർക്കും ആവശ്യമാണു്. സന്തോഷസമയത്തും സന്താപസമയത്തും പരിപാകമായി ജീവിക്കയെന്നുള്ളതു് വിശാലമനസ്സുള്ള മനുഷ്യന്റെ ലക്ഷണങ്ങളിൽ ഒന്നാകുന്നു. ഈ ഗുണം ഇല്ലായ്മയാലുള്ള ദോഷം ചെറുപ്രായക്കാരെയാകുന്നു അധികമായി ബാധിച്ചുകാണുന്നതു്. ചെറുപ്രായക്കാർ ഈശ്വരകൃപയാൽ മാതാപിതാക്കന്മാരും, രക്ഷാകർത്താക്കന്മാരും സമുദായത്തിന്റെ പാലകന്മാരും ആയിത്തീരുവാനുള്ളവരാകകൊണ്ടു് അവരാകുന്നു ഈ കാര്യത്തിൽ അത്യധികം ശ്രദ്ധവയ്ക്കേണ്ടതു്. "അതിസർവ്വത്രവർജ്ജയേൽ" എന്നാണല്ലോ.

൪. *ദ്രവ്യാദാനതല്പരത അനാവശ്യമാകുന്നു* "പണമെന്നു പറഞ്ഞാൽ പിണവും വായതുറക്കും" എന്നൊരു പഴമൊഴി ഉണ്ടെന്നുവരികിലും, പണം സമ്പാദിപ്പാനായിട്ടാകുന്നു സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു എന്നു് വിചാരിപ്പാൻ യാതൊരു ന്യായവും കാണുന്നില്ല. മനുഷ്യരെ വിലമതിക്കേണ്ടതു്, അവർക്കുള്ള ദ്രവ്യത്തിന്റെ ആധിക്യത്തെയോ, സ്ഥാനവലിപ്പത്തെയോ മാത്രം നോക്കിട്ടല്ല. അവരുടെ സ്വഭാവഗുണമാകുന്നു ഇതിന്നാധാരമായിരിക്കേണ്ടതു്. ദ്രവ്യം സമ്പാദിക്കുകയെന്നുള്ളതാകുന്നു തന്റെ ഏകചുമതല എന്നു് വിചാരിക്കുന്നവർ തങ്ങളുടെ ആഗ്രഹം സാധിക്കേണ്ടതിന്നു് ന്യായവിരോധമായ പ്രവൃത്തികൾക്കൂടെ ചെയ്യാതിരിക്കയില്ല. അങ്ങിനെയുള്ള പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നവരോടു് മനുഷ്യർക്കും ഈശ്വരനും പ്രീതിയുണ്ടാകയില്ല.

൫. സ്ഥിരോത്സാഹം ആവശ്യമാണു്. ഉത്സാഹം നല്ലതു തന്നെ. എങ്കിലും ഏറ്റവും അധികം അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതു സ്ഥിരോത്സാഹം ആകുന്നു. "യത്നംകൂടാതെ കാര്യങ്ങൾ സാധിപ്പാൻ കഴികയില്ലെടോ" എന്നൊരു കവി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു ഇവിടെ ഓർക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഏതെങ്കിലും ഒരു കാര്യം ചെയ്യാൻ ഒന്നാമതായി ആരംഭിക്കുമ്പോൾ ആയതു് വളരെ പ്രയാസമായി തോന്നും. ആദ്യത്തിലുള്ള പ്രയാസത്തെക്കണ്ടു ഭയപ്പെട്ടു് പിന്മാറിക്കളയുന്നതു അനുചിതമാകുന്നു.

"വങ്കടൽക്കരെച്ചെന്നു നില്ക്കുമ്പോൾ ശിവശിവ
സങ്കടം അതിലിറങ്ങീടുവാനെന്നു തോന്നും
ഒട്ടുനാളിറങ്ങിയും മുങ്ങിയും തിരവന്നു
തട്ടിയിട്ടുലഞ്ഞുമിങ്ങൊട്ടേടംചെന്നാംപോന്നാം
പെട്ടെന്നുപരിചയിച്ചീടിനാലൊരുവഴി
കിട്ടുമങ്ങതിൽനീന്തിക്രീഡിച്ചുമേവീടുവാൻ" എന്നാണല്ലോ.

പ്രയത്നസാദ്ധ്യങ്ങളായ കാൎയ്യങ്ങളാകുന്നു ശ്ലാഘനീയങ്ങളായി കാണേണ്ടതു്. സ്ഥിരോത്സാഹത്തിൽ സമൎത്ഥന്മാരായിട്ടുള്ളവരാണു്, നൂതനകാൎയ്യങ്ങളെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിൽ സമൎത്ഥന്മാർ എന്നുള്ള പേർ സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളതു്. "അത്ഭുതകരങ്ങളായിരിക്കുന്ന നൂതനകാൎയ്യങ്ങളെ എങ്ങിനെയാണു് കണ്ടുപിടിക്കുന്നതു്" എന്നു് സർ ഐസക്ക് ന്യൂട്ടൻ എന്ന ആളോടു ചോദിച്ചതിന്നു് "അവയെക്കുറിച്ചു എപ്പോഴും ചിന്തിക്കുന്നതിനാൽ തന്നെ" എന്നു് അദ്ദേഹം മറുപടി പറകയുണ്ടായി. ഈ മറുപടി വളരെ സാരമായിട്ടുള്ളതാണു്. സന്മാൎഗ്ഗസംബന്ധമായ പരിഷ്കാരത്തിന്നാവശ്യമുള്ള സംഗതികളിൽ സ്ഥിരോത്സാഹം എത്രയും സാരമേറിയതെന്നാണു് വിചാരിക്കേണ്ടതു്.

"മൎത്ത്യന്മാർമൂന്നുവിധമുണ്ടെന്നുബോധിക്കേണം
ഉത്തമനധമനാംമദ്ധ്യമനെന്നിവണ്ണം
എന്നതിലധമൻതാൻവിഘ്നത്തിൽഭയംകൊണ്ടു
ഒന്നുമെത്തുടങ്ങാതസ്വഭാവനായിരുന്നിട്ടും
മദ്ധ്യമൻപിന്നെക്കാൎയ്യംതുടങ്ങുംമുടങ്ങുമ്പോൾ
ബുദ്ധിയുംകെട്ടുപാരംമടങ്ങിയടങ്ങീടും
ഉത്തമൻ മദ്ധ്യേമദ്ധ്യേമുടക്കംവന്നെങ്കിലും
സിദ്ധമാവോളംകാൎയ്യംകൈവിടുകയുമില്ല"

എന്നു പ്രസിദ്ധനായ കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനെ ഹൃദയത്തിൽ സംഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു്, ഉത്തമന്മാർ എന്നുള്ള പേരിനെ സമ്പാദിപ്പാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതാകുന്നു. "ദോഷഭീതേരനാരംഭസ്തൽകാപുരുഷലക്ഷണം കൈരജീൎണ്ണഭയാൽഭ്രാതർഭോജനംപരിഹീയതേ" എന്നാണല്ലോ.

൯. ഉത്തമന്മാരായ ആളുകളുടെ ജീവചരിത്രം ഈ കാൎയ്യത്തിൽ വളരെ പ്രയോജനകരമാകുന്നു. അവർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതും പ്രവൎത്തിച്ചിട്ടുള്ളതും നാം അറിയുമ്പോൾ, നമുക്കും ആ അവസ്ഥയിൽതന്നെ ജീവിക്കണമെന്നുള്ള ഒരു നല്ല ആഗ്രഹം ഉണ്ടാകാതിരിക്കയില്ല. 'വിദ്യ എന്നതു്, വില്പനയോ ലാഭമോ സമ്പാദിക്കയോ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള കച്ചവടപ്പുരയല്ല. അതു് സ്രഷ്ടാവിന്റെ മഹിമക്കായിട്ടുള്ള ഒരു ഭണ്ഡാരപ്പുരയാകുന്നു', എന്നു് തത്വജ്ഞാനിയായ ബേക്കൻ പറയുന്നു. ഒരുവന്റെ വാക്കു്, പ്രവൃത്തി എന്നിവയെ സൂക്ഷിക്കുന്നതായാൽ, അവന്റെ സഖികൾ എങ്ങിനെയുള്ളവരെന്നു പരാപേക്ഷ കൂടാതെ തന്നെ നമുക്ക് അറിയാമല്ലോ. അപ്രകാരംതന്നെ, ഏതുവിധമുള്ള പുസ്തകങ്ങളാണു് ഒരുവൻ വായിക്കുന്നതെന്നും അവന്റെ പ്രവൃത്തികളേയും മറ്റും സൂ

ക്ഷിച്ചാൽ അറിയാവുന്നതാണ്. "വിദ്യകൊണ്ടറിയേണ്ടതറിയാതെ വിദ്വാനെന്നു നടിക്കുന്നിതു ചിലർ" എന്നു ഒരു കവി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൻപ്രകാരമുള്ള ആളുകൾ എഴുതുന്ന ചില പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കുന്നതിനാൽ യാതൊരു ഗുണവും ഉണ്ടാകുന്നില്ലെന്നുതന്നെയല്ല അതിനാൽ വല്ല ദോഷവും ഉണ്ടായി എന്നുകൂടി വരുന്നതാം. അതുകൊണ്ടു വായിപ്പാൻ പുസ്തകങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ അല്പം ആലോചനയും മററും വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ജീവചരിത്രമെഴുതുകയെന്നുള്ള സമ്പ്രദായം ഇവിടങ്ങളിൽ വേണ്ടുംവണ്ണം നടപ്പാകാതിരിക്കുന്നതു എന്തു സംഗതിവശാലാണെന്നു അറിയുന്നില്ല.

മെല്പറഞ്ഞ സംഗതികൾ സന്മാർഗ്ഗസംബന്ധമായ പരിഷ്കാരത്തിനു ആവശ്യമുള്ളവയാണ്—മനുഷ്യർ എല്ലാവരും സന്മാർഗ്ഗികളായിത്തീരുന്ന കാലത്തു ദുർവ്യാപാരങ്ങളും മററും ഉണ്ടാകയില്ല. സന്തോഷവും സമാധാനവും എങ്ങും ഉണ്ടാകും. വ്യഭിചാരം, മോഷണം, മുതലായ ദുഷ്പ്രവൃത്തികൾ നാമാവശേഷമായിത്തീരും. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ, ഈ ഭൂമി സ്വർഗ്ഗമോ എന്നുതോന്നിപ്പോകും എന്നല്ലേ പറയേണ്ടു. കപ്പലുകളെ അപകടത്തിൽ നിന്നും മററും തിരിക്കുന്നതിനു മാലുമി എന്നപോലെ, ദോഷത്തിൽ നിന്നും അതിന്റെ സകല ഛായയിൽ നിന്നും നമ്മെ രക്ഷിക്കുന്നതിനു സന്മാർഗ്ഗപ്രമാണങ്ങൾ നമുക്ക് ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു.

സദാചാരപരിചയത്തിനുള്ള ധൈര്യപ്പെടുത്തുന്നതിലും, ദോഷകൃത്യങ്ങളെ വിരോധിക്കുന്നതിലും, ജ്ഞാനത്തെ ദാനംചെയ്യുന്നതിലും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട താല്പര്യവും വിശ്വസ്തതയും, ആകുന്നു ശിഷ്യന്മാരോടു ഗുരുക്കന്മാർ ചെയ്യേണ്ട കർത്തവ്യകർമ്മങ്ങൾ, എന്നു ഒരു ഗ്രന്ഥകർത്താവു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനെ പററി അദ്ധ്യാപകന്മാരും അദ്ധ്യാപകന്മാരാകാനിരിക്കുന്നവരും പ്രത്യേകം ചിന്തിക്കേണ്ടതാണെന്നു പറവാൻ സംശയിക്കുന്നില്ല. പ്രമാണത്തെക്കാൾ ദൃഷ്ടാന്തം അധികം ഫലപ്രദമാകകൊണ്ടു 'ഞാൻ പറയുന്നതുപോലെയല്ലാതെ പ്രവൃത്തിക്കുന്നതുപോലെ പ്രവർത്തിക്കരുതു്' എന്നു പറയുന്ന ഗുരുക്കന്മാരുടെയോ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെയോ അധീനത്തിൻകീഴിരിക്കുന്ന കുട്ടികൾ നല്ലവരായിത്തീരുമെന്നു വിചാരിപ്പാൻ ന്യായമില്ല. അതുകൊണ്ടു ഗുരുനാഥന്മാരും മാതാപിതാക്കന്മാരും സന്മാർഗ്ഗസംബന്ധമായ കാര്യങ്ങളിൽ ഉത്തമമാതൃകകളായിരിപ്പാനുള്ളതാകുന്നു. കുട്ടികളെ സന്മാർഗ്ഗികളാക്കിത്തീർപ്പാനുള്ള ഭാരം ഇവരെയാകുന്നു സംബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

'കണ്ണാലാനന്ദമന്തർബ്ബഹിരപി ച തഥാ കണ്ണതേക്കാർക്കുമൊരുതാപം
വേണ്ടുംവണ്ണം പ്രയോജ്യം വിലമറിവിഷമംവിക്രയംട്ടിക്കിലെല്ലാം
വേണ്ടാതില്ലാക്ഷമേറെത്തെളിവമൃതസിനാൽ ചെന്നവക്കാളനാകം
വേണ്ടാതെടുത്തുകണ്ണോകനകമിവ ഗുണം പത്ഥ്യമേഹാസത്തുകൾക്കു'

എന്ന് ഒരു കവി പറഞ്ഞിട്ടുള്ള അവസ്ഥയിൽ ജനങ്ങളെല്ലാമായിത്തീരേണ്ടതിന്നു എല്ലാവരും തങ്ങളാൽ കഴിയുന്നവണ്ണമെല്ലാം താല്പര്യപ്പെടേണ്ടതാണെന്നു പറയേണ്ടതെന്നില്ലല്ലോ.

മാനസികമായും, കായികമായും, സാന്മാർഗ്ഗികമായും ഉള്ള പരിഷ്കാരത്തിന്നു ആവശ്യമുള്ള സംഗതികൾ എന്തെല്ലാമെന്നു ഇവിടെ സംക്ഷേപമായി പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. ഏല്പെടുന്ന സകല കാര്യങ്ങളിലും പ്രവൃത്തികളിലും സാമർത്ഥ്യവും പ്രയോജനവും ഉള്ളവരായിരിക്കേണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ ഉണ്ടെങ്കിൽ അവർക്ക് എല്ലാവർക്കും ഈ പരിഷ്കാരം എത്രയും അത്യാവശ്യമാണെന്നുള്ളതിന്നു സന്ദേഹമില്ല. സ്വയംപരിഷ്കാരത്തെ വിലമതിക്കയും, ആ ഗുണം വിദ്യാർത്ഥികളിൽ ഉണ്ടാകേണ്ടതിന്നായി യത്നിക്കയും ആകാംക്ഷയിൽ അവരെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്ന ഗുരുനാഥന്മാരെയാണ് ഉത്തമഗുരുനാഥന്മാർ എന്നു വിളിക്കേണ്ടതെന്നു പ്രയോജനകരമായ പുസ്തകങ്ങൾ എഴുതീട്ടുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥകർത്താവു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു മേല്പറഞ്ഞ സംഗതിയുടെ സത്യതയെ സ്ഥിരീകരിക്കുന്നു.

ഈ പരിഷ്കാരത്തിന്നാവശ്യമുള്ള സംഗതികൾ എന്തെല്ലാമെന്നറിഞ്ഞു പരിശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളവർ നിപുണന്മാരും, വിഖ്യാതന്മാരും ആയിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നതുകൊണ്ട്, നാം ഈ കാര്യത്തിൽ താല്പര്യപ്പെടുന്നപക്ഷം, അപ്രകാരമുള്ള ഗുണങ്ങൾ നമുക്കും സിദ്ധിക്കാതിരിക്കയില്ലെന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. വിത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന എന്തോ ഒരു സാരാംശത്തിൽ നിന്നു വൃക്ഷങ്ങളും മറ്റും മുളച്ചുണ്ടാകുന്ന പ്രകാരം തന്നെയാകുന്നു, മനസ്സിന്റെ അന്തർഭാഗത്തു ബീജഭൂതമായിരിക്കുന്ന സാരാംശത്തിൽ നിന്നു മനുഷ്യന്റെ യോഗ്യതാംശം വർദ്ധിക്കുന്നതു്. മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്നു കിട്ടുന്ന അറിവ് ഇതിന്നു സഹായമായിരിക്കുന്നതേ ഉള്ളു എന്നു വീണ്ടും ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നു. "തങ്ങൾക്കുതന്നെ സഹായം ചെയ്യുന്നവരെയാകുന്നു ഈശ്വരൻ സഹായിക്കുന്നതു്" എന്നുള്ളതിനാൽ നാം ഇങ്ങിനെ ഉള്ള കാര്യങ്ങളിൽ എത്രയും യോഗ്യമായ വിധത്തിൽ പരിശ്രമിപ്പാനുള്ളതാകുന്നു. സകല നല്ല ആലോചനയുടെയും കാരണഭൂതനായ ഈശ്വരൻ നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളെയും വിചാരങ്ങളെയും അറിയുന്നുണ്ടെന്നുള്ള ദൃഢവിശ്വാസം, യോഗ്യമായ കാര്യ

ങ്ങൾ ചെയ്‌വാൻ മാത്രമേ നമ്മെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കയുള്ളൂ. അതിനാൽ നാം എല്ലാവരും ഒന്നാമതായി ഈശ്വരഭക്തന്മാരായിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

"സാരവാക്യം സമഗ്രം യൽതത്ത്വസ്മാദിന്ദിശ്യതാം
പരമേശാൽ വിധിഹിതം മാജ്ഞാംസ്സസ്യചപാലയ
ഇദംയസ്മാന്മനുഷ്യസ്യസർവ്വാത്മനാമുപാർജ്ജനം"

എന്നു ജ്ഞാനിയായ ഒരു ഗ്രന്ഥകർത്താവു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു എപ്പോഴും ഓർക്കേണ്ടതാണ്. നാടുനീങ്ങിയ വിശാഖംതിരുനാൾ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു പ്രസംഗത്തിൽ ഏറ്റവും സംഗതിയോടു ചേർത്തുള്ളതായി കാണുന്ന ഭാഗം അല്പം ഇവിടെ എടുത്തു പറയുന്നതു സന്ദർഭാനുസരണമായിരിക്കുമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു താഴെ പറയുന്നു.

"ഈശ്വരൻ ഉണ്ട്. നാം ചെയ്യുന്നതും വിചാരിക്കുന്നതും അദ്ദേഹം അറിയും. ഇഹലോകത്തിൽ ചെയ്യുന്നതിനു പരലോകത്തിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ ചോദ്യമുണ്ടാകയും ചെയ്യും. ആ വിസ്തീർണ്ണദിവസത്തെക്കു തയ്യാറാവുന്നതിനു വേണ്ടി നാം മുമ്പിൽകൂട്ടി ശാലിക്കണം. വലുതായും ശ്രേഷ്ഠമായും ഇരിക്കുന്ന ഈ പരമാത്ഥം നിങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കട്ടെ. ആ സമയംമുതൽ പ്രകൃതി നന്നാകുമെന്നു സഫലമായി അനുഭവപ്പെടും. പ്രാരത്രികത്തെ സംബന്ധിച്ചു ഇങ്ങനെയുള്ള ഉറപ്പുകളുടെ മേൽചരിത്രങ്ങളും പ്രത്യേകം ജനചരിത്രങ്ങളും പഠിച്ചാൽ വളരെ പ്രയോജനമുണ്ടാകും" എന്നു മേല്പടി പ്രസംഗത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു.

അതുകൊണ്ട്, നാം എല്ലാവരും ഒന്നാമതായി ഈശ്വരനെ മനഃപൂർവ്വം സേവിക്കയും, ഈശ്വരപ്രസാദത്തെ പ്രാർത്ഥിക്കയും ചെയ്തുകൊണ്ട്, മററുമുള്ള കാര്യങ്ങളിലെന്നപോലെ തന്നെ സ്വയം പരിഷ്കാരത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള കാര്യത്തിലും പരിശ്രമിക്കുന്നതായാൽ കൃപാലുവായ ഈശ്വരൻ നമുക്കു സഹായിക്കുമെന്നും, തന്നിമിത്തം നമ്മുടെ ആഗ്രഹം സാധിച്ചുകാണ്മാൻ നമുക്കു സംഗതി വരുമെന്നും ഉള്ള ഉത്തമവിശ്വാസത്തോടുകൂടെ ഇതിനെ സമർപ്പിക്കുന്നു.

—o—

൧൩. വെണ്മണിമഹൻ നമ്പൂരിപ്പാട്

൧. ഭാഷാകവിശ്രേഷ്ഠനായ വെണ്മണിമഹൻനമ്പൂരിപ്പാട് പരലോകപ്രാപ്തനായ വിവരം ഞങ്ങൾ എത്രയും വ്യസനത്തോടുകൂടി വായനക്കാരെ അറിയിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം ഏകദേശം നാലു മാസമായിട്ടു കൊടുങ്ങല്ലൂരായിരുന്നു താമസിച്ചിരുന്നതു്. അവിടെ വച്ചു ധനുമാസം ൨൯-ാംനു- വസൂരിയിലകപ്പെട്ടു. ദീനം വൈഷമ്യം ആകുമെന്നു ആദ്യം ആരും ശങ്കിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹം സ്വതേ അശക്തനും ഉദരരോഗിയുമായിരുന്നതിനാൽ ആ രോഗം ഇങ്ങിനെ വ്യസനകരമായി പര്യവസാനിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ യോഗ്യത അറിഞ്ഞുകൊണ്ടാടുന്നതിന്നുള്ള അവസ്ഥയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ ഭ്രാതൃസ്നേഹമുള്ള കൊടുങ്ങല്ലൂർ തമ്പുരാക്കന്മാരായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തെ ശുശ്രൂഷിച്ചിരുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു അവസാനകാലത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു മനുഷ്യപ്രയത്നംകൊണ്ടു നിവൃത്തിയുള്ളതായ ശല്യങ്ങളൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഊർദ്ധ്വൻ വലിക്കുന്നതുവരെ നല്ല ബോധമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ വളരെ ഈശ്വരസ്മരണയോടുകൂടിയാണ് മരിച്ചതു്.

ഈ സംഗതിയെപ്പറ്റി തൽക്കാലം ഞങ്ങൾ എന്തു പറയേണമെന്നറിയുന്നില്ല. പതിനഞ്ചുകൊല്ലത്തോളം അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചു നിഷ്കളങ്കമായ ബഹുമാനത്തോടും സ്നേഹത്തോടുംകൂടി കഴിഞ്ഞിട്ടു ഞങ്ങൾക്കു അദ്ദേഹം മരിച്ചുപോയി എന്നു മനസ്സുകൊണ്ടു ഇതുവരെ തികച്ചും സങ്കല്പിക്കാറായിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു അദ്ദേഹത്തെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയേയും കുറിച്ചു ഇനി ഒരിക്കൽ വിസ്താരമായി പറഞ്ഞുകൊള്ളാം. കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു ഈ മരണത്തെപ്പറ്റി ഞങ്ങൾക്കു എഴുതിഅയച്ചതിൽ നിന്നു രണ്ടുസംഗതിമാത്രം ഇവിടെ ചേർക്കുന്നു.

നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ ജാതകം ഉണ്ടാക്കി എഴുതിയപ്പോൾ കൊടുങ്ങല്ലൂർ വിദ്വാൻ ഇളയതമ്പുരാൻ എന്നു പ്രസിദ്ധനായ ജ്യോതിഷശാസ്ത്രജ്ഞൻ കവിതാദി പല ഗുണങ്ങളുമുണ്ടാകുമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടു ഒടുവിൽ സർവ്വകാര്യങ്ങളിലും മന്ദതയും എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു മിക്ക വിഷയത്തിലും ഒത്തു കണ്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും പരലോകത്തിന്നുള്ള കാര്യത്തിൽ മാത്രം ലൌകികന്മാരുടെ ഭാഗ്യക്ഷയംകൊണ്ടു കുറച്ചു തെറ്റിപ്പോയി എന്നു സങ്കടത്തോടുകൂടി പറയേണ്ടിയിരിക്കു

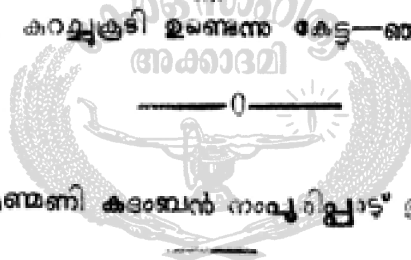
ന്നു.........ഇദ്ദേഹം വസൂരിദീനത്തിലകപ്പെട്ടുന്ന ദിവസം "രസികരഞ്ജിനി" നായകയോഗക്കാർക്കയച്ചുകൊടുത്ത താഴെയെഴുതിയ പദ്യമാകുന്ന സ്വയംകൃതമായ ചരമശ്ലോകമെന്നു പറയേണ്ടൂ.

"അദ്യോന്നല്ലോരരങ്ങണഞ്ഞതളിനയത്തിന്നൊത്തകാലോചിത-
കൃത്യോരോന്നുടനല്ലനടനന്നാടപ്പെട്ടുകേൾപ്പിച്ചഹം
പീയൂഷാംശുകലാകലാപ തന്നെ ദക്ഷതപ്പിരിയേനിൻകൃപാ
പീയൂഷത്തിനുകൈകൾതാഴ്ത്തുജഗദാലംബൈകതാംബേ ശിവേ"

വസൂരിദീനം കണ്ടുതുടങ്ങിയ ദിവസം ചില കുട്ടികളുടെ നിർബ്ബന്ധത്തിന്മേൽ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തതായ ഒരു പാട്ടിന്റെ ചില ഭാഗങ്ങളും താഴെ ചേർക്കുന്നു.

കണ്ണന്നുണ്ണികരഞ്ഞിടൊല്ലെ—കൃഷ്ണമിവണ്ണം
കണ്ണുനീരൊലിപ്പിച്ചീടൊല്ലെ
വെണ്ണപാലിപ്പൊ പൂമ്പൊറോട്ടി തിണ്ണമിവശരിക്കെട്ടി
അണ്ണനമ്മതിൽചെട്ടി എണ്ണിയേകാമെന്റെ കുട്ടി

ഇനിയും കുറച്ചുകൂടി ഉണ്ടെന്നു കേട്ടു—ഞങ്ങൾക്കു കിട്ടിയില്ല.

———0———

(വെണ്മണി കടാംബൻ നമ്പൂരിപ്പാട് മുടച്ചു)

കവിതാവിഷയത്തിൽ മലയാളികളുടെ ഇടയിലെല്ലാം വെണ്മണിനമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ പ്രസിദ്ധി തുടങ്ങീട്ടിപ്പോൾ അൻപതിൽ ചില്വാനം കൊല്ലമായി. ൧൦൧൫-ാമാണ്ടിന്നു മുമ്പിൽ അച്ഛൻനമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ കവിതയ്ക്കു ധാരാളമായി പ്രചാരം തുടങ്ങി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ യശസ്സു എല്ലാദിക്കിലും വ്യാപിച്ചതിന്റെശേഷം മകൻ അതിനെ വർദ്ധിപ്പിപ്പാൻ തുടങ്ങി. ഇങ്ങിനെ കുറെക്കാലമായിട്ടു അവരുടെ പേരു കേൾക്കാത്തതായി അക്ഷരജ്ഞാനമുള്ള മലയാളികൾ ചുരുക്കമാണ്. കവിതയുടെ ഗുണദോഷം അറിഞ്ഞുകൂടാത്തവരും "വെണ്മണിനമ്പൂരിപ്പാടോ, അദ്ദേഹത്തിനു സമം ഭാഷാകവികളുണ്ടോ" എന്നു പറയുന്നതു വളരെ സാധാരണയാണ്. നവീനകവികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ മററാരുടെയും കീർത്തിക്കു ഇത്ര പ്രചാരമുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നാണ് ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നതു്.

ഇതു ആശ്ചര്യപ്പെടത്തക്ക ഒരു സംഗതിയാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അച്ഛന്റെ യാതൊരു കൃതിയും ഇതുവരെ അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടില്ല. അച്ചടിയന്ത്രത്തിന്റെ മിടുക്കുകൊണ്ടാണ് ഇപ്പോഴത്തെ ഭാഷാകവികളിൽ പലരുടേയും പേരു കേട്ടുതുടങ്ങിയതു്. അതിന്റെ സഹായം കൂടാതെ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ കീർത്തി മലയാളത്തിലെല്ലാം ഒരുപോലെ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയ്ക്കു അസാധാരണങ്ങളായ ചില ഗുണങ്ങളുണ്ടെന്ന് തീർച്ചയാക്കാം; അവയിൽ ചിലതിനെ ഇവിടെ പറയാം.

അച്ഛന്റെയും മകന്റെയും കവിതയിലെ മണിപ്രവാളശുദ്ധിയാണ് ജനങ്ങളെ ഒന്നാമതായി ഇത്ര രസിപ്പിക്കുന്നതു്. മണിപ്രവാളത്തിനു വളരെ ശുദ്ധി വരുത്തി, ആദ്യമായി ശൈലിയിൽ പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നതു് എഴുത്തച്ഛന്റെ ഭാരതത്തിലാണ്. കുഞ്ചൻനമ്പിയാർ തുള്ളലുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നതു അതിനെ അനുസരിച്ചിട്ടാണ്. മറ്റു പ്രാചീനകവികളാരും ഈ കാര്യത്തിൽ അശേഷം നിഷ്കർഷ ചെയ്തിട്ടില്ല. "അങ്ങൊട്ടുടൻ പരിചിലിങ്ങൊട്ടുടൻ" എന്നും "ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ ഖരദൂഷണാദീൻ പോരാളിവീരൻ സമരേ നിഹത്യ" എന്നും മറ്റും അപ്രസിദ്ധ സംസ്കൃതപദങ്ങളേയും സംസ്കൃതപ്രത്യയങ്ങളേയും പച്ചമലയാളപദങ്ങളേയും ഇടകലർത്തി നെല്ലും ഗോരും കൂടിയ മാതിരിയാക്കി പ്രാചീനകവിതകളിൽ മിക്കതിലും പ്രയോഗിച്ചുകാണാം. അവരുടെ ഭാഷ സംസ്കൃതവുമല്ല മലയാളവുമല്ല, എളുപ്പത്തിൽ കവിതയുണ്ടാക്കുന്നതിനായി നിർമ്മിച്ച ഒരു വികൃതഭാഷ എന്നേ പറവാൻ പാടുള്ളൂ. അവരുടെ കവിതയ്ക്കു എഴുത്തച്ഛന്റെയും നമ്പ്യാരുടേയും കൃതികൾക്കുള്ളതിൽ ഒരു ശതാംശമെങ്കിലും പ്രചാരമില്ലാതിരിക്കുന്നതിന്റെ പ്രധാനകാരണം ഇതാണ്. നവീനകവിതകളിൽ എഴുത്തച്ഛന്റെ രീതിയെ ആദ്യമായി അനുസരിച്ചുതുടങ്ങിയതു പൂന്തോട്ടത്തു നമ്പൂരിയാണ്. വെണ്മണി അച്ഛൻ നമ്പൂരിപ്പാട്ട് അതിനു വളരെ പരിഷ്കാരം വരുത്തി, മകൻ നമ്പൂരിപ്പാടായിട്ട് അതിനു ഗുണങ്ങളെല്ലാം പൂർത്തിയാക്കി. ആ ഗുണങ്ങളെന്തെല്ലാമാണെന്നു വിവരിപ്പാൻ പ്രയാസമാണ്. അനുഭവംകൊണ്ടു മനസ്സിലാക്കുവാനേ തരമുള്ളൂ. അപ്രസിദ്ധങ്ങളല്ലാത്ത സംസ്കൃതപദങ്ങളും മലയാളപദങ്ങളും ഇടകലർന്ന് പാലും വെള്ളവും കൂടിച്ചേർന്നപോലെ യോജിപ്പുവരുമ്പോളാണ് മണിപ്രവാളത്തിനു ശുദ്ധിയുണ്ടാകുന്നതു എന്നു മാത്രമേ ഇവിടെ പറയുന്നുള്ളൂ. ഈ കാര്യത്തിലുള്ള നിഷ്കർഷയാണ് മകൻ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ കവിതയുടെ ഒരു പ്രധാനഗുണം.

കർണ്ണസുഖത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള നിഷ്കർഷ മറ്റൊരു കവിയും അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ ചെയ്തിട്ടില്ല, അതുകൊണ്ടു അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയിലുള്ളതുപോലെ പദങ്ങൾക്കു സ്നിഗ്ദ്ധത മറ്റൊന്നിലും കാണ്മാൻ പ്രയാസം. അവിളംബോച്ചാരണത്തിന്നു സുകരമാകുംവണ്ണം പദങ്ങളെ ഘടിപ്പിക്കയാലാണു അതുകൾക്കു സ്നിഗ്ദ്ധത ഉണ്ടാകുന്നതു്. ഭാഷയുടെ സ്വഭാവത്തെ അനുസരിച്ചു വേണ്ടിടത്തെല്ലാം അക്ഷരങ്ങൾക്കു ദ്വിത്വം വരുത്തുകയും അർദ്ധാക്ഷരസംയുക്തമായ അക്ഷരങ്ങൾക്കു മുകളിൽ വരുന്ന അക്ഷരങ്ങളുടെ സ്വഭാവംപോലെ ഗുരുലഘുത്വം കല്പിക്കുകയുമാകുന്നു ഇതിന്നു വേണ്ടതു്. ചന്ദ്രകല, നക്തുണ്ഡി എന്ന പദങ്ങളെ സാധാരണയായി മലയാളത്തിൽ ചന്ദ്രക്കല, നക്തുണ്ഡി എന്നാണു ഉച്ചരിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു സംസ്കൃതത്തിൽ ദ്വിത്വം വേണ്ടാത്തിടത്തുകൂടി ഭാഷയിൽ ദ്വിത്വം വേണമെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഭാഷയുടെ ഈ സ്വഭാവത്തെ അനുസരിക്കാതെ കവിതയുണ്ടാക്കുന്നതു ശ്രവണസുഭഗമാവാൻ പാടില്ല. അതുപോലെ തന്നെ ൽ, ൾ, എന്ന അർദ്ധാക്ഷരങ്ങളോടുകൂടിയ ഹ്രസ്വാക്ഷരങ്ങൾ, മുകളിൽ ചില അക്ഷരങ്ങൾ വരുമ്പോൾ ലഘുക്കളുമാവും. സംസ്കൃതത്തിൽ ഇങ്ങിനെ വരുന്നതെല്ലാം ഗുരുവായിരിക്കും. അതിനെ അനുസരിക്കുകകൊണ്ടാണു ഭാഷാകവിതയിൽ ചിലപ്പോൾ ഈ തെറ്റു വരുന്നതു്. ഈ വക സംഗതികളിൽ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേക്കുണ്ടായിരുന്ന നിബന്ധനകൾക്കു അവസാനമില്ല. അവയെ മുഴുവൻ ഇവിടെ പറവാൻ അസാദ്ധ്യമാണു്. മുഴുവൻ ഓർമ്മവെപ്പാനും ധരിപ്പാൻ കൂടിയും പ്രയാസം. അദ്ദേഹത്തോടുകൂടി ഇടപെട്ടാലേ മുഴുവൻ അറിവാനും അതുകൊണ്ടു കവിതയ്ക്കുണ്ടാകുന്ന സുഖം അനുഭവിക്കാനും പൂർണ്ണമായി സാധിക്കൂ. അതുകൊണ്ടു അവയുടെ സ്വഭാവം കാണിപ്പാൻ മാത്രം ചില ഉദാഹരണങ്ങളെ ഇവിടെ പറയാം. "വദനതാരേശൻ" "നീലതോയദകച" എന്നും മറ്റും സംസ്കൃതത്തിൽ സാധുവാണെന്നു വച്ചു "വദനതിങ്കൾ" "നീലതഴകുഴലി" എന്നും മറ്റും ഭാഷയിൽ പ്രയോഗിച്ചാൽ കർണ്ണശൂലംതന്നെ. ഭാഷയിൽ "വദനത്തിങ്കൾ" "നീലത്തഴക്കുഴലി" എന്നായിരിക്കണം. "മന്മഥമദഗന്ധം ഗ്രഹിക്കാത്തവർ താനോ" "മന്നിൽ വാനവരോടിവണ്ണമതല്ലി" ഇവിടെ 'വർ' 'ന്നിൽ' എന്നതു ഗുരുവാക്കിയതു അഭംഗിയാണു്. അതുപോലെ തന്നെ "പോർക്കളത്തിൽ ജയമാർന്നുമേവിടും" എന്നതിൽ 'ത്തിൽ' എന്നതു ലഘുവായതും അഭംഗിയാണു്. നവീനസമ്പ്രദായക്കാർ ഇങ്ങിനെ പല സംഗതികളിൽ നിഷ്കർഷ ചെയ്യാറുണ്ടു്.

നംപൂരിപ്പാട്ടിലെ ശ്ലോകങ്ങൾ കേൾക്കുമ്പോൾ ഒരു പ്രത്യേകസുഖം തോന്നുന്നതിനു മറ്റൊരു കാരണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാസപ്രയോഗമാണ്. സാധാരണ കവികൾ ശ്ലോകത്തിലും മറ്റും രണ്ടാമത്തെ അക്ഷരത്തിൽ മാത്രമെ പ്രാസം വരുത്താറുള്ളു. കർണ്ണസുഖത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇതുകൊണ്ടു വലിയ ശ്ലോകങ്ങളിൽ പറയത്തക്കതായ ഫലപ്രാപ്തിയൊന്നുമില്ല. നംപൂരിപ്പാട്ട അന്ത്യപ്രാസത്തെയാണ് അധികം ദീക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നതു്. "...തമജാതാന്തമജായേ" "അമ്പൊത്തു സമ്പത്തുമേ" "ചിത്രിബാംതൊമയ വിശാലേക്ഷണേ" എന്ന പദ്യത്തിലും "കോകിലാർണ്ണനോദകഴലൊട്ട്" "ശൈലാത്മജാളജനമോജനമോഹനാംഗി" എന്ന പാദമദ്ധ്യത്തിലും മറ്റുമുള്ള പ്രാസത്തിനാണ് അദ്ദേഹം അധികം നിഷ്കർഷിക്കുന്നതു്.

"ചൊല്പും ചൊരത്തിലുപ്പും ചൊകചൊക വിലസിത്തത്തമത്തപ്പുന്തങ്കക്കൊപ്പും കൊണ്ടൽക്കുറപ്പുള്ള ണികഴലുമണിത്തിങ്കളും ഭിഷ്ടംതോറും" ഇങ്ങിനെ പദാരംഭത്തിലും ഉള്ള അക്ഷരങ്ങളുടെ ഐക്യംകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം സവിശേഷമായി കർണ്ണസുഖം ജനിപ്പിക്കാറുള്ളതു്. ഈ വിദ്യ ദീക്ഷിക്കാത്തതായിട്ട് അദ്ദേഹം ഒരു ശ്ലോകമെങ്കിലും ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. നംപൂരിപ്പാട്ടിലെ കവിതയിലെല്ലാം ഹാസ്യരസമാണ് പ്രധാനം. കേൾക്കുമ്പോൾ ചിരിക്കാത്തതായിട്ട് ഒരു പൊടിക്കൈയ്യില്ലാത്ത ശ്ലോകം അദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇതുകൊണ്ടു ചിലപ്പോൾ മറ്റു രസങ്ങൾക്കു ന്യൂനത വരികയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. എന്തായാലും ഫലിതംകൂടാതെ സംസാരിപ്പാനും കവിതയുണ്ടാക്കാനും അദ്ദേഹത്തിനു പ്രയാസമാണ്. വിഷയം എന്തായാലും അദ്ദേഹം ചിരിക്കാൻ വഴിയുണ്ടാക്കും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിത വായിച്ചിട്ടുള്ളവൎക്ക ഇതു അനുഭവമായിരിക്കും. അതുകൊണ്ടു ഇവിടെ ഉദാഹരണമൊന്നും ചേർക്കുന്നില്ല. നംപൂരിപ്പാട്ട വളരെ നിഷ്കളങ്കമായ ഒരാളായിരുന്നു. ഇടപെട്ടവരെല്ലാവൎക്കും അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചു സ്നേഹവും വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതാണ്. അദ്ദേഹം പലരെക്കുറിച്ചും ശകാരമായി ശ്ലോകങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതിനാൽ ചിലൎക്ക അദ്ദേഹത്തോടു മുഷിച്ചിലുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടു കുറെ നേരം സംസാരിച്ചാൽ ആ കവിതയുണ്ടാക്കിയതു ദുഷ്ടവിചാരത്തിന്മേലല്ല, നേരംപോക്കിനു മാത്രമായിട്ടാണ് എന്നു ബോദ്ധ്യം വന്ന് അവരുടെ മുഷിച്ചിൽ തീർന്നുപോകുന്നതാണ്.

മലയാളത്തിലെല്ലാം ഇത്ര പ്രസിദ്ധിയുള്ള ഈ മഹാകവിയുടെ യമകതരളകൃതിയും ഇതുവരെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തീട്ടില്ല. അദ്ദേഹ

ത്തിന്റെ കൃതികളിൽ ചിലതു ഞങ്ങളുടെ കൈവശത്തിൽ കിട്ടീട്ടുണ്ട്. വേറെ ചിലതുകൂടി ഇല്ലത്തു കിടപ്പുണ്ടെന്നു ഒരു വർത്തമാനം കേട്ടു; അതുകളേയുംകൂടി സമ്പാദിപ്പാൻ ഉത്സാഹിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ കൃതികൾ ഒന്നെങ്കിലും മുഴുവനായിട്ടില്ല. അവയെ ഉണ്ടാക്കിക്കിട്ടുന്ന മട്ടിൽ കഴിയുന്നതും വേഗത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ വിചാരിക്കുന്നുണ്ട്. പല ചില്ലറക്കവിതകളും തുള്ളൽപ്പാട്ടും കുറിയാറ്റപ്പാട്ടും മററും ഉണ്ടാക്കി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന ഈ കാലത്തു ഈ മഹാകവിയുടെ കൃതികൾ അച്ഛന്റെ കൃതികളെപ്പോലെ അച്ചടിക്കാണാതെകിടന്നു നശിച്ചുപോകുന്നതു വലിയ കഷ്ടമായിരിക്കുമല്ലൊ. എന്നാൽ അദ്ദേഹമുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഒന്നിലും കമൊസ്സില്ല. അവിടേയും ഇവിടേയും എഴുതിയിരിക്കുന്നതാകകൊണ്ടു എല്ലാം നേരെയാക്കി അച്ചടിക്കുന്നതിനു കുറെ താമസം വേണ്ടിവരുമെന്നു തോന്നുന്നു. എങ്ങിനെ ആയാലും അതുകൾ മലയാളികൾ ഉപയോഗിക്കത്തക്ക സ്ഥിതിയിൽ പുറത്തുവരുന്നതാണ്. അവയുടെ പേരും, സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചു ഒരു സംക്ഷേപവിവരണവും വരുന്ന വിദ്യാവിനോദിനിയിൽ കാണാവുന്നതാണ്.

നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെക്കുറിച്ചു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്നേഹിതന്മാർ ഓരോ പ്രകൃതത്തിൽ പല ശ്ലോകങ്ങളും ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതിൽനിന്നു രണ്ടു ശ്ലോകം താഴെ ചേർക്കുന്നു. അതിൽനിന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആകൃതിയും പ്രകൃതിയും ഒരുവിധം മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്.

കോടക്കാറണിനേർനിറം ഫലിതമായ് പാരം പുളുക്കപ്പുറ-
ഞ്ഞീടും വാക്കുവലിപ്പമുള്ള നയനം പിന്നെ നമ്മാന്തം പരം
നാമെല്ലാം നിറയുന്ന കീർത്തികവിതാസാമർത്ഥ്യമിസ്സൽഗുണം
കൂടീട്ടുള്ളൊരു ചതുരനായൊരീനരനിഴഞ്ഞെത്തുന്നതാങ്ങുംവിധം.

കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ.

ഉന്മേഷത്തൊടുതാൻ മുറുക്കിയരികത്തല്ലൊ മുറുക്കാനമായ്
ച്ചുമ്മാതേ മണിപത്തടിപ്പതുമഹോ മൂളിപ്പതച്ചങ്ങിനെ
ബ്രാഹ്മസ്വം മഠമായതിന്റെ പടിയിൽ പൂർണ്ണാനന്ദം പരം-
ബ്രഹ്മം കണ്ടമരുന്ന വെണ്മണിമഹൻനമ്പൂരിയെക്കണ്ടു ഞാൻ.

കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ.

വെണ്മണി നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേക്കു കവിതയുണ്ടാക്കുകയും ഫലിതം പറകയുമല്ലാതെ മറെറാരു വേലയും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരു ജീവകാലം മുഴുവനും ഇങ്ങിനെ കഴിച്ചിട്ടും അദ്ദേഹം ഒരു ഗ്രന്ഥമെങ്കിലും മുഴുവനാക്കീട്ടില്ല. കവിത്വംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന യശസ്സിനു് അദ്ദേഹത്തിനു മോഹമില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ല ഇങ്ങിനെ വന്നതു്.

സാക്ഷാൽ കവികൾക്കു വിഹിതമായിട്ടുള്ള ഈ മോഹം അദ്ദേഹത്തിന് ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ പേര് നിലനിൎത്തത്തക്കതായി ഏതെങ്കിലും ഒന്നു രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മുഴുവനാക്കണമെന്നുള്ള വിചാരം അദ്ദേഹത്തിനു എല്ലായ്പോഴും ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ സഹജശത്രുവായ അമാന്തംനിമിത്തം അദ്ദേഹത്തിനു അതു സാധിച്ചില്ല. ഈ അമാന്തം എത്രത്തോളം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു അദ്ദേഹത്തെ നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞവൎക്ക അറിഞ്ഞുകൂടും. ൧൫-ാംനു- തൃശ്ശിവപേരൂർ എത്തുവാൻ അനിയന്ത്രമായി ഒരാവശ്യമുണ്ടെന്ന് ൫-ാംനു- അറിഞ്ഞാൽ അന്നു മുതൽക്കു യാത്ര പുറപ്പെട്ടുതുടങ്ങും. ൧൦-ാംനു-യോടു കൂടിയെങ്കിലും ഇല്ലത്തു നിന്നു പുറപ്പെടാൻ സാധിച്ചാൽ അത്ഭുതമായി; വഴിക്കു കൊടുങ്ങല്ലൂർ കയറും. ഒന്നുരണ്ടുദിവസം അവിടെ താമസിച്ചാലും അവശ്യത്തിനു തൃശ്ശിവപേരൂര് എത്താൻ പ്രയാസമില്ലല്ലോ എന്നു സമാധാനിച്ചു അവിടെ താമസംതുടങ്ങും. ഒന്നുരണ്ടു ദിവസംപോയി പത്തിരുപതു ദിവസം ആകും. പിന്നത്തെ മാസം ൧൫-ാംനു- തൃശ്ശിവപേരൂർ എത്തിയാൽ ഭാഗ്യം. അത്ര അമാന്തക്കാരനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. മറ്റു ദോഷങ്ങളെല്ലാം എത്രയോ കുറവായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ ദോഷം തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന അനേകം ഗുണങ്ങൾക്ക് ഒരു പുഴുക്കുത്തായിരുന്നു.

കവിതയുടെ കാൎയ്യത്തിൽ ഈ അമാന്തത്തെ സഹായിപ്പാൻ ഒരു സംഗതി കൂടിയുണ്ടായിരുന്നു. ദ്രുതകവിതയിൽ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേക്ക ഭ്രമമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കവിതയുണ്ടാക്കുന്നതു കഴിയുന്നിടത്തോളം നന്നായിരിക്കണം, എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. ഒരു ശ്ലോകമുണ്ടാക്കുവാൻ ഒരു നാഴികയോ ഒരു ദിവസമോ ഒരു മാസമോ ആയിരിക്കട്ടെ. കവി വിചാരിച്ചാൽ അതിലും നന്നാക്കുവാൻ പാടില്ല എന്നുള്ള വിധത്തിലായിത്തീരണം. ഇങ്ങനെ പൊടിയിട്ടു വിളക്കി മിനുക്കുന്ന ഒരു കവി വളരെ അമാന്തക്കാരനും കൂടിയായാൽ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മുഴുവനാവാത്തതു അത്ര അത്ഭുതമല്ലല്ലോ. താഴെപ്പറയുന്ന കൃതികൾ അദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കിട്ടുള്ളതായി ഞങ്ങൾ അറിയുന്നു.

൧. ശ്രീകൃഷ്ണചരിതം: ഇതു അറുനൂററിചില്വാനം ശ്ലോകത്തിൽ ഒരു കൃത്രിമകഥയാണ്. ഇതിലെ കഥയ്ക്കു വളരെ ചമൽക്കാരമുണ്ടെന്നു പറവാൻ പാടില്ല. എന്നാൽ വളരെ സാരസ്യവും മാധുൎയ്യവുമുള്ള ശ്ലോകങ്ങൾ അനവധിയുണ്ട്. കഥ മുഴുവനായിട്ടില്ലെങ്കിലും തീരാത്ത ബാക്കി കുറച്ചേ ഉള്ളു. കുറെ ഓലയിലും കുറെ കടലാസിലും അങ്ങുമിങ്ങുമായിട്ടാണ് അതു എഴുതി

യിട്ടിരിക്കുന്നത്. ഈ ആചാരാല നേരെ കേൾക്കുന്നതിനു കൂടെ പ്രയാസമുണ്ട്. എല്ലാംകൂടി നോക്കിനോക്കി എഴുതിവരുന്നുണ്ട്.

ഫ. പൂരസഹസ്രം: ഇതു തൃശ്ശിവപേരൂർ പൂരത്തെക്കുറിച്ചു ആയിരം ശ്ലോകമാണ്, ആയിരം നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേതാണ്; എന്നുവച്ചാൽ ആയിരം വേണമെന്നു വിചാരിച്ചു, എഴുനൂറിച്ചില്വാനമേ ആയിട്ടുള്ളൂ. ഇതിൽനിന്നും ൧൮൦ ശ്ലോകം 'മനോരമ' അച്ചുക്കൂടത്തിൽനിന്നു അച്ചടിച്ചിട്ടുണ്ട്.

നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ കൃതികളിൽ ഇതിലെ ഈ ഭാഗം മാത്രമേ ഇതുവരെ വെളിച്ചത്തായിട്ടുള്ളൂ. ഇതിലും വിശേഷമായ ശ്ലോകങ്ങൾ ധാരാളം ഉണ്ട്. പൂരദിവസം താൻ തൃശ്ശിവപേരൂര കണ്ട കാഴ്ചകളുടേയും പലരോടും സംസാരിച്ചതിൻെറയും വിവരമാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം. ഇതിലെ എല്ലാ ഭാഗവും അച്ചടിപ്പിക്കുവാൻ പാടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്.

ബ. നാടകങ്ങൾ: ഇവയെക്കുറിച്ചു അധികമൊന്നും പറവാനില്ല. മൂന്നു നാടകം ഉണ്ടാക്കിത്തുടങ്ങീട്ടുണ്ട്. "*അതിമോഹം*" എന്ന പേരായ ഒന്നിലെ രണ്ടങ്കത്തോളം കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ശേഷം രണ്ടും അത്രതന്നെയും ആയിട്ടില്ല. കഴിഞ്ഞേടത്തോളം ഉള്ളതിലെല്ലാം ഫലിതം ധാരാളമായിട്ടുണ്ട്. ശ്ലോകങ്ങളും വളരെ മിനുസമാണ്.

ഭ. പാഞ്ചാലീസ്വയംവരം: ഇതു ഒരു ഓട്ടൻതുള്ളലാണ്. കഥാവിസ്താരം വളരെ കലശൽതന്നെ. കവിതയ്ക്കു കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാരുടേയും നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേയും രസികതകളെല്ലാമുണ്ട്. ഇതിൻെറ രചനാഭംഗിയും ലാളിത്യവും പ്രാസവും ഫലിതവും ഇന്നപ്രകാരമെന്നു പറവാൻ പ്രയാസം. അനുഭവിച്ചവർക്കു മാത്രം അറിയാം.

മ. കചദേവയാന്യുപാഖ്യാനം: ഇതു ഒരു ശീതങ്കനാണ്. ഇതിലും മേല്പറഞ്ഞതിലുള്ളപോലെയുള്ള ഗുണങ്ങളെല്ലാമുണ്ട്. കഥാവിസ്താരം കുറെ അധികമായിപ്പോയോ എന്നു മാത്രം ഞങ്ങൾ സംശയിക്കുന്നു.

യ. ജൂബിലിത്തുള്ളൽ: കൊച്ചിശ്ശീമയിൽ ജൂബിലി മഹോത്സവം ഘോഷിച്ചതിനെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു ഓട്ടൻതുള്ളലാകുന്നു. ആകപ്പാടെ ഇതും വളരെ നന്നായിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും മുൻപറഞ്ഞ തുള്ളലുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കൂട്ടുവാൻ തക്ക യോഗ്യതയില്ലെന്നാണ് ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നത്.

൭. അജ്ഞാതവാസം: ഇതു് ഒരു ആട്ടക്കഥയാണു്. ഇങ്ങിനെ താൻ ഒരു ഗ്രന്ഥം ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ടെന്നു് നമ്പൂരിപ്പാട്ടുപറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുള്ളതല്ലാതെ ഞങ്ങൾ അതു് കണ്ടിട്ടില്ല. അതിൽനിന്നു് മൂന്നു നാലു ശ്ലോകങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു മാത്രമേയുള്ളു.

൮. ഭാണം: ഈ ഭാണത്തിൻെറ പേരു ഞങ്ങൾ തൽക്കാലം ഓർക്കുന്നില്ല. ഭാണത്തിൻെറ ലക്ഷണങ്ങളും മററും അദ്ദേഹം പൂർണ്ണമായി ധരിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ ഇതിൽ പല ന്യൂനതകളുമുണ്ടു്. എങ്കിലും ഒരുവിടനെ നായകനായി നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ കയ്യിൽകിട്ടിയാൽ പിന്നെ ആമോദംവരുവാൻ പാടുണ്ടോ. ലക്ഷണങ്ങൾക്കു് എന്തു് ന്യൂനതവന്നാലും ആകപ്പാടെ ആസ്വാദ്യതയ്ക്കു് കുറവുവരാൻ സംഗതിയില്ല.

൯. പലവക: ഇതുകൂടാതെ ചില്ലറ കവിതകൾ പലതും ഉണ്ടു്. അമ്പതും അറുപതും നൂറും ശ്ലോകങ്ങളായിട്ടു പല ചെറിയ പ്രബന്ധങ്ങളും കൈകൊട്ടിപ്പാട്ടുകളും മററപ്പാട്ടുകളും ഒരു പറയൻതുള്ളലിലെ ഗണപതിയും മററുപലതും ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ടു്. അതെല്ലാം എവിടെയുണ്ടെന്നു അറിയുന്നില്ല. ഓരോ സന്ദർഭത്തിൽ കവിതന്നെ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുള്ളതല്ലാതെ അവയെക്കുറിച്ചു ഞങ്ങൾക്കു വേറെ അറിവാനുമില്ല.

൧൦. ഒററശ്ലോകങ്ങൾ: നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ യോഗ്യത മുഴുവൻ കാണിച്ചിരിക്കുന്നതു് ഒററശ്ലോകങ്ങളിലാണു്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ അസാമാന്യമായ പ്രസിദ്ധിയ്ക്കു കാരണവും ഇതുകളാണു്. അദ്ദേഹത്തിനു കഥാരചനയ്ക്കു സാമർത്ഥ്യം കുറവായിരുന്നു. കഥയുടെ അവയവങ്ങൾക്കു വേണ്ടപോലെയുള്ള താരതമ്യം കല്പിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം മനസ്സിരുത്തിയിരുന്നില്ല. അതിനാൽ ചിലപ്പോൾ വിരലുകൾ കയ്യിനെക്കാൾ വലുതായിട്ടും കണ്ടേക്കാം. എങ്കിലും എല്ലാകഥയിലേയും ശ്ലോകങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി നോക്കുമ്പോൾ മററു ന്യൂനതകൾ എല്ലാം മറന്നുപോകും. ഒററശ്ലോകങ്ങളിൽ മററാലോചനകൾക്കു അവകാശമില്ലാത്തതിനാൽ ഭംഗിമാത്രമേയുള്ളു. ഈ വക ശ്ലോകങ്ങൾ അദ്ദേഹം ഓരോ പ്രകൃതത്തിൽ അനവധിയുണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. അവയിൽ പലതിനും ശ്രോത്രപരമ്പരയായി വളരെ പ്രചാരവുമുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്.

———(൦)———

വെണ്മണിനമ്പൂരിപ്പാട്ട്.

(വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ അഭിപ്രായം)

വെണ്മണിനമ്പൂരിയുടെ "ശ്രുതിഭ്രഷ്ടചരിതം" ഒട്ടു മുക്കാലും വായിച്ചു. ഇത്ര ഫലിതമുള്ള ഒരു ഭാഷാകവിത കണ്ടിട്ടില്ല. കുഞ്ചൻനമ്പിയാരുടെ തുള്ളക്കഥകൾ ചിലതു തുള്ളക്കാരും മറ്റും ചൊല്ലിക്കേട്ടിട്ടുള്ളതിനും ഇതിനുമായി മാധുര്യത്തിന്റെ താരതമ്യവിവേചനം അത്ര എളുപ്പമല്ല. അതിലളിതങ്ങളായ പദ്യങ്ങളിലാണ് നമ്പൂരിപ്പാട്ടു ഈ അനിതരസാധാരണമായ മാധുര്യം വരുത്തിയിരിക്കുന്നതെന്നുള്ളതു് ഒരു വിശേഷം തന്നെ—ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മനോധർമ്മത്തിന്റെ അപ്രതിഹതമായ പ്രവാഹത്തിനു ഒരു പ്രകാരത്തിലും ഒരിടത്തും തട്ടുവരുന്നില്ല. മറ്റൊരു കവി ശങ്കിക്കുന്ന ദിക്കിൽ ഇദ്ദേഹം എന്തെങ്കിലും "തട്ടിമൂളിക്കും." സരസ്വതീപ്രസാദവിശേഷത്താൽ അതു ബഹുരസമായിരിക്കുകയും ചെയ്യും. ഗ്രാമ്യമോ അഗ്രാമ്യമോ എന്നും മറ്റും ഉള്ള വിചാരംകൂടാതെ "തോന്നിയതു പറയുന്ന" മാതിരിയാണ് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പോക്ക്. പ്രായേണ മനസ്സിനെ ഇളക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള കവികളെല്ലാവരും അങ്ങിനെതന്നെയായിരുന്നു. ഭാഷാകവിതയിൽ ഈ ഒരു രീതിക്കു വളരെ സാഫല്യമുണ്ട്. എന്നാൽ ചില ഭാഷ കുറെ കുന്നമാക്കീട്ടുണ്ട്. "ശ്രുതിഭ്രഷ്ടചരിതം" ൧൨൫-ാം ശ്ലോകത്തിൽ "കെതിതകേടോ?" എന്നു പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു "ഗതികേടോ?" എന്നുതന്നെ ആയിരിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു. അനേകഭാഷാഭേദങ്ങൾ ഈ കൃതിയിൽ നിന്നു ഇപ്പോൾ എനിക്കു മനസ്സിലാകാൻ ഇടയാകുന്നു. വാക്കിലുള്ള ഭംഗിയിൽ ഒട്ടും കുറവല്ലാ അർത്ഥത്തിലെ ചമൽക്കാരം. "കഥപറകിലുറങ്ങും നീയഹോ പിന്നെ മൂളുന്നതിന്നിവിടെ" ഇതിന്റെ ശേഷമത്തെ മറ്റൊരു കവിയും നമ്പൂരിപ്പാട്ടുന്നാക്കീട്ടുള്ളതുപോലെ ഫലിതമായും ചമല്ക്കാരമായും പൂരിപ്പിക്കാൻ ശക്തനാകയില്ല. അതിനടുത്ത ശ്ലോകത്തിൽ സ്ത്രീയുടെ വാക്കിൽ "എള്ളുഷതൊൻ" എന്നുള്ളതു ഭാഷയെ മാത്രം നോക്കിയിരിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ ദോഷമല്ലാ. "സീതതൊൻ" എന്നപോലെയേ അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചിട്ടുള്ളു. "മന്നന്റെ മുന്നിലൊരു മണ്ണാനമണ്ണയാണേ" ഇങ്ങിനെയുള്ള പ്രയോഗങ്ങളെ വിലമതിക്കാൻ പാടില്ലാ. ഇതുപോലെ സൌന്ദര്യകരങ്ങളോ ഒഴുകുന്ന ഭാഗങ്ങൾ പല ഘട്ടങ്ങളിലുമുണ്ട്. അതെല്ലാം എടുത്തു് കാണിച്ചും അഭിപ്രായഭേദത്താലോ രുചിഭേദത്താലോ ഭംഗിയില്ലെന്നു തോന്നുന്ന ചില രീതികളെ നിർദ്ദേശിച്ചും ഒരു വിവരണമെഴുതാൻ രസമുണ്ട്. പക്ഷെ അതിനു വേണ്ടുന്ന

സമയം കിട്ടുന്നില്ല. എട്ടോപത്തോ കൃതികൾ അഭിപ്രായത്തിനായി ഓരോരുത്തരും അയച്ചിട്ടുള്ളതു് ഓരോന്നായി നോക്കിവരുന്നു. അത്രയും തീൎന്നിട്ടു എന്റെ ഇഷ്ടാനുസാരേണ എന്തെങ്കിലും ഒന്നെഴുതാമെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു് "തിരുനീങ്ങിക്കടലാടാം" എന്നു കരുതിയിരിക്കുന്നതുപോലെ തന്നെ ആയിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു. ഇതു് ശ്രീകൃഷ്ണചരിതം വായിച്ചപ്പോൾ ഉണ്ടായ രസത്തെ ഇങ്ങിനെ ചുരുക്കത്തിലെങ്കിലും നിങ്ങളെ അറിയിക്കേണ്ടതു് യുക്തമാണെന്നു തോന്നി അല്പമായ ശരീരസുഖക്കേടിന്റെ മദ്ധ്യത്തിലും ഇത്രയും എഴുതിയതാണു്.

—— (൦) ——

൰൨ സാഹിത്യവിവേചനം

ഏതു ഭാഷയുടേയും അഭിവൃദ്ധിക്കും ശുദ്ധിക്കും മുഖ്യമായി ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതു് ആ ഭാഷയിലെ സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഗുണദോഷങ്ങളെ ചിന്തിക്കുന്നതിനു് സഹായിക്കുന്നതായ സൂത്രങ്ങൾ അടങ്ങിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളാകുന്നു. ഇതുപോലെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇല്ലാഞ്ഞാൽ പുതുതായി ഉണ്ടായിവരുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളെപ്പറ്റി ഗുണമാകട്ടെ, ദോഷമാകട്ടെ, അഭിപ്രായം ഖണ്ഡിച്ചുപറവാൻ സാധാരണ ജനങ്ങൾക്കു സാധിക്കുന്നതല്ലല്ലോ. ഒരു സമയം സഹൃദയന്മാരായ വിദ്വാന്മാൎക്കു് അതു സാധിക്കുന്നതാണെങ്കിൽ തന്നെ പ്രമാണപുരസ്സരം പറഞ്ഞു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയുന്നതല്ലല്ലോ. അതിനാൽ സഹൃദയഹൃദയാഹ്ലാദകരമായിരിക്കുന്ന ചമല്ക്കാരങ്ങളെക്കൊണ്ടു ശോഭിക്കുന്ന ഉത്തമകാവ്യങ്ങൾക്കും 'ചക്കവെട്ടി ചക്കവെട്ടി' എന്നും മറ്റും കുറെ വലിച്ചെഴുതിക്കൂട്ടിയ പൊട്ടക്കാവ്യങ്ങൾക്കും ഒരുപോലെ പ്രചാരം വന്നേക്കാമെന്നുമാത്രമല്ല ചിലപ്പോൾ കള്ളപ്പണം വെള്ളിപ്പണത്തെക്കാൾ വിലപോയി എന്നും വന്നേക്കാം. ഈ വിധം ഉത്തമകവനകൎത്താക്കന്മാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതായ സഹൃദയവിവേചനം ശൂന്യമായി വരുമ്പോൾ സൽകവനം ക്ഷയിക്കയും ദുഷ്കവനം വൎദ്ധിക്കയും എന്നുവേണ്ട ഭാഷാഭിവൃദ്ധിയും ശുദ്ധിയും നശിച്ചുപോകയും ചെയ്യുന്നതാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഭാഷാപോഷണതല്പരന്മാരായവർ ഒന്നാമതു ദൃഷ്ടിവെയ്ക്കേണ്ടതു സാഹിത്യവിവേചനവിഷയത്തിലാകുന്നു.

നമ്മുടെ ഭാഷയിലാകട്ടെ ഈ വിഷയത്തിൽ ഒരു ഒററ ഗ്രന്ഥംപോലും ഇപ്പോൾ ഇല്ലെന്നു വളരെ വ്യസനത്തോടെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കാവ്യലക്ഷണങ്ങളും ദോഷങ്ങളും സവിസ്തു

ൎം വൎണ്ണിക്കുന്ന സാഹിത്യദൎപ്പണം, മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അനവധി സംസ്കൃതത്തിലും മാത്ത്യൂ ആർണോൾഡ് മുതലായ പണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠന്മാർ ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വളരെ ഇംഗ്ലീഷിലും ഉണ്ടാകകൊണ്ടു് ആ ഭാഷകളിൽ സാമാന്യം അറിവുള്ള ഒരുത്തന് അവയിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളെ വായിച്ചു രസിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തിയുണ്ടു്. മലയാളഭാഷയിൽ ഈ വക യാതൊരു ഗ്രന്ഥവും ഇല്ലായ്കയാൽ ഇന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്ന് ഇന്ന ഗുണങ്ങളൊ ദോഷങ്ങളൊ ഉണ്ടെന്നൊ ഉത്തമകാവ്യങ്ങൾക്കു വേണ്ട ലക്ഷണങ്ങൾ ഇന്നിന്നവയാണെന്നൊ കാവ്യദോഷങ്ങൾ ഇന്നിന്നവയെന്നൊ ക്ലിപ്തമായി അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർ ചുരുക്കം. "കാവ്യം" എന്ന വാക്കിന്റെ അൎത്ഥംപോലും ശരിയായി മനസ്സിലാക്കീട്ടുള്ളവർ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ അധികം ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

"കാവ്യം" എന്നുവച്ചാലെന്താണ് എന്നു ആരോടെങ്കിലും ചോദിച്ചുനോക്കിയാൽ മിക്ക ആളുകളും 'ശ്രീരാമോദന്തം' 'കൃഷ്ണവിലാസം' ഇതൊക്കെയാണ് എന്നാണ് പറയുക. മററു ചിലർ 'കാവ്യം' എന്നുവെച്ചാൽ ഗീൎവ്വാണഭാഷയിൽ പുരാണകഥകളെ ശ്ലോകരൂപേണ വൎണ്ണിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളാകുന്നു എന്നുപറഞ്ഞേക്കാം. എന്നാൽ ശരിയായ അഭിപ്രായക്കാർ പത്തിലൊന്നുപോലും ഇല്ലെന്നു നിശ്ചയംതന്നെ. നമ്മുടെ കൂട്ടരിൽ മിക്കവരും 'അദ്ധ്യാത്മരാമായണം കിളിപ്പാട്ട്'' ഒരു കാവ്യമാണെന്നു പറയുമോ? നിശ്ചയമായും ഇല്ല. 'ഇന്ദുലേഖ' ഒരുകാവ്യമാണെന്നു പറയുമോ? നിശ്ചയമായും ഇല്ല. 'വാക്യം രസാത്മകം കാവ്യം' എന്നു ധരിച്ചിട്ടുള്ളവർ വളരെ വളരെ ചുരുക്കം. പദ്യമാകട്ടെ ഗദ്യമാകട്ടെ സംസ്കൃതഭാഷയിലാകട്ടെ, വേറെ ഒന്നിലാകട്ടെ, കഥ പ്രാചീനമാകട്ടെ നവീനമാകട്ടെ, എഴുതിയതു കടലാസിലാകട്ടെ, ഓലയിലാകട്ടെ, ശൃംഗാരാദിരസങ്ങൾ അടങ്ങിയ ഏതു് സാഹിത്യപ്രബന്ധവും കാവ്യമാകുന്നു. നാടകമാകട്ടെ, ആഖ്യായികയാകട്ടെ, കിളിപ്പാട്ടാകട്ടെ, മണിപ്രവാളമാകട്ടെ, പാനയാകട്ടെ, തുള്ളലാകട്ടെ, എന്നുവേണ്ട എല്ലാവക പ്രബന്ധങ്ങളും (ശൃംഗാരം മുതലായ രസങ്ങൾ അടങ്ങിയവയായിരുന്നാൽ) കാവ്യങ്ങളാകുന്നു. കേവലം രസശൂന്യങ്ങളായ കൊഴുവിറക്കം പണയാധാരം, ഹൈക്കോടതിവിധി "എഴുത്തുകിട്ടി വസ്തുത വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കി"എന്നുതുടങ്ങിയ സന്ദേശപത്രങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം പ്രബന്ധങ്ങളാണെങ്കിലും കാവ്യങ്ങളാകുന്നതല്ലാ എന്നുപറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

മേൽകാണിച്ചപ്രകാരം നമ്മുടെ ഇടയിൽ സാഹിത്യവിവേചനവിഷയമായ അറിവും അറിവു സമ്പാദിക്കുന്നതിനുള്ള മാൎഗ്ഗങ്ങളും ഇല്ലായ്കകൊണ്ടു് മലയാളഭാഷ വലിയ വലിയ കഷ്ടദശ

യിലായിരിക്കുന്നു. ഉത്തമവാക്യങ്ങളെ വായിച്ചുരസിപ്പാനുള്ള ശക്തിമുഴുവനും മനുഷ്യന് പ്രകൃതിസിദ്ധമായിട്ടുള്ളതല്ലാ. പഞ്ചസാരയുടെ മാധുര്യ്യവും, പനിനീർ പുഷ്പത്തിന്റെ സൌരഭ്യവും, അനുഭവിച്ചു രസിപ്പാൻ അക്ഷരജ്ഞാനംപോലും ഇല്ലാത്തവനും കഴിയുന്നതാണെങ്കിലും 'ഇന്ദുലേഖ' വായിച്ചു അതിലുള്ള രസങ്ങളെ പൂർണ്ണമായി അനുഭവിക്കേണ്ടതിന് ചുരുങ്ങിയ പഠിപ്പുകാരെക്കൊണ്ടു മതിയാകുന്നതല്ലെന്ന് വിദ്വാന്മാർക്കറിയാം. അതുകൊണ്ട് സാഹിത്യ വിവേചനഗ്രന്ഥങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ ഇല്ലാതെയിരിക്കെ വിവേചനശക്തി മലയാളികൾക്കു കുറെ കുറവായിക്കാണുന്നതുകൊണ്ടു ആശ്ചര്യപ്പെടുവാനില്ലാ. അച്ചടിച്ചു വരുന്ന പുസ്തകങ്ങൾക്കെല്ലാം (നല്ലതാകട്ടെ ചീത്തയാകട്ടെ) ഒരുപോലെ പ്രചാരം ഉണ്ടായി കാണുന്നു. എന്നുതന്നെയല്ല കഷ്ടിച്ചു പുസ്തകത്തിന്റെ പേർ വായിപ്പാൻകഴിയുന്ന ചില വിദ്വാന്മാർ ചാടിപുറപ്പെട്ടു പുസ്തകം വളരെ സരളവും, ലളിതവും, മധുരവും, ശൈലിയും അത്യുത്തമം എന്നും മറ്റും പറവാൻ മടിക്കുന്നതുമില്ലാ. "ഇന്ദുലേഖ"യും സ്ത്രീയാണ്, 'മീനാക്ഷി'യും സ്ത്രീയാണ്. പിന്നെ എന്താണു തമ്മിൽ വ്യത്യാസം എന്നാണ് അവരുടെ പറയുക. മലയാളികളായ വായനക്കാർക്കു ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഗുണദോഷം ചിന്തിപ്പാനുള്ള ശക്തി ജലദോഷം പിടിച്ച മൂക്കുപോലെയായിട്ടാണു കാണുന്നതു. ഇതുകൊണ്ടാണ് മലയാളഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കും ശുദ്ധിക്കും കഠിനമായ തകരാറു വന്നിരിക്കുന്നതെന്നോ വരുവാൻ പോകുന്നതെന്നോ ഞാൻ ഭയപ്പെടുന്നതു. വല്ല മുക്കിലോ മൂലയിലോ സഹൃദയന്മാരായവരാരെങ്കിലും ഉണ്ടെങ്കിൽ അവർ വല്ല പുസ്തകത്തെപ്പറ്റിയും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതിൽ മുമ്പറഞ്ഞ വിദ്വാന്മാരോട് യോജിച്ചില്ലെങ്കിൽ അവരും അപകടം ആയി. സാഹിത്യവിവേചനഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടുള്ള ഈവക ദോഷങ്ങളെ ഒഴിക്കുന്നതു മലയാളഭാഷാപരിഷ്കാരതല്പരന്മാരുടെ ഒന്നാമത്തെ ചുമതലയാണെന്നും ഞാൻ ഇവിടെ പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

ദുഷ്കവിതയുടെ പ്രചാരംകൊണ്ടുള്ള ദോഷങ്ങൾ എത്രത്തോളം ഘനപ്പെട്ടവയാണെന്നും, അവയെ കഴിക്കുന്നതിനു വേണ്ട ഏർപ്പാടുചെയ്യുന്നതു എത്ര ആവശ്യമാണെന്നും പ്രാചീനന്മാർ അറിഞ്ഞിരുന്നു എന്ന് പല സംഗതികളാലും ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുന്നു. മുന്നൂററിൽ ചില്വാനം കൊല്ലം മുമ്പു ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ആർക്കെങ്കിലും വല്ല പുസ്തകവുമെഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ലായിരുന്നു. ഗവർമ്മെൻറു നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന ഒരു പണ്ഡിതസംഘം പരിശോധിച്ചു അനുമതി കൊടുത്തല്ലാതെ യാ

തൊരുപുസ്തകവും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കൂടായിരുന്നു. ഗ്രീക്കരാജ്യത്തിൽ പണ്ടാരെങ്കിലും വല്ല പുസ്തകവുമുണ്ടാക്കിയാൽ നാട്ടുകാരെല്ലാപേരും ഒത്തുകൂടുന്നതായ മഹോത്സവസ്ഥലങ്ങളിൽ കൊണ്ടുപോയി യോഗ്യന്മാരായ വിദ്വാന്മാരുടെ സദസ്സിൽവച്ചു് വായിച്ചു കേൾപ്പിക്ക പതിവായിരുന്നു. ആ വിദ്വാന്മാരുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരമായിരുന്നു പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രചാരവും. നമ്മുടെ ഇൻഡ്യാരാജ്യത്തുതന്നെ പണ്ടത്തെക്കാലത്തു രാജപ്രഭൃതികളുടെ സദസ്സിലുണ്ടായ അഭിപ്രായത്തെ അനുസരിച്ചു ഏതു പുസ്തകത്തിനും പ്രചാരം ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു, എന്നു് പല ലക്ഷ്യങ്ങളിൽനിന്നും തെളിവാകുന്നുണ്ടു്. ഈക്കാലത്തു നമ്മുടെ ഇടയിലുള്ളതുപോലെ നല്ല ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കും ചീത്തഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കും ഒരുപോലെ പ്രചാരം ഉണ്ടാവുകയും സാഹിത്യവിവേചനം കേവലം ശൂന്യമാകയും ചെയ്യുന്നതു് ലോകത്തിൽ യാതൊരു ദിക്കിലും യാതൊരുകാലത്തും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായി ചരിത്രത്താൽ കാണ്മാൻ പ്രയാസം. സാഹിത്യരാജ്യത്തിലുള്ള ഈ വിധമായ അരാജകത്വത്തെ കഴിയുന്നതും വേഗത്തിൽ ദൂരീകരിച്ചു് ഈ വിധം ബാധകളും അഴിമതികളും മേലാൽ ഉണ്ടാകാതെയിരിപ്പാൻ വേണ്ടി ആവശ്യമുള്ളതായ നിയമങ്ങളെ നിർമ്മിക്കുന്നതു് അത്യാവശ്യമാകുന്നു.

വിഷമുള്ള ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങളുടെ പ്രചാരത്താൽ പ്രജകൾക്കു് ഏതുപ്രകാരം പ്രാണനാശം വരുന്നുവോ അതുപോലെതന്നെ ദുഷ്കവിതയുടെ പ്രചാരം സാഹിത്യമർമ്മങ്ങളെ ആസ്വദിക്കുന്നതിന്നു് അവർക്കുള്ള ശക്തിയെ കെടുക്കുന്നു.

സാഹിത്യവിവേചനാഭാവം മലയാളഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കും ശുദ്ധിക്കും ഇതുവരെ എത്രത്തോളം ബാധകമായി ഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും ഈ ദോഷത്തെ നിവാരണം ചെയ്യുന്നതിന്നു വിവേചനവിഷയമായ അറിവു് പൊതുവിൽ ജനങ്ങൾക്കുണ്ടാക്കിത്തീർപ്പാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു് എത്ര ആവശ്യമാണെന്നും ഇതിന്നുമുമ്പു കാണിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ. ആകയാൽ മലയാളഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ പല പിരിവുകളെയും അവയുടെ ഉത്ഭവം, സ്വഭാവം മുതലായവയെയും വിവരിക്കുന്നതു് ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ആവശ്യമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു.

ലോകത്തിലുള്ള മിക്ക ഭാഷകളിലും ഉള്ളതുപോലെ മലയാളത്തിലും സാഹിത്യത്തിന്നു 'പദ്യം' 'ഗദ്യം' എന്നിങ്ങനെ രണ്ടുപിരിവുകൾ ഉണ്ടു്. നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ഇതുവരെ ഉണ്ടാക്കിയതോ ഇനി ഉണ്ടാക്കുന്നതോ ആയ സകല കാവ്യങ്ങളും പദ്യമോ ഗദ്യമോ ആയിരിക്കുന്നതാണു്. പദ്യം എന്ന വാക്കുകൊണ്ടു പദ

അവളെക്കൊണ്ടു രചിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു മാത്രമേ സിദ്ധിക്കുന്നുള്ളു. എന്നു വരികിലും അതിന്റെ സാങ്കേതികാർത്ഥം ഇതിൽനിന്ന് കുറെ ഭേദപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. മാത്രകളെ ഏതാനും ക്രമങ്ങളെ അനുസരിച്ചു വിന്യസിക്കുന്നതിനാൽ താളം ഏതുവിധം ഉണ്ടാകുന്നുവോ അതുപ്രകാരം ഗുരുലഘുക്കളായ അക്ഷരങ്ങളെ ചില ക്രമപ്രകാരം വിന്യസിച്ചു കർണ്ണാനന്ദപ്രദമാകുംവണ്ണം ഉണ്ടാക്കുന്നതാകുന്നു 'പദ്യം'. വിന്യാസഭേദംകൊണ്ടു് പഞ്ചാരി, ത്രിപുട മുതലായ അനേകവിധം താളങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതുപോലെ തന്നെ, കാകളി, കളകാഞ്ചി മുതലായ പലമാതിരി വൃത്തങ്ങൾ പദ്യത്തിലുണ്ടു്. ഗദ്യത്തിനാകട്ടെ, പദങ്ങൾ കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നതിൽ ഈവക യാതൊരു ക്ലിപ്തവും ഇല്ല. അതിൽ അർത്ഥം വിശദമായി പുറപ്പെടണമെന്നല്ലാതെ പദ്യത്തിലുള്ളതുപോലെ മാത്രാസങ്കലനം വേണമെന്നുള്ള നിർബന്ധമില്ല. ഇതിൽനിന്ന് പദ്യരചന ഗദ്യരചനയെക്കാൾ പ്രയാസമേറുന്നതാണെന്നു അറിയാമല്ലൊ. അതുകൊണ്ടു് മലയാളത്തിൽ പ്രഥമമായി ഉണ്ടായതു് ഗദ്യമാണെന്നും അതിൽ പിന്നെ ഏറിയോരുകാലം കഴിഞ്ഞതിൽശേഷം മാത്രമേ പദ്യം ഉണ്ടായിരിപ്പാൻ പാടുള്ളു എന്നും ചിലർ അനുമാനിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ യഥാർത്ഥം ഇങ്ങിനെയല്ല.

സാധാരണയായി ജനസമുദായത്തിന്റെയും, ഭാഷയുടെയും ആരംഭത്തിൽ പദ്യംതന്നെ പ്രധാനം എന്നു പല വിദ്വാന്മാരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ ഈ പദ്യം ഏതുപ്രകാരത്തിലുത്ഭവിച്ചു വളർന്നുവന്നു എന്നും നോക്കുക. പുരാതനകാലങ്ങളിൽ മനുഷ്യവർഗ്ഗം മുഴുവനും പരിഷ്കാരലേശംപോലും ഇല്ലാതെ വേട്ടയാടിയൊ കാലിമേച്ചു നാട്ടുതെണ്ടിയൊ നടക്കുന്ന പരിഷകളായിരുന്നു എന്നും ഈ പരിഷകൾ പരസ്പരവൈരത്തോടുകൂടി ഇരുന്നു എന്നും ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിന്നു അറിയാമല്ലൊ. ഇങ്ങിനെ ഒരു പരിഷയിൽ അല്പം സരസ്വതീപ്രസാദം ഉള്ള വല്ലവനും തിന്നു പുളച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിന്മദ്ധ്യേ തന്റെ പരിഷക്കാർ എതിർപരിഷക്കാരുടെ കാലികളെ എത്ര സാമർത്ഥ്യത്തോടുകൂടെ കവർന്നുകൊണ്ടുവന്നുകളഞ്ഞു എന്നോ, തന്റെ പരിഷയുടെ നേതാവു് അതിശക്തന്മാരായ എത്ര എതിരാളികളെ തന്റെ ഗദകൊണ്ടടിച്ചുകൊന്നു എന്നോ മറ്റോ പാട്ടുകയും കർണ്ണാനന്ദപ്രദവും ഗ്രഹണധാരണാദികൾക്ക് ഏറ്റവും എളുപ്പവും ജാത്യാഭിമാനോദ്ദീപകവും ആയ ഈ പാട്ടു മറ്റുള്ളവർ കേട്ടു കൊണ്ടാടി പഠിച്ചു ചൊല്ലി നടക്കുകയും കാലാന്തരംകൊണ്ടു ഇതിനും പരിഷ്കൃതമായി വേറെവിധത്തിലുണ്ടാകുന്ന പാട്ടുകൾക്കും പരക്കെ പ്രചാരമുണ്ടായി വരികയും ചെയ്തിരിക്കണം.

ലോകത്തിലുള്ള മിക്ക ജനസമുദായങ്ങളുടെ ഇടയിലും പദ്യം ഇ
ങ്ങിനെ ജനിച്ചു വളൎന്നതാണെന്ന് ഓരോ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണു
ന്നതിനെ യുക്തിയും അനുഭവവും സ്ഥിരപ്പെടുത്തുന്നു. ഗ്രീക്ക്, ലാ
റ്റിൻ, സംസ്കൃതം, ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ മഹാഭാഷകളിലെല്ലാം
ആദ്യം ഉണ്ടായതു പദ്യമാണെന്നു മാത്രമല്ലാ അവയിലുള്ള പ്ര
ധാന കവനങ്ങളും പദ്യരീതിയിലുള്ളവയാകുന്നു. ഇതുപോലെത
ന്നെ മലയാളത്തിലും ആദ്യം ഉണ്ടായ കവനങ്ങൾ പദ്യരീതിയി
ലാകുന്നു. പരദേശത്തുനിന്നു കേരളത്തിൽ വന്നു കുടിയേറിയ
നമ്മുടെ പൂൎവ്വന്മാർ ഉൽദ്രവതാദിബാധകളെ നിവാരണം ചെ
യ്യാൻവേണ്ടി ഭദ്രകാളി, ശാസ്താവു മുതലായ ദൈവങ്ങളെ ഭജി
ക്കേണ്ടിവന്നതിൽ ഉപയോഗിപ്പാൻ വേണ്ടി പലവിധ കീൎത്തന
ങ്ങൾ, തോറ്റങ്ങൾ, ഇവയും തച്ചോളിഒതേനൻ മുതലായ പ
രാക്രമശാലികളുടെ ചരിതങ്ങളെ ഘോഷിക്കുന്ന പാട്ടുകളും, കൃ
ഷിപ്പാട്ടുകൾ, കോലടിപ്പാട്ടുകൾ ഈവക വിനോദകരങ്ങളായ ഗാ
നങ്ങളും ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു നിൎവ്വിവാദമാണ്. ഇ
ങ്ങിനെ കീൎത്തനം, പാന, തുള്ളപ്പാട്ടു, കിളിപ്പാട്ടു, മണിപ്രവാളം
മുതലായ പലവക ശാഖകളായി നാനാവിഷയങ്ങളേയും പറ്റി
പദ്യകാവ്യങ്ങൾ എണ്ണത്തിലും വണ്ണത്തിലും വൎദ്ധിച്ചുവന്നു. ഗദ്യ
മാകട്ടെ മലയാളത്തിൽ നന്നാ കുറച്ചുമാത്രമേയുള്ളു. എന്നുമാത്ര
മല്ല, ഉള്ളതു നൂറ്റിൽ തൊണ്ണൂറ്റിഒൻപതും നൂതനകൃതികളും
ആണ്. ആദ്യകാലം മുതൽക്കുതന്നെ മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ
കത്തിപോട്ടുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ഒരുവിധം ഗദ്യം നടപ്പു
ണ്ടായിരുന്നു എന്നു തീൎച്ചയാണെങ്കിലും ചിറക്കൽ, തലശ്ശേരി,
കോഴിക്കോട്, കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ ഇവിടങ്ങളിലെ ഗ്രന്ഥ
വരികൾ എഴുതുവാൻ തുടങ്ങിയതുവരെ ഗദ്യപ്രബന്ധങ്ങൾ യാ
തൊന്നും ഉണ്ടായതായി കാണുന്നില്ല. ഇതിൽപിന്നെ തച്ചുശാ
സ്ത്രം, വ്യവഹാരം, വൈദ്യം, കാണം, ജന്മമൎയ്യാദ ഇങ്ങിനെ പ
ലവക വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റിയും ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങി.
എന്നാൽ ഇവയൊന്നും കാവ്യം എന്നു പറയത്തക്കവയല്ല
ല്ലോ. ഗദ്യരീതിയിൽ ഉത്തമകവനം മലയാളത്തിലുണ്ടായതു് ശ
ക്തൻസാമൂതിരിപ്പാട്ടു തമ്പുരാന്റെ കാലത്തുമാത്രമാണ്. അക്കാ
ലത്തുണ്ടായ മഴമംഗലം നമ്പൂരിയുടെ 'ഭാഷാനൈഷധം' പുനം
നമ്പൂരിയുടെ 'പാഞ്ചാലീസ്വയംബരം' ഈ രണ്ടു ചമ്പുക്ക
ളിലുള്ള ഗദ്യത്തിൽ സംസ്കൃതപദങ്ങൾ കുറെ അധികമാണെന്നു
ണ്ടെങ്കിലും ഇതു രണ്ടും ചമല്ക്കാരസാഗരങ്ങളാണെന്നു സഹൃദയ
ന്മാരെല്ലാവരും ഐകകണ്ഠ്യേന സമ്മതിക്കുന്നതാകുന്നു. ഉ
ത്തമ ഗദ്യരീതിയിൽ കാവ്യങ്ങൾ 'കുന്ദലതാ' വരുന്നതിന്നുമുമ്പു

ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു തന്നെ പറയേണം. അതിന്നിപ്പുറമാകട്ടെ ഗദ്യകാവ്യങ്ങൾ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ അസാധാരണമായ പുഷ്ടിയെ പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ ഇവയെല്ലാം ഇംഗ്ലീഷ് ഗദ്യസാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രധാന അംശമായ 'നോവൽ' എന്ന കാവ്യരീതിയെ അനുകരിച്ചുള്ളതാകയാൽ മലയാളഭാഷാഗദ്യത്തിനെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യത്തിന്നു മുഖ്യമായി കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

മലയാളത്തിലുള്ള പദ്യങ്ങൾ കാകളി, അന്നനട, മുതലായ ചില വൃത്തങ്ങളിൽ എഴുതിയ കിളിപ്പാട്ടു്, തുള്ളപ്പാട്ടു്, ഈ വകകളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം തമിഴ്മട്ടിനെ അനുസരിച്ചും സ്രഗ്ദ്ധരാ, ഗീതി ഈ വക വൃത്തങ്ങളിലുള്ള ശ്ലോകങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം സംസ്കൃതരീതിയെ അനുസരിച്ചും ആകുന്നു. ഭാഷയുടെ ഉത്ഭവത്തെപ്പററി ആലോചിക്കുമ്പോൾ വൃത്തങ്ങൾ തമിഴിൽനിന്നു കടം വാങ്ങുവാനാകുന്നു അധികം അവകാശമുള്ളതെന്നു വരികിലും തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛനല്ലാതെ ആരും തന്നെ തമിഴ് സമ്പ്രദായങ്ങളിലുള്ള വൃത്തങ്ങളെ മലയാളത്തിൽ ഏർപ്പെടുത്തിയതായി കാണുന്നില്ല. ഇതുകൊണ്ടാകുന്നു മലയാളത്തിൽ പദ്യരചന മിക്കതും സംസ്കൃതസമ്പ്രദായത്തെ അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ സംസ്കൃതവും മലയാളവും തമ്മിൽ ഈ സംഗതിയിൽ ചില സാരമായ വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉള്ളതു് മറന്നുകളയത്തക്കതല്ല. ഒന്നാമതു് സംസ്കൃതത്തിൽ ശബ്ദാലങ്കാരം ഉത്തമകവനങ്ങൾക്കു് അപരിത്യാജ്യമായ ഒരു ലക്ഷണമാണെന്നു വച്ചിട്ടില്ല. എന്നാൽ മലയാളത്തിൽ പ്രാസം (ചുരുങ്ങിയപക്ഷം ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസമെങ്കിലും) കൂടാതുള്ള ശ്ലോകമാണോ എന്നുതന്നെ ചിലർ സംശയിച്ചേക്കാം. ഈ വക നിഷ്കർഷകൾ ഒരു അർത്ഥത്തെ കുറിക്കുന്ന അനാവധി പര്യായങ്ങൾ അടങ്ങിയ സംസ്കൃതത്തിലുംകൂടി കവിയുടെ ഭാവനാശക്തിയുടെ അപ്രതിബന്ധമായ പാച്ചലിന്നും തന്മൂലം അർത്ഥകല്പനയ്ക്കും വളരെ ബാധകമായി വരുന്നു എന്നിരിക്കെ മലയാളത്തിലുള്ള പദദൌർല്ലഭ്യത്തിന്റെ അവസ്ഥയ്ക്കു ഇതുകൊണ്ടുള്ള തരക്കേടു എത്ര അധികമുണ്ടാകുന്നതാണെന്നു ഏവനും ആലോചിച്ചാലറിയാം. അറിയാത്തവരുണ്ടെങ്കിൽ അവർ ഉണ്ണായിവാരരുടെ 'നളചരിതം' ആട്ടക്കഥ ഒന്നു വായിച്ചു നോക്കട്ടെ. ഇങ്ങിനെയെല്ലാമിരിക്കെ ഈ നിഷ്കർഷ ഉണ്ടാവാൻ സംഗതിയെന്തായിരിക്കണമെന്നു ആലോചിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ഇതു് ഗീർവ്വാണഭാഷയിൽ അധികമായ താല്പര്യത്തോടും പച്ചമലയാളത്തിൽ കേവലം നിന്ദയോടുംകൂടിയ ചില പ്രാചീനവിദ്വാന്മാർ വെച്ചു

വസ്തുവാണെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. മലയാളത്തിൽ കവിതാപക്ഷം ശബ്ദഭംഗിയല്ലാതെ എന്താണുള്ളത്? അർത്ഥഗാംഭീര്യം ഉണ്ടോ? ഉണ്ടാവാൻ പാടുണ്ടോ? എന്ന അഭിപ്രായം മുറുകെ പിടിച്ചും ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികളുടെ

'ഭാഷാകവിനിവഹോയം
ദോഷാകരവദുദേതിഭുവനതലേ
പ്രായേണവൃത്തഹീനഃ
സൂര്യാലോകനിരസ്തഗോപ്രസരഃ'

എന്ന ശ്ലോകത്തെ ഉരുവിട്ടുംകൊണ്ടു ഇരിക്കുന്ന സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാർ ഇന്നും നമ്മുടെ കൂട്ടത്തിൽ അനേകംപേർ ഉണ്ട്. മലയാളപദ്യരചനയിൽ അഭിവൃദ്ധി വരണമെങ്കിൽ മേല്പറഞ്ഞ നിഷ്കർഷയെ ഒന്നാമതു തള്ളിക്കളയണം. എന്നാൽ പ്രാസം ദീക്ഷിക്കാതെ തൽക്കാലം മലയാളത്തിൽ ശ്ലോകം ഉണ്ടാക്കുവാൻ തുടങ്ങിയാൽ അതു പൊതുജനങ്ങൾക്ക് അത്ര രുചിക്കയില്ല എന്നതു വസ്തുതതന്നെ. എങ്കിലും അർത്ഥത്തിനു ബാധകമാകുംവണ്ണമുള്ള പ്രാസാപേക്ഷ ഒരു ദൂഷ്യമാണെന്നും അതു കാലക്രമേണ വിട്ടുകളയേണ്ടതാണെന്നും കവികളുടെ മനസ്സിൽ ഒരു ഓർമ്മയുണ്ടായിരിക്കട്ടെ. 'പച്ച' മലയാളത്തിൽ ഉള്ള പരിഹാസം ഹേതുവായി പ്രാചീനവിദ്വാന്മാർ ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ള നിശ്ചയത്തെ അസ്പദമാക്കി അർത്ഥത്തെ കൊന്നു ശബ്ദത്തിനു ബലിയിടുന്ന സമ്പ്രദായം ഒരു ദൂഷ്യമാണെന്നു ആധുനികഭാഷാകവികൾക്കു ഇതു ബോദ്ധ്യം വന്നാൽതന്നെ വലിയ കാര്യമായി.

രണ്ടാമതുള്ള വലിയൊരു വ്യത്യാസം, സംസ്കൃതപദ്യത്തിൽ പദങ്ങൾ യാതൊരു ക്രമവും കൂടാതെ എവിടെ എങ്കിലും ചേർക്കുന്നതിനു വിരോധമില്ല. മലയാളത്തിലോ അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു അഭംഗിയായിത്തീരുമെന്നു തന്നെയല്ല, അതുകൊണ്ടു ക്ലിഷ്ടത, സന്ദിഗ്ദ്ധത മുതലായ കാവ്യദോഷങ്ങൾക്കിടയാകുന്നതുമാണ്. സംസ്കൃതത്തിൽ 'ഒന്നായ്ച്ചേർക്കുമാം പദങ്ങളിടവിട്ടെന്നാകിലും ചേർത്തിടാം' എങ്കിലും കേരളഭാഷയിങ്കലതുപോലല്ല എന്നു ഘോഷിക്കുന്ന കവിതന്നെ,

'എന്നല്ലല്ലുണ്ടാസ്ത്രമത്രരാമൻ
തന്നാതമവേകെയുക്കമെത്രയുണ്ടോ'

'ഇന്നിവൈസ്വരമയേകളിക്കകചിരിച്ചെന്നോതുമാളീജനം'

എന്നും മറ്റും പ്രയോഗിച്ചതു കാണുമ്പോൾ ആധുനികകവികൾ ഈ വിഷയത്തിൽ എത്ര അപരാധികളാണെന്നു ദൃഷ്ടാന്തപ്പെട

ന്നതാണല്ലോ. സംസ്കൃതത്തിലുള്ളതുപോലെ മലയാളത്തിൽ വിശേഷണ വിശേഷ്യങ്ങൾ തമ്മിലും ആഖ്യാഖ്യാതങ്ങൾ തമ്മിലും പൊരുത്തം ഇല്ലാത്ത അവസ്ഥ അറിയുന്ന ഏവനും മലയാളത്തിൽ ദുരാന്വയം തരക്കേടാകുന്നു എന്നു അറിയാം.

പിന്നെ മൂന്നാമത്തെ ഒരു വ്യത്യാസം, പ്രയോഗിക്കുന്ന പദങ്ങളെപ്പററിയുള്ളതാകുന്നു. സംസ്കൃതശ്ലോകങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന പദങ്ങളുടെ ശുദ്ധി, സന്ധി, ഈ സംഗതികളെപ്പററി വലിയ നിഷ്കർഷയുണ്ടെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. എന്നാൽ മലയാളത്തിലാകട്ടെ സന്ധിചേർക്കുന്നതിനെപ്പററിയും, മണിപ്രവാളശുദ്ധിയെപ്പററിയും വളരെ തെററായ ഒരു ധാരണ പലർക്കേയുണ്ട്. പദങ്ങൾ (ഭാഷയാകട്ടെ സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു എടുത്തവയാകട്ടെ) കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നതിൽ എങ്ങിനെയെങ്കിലും തരംപോലെ ചെത്തിക്കുറയ്ക്കുകയോ തച്ചുനീട്ടുകയോ ചെയ്വാനും ഗുരു ലഘുവാക്കുകയും ലഘു ഗുരുവാക്കുകയും ചെയ്വാനും തങ്ങൾക്കു പൂർണ്ണാധികാരം ഉണ്ടെന്നാകുന്നു ഇപ്പോഴത്തെ പല കവികളുടെയും ധാരണ. ഈ വക പ്രയോഗങ്ങളാൽ അർത്ഥാവ്യക്തി വരുന്നുണ്ടോ എന്നുള്ള ആലോചന അവർക്കു ലേശംപോലും ഇല്ല. 'വരിഷ്ഠമമ സോദരീ,' എന്നതിൽ 'വരിഷ്ഠാ' എന്നതിനു പകരം ആകാരാന്തം ലോപിച്ചു പ്രയോഗിച്ചതും 'ഉദയഗിരിചുകന്നു' എന്നതിലെ അന്ത്യസ്വരം ദീർഘിച്ചതും ഭാഷാരീതിക്ക് അനുസരിച്ചാണെന്നു മാത്രമല്ല അതുകൊണ്ട് അർത്ഥാവ്യക്തി വരുന്നതും ഇല്ല. എന്നാൽ 'പൊന്നോലാ പലവിധഭൂഷണങ്ങളാലും' എന്നതിൽ 'ഓലാ' എന്ന അന്ത്യസ്വരം ദീർഘിച്ചതും "പാരിന്നധീശതവനന്ദനനല്ലരാമൻ" എന്നു പ്രയോഗിച്ചതിൽ 'അല്ലേ' എന്ന പദത്തിലടങ്ങിയ 'ഏ' അവ്യയത്തെ വാൻമുറിച്ചതും ചുരുങ്ങിയ കുററമല്ലെന്നു തന്നെയല്ല, അതു വായിക്കുമ്പോൾ കർണ്ണകഠോരമായി തോന്നുന്നു എന്നും സഹൃദയന്മാർ പറയാതിരിക്കയില്ല. 'പോയാലിടം' (=പോയാൽ+ഇടം) മുതലായ പുതിയ സന്ധികളും ഉണ്ണായിവാര്യരുടെ 'ചാമിവ' (=ചാകും+ഇവ) മുതലായ പ്രയോഗങ്ങളും അനുകരിക്കത്തക്കവയല്ല. മണിപ്രവാളശുദ്ധിയുടെ കാര്യത്തിൽ വേണ്ടതക്ക നിഷ്കർഷ ചെയ്യുന്നവരായി ആധുനിക ഭാഷാകവികളിൽ ചിലരുണ്ടെന്നു വരികിലും അനേകം ആളുകൾ അപൂർവങ്ങളായ സംസ്കൃതപദങ്ങളും അരനാഴികനീളമുള്ള സമാസങ്ങളും ഒന്നോ, അരയോ മലയാളവാക്കുകളോടൊന്നിച്ചു തിലതണ്ഡുലന്യായേന കൂട്ടിക്കലർത്തി മണിപ്രവാളമെന്ന പേരുമിട്ട് ചില ശ്ലോകങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നവരാണ്. അപ്രസിദ്ധങ്ങളായ സംസ്കൃതപദങ്ങളും, സുബന്തപ്രത്യയങ്ങളും, തിങന്ത ക്രിയകളും,

സംസ്കൃതാവ്യയങ്ങളും മറ്റും മലയാളത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചുപോകരുതെന്നു ഇൻഡ്യൻ ശിക്ഷാനിയമത്തിൽ ഒരു വകുപ്പു ചേൎത്താൽ വേണ്ടില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. കഴിഞ്ഞ എഫ്. ഏ. പരീക്ഷയ്ക്കു പഠിപ്പാൻ വച്ചിരുന്ന 'ഭഗിനീപരിണയം' എന്ന മണിപ്രവാളകാവ്യത്തിൽ പകുതിയോളം ശ്ലോകങ്ങൾ ശുദ്ധസംസ്കൃതം തന്നെയാണു്. ഈ വക ശുദ്ധസംസ്കൃതശ്ലോകങ്ങൾ അടങ്ങിയ പുസ്തകങ്ങൾക്കു 'മണിപ്രവാളം' എന്നു പേരിടുന്നതു കാണുമ്പോൾ ഇതു അനുപത്തഞ്ചാമത്തെ ഒരു അനാചാരമോ എന്നു ശങ്കിക്കേണ്ടിവരുന്നു.

—(൦)—

൧൮ കാവ്യാദൎശ്യം.

കാവ്യങ്ങൾ വായിക്കുകയും അവകളിൽ രസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ നമ്മുടെ കൂട്ടത്തിൽ പലരുമുണ്ടെങ്കിലും അതുകളുടെ ഗുണദോഷങ്ങളെ സൂക്ഷ്മമായി അറിയുന്നവർ വളരെ ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമാണു്. വായിക്കുന്നവരിൽ പലരും ഓരോ കവിതകളെക്കുറിച്ചു അഭിപ്രായങ്ങൾ പറയുന്നതു് ഏകദേശം സംഗീതജ്ഞാനമുണ്ടെന്നുള്ള ഭാവിമാനം മാത്രമുള്ളവർ സഭകളിൽ താളംപിടിക്കുകയും തലകുലുക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുപോലെ ആയിക്കാണുമ്പോൾ അവർ എത്രത്തോളം സൂക്ഷ്മം അറിയുന്നുണ്ടെന്നു ഏകദേശം തീൎച്ചയാക്കാം. എന്നാൽ ഇതിനെക്കുറിച്ചു അത്ര അവരെ കുറ്റപ്പെടുത്തുവാനില്ല. സാധാരണ മലയാളികൾക്കു് കാവ്യങ്ങളുടെ ഗുണദോഷങ്ങളെ അറിയുന്നതിനു് ബ്രഹ്മാവു കൊടുത്ത ബുദ്ധിയല്ലാതെ വേറെ ഒരു സഹായവും ഇല്ല. സംസ്കൃതത്തിൽ കാവ്യപ്രകാശം, സാഹിത്യദൎപ്പണം മുതലായ അനേക ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഇംഗ്ലീഷിൽ ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി അസംഖ്യം പുസ്തകങ്ങളും ഉള്ളതുകൊണ്ടു് ആ ഭാഷകളിൽ പാണ്ഡിത്യമുള്ളവൎക്കു കാവ്യങ്ങളുടെ ഗുണദോഷങ്ങളെ സൂക്ഷ്മമായി അറിയുന്നതിനു വേണ്ട സഹായങ്ങളുണ്ടു്. മലയാളത്തിൽ ഈ വക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടും, ഇപ്പോൾ അച്ചടിച്ചു കാണുന്ന കവിതകളിൽ അധികവും, കാവ്യലക്ഷണം കുറഞ്ഞവയാകകൊണ്ടും, ഈ വക കവിതകളിൽ മാത്രം പരിചയിക്കുകയും, ഇതരഭാഷകൾ പഠിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള മലയാളികളുടെ രസികതയ്ക്കു വൈകല്യമുണ്ടാകുന്നതു സ്വാഭാവികമാണു്. അതുകൊണ്ടു് ഈ വിഷയത്തിൽ അവൎക്കു് നേരായവഴി കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നതി

ന്ന് സംസ്കൃതത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലുമുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ രീതിയെ അനുസരിച്ചു സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചു ഇവിടെ കുറെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതിന്ന് ഞങ്ങൾ തുനിയുന്നു.

കാവ്യം എന്നു വച്ചാൽ സൂക്ഷ്മത്തിൽ എന്താകുന്നു എന്നാണ് നാം ആദ്യമായി അറിയേണ്ടതു്. എന്നാൽ എന്തിന്റെ എങ്കിലും സ്വഭാവത്തെയോ ഗുണദോഷങ്ങളെയോ കുറിച്ചു ആലോചിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പിൽ അതിന്റെ ഉദ്ദേശമെന്താണെന്നു ആലോചിക്കുന്നതു പ്രത്യേകം ആവശ്യമാണ്. ആ ഉദ്ദേശം എല്ലായ്പോഴും വിശദമായി നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ഇല്ലെങ്കിൽ നാം പറയുന്നതു ചിലപ്പോൾ കുറെ അപ്രസ്തുതമായി വരുന്നതാം. ഒരു രാജ്യത്തെ രാജ്യഭരണത്തിൽ എന്തെല്ലാം ഗുണദോഷങ്ങളുണ്ടെന്നോ, ഏതുരീതിയിലുള്ള രാജ്യമാണ് എല്ലാറ്റിലും നല്ലതെന്നോ നിരൂപിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പിൽ രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം എന്താണെന്നു അറിയുന്നതു ആവശ്യമല്ലേ? അതുപോലെതന്നെ കാവ്യമെന്നു വച്ചാൽ എന്താണെന്നും അതിന്ന് എന്തെല്ലാം ലക്ഷണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നും തീർച്ചയാക്കുവാൻ പുറപ്പെടുന്നതിന്നു മുമ്പിൽ കാവ്യത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം എന്താണെന്നും, അതു മനുഷ്യർക്ക് ഏതുവിധത്തിൽ ഉപകരിക്കുന്നതാണെന്നും നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്.

വേദം, ശാസ്ത്രം, കാവ്യം ഇവകളാകുന്നു നമ്മുടെ അദ്ധ്യയനത്തിന്റെ പ്രധാനവിഷയങ്ങൾ. ഇതിൽ ഓരോന്നിന്റെ മുഖ്യമായ ഉദ്ദേശം ഓരോന്നാണെങ്കിലും എല്ലാറ്റിന്നും സാധാരണമായ ഉദ്ദേശം ഇന്നതു ചെയ്യണമെന്നും ഇന്നതു ചെയ്യരുതെന്നുമുള്ള കൃത്യാകൃത്യോപദേശമാകുന്നു. എന്നാൽ ഇതിൽ ഓരോന്നു ആ ഉദ്ദേശത്തെ സാധിപ്പിക്കുന്നതു ഓരോ പ്രകാരത്തിലാണ്. വേദം കൃത്യാകൃത്യങ്ങൾ ഇന്നതാണെന്നും, അതുകളെ ലംഘിച്ചാൽ ഇന്നിന്ന ശിക്ഷകൾ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുമെന്നും രാജശാസനപോലെ കല്പിക്കയാണ് ചെയ്യുന്നതു്. ശാസ്ത്രം യുക്തിയുക്തമായി അതാതിന്റെ കാരണങ്ങളെ പ്രതിപാദിച്ചു ഒരു സുഹൃത്തിനെപ്പോലെ നമ്മളെ പറഞ്ഞു സമ്മതിപ്പിച്ചു നമുക്കു കൃത്യാകൃത്യബോധമുണ്ടാക്കുന്നു. കാവ്യം ഒരു ഇഷ്ടഭാര്യയെപ്പോലെ സരസവാക്കുകളെക്കൊണ്ടു കർത്തവ്യകർമ്മങ്ങളിൽ നമുക്കു അഭിരുചിയും അകൃത്യങ്ങളിൽ വിമുഖതയും ജനിപ്പിക്കുന്നു.

കാവ്യശാസ്ത്രങ്ങൾക്കു ഉഭയസാധാരണമായ ഉദ്ദേശം മേല്പറഞ്ഞതാണെങ്കിലും അതുകൾ പഠിക്കുന്നതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ ബുദ്ധിക്കുണ്ടാകുന്ന പ്രഭാവം രണ്ടുപ്രകാരത്തിലാണ്. ശാസ്ത്രാഭ്യാ

യനം കൊണ്ട്, ബുദ്ധിക്കു തീക്ഷ്ണതയും, ശക്തിയും, കാവ്യാദ്ധ്യയനം കൊണ്ടു ബുദ്ധിക്ക് ഗുണവുമാണ് ഉണ്ടാകുന്നതു്. ശാസ്ത്രം മനുഷ്യരെ ബുദ്ധിമാന്മാരും കാവ്യം ഗുണവാന്മാരുമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. ശാസ്ത്രത്തിനു ഈ ഗുണമുണ്ടെന്നു പരക്കെ സമ്മതമാണെങ്കിലും കാവ്യത്തിനു മേല്പറഞ്ഞ ഗുണമുണ്ടെന്നു ധരിച്ചിട്ടുള്ളവർ വളരെ ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. ഇതിനു കാരണമെന്തെന്നാൽ, കാവ്യം മനോഗുണത്തിനു ആസ്പദമായ കൃത്യാകൃത്യബോധത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതു് ഇന്നതു ചെയ്യണമെന്നും, ഇന്നതു് ചെയ്യരുതെന്നും സ്പഷ്ടമായി പറയുന്നതുകൊണ്ടല്ല; കൃത്യാകൃത്യങ്ങളെ നമുക്ക് അനുഭവസിദ്ധങ്ങളാക്കിത്തീർക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്. സാധാരണയായി ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ കാവ്യങ്ങളിൽ ഇന്നതു് കൃത്യമെന്നും ഇന്നതു അകൃത്യമെന്നും പ്രത്യേകം വിധിക്കാറില്ലെങ്കിലും അതുകളെ വായിക്കുമ്പോൾ കൃത്യാകൃത്യവിചാരമാണ് നമുക്കു മുഖ്യമായുണ്ടാകുന്നതു്. കാവ്യാദ്ധ്യയനം കൊണ്ടു രാവണദുര്യോധനാദികളെപ്പോലെയല്ല രാമയുധിഷ്ഠിരാദികളെപ്പോലെയാണു നാം പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതു് എന്നു നമുക്ക് അനുഭവമാകയും, അതുനിമിത്തമായി ശുഭകർമ്മങ്ങളിലും സൽഗുണങ്ങളിലും അഭിരുചിയും അശുഭകർമ്മങ്ങളിലും ദുർഗ്ഗുണങ്ങളിലും വിമുഖതയും ഉണ്ടാകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. പലപ്പോഴും പല സൽകവിതകളിൽ പരിചയിച്ചു ഈ അനുഭവമുണ്ടാകുമ്പോൾ ഈ അഭിരുചിയും വിമുഖതയും സ്ഥായിയായി വരികയും അതിനാൽ ബുദ്ധിക്ക് ഗുണോൽകർഷമുണ്ടാകയും ചെയ്യുന്നു. ഏതെങ്കിലും ഒരു മനോവികാരം കൂടക്കൂടെ ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ആ വികാരം ക്രമേണ സ്ഥായിയാകുമെന്നുള്ളതിലേക്ക് സജ്ജനസംസർഗ്ഗംകൊണ്ടു മനുഷ്യർ ശിഷ്ടന്മാരാകുന്നതും ദുർജ്ജനസംസർഗ്ഗംകൊണ്ട് ദുഷ്ടന്മാരാകുന്നതും ദൃഷ്ടാന്തമാണ്.

"രാജ്യവും വസ്തുക്കളും ദേഹവും ഭാര്യയേയും
പൂജ്യരാം ഭ്രാതൃസുതന്മാരെയുമെന്നല്ലഹോ
ഇക്ഷിതിതന്നിലിരിക്കുന്നതൊക്കെയും ധർമ്മ-
രക്ഷാർത്ഥമുപേക്ഷിപ്പാനുദ്യുക്തനാകുന്നു ഞാൻ."

എന്നു് ധർമ്മപുത്രൻ പറയുന്നതും,

"പട്ടാഭിഷേകത്തിനായ് വിളിച്ചപ്പോഴും
കാട്ടിലേക്കങ്ങു പറഞ്ഞയച്ചപ്പോഴും
ദൃഷ്ടമായീലഹോ ഞങ്ങൾക്കിളാതല-
മൊട്ടുമേ ഭാവഭേദം രാമഭദ്രനിൽ"

എന്നു് ശ്രീരാമനെ പറ്റി പറയുന്നതും, അതാതുപ്രകരണത്തിൽ വായിക്കുമ്പോൾ തൽക്കാലമെങ്കിലും, കുറെ ധർമ്മബുദ്ധി

യും ഗാംഭീൎയ്യവും ആൎക്കാണ് ഉണ്ടാകാത്തതു്. ഇങ്ങിനെ പലപ്പോഴും ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ബുദ്ധിക്കു ഗുണവും, ഗാംഭീൎയ്യവും, കുറെ എങ്കിലും സ്ഥായിയാകാതിരിക്കയില്ല.

വേദശാസ്ത്രങ്ങളിൽ കൃത്യാകൃത്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു് ധാരാളമായി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളപ്പോൾ കാവ്യത്തിൽ നിന്നു പ്രത്യേകമായി എന്തൊരു ഫലമാണു നമുക്കു സിദ്ധിക്കുന്നതെന്നു് ആരെങ്കിലും ആക്ഷേപിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ മേൽപറഞ്ഞ ഉദ്ദേശത്തെ മാത്രം സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കാവ്യത്തിനു വേദശാസ്ത്രങ്ങളെക്കാൾ അധികം പ്രാബല്യമുണ്ടു്. കാവ്യങ്ങളുടെ ചമൽക്കാരംകൊണ്ടും, സ്വാരസ്യംകൊണ്ടും അതുകൾ വായിക്കുന്നതിനു വേദശാസ്ത്രങ്ങളെക്കാൾ വളരെ രസമുള്ളതും, കൃത്യാകൃത്യനിരൂപണത്തിന്റെ സമ്പ്രദായഭേദംകൊണ്ടു അതുകളെക്കുറിച്ചു അനുഭവം അധികം വരുത്തുന്നതും ആകയാൽ കാവ്യങ്ങൾക്കു നമ്മുടെ ബുദ്ധിയെ നയിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി വേദശാസ്ത്രങ്ങളെക്കാൾ അധികമുണ്ടു്. വേദശാസ്ത്രങ്ങൾ പഠിക്കുന്നതു് സന്മാൎഗ്ഗോപദേശം കേൾക്കുന്നതുപോലെയും, കാവ്യങ്ങൾ വായിക്കുന്നതു സജ്ജനങ്ങളുമായിട്ടു സംസൎഗ്ഗം ചെയ്യുന്നതുപോലെയും ആകുന്നു. മനുഷ്യരെ സല്പ്രവൃത്തന്മാരാക്കുന്നതിനു ഇതിലേതിനാണു് പ്രാബല്യമധികമുള്ളതെന്നതിനെപ്പററി അഭിപ്രായഭേദമുണ്ടാവാൻ വഴിയില്ലല്ലോ.

കാവ്യങ്ങളുടെ സൂക്ഷ്മമായ ഉദ്ദേശം കൃത്യാകൃത്യോപദേശമാണെങ്കിലും അതുകളുടെ തൽക്കാലഫലം മനസ്സുഖമാകുന്നു. സഹൃദയന്മാൎക്കു ഉൽകൃഷ്ടകാവ്യങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോൾ മനസ്സിനു് അവാച്യമായ ഒരു ആനന്ദമുണ്ടാകുന്നതാണു്. മിക്കവാറും അവരുടെ വിജ്ഞാനംകൂടാതെ ഉത്തരകാലഫലം അനുഭവിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഈ തൽക്കാലഫലത്തിനു മാത്രമാണു് സാധാരണയായി കവിതകൾ വായിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ഈ തൽക്കാലഫലംതന്നെ ഉത്തരകാലഫലാപേക്ഷ കൂടാതെയും മനസ്സിനു ഗുണപ്രദമാകുന്നു. സദ്വിഷയങ്ങളിൽ പലപ്പോഴും മനസ്സിനു സുഖലയമുണ്ടാകുന്നതുതന്നെ അതിനു ശുദ്ധിയും ശാന്തതയും ഉണ്ടാകുന്നതിനു ഒരു വഴിയാണെന്നു് പല മഹാന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. സംഗീതം മുതലായ ചില കലാവിദ്യകളുടെയും ഫലം ഇതുതന്നെയാകുന്നു.

ഇതുകൂടാതെ വേറെ പല ഫലങ്ങളേയും കാവ്യപ്രകാശം മുതലായ സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. യശസ്സു, ധനലാഭം, വ്യവഹാരജ്ഞാനം, മുതലായതുകളെയും കാവ്യഫലങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിലാണു ഗണിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ യശസ്സു ധനലാഭം

മുതലായതു വേറെ പലതുകൊണ്ടും ഉണ്ടാകാവുന്നതാകയാൽ അതുകൾ വാസ്തവത്തിൽ കാവ്യത്തിന്റെ സാക്ഷാൽഫലങ്ങളല്ല. ഔപാധികഫലങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിലേ വിചാരിപ്പാൻ പാടുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് അവയെക്കുറിച്ചു ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കേണമെന്നില്ല. പ്രതാപരുദ്രീയത്തിൽ ഈ വിഷയത്തെപ്പററി വളരെ സാരമായ ഒരു ശ്ലോകമുള്ളതിനെ താഴെ ചേൎക്കുന്നു.

യദ്വേദാൽ പ്രഭുസമ്മിതാദധിഗതം ശബ്ദപ്രധാനാച്ചിരം
യച്ചാൎത്ഥപ്രവണാൽ പുരാണവചനാദിഷ്ടം സുഹൃത്സമ്മിതാൽ
കാന്താസമ്മിതയാ യയാ സരസതാമാപാദ്യ കാവ്യശ്രിയാ
കൎത്തവ്യേ കുതുകീ ബുധോ വിരചിതസ്തസ്യൈ സ്പൃഹാം കുൎമ്മഹേ.

——(൦)——

൧൯ കാവ്യം

കാവ്യം എന്നുവെച്ചാൽ എന്താണ്? കൃത്യാകൃത്യങ്ങളെ നമുക്ക അനുഭവമാക്കി നമ്മുടെ മനസ്സിന്ന് ഗുണമുണ്ടാക്കുകയാകുന്നു കാവ്യത്തിന്റെ പ്രധാനമായ ഉദ്ദേശമെന്നു ഇതിനുമുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ ഉദ്ദേശത്തെ സാധിപ്പിക്കുന്നതിന്ന ഒരു കാവ്യത്തിന്ന പ്രധാനമായി എന്തു ഗുണമാണ് ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതു്? എന്നാൽ ആ ഗുണംതന്നെയാണ കാവ്യത്തിന്റെ പ്രധാനമായ ലക്ഷണവും. രാവണനെപ്പോലെയല്ലാ രാമനെപ്പോലെയാണ് നാം പ്രവൎത്തിക്കേണ്ടതു എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടുമാത്രം നമുക്ക അനുഭവം തോന്നുന്നതല്ല. അനുഭവം തോന്നണമെങ്കിൽ രാമായണം വായിക്കുമ്പോൾ രാമന്റെ പ്രവൃത്തികൾക്കും വാക്കുകൾക്കും അനുകൂലമായും, രാവണന്റെ പ്രവൃത്തികൾക്കും വാക്കുകൾക്കും വിരോധമായും ഉള്ള മനോവികാരങ്ങളുണ്ടാകണം. അങ്ങിനെയുള്ള മനോവികാരങ്ങളുണ്ടാകണമെങ്കിൽ കവിതയിൽ അതാതു പ്രകൃതത്തിന്ന അനുരൂപമായ സ്ഥായിഭാവം നല്ലവണ്ണം പുറപ്പെടണം. സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ രസമെന്നു പറയുന്നതു് ഇങ്ങിനെ സ്ഥായിഭാവം പുറപ്പെടുന്നതിന്നാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു കാവ്യാത്മകസിദ്ധിക്കു പ്രധാനമായി വേണ്ടതു രസമാണെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

"വാക്യം രസാത്മകം കാവ്യം" കാവ്യത്തിന്റെ ജീവനായതു് രസമാണ്. ഒരു വാക്യത്തിന്ന എന്തു ഗുണമുണ്ടെങ്കിലും രസശൂന്യമായാൽ അതിന്ന കാവ്യത്വമില്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. ഇതു

പോലെതന്നെ മറ്റെന്തു ഗുണം കുറവായാലും രസം സമൃദ്ധിയായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിനെ ഉത്തമകാവ്യമെന്നു പറയാവുന്നതാണ്. അലങ്കാരം, ഗുണം, രീതിമുതലായതു കവിതയ്ക്കു വളരെ ആവശ്യമാണെങ്കിലും അപരിത്യാജ്യമല്ല. ഇതെല്ലാം രസത്തിന്റെ ഉൽക്കർഷമുണ്ടാക്കുന്നതിന്നായിട്ടുള്ളതത്രേ. കവിതയ്ക്കു ക്രിയേകഴിയു എന്നു പറയത്തക്കതായിട്ടു രസം മാത്രമേയുള്ളു. സാധാരണയായി ഭാഷാകവിത വായിക്കുന്നവരിൽ മിക്കവരും ശബ്ദാർത്ഥങ്ങളുടെ ഉൽക്കർഷത്തിന്നുമാത്രം കാരണഭൂതങ്ങളായ അലങ്കാരാദികളെയാണു കാവ്യത്തിന്റെ പ്രധാനലക്ഷണങ്ങളായി ഗണിക്കുന്നതു്. ഈ അഭിപ്രായം തെറ്റായിട്ടുള്ളതാണെന്നു കാണിക്കുന്നതിന്നു അവയിൽ ഓരോന്നിന്റെ സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റി ഇവിടെ കുറച്ചു പ്രസ്താവിക്കുന്നതു് ആവശ്യമാകുന്നു.

കാവ്യം രസാത്മകമായ വാക്യമാണെന്നു് പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു തന്നെ അതു് പദ്യരൂപകമാണെന്നു നിർബന്ധമില്ലെന്നു സാധിക്കുന്നു. ഒരു വാക്യം രസാത്മകമാണെങ്കിൽ ഗദ്യരൂപമായാലും അതിനെ കാവ്യമെന്നു പറയാം. ബാണകവിയാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട കാദംബരി എന്ന ഗ്രന്ഥം ഗദ്യരൂപമാണെങ്കിലും അതിനെ ഉത്തമകാവ്യങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിലാണു് സഹൃദയന്മാർ ഗണിക്കുന്നതു്.

അതുകൊണ്ടു പദ്യരൂപമായിട്ടുള്ളതെല്ലാം കാവ്യമാണെന്നും, അതിന്റെ കർത്താക്കന്മാരെല്ലാം കവികളാണെന്നും, ഗദ്യരൂപമായിട്ടുള്ളതൊന്നും കാവ്യമല്ലെന്നും സാധാരണയിൽ പലരും വിചാരിച്ചുവരുന്നതു അബദ്ധമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. രസശൂന്യമായ പദ്യവും കാവ്യമാണെങ്കിൽ അമരകോശം, അഷ്ടാംഗഹൃദയം മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളും ശാകുന്തളം, നൈഷധം മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളും തമ്മിൽ എന്താണു വ്യത്യാസം? പദ്യവും കാവ്യവും തമ്മിലുള്ള ഭേദം മനസ്സിലായിട്ടുള്ളവൎക്കു ഇപ്പോൾ കവികൾ വളരെ ചുരുക്കമാണെന്നും, കവിതക്കാരെന്നു പറയുന്നവരായി വളരെ ജനങ്ങളുള്ളവരെ പദ്യകൃത്തുക്കളെന്നേ പറവാൻ പാടുള്ളു എന്നും ബോധംവരും. എന്നാൽ പദ്യം ഗദ്യത്തെക്കാളധികം കണ്ഠസ്ഥസുഖപ്രദമാകകൊണ്ടും, മറ്റു കാരണങ്ങളെക്കൊണ്ടും കാവ്യത്തിന്നു അധികം യോഗ്യമായിട്ടുള്ളതും അധികമായി ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നതുമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഇതു ഉൽക്കർഷഹേതുക്കളിൽ ഒന്നാണെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടതാണ്.

രസോൽക്കർഷഹേതുക്കളിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു അലങ്കാരമാകുന്നു. ഇതു കാവ്യത്തിന്നു വളരെ ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു തന്നെയല്ല ചിലരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ കവിതയ്ക്കു അലങ്കാ

നം ക്രിയയെ കഴിയു എന്ന് നിർബന്ധം തന്നെയുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ അഭിപ്രായം അത്ര സ്വീകാരയോഗ്യമാണെന്ന് തോന്നുന്നില്ല.

പൂമെത്തമേലെഴുന്നേററിരുന്നുടയിളതാം പോകുന്നതൊന്നെന്നുകേ-
ട്ടോമൽക്കണ്ണിണനീരണിഞ്ഞ വരണപ്പൂവോടുഗാഢന്തലാ
പൂമേനിത്തളിരോടു ചേർത്തഥമിനിക്കാണുന്നതെന്നെന്നുക-
പ്പൂമാലൊടളിവേണിചൊന്നമധുരച്ചൊല്ലിന്നുമകാല്യന്നമാം.
(പൂന്തോട്ടത്തു നമ്പൂരി)

ഈ ശ്ലോകത്തിൽ സ്ഫുടമായ അലങ്കാരമൊന്നുമില്ലെങ്കിലും ഇതിന്നു ഉത്തമകാവ്യലക്ഷണമില്ലെന്നു സഹൃദയന്മാർ പറയുന്നതല്ല. സൂക്ഷ്മത്തിൽ കവിതയുടെ അലങ്കാരം സ്ത്രീകൾക്കു ആഭരണാദികളെപ്പോലെയാണ്. കടകകുണ്ഡലാദികൾ സ്ത്രീകളുടെ സൌന്ദര്യത്തിന്നു എങ്ങിനെയോ അങ്ങിനെതന്നെ കവിതാരസത്തിന്നു ഉപമാദ്യലങ്കാരങ്ങൾ ഉൽക്കർഷത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതാകുന്നു. രസഹീനങ്ങളായ ശ്ലോകങ്ങളിൽ അലങ്കാരം പ്രയോഗിക്കുന്നതു അശേഷം സൌന്ദര്യമില്ലാത്ത സ്ത്രീകൾ ആഭരണങ്ങളണിയുന്നതുപോലെ ആയിരിക്കും. ഇപ്പോൾ നടപ്പുള്ള കവിതകളിൽ ചിലതു അലങ്കാരപ്രധാനവും ചിലതു രസപ്രധാനവുമാണ്. അനുഭവത്തിൽ, ഇതു രണ്ടും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസമെന്തെന്നുവെച്ചാൽ, അലങ്കാരപ്രധാനമായ കവിത വായിക്കുമ്പോൾ കവിയെയും രസപ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു വായിക്കുമ്പോൾ കവിതാവിഷയത്തെയുമാണ് നമുക്ക് ഓർമ്മയുണ്ടാകുന്നതു. പൂന്തോട്ടത്തുനമ്പൂരിയുടെ കവിത അലങ്കാരപ്രധാനവും കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ കൃതികൾ രസപ്രധാനവുമാകുന്നു. "കൃഷ്ണഗാഥ" വായിക്കുമ്പോൾ കവി ഘോരകേമൻതന്നെ എന്നുള്ള വിഭാവനയാണ് നമുക്കുണ്ടാകുന്നതു. 'നളചരിതം' ഓട്ടൻതുള്ളൽ വായിക്കുമ്പോൾ നളന്റേയും ദമയന്തിയുടെയും മററും ഗുണങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മയാണ് നമുക്കു മനസ്സിൽ തോന്നുന്നതു. ഇതിൽ കാവ്യത്തിന്റെ പ്രധാനോദ്ദേശത്തെ സാധിക്കുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഏതിനാണ് പ്രബലത അധികമുള്ളതെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ഗുണങ്ങളും രീതികളും കാവ്യത്തിന്റെ ഉൽക്കർഷഹേതുക്കളിൽ കൂടിയവയാണെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. കാവ്യത്തിന്നു മാധുര്യാദി ഗുണങ്ങൾ മനുഷ്യന്ന് ധൈര്യാദി ഗുണങ്ങളെപ്പോലെയും രീതികൾ അവയവസംസ്ഥാനവിശേഷങ്ങളെപ്പോലെയുമാകുന്നു. ഇപ്പോഴുള്ള ഭാഷാകവികളിൽ പലരും മററല്ലാത്തിലും അധി

കമായി രീതിയുടെ കാൎയ്യത്തിലാണ് നിഷ്കൎഷ ചെയ്യുന്നതു്. കാവ്യത്തിന്റെ ആത്മാവു് രീതിയാണെന്നു് വാമനൻ എന്നൊരു വിദ്വാൻ പറഞ്ഞതായി കാണുന്നതുകൊണ്ടു് പണ്ടും ചിലൎക്ക ഈ അഭിപ്രായം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു് തോന്നുന്നു. എന്നാൽ രീതി ഒരു രചനാവിശേഷം മാത്രമാകകൊണ്ടു് ശബ്ദാൎത്ഥങ്ങൾക്കു ഉൽകൎഷത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നു എന്നല്ലാതെ കാവ്യത്തിന്റെ ജീവനാണെന്നു പറയുന്നതു സാധുവായിരിക്കയില്ല.

കാവ്യത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെ വിവരിക്കുന്നതായിട്ടു കുറെ പ്രസിദ്ധിയുള്ള ഒരു ഭാഷാശ്ലോകമുള്ളതിനെ താഴെ ചേൎക്കുന്നു. മേല്പറഞ്ഞ സംഗതികളെല്ലാം വായിച്ചവൎക്കു ഈ വിവരണം എത്രത്തോളം ശരിയായിട്ടുള്ളതാണെന്നു തീൎച്ചയാക്കാമല്ലോ.

കോൽത്തേനൊലേണമോരോ പദമതിലെന്നാലും
  പാലിൽ നീരെന്നപോലെ
ചേൎത്തീടേണം വിശേഷിച്ചുടനതിലൊരല-
  ങ്കാരമുണ്ടായ്വരേണം
പേൎത്തും ചിന്തിക്കിലൎത്ഥം സരസതരമിതാ-
  ണ്ണേണമെന്നിത്തരന്ന-
ത്തീരും വൃദ്ധലോകം ശിവ ശിവ കവിതാ
  രീതിയെവൈഷമ്യമത്രേ.

—(൧)—

൨൦ ധനം.

ഒരുവൻ വലിയ ധനികനാണെന്നും മറ്റൊരുവൻ വളരെ ദ്രവ്യം സമ്പാദിച്ചു എന്നും മറ്റും പറയുമ്പോൾ അതിന്റെ അൎത്ഥം സാധാരണയായി എല്ലാവൎക്കും മനസ്സിലാവാറുണ്ടു്. എന്നാൽ ധനം എന്നുവെച്ചാൽ സൂക്ഷ്മത്തിൽ എന്താണെന്നു ആലോചിച്ചിട്ടുള്ളവർ നമ്മുടെ കൂട്ടത്തിൽ വളരെ ഉണ്ടോയെന്നു് സംശയമാണു്. എങ്കിലും അതു് ആലോചിച്ചറിയുകയും അതിനെ സംബന്ധിച്ചു വേറെ പല സംഗതികളുള്ളതിനെ മനസ്സിലാക്കുകയും, ചെയ്യുന്നതു രാജ്യകാൎയ്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നവൎക്കും, കച്ചവടം മുതലായ പരിശ്രമങ്ങളിൽ ഏൎപ്പെടുന്നവൎക്കും മറ്റും വളരെ ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു് മഹാ

ന്മാരായ പല ഇംഗ്ലീഷ് പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ അഭിപ്രായം പ്രായേണ ഇംഗ്ലീഷുകാർ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തന്നെയല്ല ധനശാസ്ത്രത്തിന്റെ പരിജ്ഞാനമില്ലാത്തവർ രാജ്യഭാരം ചെയ്യുന്നതിനു അയോഗ്യരാണെന്നുവച്ചു അങ്ങിനെയുള്ളവരെ രാജ്യഭരണകർത്താക്കന്മാരായി നിശ്ചയിക്കാറില്ല. ഈ ശാസ്ത്രത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട സംഗതികൾ എന്തെല്ലാമാണെന്നു അറിഞ്ഞാൽതന്നെ അതിന്റെ ഉപയോഗവും ഗൌരവവും സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണ്. ധനോല്പത്തി, പദാർത്ഥങ്ങളുടെ വിലയിലുണ്ടാകുന്ന ഭേദഗതികൾ, ക്രയവിക്രയനിയമങ്ങൾ, വേല, കൂലി, പലിശ, പാട്ടം മുതലായവയുടെ സ്വഭാവങ്ങൾ, ജന്മികുടിയാന്മാർ തമ്മിലുള്ള സംബന്ധങ്ങൾ, നികുതി പിരിക്കുന്നതിന്റെയും ചിലവു ചെയ്യുന്നതിന്റെയും ക്രമങ്ങൾ, കച്ചവടത്തിന്റെ സ്വഭാവവും ഗുണദോഷങ്ങളും, ജനങ്ങൾ വർദ്ധിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ക്ഷയിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ഒരു രാജ്യത്തിലേക്കുണ്ടാകുന്ന ഗുണദോഷങ്ങൾ മുതലായ പല സംഗതികൾ ഈ ശാസ്ത്രത്തിൽ അടങ്ങീട്ടുള്ളവയാകുന്നു. ഈ സംഗതികളെ പ്രത്യേകം വിവരിക്കുന്നതിനു മുമ്പിൽ ധനത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മമായ സ്വഭാവം എന്താണെന്നു ധരിക്കുന്നതു പ്രത്യേകം ആവശ്യമാണ്.

ധനം എന്നുവച്ചാൽ സ്വർണ്ണം, വെള്ളി മുതലായ ലോഹങ്ങളോ അവകളെക്കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ നാണ്യങ്ങളോ ആണെന്നാകുന്നു സാധാരണ ജനങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കീട്ടുള്ളതു്. ഒരുവനു ലക്ഷം ഉറുപ്പികയ്ക്കു മുതലുണ്ടെന്നും, മറ്റൊരുവനു മാസം ൧൦൦ ഉറുപ്പിക മുതലെടുപ്പുണ്ടെന്നും മറ്റും നാം പതിവായി പറഞ്ഞുവരുമ്പോൾ ജനങ്ങൾ ഇങ്ങിനെ ധരിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് അത്ര അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല. എങ്കിലും ഈ മതം അത്ര ശരിയായിട്ടുള്ളതാണെന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ല. സൂക്ഷ്മമായി വിചാരിക്കുമ്പോൾ ഒരു ധനവാനും ദരിദ്രനും തമ്മിൽ അനുഭവത്തിൽ എന്താണ് വ്യത്യാസം. ധനവാനു തന്റെ ഉപയോഗത്തിനും സുഖവൃത്തിക്കും വേണ്ട പദാർത്ഥങ്ങൾ സ്വാധീനമാണ്. ദരിദ്രനു തന്റെ നിത്യവൃത്തിക്കു വേണ്ടതിനുകൂടി വളരെ പ്രയാസമാണ് എന്നിരിക്കുമ്പോൾ ആ വക പദാർത്ഥങ്ങളെയല്ലേ ധനമെന്നു പറയേണ്ടതു്? ഭക്ഷിപ്പാനുള്ള സാധനങ്ങൾ, ഇരിപ്പാനുള്ള ഭവനം, ഉടുപ്പാനുള്ള വസ്ത്രങ്ങൾ മുതലായതുകളെ അല്ലേ യഥാർത്ഥത്തിൽ ധനമെന്നു പറയേണ്ടതു്? നാണ്യം ആഭരണം മുതലായവയെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള സ്വർണ്ണാദിലോഹങ്ങൾ നമ്മുടെ സുഖവൃത്തിക്കു ആവശ്യമുള്ളതാകകൊണ്ടു അവകളെയും ഈ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിക്കാമെന്നല്ലാതെ അവതന്നെയാണ് ധനം, എന്നു വ്യവഹരി

ക്കുന്നതു് അബദ്ധമായിരിക്കില്ലേ? ഒരു രാജ്യത്തിലെ നാണ്യങ്ങളോ, അതുകൾ ഉണ്ടാക്കുന്ന ലോഹങ്ങൾ തന്നെയോ ഇല്ലെന്നുവരികിലും അവിടെയുള്ള ജനങ്ങൾക്കു ഒരു മാതിരിയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടാമെന്നു നമുക്കു് വിചാരിക്കാം. എന്നാൽ ഭക്ഷണസാധനം, വാസസ്ഥലം മുതലായതില്ലെങ്കിൽ അവർക്കു് ഒരു പ്രകാരത്തിലും കഴിഞ്ഞുകൂടുവാൻ പാടുള്ളതല്ലല്ലോ.

പവൻ, ഉറുപ്പിക മുതലായ നാണ്യങ്ങൾ കയ്യിലുള്ളവന്നു തന്റെ ഉപയോഗത്തിന്നു വേണ്ട സകലതും സ്വാധീനമാണെന്നു് എല്ലാവൎക്കും അനുഭവമായിരിക്കെ, ആ നാണ്യങ്ങളെ ധനമെന്നു പറയുവാൻ പാടില്ലെന്നു് വ്യവഹരിക്കുന്നതു ശരിയല്ലെന്നു ചിലർ ആക്ഷേപിച്ചേക്കാം. ഇതിന്നു സമാധാനം എന്തെന്നാൽ, ഉറുപ്പിക മുതലായ നാണ്യങ്ങൾ ഉപയുക്തസാധനങ്ങളെ ക്രയവിക്രയം ചെയ്യുന്നതിന്നുള്ള സൌകൎയ്യത്തിന്നുവേണ്ടി മാത്രം നമ്മൾ തന്നെ സാങ്കേതികമായ വിലയോടുകൂടി ഒരു ഉപകരണമായി നിൎമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതാകകൊണ്ടു് ധനം സ്വാധീനമാക്കുന്നതിന്നുള്ള ശക്തി അതിന്നു സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നല്ലാതെ, അതുതന്നെയാണ് ധനമെന്നു പറയുന്നതു് സാധുവാകുന്നതല്ല. ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അറിവു സമ്പാദിക്കുന്നതിന്നുള്ള ഒരു ഉപകരണമാണെന്നു വച്ചു ആ ഗ്രന്ഥങ്ങൾതന്നെയാണ് അറിവെന്നു പറയുന്നതു് ശരിയായിട്ടുള്ളതാണോ?

[illegible]

...കൊണ്ടു് ഈ ശാസ്ത്രത്തിൽ ഉപയുക്തസാധനങ്ങളെ മാത്ര...നമെന്നു പറയുന്നുള്ളു; ലോഹനിൎമ്മിതമായ ഈ ഉപകര...ത്തിന്നു് പണമെന്നാകുന്നു പേർ.

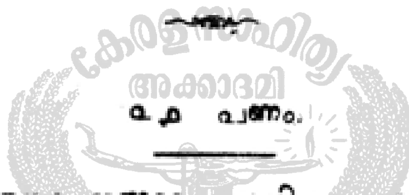
...മേല്പറഞ്ഞ സംഗതികളെക്കൊണ്ടു ഉപയുക്ത പദാൎത്ഥങ്ങ...ം ധനമെന്നാണു ഗ്രഹിക്കുന്നതു്. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ...്യന്നു് ഉപയോഗമുള്ളതാണെന്നു തന്നെയല്ല, ജീവധാരണം ...വാൻപോലും അവശ്യം വേണ്ടതായ ജലം, വായു, അഗ്നി ...ായവയേയും ധനമെന്നു പറയേണ്ടതല്ലേ? ഇതെല്ലാം ധന...ങ്കിൽ, ഇതിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ധനികന്നും ദരിദ്ര...മ്മിൽ എന്താണ് ഭേദം? ആണ്ടിൽ രണ്ടായിരപ്പറനെല്ലു് ...ള്ളവൻ ആയിരപ്പറനെല്ലു പാട്ടമുള്ളവനെക്കാൾ ഇരട്ടി ധ...വനാണെന്നു നമ്മൾ പറയാറുണ്ടു്. ഇങ്ങിനെ പറയുന്നതു ...ായിട്ടുള്ളതുമാണു്. എന്നാൽ രണ്ടടുപ്പിൽ പൂട്ടുവാൻ തീയു...ർ ഒരടുപ്പിൽ പൂട്ടുവാൻ തീയുള്ളവനെക്കാൾ ധനവാനാണെ...ബുദ്ധിഭ്രമം ഇല്ലാത്തവരാരും പറകയില്ല. അതുകൊണ്ടു് ഉപ...

യോഗിതമാത്രമല്ല, ധനത്തിന്റെ ലക്ഷണം. മനുഷ്യപ്രയത്നമോ, ധനവ്യയമോ കൂടാതെ ആവശ്യമുള്ളെടത്തോളം കിട്ടുന്ന സാധനങ്ങൾ എത്രതന്നെ ഉപയോഗമുള്ളവയാണെങ്കിലും ധനമാണെന്നു പറവാൻ പാടില്ല. എന്നാൽ ശുദ്ധജലം കുറവായും, ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യത്തിന്നുവേണ്ടി ദൂരദേശങ്ങളിൽനിന്ന് കൊണ്ടുവരേണ്ടതായും ഉള്ള മദ്രാസ് മുതലായ പട്ടണങ്ങളിൽ വെള്ളത്തിനു വില കൊടുക്കേണ്ടതായി വരുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള ദിക്കുകളിൽ വെള്ളത്തെയും ധനത്തിന്റെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിക്കേണ്ടതാണെന്ന് സ്പഷ്ടമാണല്ലൊ. അതുപോലെ തന്നെ സാധാരണകാലങ്ങളിൽ വളരെ കന്നുകാലികളുള്ളവൻ ധനികനാണ്. എന്നാൽ കൃഷിപ്പണി അസാദ്ധ്യമായ ക്ഷാമകാലങ്ങളിൽ കന്നുകാലികളെ ആർക്കും ആവശ്യമില്ലാത്തതിനാൽ അങ്ങിനെയുള്ള കാലങ്ങളിൽ എത്ര കന്നുകാലികളുള്ളവനേയും ധനികനെന്നു പറവാൻ പാടില്ല.

അതുകൊണ്ട് എത്രതന്നെ ഉപയോഗമുള്ളവയാണെങ്കിലും കൊടുത്താൽ വിലകിട്ടാത്ത സാധനങ്ങൾ ധനമല്ലെന്നു വരുന്നു. ഇപ്പോൾ ധനമെന്നുവെച്ചാൽ എന്തെന്നുള്ളതു സ്പഷ്ടമായല്ലൊ. മനുഷ്യന്നു ഉപയോഗമുള്ളതും ക്രയവിക്രയയോഗ്യവുമായ പദാൎത്ഥങ്ങളാകുന്നു ധനം. ധനശാസ്ത്രസംബന്ധമായ വാദങ്ങൾ മുഴുവൻ നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാകുന്നതിന്ന് ഇതു എല്ലാവരും ഓൎമ്മവെക്കേണ്ടതാണ്.

ധനത്തിന്റെസ്വഭാവം ഇതാണെന്നു സൂക്ഷ്മമായി ധരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് എന്താണ് പ്രയോജനം? ഇതുകൊണ്ടു ദ്രവ്യം സമ്പാദിക്കുന്നതിന്നോ സമ്പാദിച്ചാൽ അതു രക്ഷിക്കുന്നതിന്നോ വിശേഷിച്ച് വല്ല സൌകൎയ്യവും ഉണ്ടാകുന്നതാണോ? ഈ രണ്ടു കാൎയ്യമല്ലേ മനുഷ്യന്ന് മുഖ്യമായി ആലോചിപ്പാനുള്ളതു എന്നു ചിലൎക്ക് തോന്നുമായിരിക്കാം. എല്ലാവരും അവരവരുടെ കാൎയ്യം മാത്രമേ ആലോചിക്കേണ്ടുവെങ്കിൽ ഈ ആക്ഷേപത്തിന്ന് സമാധാനം ഒന്നും പറവാനില്ല. ഒരുത്തന്റെ കയ്യിൽ ആയിരം ഉറുപ്പിക ഉണ്ടായാലും അഞ്ഞൂറുപറ നെല്ലുണ്ടായാലും അവന്റെ കാൎയ്യം മാത്രം സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ല. എന്നാൽ ഒരു രാജ്യത്തിന്നു ധനസമൃദ്ധി വരുത്തുവാൻ എല്ലാവരും ശ്രമിക്കേണ്ടതാണെങ്കിൽ ധനത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മമായ സ്വഭാവം അറിയുന്നതു വളരെ ആവശ്യമാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കു അതിൽ ഉറുപ്പിക മുതലായ നാണ്യങ്ങളെ അല്ല ഉപയുക്തസാധനങ്ങളെയാണ്* വൎദ്ധി

പ്പിക്കുവാൻ നാം ഉത്സാഹിക്കേണ്ടതു്. ഭൂമിയിൽ ഇപ്പോൾ ഉള്ള നാണ്യങ്ങളിൽ പകുതിയേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു എങ്കിൽ അതുകൊണ്ടു ജനങ്ങൾക്കു ഒരു വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാകുന്നതല്ല. എന്നാൽ ഭൂമിയിൽ ഇപ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ ഒന്നു പകുതിപ്പെട്ടു എങ്കിൽ അനേകലക്ഷം ജനങ്ങൾ പട്ടിണിയാകുമെന്നു നിശ്ചയമാണല്ലൊ. മഴയില്ലാതെ ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ കുറവാകുമ്പോഴാണു് ക്ഷാമം ഉണ്ടാകുന്നതു്. പണത്തിന്റെ വലിവുകൊണ്ടുമാത്രം ജനങ്ങൾ പട്ടിണിയാകുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടു അവരവരുടെ നാടുകളിൽ നാണ്യങ്ങളെ വർദ്ധിപ്പിപ്പാനല്ല ജനങ്ങൾ ഉത്സാഹിക്കേണ്ടതു്. കൃഷിചെയ്യാതെ കിടക്കുന്ന ഭൂമികളിൽ ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുകയും ഇപ്പോൾ നടന്നുവരുന്ന കൃഷികളിൽ വിളവു വർദ്ധിക്കാൻ വേണ്ട പരിഷ്കാരങ്ങൾ ചെയ്കയും വസ്ത്രം മുതലായ മറ്റു ഉപയുക്തസാധനങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു വേണ്ടുന്ന യന്ത്രങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്യുന്നതിനാണു് എല്ലാവരും യത്നിക്കേണ്ടതു്.

൨൭ പണം.

ഉപയുക്തസാധനങ്ങളെ ക്രയവിക്രയം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള സൌകര്യത്തിനുവേണ്ടി സാങ്കേതികമായ വിലയോടുകൂടെ നാം തന്നെ നിർമ്മിച്ച ഒരു ഉപകരണമാകുന്നു പണമെന്നു ഇതിനുമുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലൊ. ഒരു രാജ്യത്തിൽ ഈ ഉപകരണം ഇല്ലെങ്കിൽ ജനങ്ങൾ സാമാനങ്ങൾ കൈമാറ്റം ചെയ്യുന്നതു എങ്ങിനെയാണെന്നു നമുക്കു ആലോചിക്കാം. ഒരാശാരി കുറെ മുണ്ടിനാവശ്യമായിട്ടു് ഒരു പെട്ടിയുണ്ടാക്കി അതുംകൊണ്ടു ഒരു ചാലിയന്റെ വീട്ടിൽ ചെന്നു എന്നിരിക്കട്ടെ. ചാലിയനു് അപ്പോൾ പെട്ടിക്കു ആവശ്യമില്ല. കുറെ എണ്ണ കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ടു്. ആശാരി പെട്ടിയുംകൊണ്ടു ഒരു ചക്കാന്റെ അടുക്കൽ ചെല്ലുന്നു. അവനു പെട്ടിയല്ല കുറെ നെല്ലിനാണാവശ്യം. പിന്നെ ഒരു കൃഷിക്കാരന്റെ അടുക്കൽ പോകുമ്പോൾ അവൻ പെട്ടി വാങ്ങി കുറെ നെല്ലുകൊടുത്തു എന്നിരിക്കട്ടെ, ആശാരി നെല്ലുകൊടുത്തു ചക്കാനോടു എണ്ണയും എണ്ണകൊടുത്തു പകരം ചാലിയനോടു മുണ്ടും വാങ്ങുന്നു. പണമില്ലാത്ത രാജ്യത്തിൽ ക്രയവിക്രയം അസാദ്ധ്യമല്ലെങ്കിലും അതു വളരെ ഉപദ്രവം ബുദ്ധിമുട്ടും, കാലദൈർഘ്യവും കൊണ്ടു ചേർന്നുവരുന്നതുമാണെന്നു ഈ ഉദാഹരണംകൊണ്ടു

സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടല്ലൊ. പണമെന്നൊരു വസ്തു ഉള്ളതുകൊണ്ടു ഇപ്പോൾ ആശാരിക്കു മുണ്ടിനാവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ അവനുണ്ടാക്കിയ പെട്ടികൊടുത്തു പണവും പണംകൊടുത്തു മുണ്ടും വാങ്ങുന്നു. ഇങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ ക്രയവിക്രയം വളരെ സുകരമായി കച്ചവടത്തിലും മറ്റും പ്രത്യേകമായി പലരും ഏർപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു അതിനു ഇതിലധികം സൌകര്യം വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതെല്ലാം ഈ രീതിയെത്തന്നെ അനുസരിച്ചിരിക്കുന്നതാണ്.

ഇതുകൂടാതെ പണംകൊണ്ടു വേറെ ഒരു പ്രയോജനവുംകൂടിയുണ്ട്. എല്ലാ പദാർത്ഥങ്ങളുടേയും വിലയുടെ താരതമ്യത്തെ കുറിക്കുന്നതിനു ഇതു വളരെ ആവശ്യമാണ്. പണമെന്നൊരു വസ്തു ഇല്ലാതിരുന്നാൽ ഒരു പെട്ടിയുടെ വില പത്തുപറനെല്ലെന്നൊ ഒരു പോതന എണ്ണയെന്നൊ ഒരു പശുക്കുട്ടിയെന്നൊ അരപ്പലം വെള്ളിയെന്നൊ അതാതുസമയത്തെ ആവശ്യംപോലെ പറയേണ്ടിവരും. അങ്ങിനെ ചെയ്യേണ്ടിവരുന്നതു വളരെ ദുർഘടമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. പണമെന്നൊരു സാധനം ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു ഓരോ പദാർത്ഥങ്ങളുടെ വില ഇന്നതെന്നു പറയുമ്പോൾ അതും മറ്റു പദാർത്ഥങ്ങളുടെ വിലയോടുള്ള വ്യത്യാസവും വളരെ വിശദമായും എളുപ്പമായും ധരിക്കാവുന്നതാണ്.

ഈ ഉപകരണം സ്വർണ്ണംകൊണ്ടോ, വെള്ളികൊണ്ടൊ ഉണ്ടാക്കുന്നതാണ് ഉത്തമമെങ്കിലും ഇതിനു ജനങ്ങളെല്ലാവരുംകൂടി നിശ്ചയിക്കുന്നതല്ലാതെ വേറെ ഒരു വിലയും ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടു മറ്റേതുപദാർത്ഥം കൊണ്ടെങ്കിലും ഉണ്ടാക്കാവുന്നതാണെന്നു തന്നെയല്ല ചില രാജ്യങ്ങളിൽ അങ്ങിനെ ചെയ്തുവരുന്നതായും കാണുന്നുണ്ട്. പണ്ടു ഗ്രീസ് എന്ന രാജ്യത്തിൽ കന്നുകാലികളേയും ഇരുമ്പുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ നാണ്യങ്ങളേയും ഇതിനു ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. ചീനരാജ്യത്തു തേയിലകൊണ്ടു ചക്കണിയുടെ മാതിരിയിൽ ഉണ്ടാക്കി അതിനേയും ചില രാജ്യങ്ങളിൽ കവടി, മുത്തുച്ചിപ്പി മുതലായതിനേയും, മറ്റു ചില രാജ്യങ്ങളിൽ മരംകൊണ്ടും, തോലുകൊണ്ടും മറ്റും ഉണ്ടാക്കിയ നാണ്യങ്ങളേയും ഇപ്പോഴും ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ പല കാരണങ്ങളെക്കൊണ്ടും ഇതിനു സ്വർണ്ണവും വെള്ളിയും മറ്റെല്ലാത്തിനേക്കാൾ ഗുണമുള്ളതാണെന്നു അനുഭവസിദ്ധമാണ്. നാണ്യമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന പദാർത്ഥത്തിനു ഏഴു ഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നാണ് ധനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. ആ ഗു

ണങ്ങളെല്ലാംകൂടി വെള്ളിയേയും സ്വർണ്ണത്തേയും ഒഴിച്ചു മററാരു പദാർത്ഥത്തേയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നില്ല. സഹജസാരത, സ്വവാഹ്യത, അനശ്വരത, സമാനജാതീയത, വിഭാജ്യത, സ്ഥിരമൂല്യത, സുജ്ഞേയത ഇതുകളാകുന്നു ഏഴുഗുണങ്ങൾ.

൧. സഹജസാരത:—നാണ്യമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന വസ്തു സ്വതേതന്നെ വിലപിടിച്ചതായിരിക്കണം. ഈയം, തോല് മുതലായതിന്ന് നാണ്യമാക്കിത്തീർക്കുമ്പോളുണ്ടാകുന്ന വിലയല്ലാതെ സ്വതേയുള്ള വില വളരെ ലഘുവാണ്. അങ്ങിനെയുള്ള നാണ്യങ്ങളിൽ ജനങ്ങൾക്ക് വിശ്വാസവും അവകൾക്ക് അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ പ്രചാരവും കുറവായിരിക്കും. പവൻമാററുള്ള ഒരു പവൻതൂക്കം സ്വർണ്ണത്തിനും ഒരു പവനും വില ഏകദേശം തുല്യമാകകൊണ്ടു അതിനെ എല്ലാ രാജ്യക്കാരും സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഒരുറുപ്പികത്തൂക്കം വെള്ളിക്കു മുക്കാൽ ഉറുപ്പികയിലധികം വിലയില്ലാത്തതിനാൽ ഉറുപ്പികയ്ക്കു അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ പ്രചാരം വളരെ കുറവാകുന്നു. ഒരു ഉറുപ്പികയ്ക്കുള്ള ചക്രത്തിന്റെ വെള്ളിക്കു മുക്കാലുറുപ്പികയിലധികവും, പുത്തന്റെ വെള്ളിക്കു അര ഉറുപ്പികയിൽ താഴെയും വിലയാകകൊണ്ടാകുന്നു കൊച്ചിയിൽ ചക്രത്തിന്റെ പ്രചാരമുള്ളതുപോലെ തിരുവിതാംകൂറിൽ പുത്തന്റെ പ്രചാരമില്ലാത്തതു. എന്നിരിക്കുമ്പോൾ ഇരുമ്പു, ഈയം മുതലായതു നാണ്യങ്ങളാക്കുവാൻ അശേഷം യോഗ്യതയുള്ളവയല്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. സ്വർണ്ണവും വെള്ളിയും അവകളുടെ ശോഭകൊണ്ടും അനശ്വരതകൊണ്ടും മററും എല്ലാദിക്കിലും എല്ലാകാലത്തും ബഹുമതങ്ങളുള്ള മൂല്യവസ്തുക്കളാകുന്നു. വൈരം, പത്മരാഗം മുതലായ രത്നങ്ങൾ ഈ ഗുണങ്ങളോടുകൂടിയവയാണെങ്കിലും മററു ചില ഗുണങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതിനാൽ പണമായി ഉപയോഗിക്കാവുന്നതല്ല.

൨. സ്വവാഹ്യത:—പണം എളുപ്പത്തിൽ കയ്യിൽകൊണ്ടുപോകാവുന്നതായിരിക്കണം. നൂറു പവൻ ഒരു സഞ്ചിയിലാക്കി ദൂരദേശങ്ങളിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നതിന്നു യാതൊരു പ്രയാസമില്ല. എന്നാൽ അത്രവിലയ്ക്കുള്ള ഇരുമ്പുനാണ്യം അങ്ങിനെ കൊണ്ടുപോകുന്നതിന്നു വളരെ അസൗകര്യം ഉള്ളതാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഈ ഗുണം വെള്ളിക്കു സ്വർണ്ണത്തോളമില്ലെങ്കിലും മററെല്ലാ ലോഹങ്ങളെക്കാൾ അധികമുണ്ട്. രത്നങ്ങൾക്കു ഈ ഗുണം സ്വർണ്ണത്തെക്കാളുമുണ്ട്. എന്നാൽ ഒരു ഗുളികയുടെ മൊട്ടിനോളം പോന്ന നല്ല വൈരക്കല്ലിന്ന് ൫൦ ഉറുപ്പികയോളം വില

യുമുള്ളതുകൊണ്ട് അതു ദ്രവമാകുന്നതിനുള്ള പ്രയാസംകൊണ്ടും കേടുകളും വന്നുപോകാനുള്ള എളുപ്പംകൊണ്ടും, ചില്ലറക്കാര്യങ്ങൾക്ക് ഉപയോഗിപ്പാൻ വയ്യാത്തതുകൊണ്ടും മററുകാരണങ്ങളാലും അതുകളെ നാണ്യമായി ഉപയോഗിക്കാവുന്നതല്ല.

൩. അനശ്വരത:— അർത്ഥനാശം എല്ലാവർക്കും അഹിതമായിട്ടുള്ളതാകയാൽ ഈ ഗുണംകൊണ്ടുള്ള ആവശ്യം എല്ലാപേക്ഷയും വളരെ സ്പഷ്ടമായിരിക്കും. സ്വർണ്ണവും വെള്ളിയും അഗ്നിബാധമുതലായതുകൊണ്ടു നശിച്ചുപോകുകയോ തുരുമ്പുപിടിച്ചു ക്ഷയിക്കുകയോ ചെയ്യാത്തതുകൊണ്ടു അതുകൾക്ക് ഈ ഗുണം അസാമാന്യമായി ഉള്ളതാകുന്നു.

൪. സമാനജാതീയത:— എന്നുവെച്ചാൽ നാണ്യമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന വസ്തു മുഴുവനും ഒരുപോലെയിരിക്കണം. പവനെല്ലാം ഒരേമാററായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ എല്ലാററിനും ഒരേ വിലയായിരിക്കയില്ല. രത്നങ്ങളെ നാണ്യമായി ഉപയോഗിക്കുന്നതിന് ഇതാകുന്നു ഒരു പ്രധാനവിരോധം. ഒരുപോലെയുള്ള രത്നങ്ങൾ വളരെ ദുർല്ലഭമാണ്. സ്വർണ്ണവും വെള്ളിയും മററു ലോഹങ്ങളുടെ സങ്കലനംകൊണ്ടു മാററുകുറയ്ക്കുകയും സ്ഫുടംചെയ്യാൽ മാററു കൂട്ടുകയും ചെയ്യാവുന്നതാകകൊണ്ട് അതുകളെക്കൊണ്ടുണ്ടാക്കുന്ന നാണ്യങ്ങൾക്ക് തുല്യരൂപതയും തുല്യമൂല്യതയും വരുത്താവുന്നതാണെന്നു അനുഭവസിദ്ധമാണല്ലോ.

൫. വിഭാജ്യത:— നാണ്യമാക്കുന്നതിനുള്ള വസ്തു വിലയ്ക്ക് ദോഷംവരാതെ വിഭാഗിക്കാവുന്നതായിരിക്കണം. സ്വർണ്ണവും വെള്ളിയും എത്രതന്നെ ഭാഗിച്ചാലും അതുകളുടെ വിലയ്ക്ക് ന്യൂനത വരുന്നതല്ലല്ലോ. രത്നങ്ങൾക്ക് ഈ ഗുണം അശേഷം ഇല്ലതന്നെ. ആയിരം ഉറുപ്പിക വിലയുള്ള ഒരു വൈരക്കല്ല് രണ്ടായി ഭാഗിച്ചാൽ ഓരോ ഭാഗത്തിന് ൫൦൦ ഉറുപ്പികയിലധികകവും നാലായി ഭാഗിച്ചാൽ ൨൫൦ ഉറുപ്പികയിലധികവും വിലയുണ്ടായിരിക്കയില്ല.

൬. സ്ഥിരമൂല്യത:— എല്ലാപദാർത്ഥങ്ങളേയും ക്രയവിക്രയം ചെയ്യുന്നതിൽ മദ്ധ്യമതയെ വഹിച്ചിരിക്കുന്ന പദാർത്ഥം വിലയിൽ കൂടക്കൂടെ ഏററക്കുറച്ചിൽ വരാത്തതായിരിക്കേണമെന്നു പ്രത്യേകം ആവശ്യമാണ്. ആറുമാസത്തെ അവധിയായി കുറെ നെല്ല് കടം വാങ്ങിയാൽ അതു തിരിയെ കൊടുക്കേണ്ടകാലം വരുമ്പോഴേയ്ക്ക് നെല്ലു വില വളരെ കൂടിയെന്നോ കുറഞ്ഞുവെന്നോ

വരുന്നതാം. അപ്പോൾ കടം കൊടുത്തവനോ വാങ്ങിയവനോ അധികമായ നഷ്ടം സംഭവിക്കുന്നതാണ്. വിലയ്ക്കു സ്ഥിരതയില്ലാത്ത പദാർത്ഥങ്ങളെ പണമായി ഉപയോഗിച്ചാൽ ഇങ്ങനെയുള്ള ഏർഘട്ടങ്ങളും വ്യാപാരങ്ങൾക്ക അവ്യവസ്ഥയും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. എന്നാൽ വിലയിൽ ഏറ്റക്കുറച്ചിൽ വരാത്ത പദാർത്ഥം എന്തെങ്കിലും ഉണ്ടോ എന്ന് സംശയമാണ്. ഈ ദോഷം സ്വർണ്ണത്തിനും വെള്ളിക്കും മറ്റുള്ള പദാർത്ഥങ്ങളെക്കാൾ കുറവാണെന്നല്ലാതെ അശേഷമില്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ലോഹങ്ങളുടെ വിലയിൽ ഭേദഗതികൾ വരുന്നതു വളരെ സാവധാനത്തിലും അപ്പൊഴപ്പോൾ നാം അറിയാത്ത വിധത്തിലുമാകുന്നു.

൭. സുഗ്രഹണീയത:—നാണ്യം കൃത്രിമമാണോ എന്നു അറിയത്തക്കതായിരിക്കണം. അതിന്നായി ഉപയോഗിക്കുന്ന പദാർത്ഥം ഉരപ്പിക്കയും പവനം ഒരു പലകയിന്മേലോ ഉറച്ചനിലത്തോ എറിയുമ്പോളുണ്ടാകുന്ന ശബ്ദംകൊണ്ടു അതു കള്ള നാണ്യമോ അല്ലയോ എന്നു എളുപ്പത്തിൽ അറിയാം. രത്നങ്ങളുടെയും മറ്റും ഗുണദോഷം ഇങ്ങിനെ എളുപ്പത്തിൽ അറിയുവാൻ ഒരു വഴിയുമില്ല.

എല്ലാരാജ്യങ്ങളിലും സ്വർണ്ണംകൊണ്ടും വെള്ളികൊണ്ടും ഉള്ള നാണ്യങ്ങൾ നടപ്പുണ്ടെങ്കിലും ഇതിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു ലോഹംകൊണ്ടുള്ളതു മാത്രമേ നിയമസമ്മതമായിട്ടുള്ളു. ആ ലോഹം ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിൽ വെള്ളിയും ഇംഗ്ലണ്ടിൽ സ്വർണ്ണവുമാണ്. ഈ രാജ്യത്തിൽ ഒരു ഉറുപ്പിക കടം വാങ്ങിയവൻ തിരിയെ സ്വർണ്ണനാണ്യം കൊടുത്താൽ കടം കൊടുത്തവൻ നിയമപ്രകാരം അതു വാങ്ങേണമെന്നില്ല. ചെമ്പുനാണ്യങ്ങൾ കാണുന്നതു ചില്ലറ വ്യാപാരങ്ങൾക്കുള്ള ആവശ്യത്തിന്നായിട്ടുണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതെന്നല്ലാതെ വലിയ വ്യാപാരങ്ങൾക്ക നിയമപ്രകാരം സമ്മതിച്ച നാണ്യമായി ഒരു രാജ്യക്കാരും സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല.

—(൦)—

൨൨. പ്രയത്നം.

മനുഷ്യപ്രയത്നം കൂടാതെ ആവശ്യമുള്ളേടത്തോളം കിട്ടുന്ന സാധനങ്ങൾ ധനമല്ലെന്നു നദീതീരത്തിൽ താമസിക്കുന്നവർക്ക വെള്ളം ധനമാണെന്നു വിചാരിച്ചുകൂടാ എന്നും അതിനെ ദൂരദേശങ്ങളിൽ നിന്ന് കൊണ്ടുവരേണ്ടതായ പട്ടണങ്ങളിൽ വെള്ളം ധനമാണെന്നും ഇതിന്നു മുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതുകൊ

ണ്ട്. പ്രയത്നം ധനോല്പാദനത്തിന് പ്രത്യേകം ആവശ്യമാണെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ധനമെന്നു പറയാവുന്ന എല്ലാ ഉപയുക്തസാധനങ്ങളേയും ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതിന്ന് അനേകം ജനങ്ങളുടെ പ്രയത്നം കൂടാതെ കഴിയുന്നതല്ലെന്ന് പര്യാലോചിച്ചാൽ നമുക്കു അറിയാം. അരി പാകംചെയ്ക, നെല്ലുകുത്തുക, കൊയ്യുക, മെതി മുതലായതു കഴിക്കുക, ഉഴുക, വളമിടുക, വിതയ്ക്കുക, ഉഴുന്നതിന്നും മററുമുള്ള ഉപകരണങ്ങളുണ്ടാക്കുക, കൃഷിസ്ഥലത്തുനിന്നു നെല്ലു വണ്ടിയിലൊ മററൊ കൊണ്ടുപോവുക, ആ വണ്ടിയും മററും ഉണ്ടാക്കുക — ഇങ്ങനെ അനേക പ്രവൃത്തികൾ അനേക ജനങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിന്റെ ഫലമാകുന്നു നാം ഉണ്ണുന്ന ചോറ്. ഇതുപോലെ തന്നെ മററെല്ലാ ഉപയുക്തസാധനങ്ങളേയും ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്ന് മനുഷ്യപ്രയത്നം ആവശ്യമാണ്.

ഈ പ്രയത്നം സഫലമെന്നും നിഷ്ഫലമെന്നും രണ്ടുപ്രകാരത്തിലുണ്ട്. സഫലപ്രയത്നത്തിന്നു ധനോല്പാദകമായ പ്രയത്നമെന്നർത്ഥമാകുന്നു. നിഷ്ഫലപ്രയത്നമെന്നു പറഞ്ഞാൽ അനാവശ്യമൊ നിഷ്പ്രയോജനമൊ ആയ പ്രയത്നമെന്ന് ഈ ശാസ്ത്രത്തിൽ അർത്ഥമില്ല. ഒരു പ്രകാരത്തിലും രാജ്യത്തെ ധനത്തിന്ന് അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാകാത്ത പ്രയത്നമെന്നർത്ഥമുള്ളു. കൃഷിക്കാരു, നെയ്ത്തുകാര്, കല്പണിക്കാരു മുതലായവരുടെ പ്രയത്നം സഫലപ്രയത്നത്തിന്റെ കൂട്ടത്തിലാണ്. യാചനത്തിന്നു നടക്കുന്നവരുടെയും മററും പ്രയത്നം തീരെ നിഷ്ഫലമാണ്. സംഗീതക്കാർ, ചിത്രമെഴുത്തുകാർ മുതലായവരുടെ പ്രയത്നം അനാവശ്യമൊ നിഷ്പ്രയോജനമൊ അല്ലെങ്കിലും ധനോല്പാദനത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നിഷ്ഫലപ്രയത്നമാണ്. വിദ്യ അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നവർ, രാജ്യഭരണംചെയ്യുന്നവർ, മുതലായവരുടെ പ്രയത്നം ഈ രണ്ടുകൂട്ടത്തിൽ നിന്നും ഭേദപ്പെട്ടതാണ്. അവരുടെ പ്രയത്നത്തിന്റെ തല്ക്കാലഫലം ധനോല്പാദനമല്ലെങ്കിലും ഉത്തരകാലഫലമായിട്ട് അതും വരുന്നതാണ്. വിദ്യാഭ്യാസം കൊണ്ട് വേലചെയ്യുന്നവർ പല ഗുണങ്ങളും സിദ്ധിക്കുന്നതായാൽ അവരുടെ പ്രയത്നത്തിന്നു ധനോല്പാദകശക്തി അധികം ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടു അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ പ്രയത്നം തൽക്കാലഫലമുള്ളതല്ലെങ്കിലും നിഷ്ഫലമായിട്ടുള്ളതുമല്ല. ഇങ്ങനെതന്നെയാണ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെയും ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെയും മററും പ്രയത്നത്തിന്റെയും ഫലം.

ഇതുപോലെതന്നെ ധനവ്യയത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും ഒരു വിഭേദമുണ്ട്. സഫലപ്രയത്നത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്നവർ അങ്ങനെ ഏർപ്പെടുന്ന കാലം ഉപജീവനത്തിനായി ചെലവുചെയ്യുന്നതു

സഫലവ്യയവും അവർ മററു കാലങ്ങളിലും ദുരാവശ്യങ്ങൾക്കും ചെയ്യുന്ന ചെലവും, നിഷ്ഫലപ്രയത്നത്തിൽ ഏർപ്പെടുകയോ, ഒരു പ്രയത്നവും കൂടാതെ ഇരിക്കയോ ചെയ്യുന്നവർ എല്ലാക്കാലങ്ങളിലും ചെയ്യുന്ന ചെലവും നിഷ്ഫലവ്യയവുമാകുന്നു. ധനോല്പാദനത്തിന്നു ഒരു വിധത്തിലും ഉപയോഗപ്പെടാത്ത സകല ചെലവും ഈ കൂട്ടത്തിലാണ്. ഈ നിഷ്ഫലവ്യയത്തിന്റെ അവസ്ഥപോലെ ഇരിക്കും ഒരു രാജ്യത്തിലെ ധനപുഷ്ടിയുടെയും അവസ്ഥ. ഇതു വർദ്ധിക്കുന്തോറും രാജ്യത്തു ക്രമേണ ദാരിദ്ര്യവും വർദ്ധിക്കും. ഈ ന്യായപ്രകാരം നോക്കുമ്പോൾ ഊട്ടുകളിലും സത്രങ്ങളിലും മററും അസംഖ്യം ജനങ്ങളെ പോററുന്നതും പ്രയത്നംചെയ്വാൻ ശേഷിയുള്ളവർക്ക് മററുപ്രകാരങ്ങളിൽ ഭിക്ഷകൊടുക്കുന്നതും ഭാരതഖണ്ഡത്തിന്റെ ഐശ്വര്യാഭ്യുദയത്തിന്ന് ഹാനികരമാണെന്നു നിസ്സംശയമായി പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ അസ്ഥാനധർമ്മമാകുന്നു നമ്മുടെ രാജ്യത്തു ദാരിദ്ര്യം വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതിന്നു ഒരു പ്രധാനഹേതുവെന്നാണ് ധനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. ഈ ധർമ്മകാരണമായിട്ട വേലചെയ്യാതെ കാലംകഴിക്കുന്നവരുടെയും വേലചെയ്യുന്നവരുടെയും ഉപജീവനത്തിന്നു വേണ്ടുന്ന സാധനങ്ങളെല്ലാം വേലചെയ്യുന്നവരുടെ പ്രയത്നംകൊണ്ടുതന്നെ ഉണ്ടാകേണ്ടതാണല്ലോ. ഇപ്പോൾ വേലചെയ്യാതെ മററുള്ളവരുടെ പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലം അനുഭവിച്ച് കാലംകഴിക്കുന്നവരും അവരുടെ ഉപജീവനത്തിന്നു പ്രയത്നം ചെയ്യേണ്ടിവരുമ്പോൾ രാജ്യത്തു ധനോല്പാദനം ഇപ്പോഴുള്ളതിനേക്കാൾ അധികം ഉണ്ടാകുന്നതാണെന്നു സ്പഷ്ടമല്ലേ?

ഭൂമിയുടേതുപോലെതന്നെ പ്രയത്നത്തിന്റെയും ധനോല്പാദകശക്തിയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന്നു പല മാർഗ്ഗങ്ങളുണ്ട്. യന്ത്രങ്ങൾ മുതലായ ഉപകരണങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുന്നതു ഇതിലൊന്നാകുന്നു. എല്ലാ വേലകൾക്കും മാതിരിമാതിരിയിലുള്ള ആയുധങ്ങൾകൂടാതെ കഴികയില്ലല്ലോ, ആ ആയുധങ്ങളുടെ ഗുണംപോലെ വേലകൾക്കു ഗുണവും വേഗവും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. ആവിയന്ത്രങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, പത്താളുകൾക്കു നൂറാളുകളുടെ പണി അതിവേഗത്തോടും പ്രയാസംകൂടാതെയും ചെയ്വാൻകഴിയുന്നതിന്നുപുറമേ എത്ര ജനങ്ങൾ കൂടിയാലും അസാദ്ധ്യമായ വേലകൂടി ചെയ്യുന്നതിന്നു സാധിക്കുന്നതാണ്. അനേകജനങ്ങളെയും അനവധി സാമാനങ്ങളെയും ഒന്നായി ഒരു മണിക്കൂറിൽ നാല്പതു നാഴികവീതം ദൂരദേശങ്ങളിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നതിന്നു ആവിയുടെ സഹായംകൂടാതെ മനുഷ്യപ്രയത്നം കൊണ്ടു മാത്രം അസാദ്ധ്യമാണല്ലോ.

പ്രയത്നം ചെയ്യുന്നവരുടെ നിപുണതകൊണ്ടും സദ്വൃത്തികൊണ്ടും വിശ്വാസയോഗ്യതകൊണ്ടും പ്രയത്നത്തിന്റെ ധനോല്പാദകശക്തി വർദ്ധിക്കുന്നതാണ്. സാധാരണയായി എല്ലാവേലകൾക്കും ചില വേലകൾക്കു പ്രത്യേകിച്ചും നല്ല വാസനയും അഭ്യാസവും പഴക്കവും കൂടാതെ നിപുണത ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. അങ്ങിനെ നിപുണനായവന്റെ വേലയ്ക്കു മററുള്ളവരുടെ വേലയേക്കാൾ വേഗവും വിലയും ഉണ്ടാകുന്നതാണെന്നു അനുഭവമല്ലേ. ഘടികാരത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതും തലമുടിനാരുപോലെ സൂക്ഷ്മവുമായ ഇരുമ്പു തന്തികൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നു അസാമാന്യമായ നൈപുണ്യവും കരകൗശലവും ആവശ്യമാണ്. അതുകൊണ്ട് അത്തരം ഒരു റാത്തൽ തന്തിക്കു നാലായിരം റാത്തൽ ഇരുമ്പിനും ഒരു റാത്തൽ സ്വർണ്ണത്തിനും വില ശരിയാണ്. ഈ ദൃഷ്ടാന്തംകൊണ്ടു വേലക്കാരുടെ നിപുണത ധനോല്പാദനത്തിന്നു എത്രതന്നെ ആവശ്യമാണെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഇതുപോലെ തന്നെയാണ് വേലക്കാരുടെ സദ്വൃത്തിയുടെയും വിശ്വാസയോഗ്യതയുടെയും ഫലം. മദ്യപാനം മുതലായ ദുർവൃത്തികൾകൊണ്ടു പ്രയത്നത്തിന്നു ദോഷവും പ്രയത്നം ചെയ്യുന്നവൎക്കു ശക്തിക്ഷയവും മററും ഉണ്ടാകുന്നതാണല്ലൊ. വേലക്കാർ വിശ്വാസയോഗ്യന്മാരാണെങ്കിൽ അവരെക്കൊണ്ടു ക്രമമായി പണിചെയ്യിപ്പിക്കുന്നതിന്നു ആളുകളെ ആക്കുകയോ അതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ദുർവ്യയമോ വേണ്ടിവരുന്നില്ല. ഈവക ഗുണങ്ങളുണ്ടാകുന്നതിന്നു വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രചാരം പ്രത്യേകം ആവശ്യമാകുന്നു.

പ്രയത്നത്തിന്റെ ധനോല്പാദകശക്തിയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന്നുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ പ്രധാനമായതു പ്രയത്നവിഭജനമാകുന്നു. ഒരു പണി മുഴുവൻ ഒരാൾ തന്നെ ചെയ്യുന്നതിന്നു പകരം അതിനെ പലഭാഗമായിത്തിരിച്ചു ഓരോ ഭാഗം പണി ഓരോരുത്തർ കഴിച്ചാൽ പല ഗുണങ്ങളുണ്ടാകുന്നതാണ്. ഒരു പുര പണിയുന്നതിൽ കൽപ്പണി, മരപ്പണി, കുഴിപ്പണി മുതലായതു ഓരോ വേലക്കാർ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു ആ പണികളെല്ലാം എല്ലാവരും കൂടി ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ പണിക്കു അധികം രസികത്വം, വേഗവും ഉണ്ടാകുന്നതാണല്ലോ. പ്രയത്നവിഭജനം നമ്മുടെ ഇടയിൽ ധാരാളമായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതുകൊണ്ടുള്ള ഗുണങ്ങൾ മുഴുവൻ നമ്മൾ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ അതു ഇംഗ്ലണ്ടിലും മററുമുള്ളതുപോലെതന്നെ ഇവിടെ നടപ്പില്ല. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഒരു സൂചി ഉണ്ടാക്കുന്നതു എട്ടാളുകൾ കൂടിയാണ്. ഇരുമ്പുകമ്പി ഉണ്ടാക്കുക, അതു സൂചിക്കു പാകത്തിൽ മുറിക്കുക, മുനയാക്കുക, ആ മുന

മിനുക്കുക, മൂർച്ചയുണ്ടാക്കുക മുതലായ ഓരോ വേലകൾ ഓരോരുത്തരാണു ചെയ്യുന്നതു്. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു അതാതു ഭാഗം വേലയ്ക്കും അതാതാളുകൾക്കു അസാമാന്യമായ കൈവേഗവും നിപുണതയും ഉണ്ടാകുന്നു. യന്ത്രംകൊണ്ടു സ്റ്റീൽ പേന ഉണ്ടാക്കുന്നിടത്തു പേന ഓരോന്നായി എടുത്തു പാത്രങ്ങളിലാക്കുക മാത്രമാകുന്നു ചിലരുടെ പണി. അവർ അതു ചെയ്യുന്നതു കണ്ടാൽ അത്യാശ്ചര്യം തോന്നുമത്രെ. നോക്കിനില്ക്കുന്നവരുടെ കണ്ണിനുപോലും അവരുടെ കയ്യുടെ വേഗം അനുകരിപ്പാൻ പ്രയാസമാണത്രേ. പ്രയത്നവിഭജനംകൊണ്ടുള്ള ഗുണങ്ങൾക്കു ഇതുപോലെ അനേക ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ പറവാനുണ്ടു്. എന്നാൽ കുറെ ആലോചിച്ചാൽ വായനക്കാർക്കു പല ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും ഓൎമ്മ വരുന്നതാകയാൽ ഇത്രെ പറയുന്നുള്ളു.

പ്രയത്നവിഭജനം കൊണ്ടു പ്രധാനമായി നാലുകൂട്ടം ഗുണം ഉണ്ടെന്നാണു് ധനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പറഞ്ഞുവരുന്നതു്. ഒന്നാമതു വേലക്കാർക്കു അവരുടെ പണി നിപുണതയും കൈവേഗവും വർദ്ധിക്കും. രണ്ടാമതു കാലദൈർഘ്യം വളരെ കുറയും. മൂന്നാമതു അവരവരുടെ വാസനയ്ക്കും അഭ്യാസത്തിനും ചേർച്ചയായ പണിയിൽ വേലക്കാർക്കു പ്രവേശിക്കാം. നാലാമതു പണിക്കു അദ്ധ്വാനം കുറയ്ക്കുന്നതിനു വേണ്ട യന്ത്രങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു എളുപ്പമുണ്ടാകും. ഇതിൽ ആദ്യത്തെ മൂന്നുഗുണങ്ങളും മേൽപ്പറഞ്ഞ സംഗതികളെക്കൊണ്ടു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടു്. നാലാമത്തെ ഗുണത്തിനു പല ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുള്ളതിൽ ഒന്നു മാത്രം ഇവിടെ പറയുന്നു. ആവിയന്ത്രം ആദ്യം ഉണ്ടാക്കിയ കാലങ്ങളിൽ ഒരാൾ അതിൽ ആവിപോകുന്നതിനുള്ള ഓടപ്പു് എപ്പോഴും അടയ്ക്കുകയും തുറക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കണം എന്നുണ്ടായിരുന്നു. അതിനു കുട്ടികളെയാണു് നിയമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു്. അതിൽ ഒരു കുട്ടി ബുദ്ധിമുട്ടാതെ കൂലിവാങ്ങുവാൻ വല്ല വഴിയുമുണ്ടാകുമോ എന്നു വളരെക്കാലം ശ്രദ്ധയോടുകൂടി ആലോചിച്ചപ്പോൾ ഒരുദിവസം അവനു് ഒരുപായം തോന്നി. മേൽപ്പറഞ്ഞ ഓടപ്പിൽനിന്നു യന്ത്രത്തിന്റെ മറെറാരു ഭാഗത്തേയ്ക്കു ഒരു ചരടുകെട്ടിയാൽ ആ ഓടപ്പു തനിയെ അടയ്ക്കുകയും തുറക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നുകണ്ടു അവൻ അപ്രകാരം ചെയ്തു. അതിൽപിന്നെ ഈ വേലയ്ക്കുള്ള ചിലവുകൂടാതെ കഴിഞ്ഞു. ഒരു പണിയിൽ തന്നെ ആജീവനാന്തം മനസ്സുവയ്ക്കുമ്പോൾ അതു സുകരമാക്കുന്നതിനുള്ള ഉപായം ചിലർക്കു തോന്നുന്നതിനെക്കുറിച്ചു് അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ലല്ലോ.

———0———

൧൬. മൂലധനം

മൂലധനമെന്നുവെച്ചാൽ ധനോല്പാദനത്തിന്നുവേണ്ടി പ്രയത്നംചെയ്യുന്ന കാലത്തെ ചിലവിന്നായി സമ്പാദിച്ചുവച്ചിട്ടുള്ളതും അങ്ങിനെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതുമായ ധനമാകുന്നു. സകല വേലകളും തുടങ്ങീട്ടു കുറെക്കാലം കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷമേ അതുകളുടെ ഫലമനുഭവിപ്പാൻ കഴിയൂ. വേലക്കാൎക്ക് ആ കാലത്തെ ചിലവിന്ന് ആ പ്രയത്നം കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഫലം അനുഭവിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. മുൻ പ്രയത്നംകൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ള ഉപയുക്തസാധനങ്ങളിൽനിന്നു തങ്ങളുടെ ആവശ്യത്തിന്നു വേണ്ടതെല്ലാം എടുത്തതിന്റെ ശേഷമുള്ളതു സമ്പാദിച്ചുവച്ച്, അതിനെയാകുന്നു പ്രയത്നം ചെയ്യുന്ന കാലത്തെ ചിലവിന്നായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നത്. അങ്ങിനെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതും ഓരോ വേലകൾക്കു വേണ്ട ഉപകരണങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നതിന്നുവേണ്ടി ചിലവു ചെയ്യുന്നതുമായ ധനമാകുന്നു മൂലധനം.

ഈ മൂലധനം കൂടാതെ ധനോല്പാദനം അസാദ്ധ്യമാണെന്നു കുറെ ആലോചിച്ചുനോക്കിയാൽ സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണ്. കൃഷിപ്പണി തുടങ്ങി വിളവെടുക്കുവാൻ ഏകദേശം മൂന്നുമാസത്തോളം വേണ്ടിവരുമല്ലോ. ഈ മൂന്നുമാസം പ്രയത്നം ചെയ്യുന്നവരുടെ ചിലവിന്ന് ആ വിളവ് ഉപയോഗപ്പെടുന്നതല്ലെന്നും അവരുടെയോ മറ്റു വല്ലവരുടേയോ മുൻ പ്രയത്നം കൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ള ധനം ആവശ്യമാണെന്നും സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. ഇതിന്നു പുറമെ കൃഷിപ്പണിക്കു വേണ്ട കന്നുകാലികളേയും മറ്റു ഉപകരണങ്ങളേയും വാങ്ങുന്നതിന്നും കയ്യാല മുതലായതു പണിയിക്കുന്നതിന്നും മറ്റും കൂടി മുൻപ്രയത്നംകൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ള ധനം ആവശ്യമാണ്. ഇതുപോലെതന്നെ മററല്ലാ വേലകൾക്കും പൂൎവ്വാൎജ്ജിതമായ ധനം കൂടിയേ കഴിയൂ എന്ന് ആലോചിച്ചാൽ അറിയാവുന്നതാണ്. ഈ ധനത്തെയാകുന്നു ധനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ മൂലധനമെന്നു പറയുന്നത്. ഈ മൂലധനം സൂക്ഷ്മത്തിൽ വെറും നാണ്യങ്ങളല്ലെന്നും ഉപയുക്തസാധനങ്ങളാണെന്നും ധനവും പണവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസത്തെക്കുറിച്ച് ഇതിന്നു മുമ്പിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണല്ലോ.

പ്രയത്നത്തിന്നും അതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ധനോല്പാദനത്തിന്നും മൂലധനം ഇത്ര ആവശ്യമാകകൊണ്ട് അതിന്റെ സമൃദ്ധിപോലെയും അതു ചിലവു ചെയ്യുന്നതിന്റെ സമ്പ്രദായം പോലെയും ഇരിക്കും. ഒരു നാട്ടിലെ ഐശ്വൎയ്യവും നമ്മുടെ നാട്ടിൽ

മൂലധനത്തിന്റെ ബാഹുല്യമില്ലെന്നതന്നെയല്ല ഉള്ളതു ക്രമേണ കുറഞ്ഞുപോകുന്നതിനുള്ള വഴിയും കൂടിയുണ്ടു്. കല്യാണം, പന്ത്രണ്ടാംമാസം മുതലായ അടിയന്തിരങ്ങൾക്കും ഒരു വേലയുംകൂടാതെ കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്ന അസംഖ്യം ജനങ്ങളെ പോററുന്നതിനും മററു പലപ്രകാരത്തിലും നമ്മുടെ ആളുകൾ നിഷ്ഫലവ്യയം ചെയ്യുന്നതിനാൽ അതാതു കൊല്ലത്തിലുണ്ടാകുന്ന ധനത്തിൽനിന്നു അതാതു കൊല്ലത്തെ ചിലവു കഴിച്ചു മേലാൽ ധനോല്പാദനത്തിന്നായി ഉപയോഗപ്പെടുത്താവുന്നതായ ബാക്കി ധനം ആണ്ടുതോറും കുറഞ്ഞുവരികയാണു ചെയ്യുന്നതു്. ധനവാന്മാരായിട്ടുള്ളവർ ധനം ഏതുവിധത്തിൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയാലാണു നാട്ടിൽ അധികമായി ധനസമൃദ്ധിയുണ്ടാകുന്നതെന്നു അറികയോ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർ ധൈര്യപ്പെട്ടു് അപ്രകാരം പ്രവൃത്തിക്കയോ ചെയ്യുന്നില്ല. സാധാരണയായി ഉപയുക്തസാധനങ്ങളെല്ലാം ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതിന്നു പല രാജ്യക്കാരും അനവധി ദ്രവ്യം ഇറക്കി യന്ത്രങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഈ കാലത്തിൽ നമ്മുടെ വർത്തകന്മാർ ഇതിന്നു വേണ്ട ധനവ്യയവും ശ്രമങ്ങളും ചെയ്യാഞ്ഞാൽ മററു രാജ്യക്കാരുമായിട്ടുള്ള വ്യവസായസംഘർഷണത്തിൽ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ കാലക്രമംകൊണ്ടു് ഇനിയും ദാരിദ്ര്യം വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

അങ്ങിനെ ചെയ്യാതെ നമ്മുടെ ധനികന്മാർ ഇപ്പോഴും അവരുടെ സമ്പാദ്യം മുഴുവൻ ഓരോ ആഡംബരങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ചിലവു ചെയ്കയോ അല്ലെങ്കിൽ വെറുതെ കെട്ടിവെയ്ക്കുകയോ ആണു ചെയ്യുന്നതു്.

ധനം വെറുതെ കെട്ടിവെയ്ക്കുന്നതു ദോഷകരമാണെന്നു എല്ലാവർക്കും സമ്മതമാണെങ്കിലും ഓരോ ആഡംബരങ്ങൾക്കും സുഖോപഭോഗങ്ങൾക്കുംവേണ്ടി ചിലവുചെയ്യുന്നതിനെപ്പററി അഭിപ്രായഭേദമുണ്ടായിരിക്കാം. ഒരുവന്റെ ആദായത്തിൽനിന്നു തനിക്കാവശ്യമുള്ളതു കഴിച്ചു ബാക്കിയുള്ള ധനം ഏതു വിധത്തിൽ ചിലവു ചെയ്താലും അതു വല്ലവരുടെയും ഉപജീവനത്തിന്നായി ഉപയോഗപ്പെടുന്നതാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടു് ആയാൾ ആ ധനം വല്ല വെപ്പടിവിദ്യക്കാർക്കോ സ്തുതിപാഠകന്മാർക്കോ കൊടുക്കയോ വല്ല വ്യവസായങ്ങളിൽ ഇറക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതിൽ സാധുക്കളുടെ ഉപജീവനത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം എന്താണു വ്യത്യാസമെന്നു ചിലർക്കു അഭിപ്രായമുണ്ടായിരിക്കാം. ഈ അഭിപ്രായം എത്രത്തോളം സ്വീകാരയോഗ്യമാണെന്നു കാണിക്കുന്നതിന്നു ഒ

ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം പറയാം. ഒരു വൎത്തകനായ നാട്ടുവാഴി മരിക്കുമ്പോൾ തന്റെ സ്വന്തസമ്പാദ്യമായി അമ്പതുലക്ഷം ഉറുപ്പിക കെട്ടിവച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രൻ ആ ധനം സാധുക്കൾക്ക് ഉപകാരമാകുന്നവിധത്തിൽ ചിലവു ചെയ്യണമെന്നുവെച്ചു പലരോടും അഭിപ്രായം ചോദിച്ചതിൽ സേവകന്മാരിൽ ചിലർ ഒരു നാടകശാല കെട്ടിച്ചു ദിവസംതോറും ഓരോ നേരമ്പോക്കിന്റെ വട്ടംകൂട്ടിയാൽ പലരുടെയും ഉപജീവനത്തിന്നും വിനോദത്തിന്നുമുള്ള ഒരു മാൎഗ്ഗമാകുമെന്നും മറ്റു ചിലർ ആ ദ്രവ്യം വിശേഷമായ ഉടുപ്പുകളും, ആഭരണങ്ങളും, രത്നങ്ങളും വാങ്ങുന്നതിന്നായി ചിലവുചെയ്താൽ വളരെ വേലക്കാൎക്ക് ഉപകാരമാകുമെന്നും വേറെ ചിലർ അതു ഊട്ടുപുരകളുണ്ടാക്കി ബ്രാഹ്മണൎക്കു ഭക്ഷണം കൊടുക്കാനായി ഉപയോഗിച്ചാൽ വളരെ മഹാബ്രാഹ്മണൎക്ക് ഉപജീവനത്തിന്നും നാട്ടുവാഴിയുടെ ഇഹപരലോകങ്ങളിലെ ശ്രേയസ്സിന്നും വഴിയാകുമെന്നും പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ അതിവൃദ്ധനും വിദ്വാനുമായ ഒരാൾ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. "അങ്ങെയുടെ ഭൂമിയിൽ വെള്ളക്കുറവുകൊണ്ടു കൃഷിപ്പണിക്കു ദോഷമുള്ളതായ ചില പ്രദേശങ്ങളുണ്ട്. ഈ ധനം അവിടങ്ങളിൽ തോട്ടുകളും കുളങ്ങളും ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നായി ഉപയോഗിച്ചാൽ ദരിദ്രന്മാരായ അനവധി വേലക്കാരുടെ ഉപജീവനത്തിന്നു വഴിയാകുന്നതിന്നു പുറമെ ഭൂമിയിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ധാന്യം അങ്ങയുടെ ആദായവും നാട്ടിലെ സ്വത്തും വൎദ്ധിക്കുന്നതാണ്". ഊട്ടുപുരയുണ്ടാക്കി ഒരു വേലയുംകൂടാതെ കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്നവരെ പോററുന്നതായാൽ നാട്ടിൽ ദാരിദ്ര്യവും മടിയന്മാരും വൎദ്ധിക്കുകയേ ഉള്ളു. നാടകശാലകളും ആഭരണങ്ങളും ഉണ്ടാക്കുന്നതാണ് ഇതിൽ നല്ലതു്. അതിനാൽ എന്തെങ്കിലും ഓരോ വേലകൾ ചെയ്യുന്നവൎക്കാണ് ഗുണം സിദ്ധിക്കുന്നതു്. എങ്കിലും ഈ ധനവ്യയംകൊണ്ടു പൊതുവെ ജനങ്ങൾക്ക് ഉപകാരമോ മേലാൽ ധനത്തിന്റെ വൃദ്ധിക്കുള്ള വഴിയോ ഉണ്ടാകുന്നതല്ലാ." ഈ പറഞ്ഞതു ശരിയാണെന്നു ധരിച്ച് ആ നാട്ടുവാഴി അപ്രകാരം ചെയ്യുകയും അതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദായത്തിന്നു വൃദ്ധിയും വളരെ കുടിയാന്മാൎക്കു സമൃദ്ധിയും അനവധി വേലക്കാൎക്ക് ഉപജീവനത്തിന്നു വഴിയും ഉണ്ടായി. ഈ ദൃഷ്ടാന്തംകൊണ്ടു മൂലധനം ചിലവുചെയ്യേണ്ടതു് എങ്ങനെ എന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നുവല്ലോ.

ചിലവുചെയ്യാതെ കെട്ടിവയ്ക്കുകയോ വല്ല നേരമ്പോക്കിന്നുവേണ്ടി ചിലവുചെയ്കയോ ചെയ്യുന്ന ധനം മൂലധനമല്ല. ഒരു ധനത്തെ മൂലധനമെന്നു പറയണമെങ്കിൽ അതു പിന്നെയും ധനം ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതിന്നുവേണ്ടി ചിലവുചെയ്യുന്നതായിരിക്കണം. അ

ങ്ങിനെ ചിലവുചെയ്യുന്നതു രണ്ടുപ്രകാരത്തിലുണ്ടു്. മൂലധനത്തിൽ ഒരു ഭാഗം ധനോല്പാദനത്തിനു് ഒരിക്കലേ ഉപയോഗപ്പെടുകയുള്ളു. മറെറ ഭാഗം പല പ്രാവശ്യത്തേക്കും ഉപയോഗപ്പെടുന്നതാണു്. കൃഷിപ്പണിക്കുവേണ്ട വിത്തിന്നും വല്ലിക്കും ആവിയന്ത്രങ്ങൾകൊണ്ടും മററുംസാമാനങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നതിന്നുവേണ്ട വിറകിന്നും വേലക്കാരുടെ കൂലിക്കുമായി ചിലവുചെയ്യുന്ന ധനം ഒരിക്കലേക്കെ ഉപയോഗപ്പെടു. എന്നാൽ കന്നുകാലി, കരി, കള്ളാല, ആവിയന്ത്രം തറു വസ്ത്രാലയ കെട്ടിടം മുതലായതിന്നു വേണ്ടി ഒരിക്കൽ ചിലവുചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു പലകുറിയും ധനോല്പാദനത്തിന്നു ഉപയോഗപ്പെടുന്നതാണു്. ഒരിക്കൽമാത്രം ഉപയോഗപ്പെടുന്ന ധനത്തെ വ്യാവർത്തകമൂലധനമെന്നും പലപ്രാവശ്യത്തേക്കുപയോഗപ്പെടുന്നതിനെ സ്ഥിരമൂലധനമെന്നുമാണു് ധനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പറയുന്നതു്. ഒരുവൻ ചിലവു ചെയ്യുന്ന വ്യാവർത്തകമൂലധനം അതാതുകൊല്ലത്തിലും സ്ഥിരമൂലധനം വളരെക്കാലംകൊണ്ടും തിരിയെ കിട്ടുന്നതാണു്. വിത്തു്, വല്ലി, മുതലായതിന്നു ചിലവുചെയ്യുന്നതു് അതാതുകൊല്ലത്തെ വിളവിൽനിന്നും, കന്നുകാലി, കള്ളാല മുതലായതിന്നു ചിലവുചെയ്യുന്നതു് അവകൾ എത്രകാലത്തേക്കു ഉപയോഗപ്പെടുന്നുവോ അത്രകാലത്തെ വിളവിൽനിന്നും ഉണ്ടാകണമെന്നാണല്ലോ ധനത്തിൻെറ ഉടമസ്ഥന്മാർ ഇച്ഛിക്കുന്നതു്.

ജനങ്ങൾ അവരുടെ ആദായത്തിൽനിന്നു ചിലവിന്നുള്ളതു കഴിച്ചു ശേഷമുള്ളതു് സമ്പാദിച്ചുവെക്കുന്നതിലാണല്ലോ മൂലധനമുണ്ടാകുന്നതു്. മിതവ്യയശീലവും, ദീർഘാലോചനയും ഉള്ളവരാണു് ഇങ്ങിനെ സമ്പാദിച്ചുവെയ്ക്കുന്നതു്. ഈ ഗുണങ്ങൾ സാധാരണയിലുള്ള ജനങ്ങൾക്കു സിദ്ധിക്കുവാൻ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ പ്രചാരം വളരെ ആവശ്യമാണു്. അതുകൊണ്ടു വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ പ്രചാരത്തിന്നുവേണ്ടി യത്നം ചെയ്യുന്നതു് നാട്ടിൽ ധനസമൃദ്ധിയും മററുമുണ്ടാകണമെന്നു് ഇച്ഛിക്കുന്ന രാജാക്കന്മാരുടെ കർത്തവ്യകർമ്മങ്ങളിൽ മുഖ്യമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു് സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഇതുതന്നെയുമല്ല രാജ്യഭരണത്തിന്നു വ്യവസ്ഥയും നീതിന്യായങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നതും മൂലധനവൃദ്ധിക്കു വളരെ ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണു്. പൂർവകാലങ്ങളിൽ നമ്മുടെ രാജാക്കന്മാർ ധനവാന്മാരുടെ കയ്യിൽനിന്നും ദ്രവ്യം ബലാൽക്കാരേണ അപഹരിക്കുന്നതു പതിവായിരുന്നു. അങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ ധനം സമ്പാദിച്ചു വയ്ക്കുന്നതിന്നു ജനങ്ങൾക്കു മനസ്സുവരാത്തതും ദുർല്ലഭമായി ചിലർ അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അവർ അതിനെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന്നു

വേണ്ടി വല്ല വ്യാപാരങ്ങളിൽ മുടക്കാതെ വെറുതെ കെട്ടിവെയ്ക്കുന്നതും സ്വാഭാവികമാണ്. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ആ വക ദോഷങ്ങളൊന്നുമില്ലെങ്കിലും നാട്ടിൽ ധനപുഷ്ടിയുണ്ടാകേണ്ടതിന്നു ധനവ്യയം എങ്ങിനെയാണു ചെയ്യേണ്ടതു് എന്നു ധരിച്ചിട്ടുള്ളവർ നമ്മുടെ കൂട്ടത്തിൽ വളരെ ചുരുക്കമാണ്. ഇംഗ്ലണ്ടിലും മററും കച്ചവടത്തിന്നും മററുമായി വളരെ ആളുകൾ കൂടിച്ചേർന്നു ചെറിയ ഓഹരികളായി പണമെടുത്തു കൂട്ടുമുതൽ കമ്പനികൾ സ്ഥാപിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഇവിടെയും നടപ്പായാൽ അതു ജനങ്ങൾക്കു ധനാർജ്ജനത്തിന്നും, രാജ്യത്തുള്ള മൂലധനത്തിന്റെ വൃദ്ധിക്കും ഒരു ബലവത്തായ കാരണമാകുമായിരുന്നു.

—— (o) ——

൨൭. ധനവിനിമയം.

കൃഷിക്കാർ അവരുടെ പ്രയത്നംകൊണ്ടു ധാന്യങ്ങൾ മാത്രമെ ഉണ്ടാകുന്നുള്ളു. ഉർവ്വരമായി ചിലർ പാലും കറിസാമാനങ്ങളും കൂടെ ഉണ്ടാക്കും. ഇതുകളൊഴിച്ചു അവർക്കു ആവശ്യമുള്ള മറെറല്ലാ സാധനങ്ങളും മററു ചിലരുടെ പ്രയത്നംകൊണ്ടുണ്ടാകേണ്ടതാകുന്നു എന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. അവരുടെ പ്രയത്നംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന നെല്ലിൽ നിന്നു അവർക്കു ആവശ്യമുള്ളതെടുത്തു ബാക്കി ശേഷമുള്ളതു ഓരോരുത്തർക്കു കൊടുത്തു പകരം വാങ്ങുക അവർ ആവശ്യമുള്ളതായ സാധനങ്ങളെ വാങ്ങേണം. ഇതുപോലെ തന്നെയാകുന്നു മറെറല്ലാവരുടെയും അവസ്ഥ. അവരവരുടെ ഉപജീവനത്തിന്നു എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും അന്യോന്യാശ്രയം ആവശ്യമാണ്. ഇങ്ങിനെ മനുഷ്യർ ധനം കൈമാററം ചെയ്യുന്നതിന്നാകുന്നു ധനവിനിമയമെന്നു പറയുന്നതു്.

അവരവരുടെ സ്വന്തം സ്വത്തിന്മേലുള്ള അവകാശം അവരവർക്കുതന്നെ ആയിരുന്നാലെ ധനവിനിമയമുണ്ടാകയുള്ളു. നാട്ടുകോട്ടച്ചെട്ടികളുടെ ഇടയിൽ നടക്കുന്നതുപോലെ ഒരു നാട്ടിലുള്ള എല്ലാ മുതലിന്റെയും അവകാശം എല്ലാവർക്കും കൂടീട്ടാണെങ്കിൽ ആ നാട്ടുകാർ തമ്മിൽ ധനം കൈമാററം ചെയ്‌വാനുള്ള ആവശ്യമില്ലല്ലോ. നാട്ടുകോട്ടച്ചെട്ടികൾ പല കുടുംബക്കാരായിട്ടാണെങ്കിലും അവരുടെ മുതൽ എല്ലാവരുടേയും കൂടീട്ടുള്ളതും അതിന്മേൽ എല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെ അവകാശമുള്ളതുമാണ്. അവരിൽ ആരെങ്കിലും തന്റെ വ്യാപാരംകൊണ്ടു ലാഭമോ നഷ്ടമോ ഉണ്ടായാൽ ആ ലാഭവും നഷ്ടവും എല്ലാവർക്കും സംബന്ധിക്കുന്നതാണ്. സ്വകാര്യമായി ധനം സമ്പാദിച്ചു കയ്യിൽ വെയ്പാൻ

ആർക്കും അർഹതയില്ല. അങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ അവർ തമ്മിൽ ക്രയവിക്രയങ്ങളുണ്ടാവാൻ പാടില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ട് ധനവിനിമയത്തിനു സ്വകാര്യസ്വത്തുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു സ്പഷ്ടമാണ്.

ഈ ലോകത്തിൽ ചിലർ ക്ലേശിച്ചു ചിലവുകഴിക്കുന്നവരും മററു ചിലർ ക്ലേശിക്കാതെ ചിലവുകഴിക്കുന്ന ധനികന്മാരും, ചിലർ അശേഷം ചിലവിനു ഗതിയാകാതെ ദാരിദ്ര്യസമുദ്രത്തിൽ കിടന്നു മുങ്ങുന്നവരും, മററു ചിലർ സുഭിക്ഷമായി ചിലവിനു വേണ്ടതിലധികം മുതലുള്ളവരുമാണല്ലോ. പ്രപഞ്ചത്തിലെ ഇപ്പോഴത്തെ ഈ അവസ്ഥ വളരെ ശോചനീയമായിട്ടുള്ളതെന്നുകണ്ട് അതിന്റെ നിവാരണത്തിനുവേണ്ടി ഓരോരുത്തർ ഓരോ ഉപായങ്ങളെ ഘോഷിക്കുന്നുണ്ട്. യൂറോപ്പിലുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ വളരെ ലഹളകൂട്ടുന്നതായ ഒരു വകക്കാരുടെ അഭിപ്രായത്തെക്കുറിച്ചുമാത്രം ഇവിടെ കുറെ പ്രസ്താവിക്കാം. അവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ സ്വകാര്യമായി ആർക്കും തന്നെ മുതൽ സമ്പാദിച്ചുവച്ചുകൂടാ. ഒരു നാട്ടിലുള്ള എല്ലാ മുതലും ആ നാട്ടിലുള്ള എല്ലാപേരുടെയും കൂടിട്ടുള്ളതും അതിന്മേൽ എല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെ അവകാശമുള്ളതും ആയിരിക്കണം. എല്ലാപേരെക്കൊണ്ടും അവരവരുടെ ശക്തിപോലെ പ്രയത്നം ചെയ്യിപ്പിച്ച് സർക്കാരിൽ നിന്ന് അവർക്കാവശ്യമുള്ളതു കൊടുക്കണം. ഇങ്ങിനെയായാൽ നാട്ടിലുണ്ടാകുന്ന ധനത്തിന്റെ അവസ്ഥപോലെ എല്ലാവർക്കും ഒരേ മാതിരിയിൽ ഉപജീവനം കഴിക്കാവുന്നതാണ്. ഈ വാദത്തിന് സമുദായസ്വത്വവാദമെന്നാകുന്നു പറയുന്നത്. ഇംഗ്ലീഷിൽ ഇതിന് "സോഷ്യലിസം" എന്നും കൊമ്മ്യൂണിസം എന്നും പറയുന്നു.

സമുദായസ്വത്വവാദികളായിട്ട് യൂറോപ്പിലും അമേരിക്കായിലും പലരുമുണ്ടെങ്കിലും ധനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരിൽ മിക്കവരും ഈ വാദത്തെ സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല. അതിന് ബാധകങ്ങളായി പല സംഗതികളുമുണ്ടെന്നാകുന്നു അവരുടെ അഭിപ്രായം. അവയിൽ ഒന്നുരണ്ടു സംഗതികളെ മാത്രം ഇവിടെ പറയാം. ഒന്നാമതു ജനങ്ങൾക്കു പ്രയത്നംചെയ്യുന്നതിനു ഉത്സാഹമില്ലാതെയായിത്തീരും. ഇപ്പോൾ ഈ ഉത്സാഹത്തിന് മുഖ്യകാരണമായതു മനുഷ്യർക്കു സഹജമായ സ്വാർത്ഥപരത്വമാണല്ലോ. തനിക്കും തന്റെ ആളുകൾക്കും ഉപജീവനത്തിനുവേണ്ട വഴിയുണ്ടാക്കുന്നതിനും, പല യോഗ്യതകളും ഇപ്പോൾ ധനംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നതാകയാൽ ആ യോഗ്യതകളെ സമ്പാദിക്കുന്നതിനുമാകുന്നു ജനങ്ങൾ സാധാരണയായി അതിപ്രയത്നം ചെയ്യുന്നത്. 'എന്നാൽ എങ്ങിനെയായാലും തനിക്കാവശ്യമുള്ളതു കിട്ടുമെന്നും വേണ്ടതിലധികം കിട്ടുകയില്ലെ

ണം വരുമ്പോൾ ആരെങ്കിലും അതിപ്രയത്നം ചെയ്യുന്നതിന്നു മനസ്സുവരുന്നതാണോ? തന്റെ പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലം മുഴുവൻ തനിക്കുതന്നെ അനുഭവിക്കാമെന്നിരിക്കുമ്പോൾ ഒരുവൻ പ്രയത്നം ചെയ്യുന്നതുപോലെതന്നെ ആ ഫലം എല്ലാവരുംകൂടി അനുഭവിക്കണമെന്നുവരുമ്പോഴും ചെയ്യുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു് സ്വഭാവവിരുദ്ധമല്ലേ? രണ്ടാമതു തുമ്പില്ലാതെ ധനവ്യയവും മററും ചെയ്യുന്നതിന്നു ഇപ്പോഴുള്ള പ്രതിബന്ധങ്ങളൊന്നുമില്ലാതെയാകും. തങ്ങൾക്കും തങ്ങളുടെ സന്താനങ്ങൾക്കും ഒരിക്കലും പട്ടിണി വരുന്നതല്ലെന്നുള്ള വിചാരംകൊണ്ടും മററുമാണു് ഇപ്പോൾ സാധാരണ ജനങ്ങൾ സമ്പാദിപ്പാൻ ശക്തിയുള്ള കാലങ്ങളിൽ മിതവ്യയികളായും മററും ഇരുന്നു മേലിലേക്ക കരുതി വയ്ക്കുന്നതിന്നുള്ള ആലോചന ആവശ്യമാകുന്നതു്. എന്നാൽ എങ്ങിനെയായാലും ചിലവിന്നു മുട്ടുവരികയില്ലെന്നു വരുമ്പോൾ ഈ വക ദീർഘാലോചനകളുണ്ടാവാൻ സംഗതിയില്ലല്ലോ. ജനങ്ങളെല്ലാവരും അവരവരെപ്പോലെ തന്നെ മറെറല്ലാവരെയും വിചാരിക്കുന്നതായ (എന്നുവച്ചാൽ ഒരിക്കലും വരുമെന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ലാത്തതായ) കാലത്തിലേ ഇതു സാദ്ധ്യമാകയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു സമുദായസ്വാതന്ത്ര്യവാദം ഫലിക്കുന്നതായാൽ നാട്ടിലെ ധനം ക്ഷയിക്കുന്നതിന്നു ഒരു മാർഗ്ഗമാണെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ.

എങ്കിലും എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും അതിധനികത്വത്തെയും അതി നിർദ്ധനത്വത്തെയും അടുത്തടുത്തു കാണുമ്പോൾ സമജീവികളിൽ സ്നേഹമുള്ള സജ്ജനങ്ങൾ സമുദായസ്വാതന്ത്ര്യവാദികളാകുന്നതു അതിശയമല്ല. അതുകൊണ്ടു ജനങ്ങളിൽ ധനത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഉള്ള ഈ അസാമ്യം കഴിയുന്നതും കുറയ്ക്കുന്നതിന്നു മേല്പറഞ്ഞ ന്യൂനതകളൊന്നുമില്ലാത്ത ഒരുപായം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന്നു മഹാന്മാരായിട്ടുള്ളവർ ഉത്സാഹിക്കേണ്ടതാണു്.

———(0)———

൨൭. വില

വില എന്നു പറയുന്നതു രണ്ടു പ്രകാരത്തിൽ വിചാരിക്കപ്പെടാവുന്നതാണു്. സാധാരണയായി വില എന്നു പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം ഒരു സാധനം വാങ്ങുകയോ കൊടുക്കുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ അതിന്നു പകരം കൊടുക്കുകയോ വാങ്ങുകയോ ചെയ്യുന്ന പണമെന്നാകുന്നു. എന്നാൽ ധനശാസ്ത്രത്തിൽ ഇതിന്നു

കുറെ വ്യത്യസ്തമായ അർത്ഥവും കൂടിയുണ്ട്. അതിൽ വില എന്നു പറയുന്നതു പദാർത്ഥങ്ങളുടെ താരതമ്യമാകുന്നു. ഈ അർത്ഥത്തിലുള്ള വില കണക്കാക്കുന്നതു ഓരോ സാധനങ്ങളെ മറ്റോരോ സാധനങ്ങളോടു ഒത്തു നോക്കുന്നതിനാലാകുന്നു. ഒരു പറ കോതമ്പു കൊടുത്താൽ മൂന്നുപറ നെല്ലു കിട്ടുമെങ്കിൽ ഒരു പറ കോതമ്പിന്റെ വില മൂന്നുപറ നെല്ലാണെന്നു പറയാവുന്നതാണ്. ഈപ്രകാരമുള്ള വിലയിൽ രണ്ടുവിധത്തിൽ ഭേദഗതികൾ വരാവുന്നതാണ്. ഒന്ന് ആന്തരസ്ഥമായ കാരണംകൊണ്ടും, മറ്റേതു ബഹിഃസ്ഥമായ കാരണം കൊണ്ടുമാണ് ഇങ്ങനെ വരുന്നതു്. ഒരു പറ കോതമ്പിന്റെ വില സാധാരണയായി എല്ലാകാലത്തും മൂന്നുപറ നെല്ലാകുന്നു. എന്നാൽ ചിലപ്പോൾ ഇതിൽനിന്നു വളരെ ഭേദപ്പെട്ടുകാണുന്നുണ്ടു്. ഒരു കൊല്ലത്തിൽ കോതമ്പുകൃഷിക്കു പ്രത്യേകമായി വല്ല ഗുണമോ ദോഷമോ ഉണ്ടായാലും നെൽകൃഷിക്കു അപ്രകാരം തന്നെ ഉണ്ടായാലും കോതമ്പിന്റെ വിലയിൽ ഭേദഗതികൾ വരുന്നതാണ്. ഇതിൽ ആദ്യത്തേതു ആന്തരസ്ഥമായ കാരണംകൊണ്ടെന്നും രണ്ടാമത്തേതു ബഹിഃസ്ഥമായ കാരണം കൊണ്ടെന്നുമാണു പറഞ്ഞുവരുന്നതു്. വിലയുടെ അർത്ഥം ഇങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ എല്ലാസാധനങ്ങൾക്കും ഈ അർത്ഥത്തിൽ വില അധികമായെന്നു പറഞ്ഞുകേൾക്കുന്നതു അബദ്ധമാണെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. നെല്ലുകൊടുത്താൽ കഴിഞ്ഞ കൊല്ലത്തേക്കാൾ അധികം കോതമ്പു കിട്ടുമെന്നും കോതമ്പുകൊടുത്താൽ കഴിഞ്ഞ കൊല്ലത്തേക്കാൾ അധികം നെല്ലു കിട്ടുമെന്നും ഒരേകാലത്തിൽ പറയുവാൻ പാടില്ലല്ലോ.

വിലയുടെ ഈ അർത്ഥത്തിൽ സാധാരണയായി ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന അർത്ഥവും ഉൾപ്പെടുന്നതാണ്. ഒരു പറ അരിക്കു ഒരുറുപ്പിക വിലയാണെന്നു പറയുമ്പോൾ അരിയെന്ന സാധനത്തേയും ഉറുപ്പിക എന്ന സാധനത്തേയും താരതമ്യപ്പെടുത്തുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. ഇതിനു കോതമ്പും നെല്ലുംകൂടി സംബന്ധപ്പെട്ടുള്ളതിൽനിന്നു പറഞ്ഞതിനോടു യാതൊരു വ്യത്യാസവും ഇല്ല. ഈ സംഗതി ഓർമ്മവച്ചാൽ നെല്ലുവില ഇപ്പോൾ പണ്ടത്തേക്കാൾ വളരെ അധികമാണെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നതിന്റെ അർത്ഥം കുറെ ഭേദപ്പെടുന്നതാണ്. നെല്ലു പണ്ടത്തെപ്പോലെ വിളയുന്നില്ലെന്നു പറവാൻ യാതൊരു തെളിവുമില്ലെന്നു തന്നെയല്ല പണ്ടത്തേക്കാൾ വളരെ അധികം ദിക്കുകളിൽ ഇപ്പോൾ കൃഷിചെയ്തുവരുന്നുണ്ടെന്നും സ്പഷ്ടമാണ്. അതുകൊണ്ടു് ഈ വ്യത്യാസത്തിനു ആന്തരസ്ഥകാരണമൊന്നുമുണ്ടാവാൻ പാടില്ല; ബഹിഃസ്ഥകാരണമാണുള്ളതു്. അവ

ളു കൊല്ലമായിട്ട് ആകരങ്ങളിൽ നിന്നു സ്വർണ്ണവും വെള്ളിയും അധികമായി എടുത്തുവരുന്നുണ്ട്. ഇതുകൾക്കു മററു ചില സാധനങ്ങളെപ്പോലെ നാശവുമില്ല. അതുകൊണ്ടു ഉറുപ്പികയുടെ വില കുറയുകയാണ്. നെല്ലിൻെറ വില കൂടുകയല്ല ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

പദാർത്ഥങ്ങൾക്കു വിലയുണ്ടാകുന്നതിനുള്ള കാരണമെന്താണെന്നു ആലോചിപ്പാനുള്ളതാണ്. ഉപയോഗ്യത, പ്രയത്നസാധ്യത, എന്നീ രണ്ടുലക്ഷണങ്ങളുണ്ടാകുന്നതിനാലാണ് പദാർത്ഥങ്ങൾക്കു വിലയുണ്ടാകുന്നതു എന്നാകുന്നു ധനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. മനുഷ്യർ ഒരുപ്രകാരത്തിലും ഉപയോഗപ്പെടാത്ത ഒരു പദാർത്ഥത്തിന്നു ആരും വിലകൊടുക്കുന്നതല്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. എന്നാൽ ചില സാധനങ്ങൾ എത്രതന്നെ ഉപയോഗമുള്ളവയാണെങ്കിലും അതുകൾക്കു ആരും വിലകൊടുക്കുന്നതായി കാണുന്നില്ല. കാററ്, വെള്ളം, തീ മുതലായവ കൂടാതെ മനുഷ്യർ ജീവധാരണം ചെയ്യുന്നതിന്നു കൂടെ അസാദ്ധ്യമാണെങ്കിലും അതുകളെ സാധാരണയായി ആരും വിലകൊടുത്തു വാങ്ങുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവ വളരെ ഉപയോഗമുള്ള പദാർത്ഥങ്ങളാണെങ്കിലും യാതൊരുപ്രയത്നവും കൂടാതെ ആവശ്യമുള്ളിടത്തോളം കിട്ടുന്നവയാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു പദാർത്ഥങ്ങൾക്കു വിലയുണ്ടാകുന്നതിന്നു അതുകൾ ഉപയോഗ്യങ്ങളായിരിക്കുന്നതിന്നു പുറമെ പ്രയത്നസാദ്ധ്യങ്ങളുമായിരിക്കണം.

വിലയുള്ള എല്ലാപദാർത്ഥങ്ങളിലും ഈ രണ്ടുലക്ഷണങ്ങളുമുണ്ടായിരിക്കുമെങ്കിലും ചിലതിൽ ഒരുലക്ഷണം പ്രധാനമായും മററു ചിലതിൽ മറേറതു പ്രധാനമായും കാണപ്പെടുന്നതാണ്. ഒരു വലിയ മാവിൻെറ ഉയരത്തെക്കൊമ്പത്തുനിന്നു പറിച്ചു മാങ്ങയ്ക്കു നിലത്തുനിന്നു പറിച്ചു ഒരു ചെറിയ മാവിൻെറ മാങ്ങയെക്കാൾ അധികം വില ആരും കൊടുക്കയില്ല. മുമ്പിലത്തേതു രണ്ടാമത്തേതിനേക്കാൾ അധികം പ്രയത്നംചെയ്തു കിട്ടിയതാണെങ്കിലും ഇവിടെ ഉപയോഗം പ്രധാനമാകകൊണ്ടു അതു കിട്ടുന്നതിന്നുള്ള പ്രയത്നത്തെക്കുറിച്ചു ആരും അത്ര വിചാരിക്കുന്നതല്ല. വളരെ വിലപിടിച്ച ഒരു വൈരക്കല്ലുമോതിരംകൊണ്ടുള്ള ഉപയോഗം എല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെ ആയിരിക്കാം. എന്നാൽ അതിൻെറ വിലകൊടുക്കുന്നതിന് വേണ്ടധനം സമ്പാദിപ്പാൻ പ്രയത്നം ചെയ്യുന്നതിന്നു എല്ലാവരും ഒരുപോലെ ഒരുങ്ങീട്ടുള്ളവരല്ല. ഇവിടെ പ്രയത്നസാദ്ധ്യതയാണ് പ്രധാനമെന്നുതന്നെയല്ല പലരും ഇതിൻെറ ഉപയോഗ്യതയെക്കുറിച്ച് വിചാരിക്കുകതന്നെ ചെയ്യുന്നില്ല.

ഒരു പദാർത്ഥത്തിൻെറ വില സാധാരണയായി അതിൻെറ ഉല്പാദനത്തിനു വേണ്ട വ്യയത്തെ അനുസരിച്ചിരിക്കും. ഉല്പാദനവ്യയം എന്തെല്ലാമാണെന്ന് ആലോചിപ്പാനുള്ളതാണ്. ഭൂമിയിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന പദാർത്ഥമാണെങ്കിൽ അതിൻെറ ഉല്പാദനവ്യയം, ഭൂമിയുടമസ്ഥൻെറ ആദായമാകുന്ന പാട്ടവും വേലക്കാരുടെ കൂലിയും വിത്ത്, വളം, കന്നുകാലി മുതലായതിന് വേണ്ട മൂലധനം മുൻകൂറായി ചിലവുചെയ്യുന്നവൻെറ ആദായവുമാകുന്നു. കൈത്തൊഴിലുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന വസ്ത്രം മുതലായ സാധനങ്ങളുടെ ഉല്പാദനവ്യയത്തിൽ കൂലിയും മൂലധനക്കാരൻെറ ആദായവും മാത്രമേ പ്രധാനമായി ഗണിപ്പാനുള്ളു. പഞ്ഞിയുടെയും വസ്ത്രത്തിൻെറയും വിലകളുടെ അന്തരം വിചാരിക്കുമ്പോൾ ഭൂമിയുടമസ്ഥൻെറ ആദായം വളരെ തുച്ഛമാകുന്നു. ഇതുകൾക്കു പുറമെ അതാതു സാധനങ്ങൾ ആവശ്യമുള്ളിടത്തേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നതിനുള്ള ചിലവും ക്രയവിക്രയം ചെയ്യുന്നവരുടെ ആദായവും കണക്കാക്കേണ്ടതാണ്. വിലയെന്നു പറയുന്നതു ഇതെല്ലാംകൂടിയതാണെന്നു സാമാന്യമായി പറയാം.

വിലയെന്നതു് ഉല്പാദനവ്യയത്തെ അനുസരിക്കുന്നതിനു പുറമെ ആവശ്യോല്പാദനങ്ങളേയും കൂടി അനുസരിച്ചിരിക്കുന്നതാണ്. ആവശ്യത്തെ ഉല്പാദനത്തോടു സമമാക്കുന്ന വിധത്തിലായിരിക്കും പദാർത്ഥങ്ങളുടെ വില. ഒരു പദാർത്ഥത്തിനുള്ള ആവശ്യം വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ അതിൻെറ വില വർദ്ധിക്കുകയും, ഉല്പാദനം വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ വില കുറയുകയും ചെയ്യും. അതുകൊണ്ട് ആവശ്യം വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ വില വർദ്ധിക്കുമെന്ന് മുൻപറഞ്ഞതു് ശരിയാണെങ്കിലും അവസാനത്തിൽ ആവശ്യവർദ്ധനകൊണ്ടു വിലയ്ക്കു കുറവാണു ഉണ്ടാകുന്നതു്. ഒരു വിശേഷമായ പാത്രം ഒരുവൻ ഉണ്ടാക്കി എന്നും, അതിന് ൧൦-ആവശ്യക്കാർ ഉണ്ടെന്നും ഇരിക്കട്ടെ. അപ്പോൾ തനിക്ക് കിട്ടണമെന്നു വച്ചു എല്ലാപേരും അതിൻെറ വില കൂട്ടിക്കൂട്ടിവരുന്നതാണല്ലോ. ഒടുവിൽ ഒൻപതാളുകൾ പിൻവാങ്ങി എല്ലാപേരെക്കാൾ അധികം വിലകൊടുക്കുന്നതായ പത്താമത്തെ ആൾക്ക് അതു കിട്ടും. ഈ ഉദാഹരണത്തിൽ നിന്നു വില ആവശ്യത്തെ ഉല്പാദനത്തോടു സമമാക്കുന്നു എന്നും, ആവശ്യം വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ വിലയും വർദ്ധിക്കുമെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഈ പാത്രം ഉണ്ടാക്കിട്ടുള്ളവനു അതിലാഭം കിട്ടീട്ടുണ്ടെന്നു നിസ്സംശയമാണ്. വേലക്കാർ എല്ലായ്പോഴും ലാഭമുള്ള വ്യാപാരം നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നവരാകയാൽ പലരും ഈ പാത്രമുണ്ടാക്കുവാൻ യത്നിച്ചുതുടങ്ങുമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അപ്പോൾ ഉല്പാദനം വളരെ വർദ്ധിക്കും. ഉല്പാ

ദനം വൎദ്ധിക്കുമ്പോൾ ആവശ്യക്കാർ മത്സരിച്ചു് വില കൂട്ടുകയില്ലെന്നുതന്നെയല്ല വേലക്കാർ താൻ ഉണ്ടാക്കിയതു് മുമ്പിൽ വില്ക്കണമെന്നു മത്സരിച്ചു വില കുറയ്ക്കുകയും ചെയ്യും. അതുകൊണ്ടു ആവശ്യം വൎദ്ധിക്കുമ്പോൾ വില വൎദ്ധിക്കുമെന്നു് പറയാമെങ്കിലും അവസാനത്തിൽ ആവശ്യവൎദ്ധനംകൊണ്ടു് വിലയ്ക്കു കുറവാണു് ഉണ്ടാകുന്നതെന്നു മുമ്പിൽ പറഞ്ഞതും ഈ ഉദാഹരണംകൊണ്ടു സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

വിലയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പദാൎത്ഥങ്ങളെ മൂന്നുതരമായി ഭാഗിക്കാവുന്നതാണു്. ൧. അനന്യസാധാരണമായും ഉല്പാദനം വൎദ്ധിപ്പിപ്പാൻ വയ്യാത്തതുമായുള്ള സാധനങ്ങൾ. ൨. ഉല്പാദനം വൎദ്ധിക്കുന്നതിന്നു് ഉല്പാദനവ്യയവും വൎദ്ധിക്കേണ്ടതായ സാധനങ്ങൾ. ൩. ഉല്പാദനവ്യയം വൎദ്ധിക്കാതെ ഉല്പാദനം വൎദ്ധിപ്പിക്കാവുന്ന സാധനങ്ങൾ. ഇതിൽ മരിച്ചുപോയ ഒരു ചിത്രമെഴുത്തുകാരൻ എഴുതിയ ചിത്രം ഒന്നാമത്തേതിന്റെയും, ഭൂമിയിൽനിന്നും ഖനികളിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന സാധനങ്ങൾ രണ്ടാമത്തേതിന്റെയും, കൈത്തൊഴിൽകൊണ്ടുണ്ടാക്കുന്ന വസ്ത്രാദി സാധനങ്ങൾ മൂന്നാമത്തേതിന്റെയും ഉദാഹരണങ്ങളാകുന്നു. ഇതിൽ ഓരോന്നിന്റെ വില നിൎണ്ണയിക്കുന്നതു താഴെ പറയുന്ന വിധത്തിലാണു്.

൧. ഒരു വസ്തുവിന്നുള്ള ആവശ്യം വൎദ്ധിക്കുന്തോറും അതിന്റെ ഉല്പാദനവും വൎദ്ധിക്കുമെന്നു് ഇതിന്നു മുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു സാമാന്യമായി ശരിയാണെങ്കിലും എത്രതന്നെ ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നാലും ഉല്പാദനത്തെ വൎദ്ധിപ്പിപ്പാൻ അസാദ്ധ്യമായ സാധനങ്ങളുമുണ്ടു്. മരിച്ചുപോയ ഒരു ചിത്രമെഴുത്തുകാരൻ എഴുതിയ ചിത്രം ഇതിന്നുദാഹരണമാണു്. എന്നാൽ ഈ സാധനങ്ങളുടെയും വിലയെ ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തുന്നതും ആവശ്യത്തെ ഉല്പാദനത്തോടു തുല്യമാക്കുന്നതിനാലാകുന്നു. ഇവിടെ ആവശ്യമെന്നു വെച്ചാൽ കേവലം ആഗ്രഹമെന്നല്ല കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതിന്നുള്ള ശക്തിയോടുകൂടിയ ആഗ്രഹമെന്നാണു് അൎത്ഥം. മേൽപ്പറഞ്ഞ മാതിരിയിലുള്ള ചിത്രം കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു് ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ അനവധിയുണ്ടാകും. എന്നാൽ അതു കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതിന്നുള്ള ശക്തിയോടുകൂടിയ ആഗ്രഹം ഒരുവന്നുമാത്രമേ ഉണ്ടാവാൻ പാടുള്ളു. അവൻ ആ ചിത്രത്തിന്നു മറ്റെല്ലാവരെക്കാൾ അധികം വില കൊടുപ്പാൻ തയ്യാറായിരിക്കും. അതുകൊണ്ടു ഉല്പാദനത്തെ വൎദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ വയ്യാത്ത സാധനങ്ങളുടെ വില ഉല്പാദനവ്യയത്തെ അനുസരിക്കാതെ ആവശ്യക്കാരുടെ ആഗ്രഹത്തെയും ശക്തിയെയും അനുസരിച്ചിരിക്കും. ആ ആഗ്രഹ

വും ശക്തിയും ഒരുവന് മറെറല്ലാവരെക്കാളധികമുണ്ടാകുന്നതാ
യാൽ ഉല്പാദനവ്യയവും ആവശ്യവും തുല്യമായി വരുന്നതാണല്ലോ.
ഇങ്ങിനെയുള്ള സാധനങ്ങൾക്കു കൊടുക്കുന്ന വിലയ്ക്കാകുന്നു സാ
ധാരണയായി മോഹവില എന്നു പറയുന്നത്.

൨. ഉല്പാദനം വർദ്ധിക്കുന്നതിന്ന് ഉല്പാദനവ്യയവും വർ
ദ്ധിക്കേണ്ടതായ സാധനങ്ങളുടെ വിലയെക്കുറിച്ചാണ് ഇനി
ആലോചിപ്പാനുള്ളത്. ഭൂമിയിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന ധാന്യാദികളും,
ആകരങ്ങളിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന ലോഹങ്ങളും ഈ സാധനങ്ങൾ
ക്കു ഉദാഹരണങ്ങളാണെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ
അഞ്ഞൂറു ജനങ്ങളുണ്ടെന്നും, അവർക്കു വേണ്ടതിന്നു മാത്രമുള്ള നെ
ല്ലുണ്ടാകുന്നതിന്നു ഫലവത്തായ ഭൂമി സമീപത്തിൽതന്നെ ഉണ്ടെ
ന്നും ഊഹിക്കട്ടെ. അപ്പോൾ അവിടെയുണ്ടാകുന്ന നെല്ലിന്റെവില
ഭൂമിയുടമസ്ഥന്റെയും വിത്ത്, വള്ളി, മുതലായതിന്നു ചിലവുചെ
യ്യുന്നവന്റെയും ആദായവും പ്രവൃത്തിക്കാരുടെ കൂലിയും കൂടിട്ടുള്ള
സംഖ്യയായിരിക്കും. ഇതുപ്രകാരം ഒരുപറ നെല്ലിന്നു കാൽ ഉറു
പ്പിക വിലയാണെന്നിരിക്കട്ടെ. അങ്ങിനെ കാലാന്തരത്തിൽ ആ
ഗ്രാമത്തിൽ ജനങ്ങൾ വർദ്ധിച്ചുവരുമ്പോൾ അവർ ഉപജീവന
ത്തിന്നു വേണ്ടതെല്ലാം. ഫലവത്തായും സമീപത്തിലിരിക്കുന്നതാ
യും ഉള്ള ഭൂമിയിൽ കൃഷിചെയ്തുവരുന്നുണ്ട്. അതുകൊ
ണ്ടു അവർക്കു വിളവുകുറഞ്ഞ ഭൂമിയിലോ കുറെ ദൂരത്തിലുള്ള ഭൂമി
യിലോ തങ്ങളുടെ കൃഷിചെയ്യേണ്ടിവരും. ഏതുവിധമാ
യാലും മുമ്പിലുണ്ടായിരുന്നതിൽ ഇരട്ടി നെല്ലുണ്ടാക്കുന്നതിന്നു മുമ്പു
ണ്ടായിരുന്ന ഉല്പാദനവ്യയത്തിൽ ഇരട്ടിയിലധികം വേണ്ടിവരും.
വിളവുകുറഞ്ഞ ഭൂമിയിലാണെങ്കിൽ വളരെ അധികം ദിക്കിൽ കൃ
ഷിചെയ്യേണ്ടിവരും. അപ്പോൾ ഉല്പാദനവ്യയവും വളരെ വർ
ദ്ധിക്കും. കുറെ ദൂരത്തിലുള്ള ഭൂമിയിലാണെങ്കിൽ നെല്ല് അവിടുന്നു
ഗ്രാമത്തിലേക്കു കൊണ്ടുവരുന്നതിന്നുള്ള ചിലവുകൂടി വേണ്ടിവരും.
അതുകൊണ്ട് ഏതുവിധമായാലും അഞ്ഞൂറിൽ അധികമായി വ
ർദ്ധിച്ച ജനങ്ങൾക്കു വേണ്ട നെല്ലിന് ആദ്യമെ കൃഷിചെയ്തുവ
ന്നിരുന്ന നിലത്തിലുണ്ടാകുന്ന നെല്ലിനെക്കാൾ അധികം വില
കൊടുക്കേണ്ടിവരും. എന്നാൽ ഗ്രാമക്കാരിൽ ചിലർ അങ്ങിനെ
അധികവിലകൊടുത്ത് നെല്ലുവാങ്ങുന്നതു കാണുമ്പോൾ മുമ്പില
ത്തെ കൃഷിക്കാരും ആ അധികവിലയെ നിസ്സംശയമായി ആവ
ശ്യപ്പെടുമെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലൊ. അപ്പോൾ ആ ഗ്രാമത്തിൽ
വേണ്ട നെല്ലിനെല്ലാം പറയ്ക്കു കാൽ ഉറുപ്പികയിലധികം കൊടു
ക്കേണ്ടിവരും. അതുകൊണ്ടു ഒരു രാജ്യത്തേക്കു ആവശ്യമുള്ള നെ
ല്ലിൽ ഏററം [illegible] ഉല്പാദനവ്യയം അധികം വേണ്ടിവരു

ന്ന ആ ഓഹരിയുടെ വിലയായിരിക്കും അവിടെ ആവശ്യമുള്ള മുഴുവൻ നെല്ലിന്റെയും വില. മററു ധാന്യങ്ങളുടെയും സസ്യങ്ങളുടെയും ലോഹങ്ങളുടെയും വില ഇങ്ങിനെതന്നെ ഇരിക്കുന്നതാണു്.

മേൽപ്പറഞ്ഞ സംഗതികളിൽനിന്നു് ജനവർദ്ധനം നെൽവില വർദ്ധിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണങ്ങളിലൊന്നാണെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഉല്പാദനം ആവശ്യത്തോടു തുല്യമാകയും ഉല്പാദനവർദ്ധനയ്ക്കു ഉല്പാദനവ്യയം വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടി വരുമ്പോൾ ജനങ്ങൾ വർദ്ധിക്കുന്നതുകൊണ്ടു നെൽവില വർദ്ധിക്കാതെ പാടില്ലല്ലോ. ഈ ദോഷത്തിന്റെ നിവാരണത്തിനു രണ്ടുമാർഗ്ഗമുണ്ടു്. ൧. മററു രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു ധാന്യങ്ങൾ കൊണ്ടുവരിക. ൨. കൃഷിപ്പണി സുകരമാകുന്നതിനു വേണ്ട പരിഷ്കാരങ്ങൾ ചെയ്യുക. മററു രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു ധാന്യങ്ങൾ കൊണ്ടുവരുന്നതിനു പകരം കൊടുപ്പാൻ ഉപയുക്തസാധനങ്ങൾ ധാരാളമായുണ്ടായിരിക്കണം. അതില്ലാത്തതിനാൽ നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൽ ഒന്നാമത്തെ മാർഗ്ഗം അസാധ്യമായിട്ടുള്ളതാണു്. അതുകൊണ്ടു നമ്മൾ രണ്ടാമത്തെ മാർഗ്ഗമാണു നോക്കേണ്ടതു്. ശാസ്ത്രനിർദ്ദിഷ്ടങ്ങളായ വളങ്ങൾ ചേർക്കയും ആവിയന്ത്രങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുകയും മററും ചെയ്തു കൃഷികാര്യത്തിൽ ഉല്പാദനവ്യയം കുറയ്ക്കുകയും വിളവു വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു് വളരെ ഗുണങ്ങൾ സിദ്ധിക്കുന്നതാണു്.

ഇനി ആലോചിപ്പാനുള്ളതു കൈത്തൊഴിലുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന സാധനങ്ങളുടെ വിലയെ കുറിച്ചാകുന്നു. ഇതുകൾ ഉല്പാദനവ്യയം വർദ്ധിക്കാതെ ഉല്പാദനം വർദ്ധിപ്പിക്കാവുന്ന സാധനങ്ങളാകുന്നു. ഇതിന്റെ അർത്ഥം എന്താണെന്നുവെച്ചാൽ ഏതെങ്കിലും പത്തു പാത്രമോ മേശയോ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള ചിലവു അഞ്ചുപാത്രമോ മേശയോ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള ചിലവിൽ ഇരട്ടിയിലധികം വേണ്ടിവരില്ല. എന്നുതന്നെയല്ല വളരെ അധികം ഉണ്ടാക്കുമ്പോൾ ആവിയന്ത്രങ്ങളും മററും ഉപയോഗിക്കാവുന്നതുകൊണ്ടു് ശരാശരി ചിലവു കുറവായ്‌വരുന്നതുമാണു്. കൃഷികാര്യത്തിലിങ്ങിനെയല്ലെന്നു മുമ്പിൽ കാണിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇതാണു് വിലയെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഈ വക സാധനങ്ങളും ധാന്യാദികളും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം.

കൈത്തൊഴിൽ കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന സാധനങ്ങളുടെ ഉല്പാദനവ്യയത്തിൽ കാര്യമായിട്ടു വേലക്കാരുടെ കൂലിയെ മാത്രമേ കണക്കാക്കുവാനുള്ളു. ഘടികാരത്തിൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്ന ഇരിമ്പുകൊണ്ടു ഒരു റാത്തലിന്നു സാധാരണ ഇരുന്നൂ നാലായിരം

റാത്തലിന്നും വില അറിയാമെന്നു ഇതിന്നുമുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട
ല്ലൊ. ഈ ശ്ലാഘയുടെ വില കണക്കാക്കുമ്പോൾ ഭൂമിയിന്റെ
വിലയെക്കുറിച്ചു ആലോചിപ്പാനില്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. അതു
കൊണ്ടു ഈ വക സാധനങ്ങളുടെ ഉല്പാദനവ്യയത്തിന്റെ പ്ര
ധാനാംശം കൂലിതന്നെയാണ്. മൂലധനത്തിന്റെ ആദായം അ
തിൽ വളരെ താണതായ ഒരു അംശവുമാകുന്നു. ഈ രണ്ടു ഇന
ങ്ങളും കൂടിയതായിരിക്കും ഈ വക സാധനങ്ങളുടെ വിലയെന്ന്
ഏകദേശം പറയാവുന്നതാണ്.

—(o)—

൨൩. ധനവ്യംശനം.

ഈ ലോകത്തിലുള്ള ധനം ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഏതുവി
ധത്തിൽ വിഭാഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നും, ഏതു വിധത്തിൽ വി
ഭാഗിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നു എന്നും ഉള്ള സംഗതികളെക്കുറിച്ചു ധനശാ
സ്ത്രത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നതു, ധനവ്യംശനം എന്ന ഘട്ടത്തിലാ
കുന്നു. ധനോല്പാദനത്തിന്നു വേണ്ടതു ഭൂമിയും, പ്രയത്നവും, മൂ
ലധനവും ആകുന്നു എന്നു ഇതിന്നു മുമ്പിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട
ല്ലൊ. അതുകൊണ്ടു ഭൂമിയുടമസ്ഥൻ, പ്രയത്നം ചെയ്യുന്നവൻ,
മൂലധനക്കാരൻ—ഇവരുടെ ഇടയിലാകുന്നു ധനം അംശീകരിക്ക
പ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും അംശിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നതുമെന്നു സ്പഷ്ടമാണ്.
ഇതിൽ ഭൂമി ഉടമസ്ഥന്റെ ഓഹരിക്കു പാട്ടമെന്നും, പ്രയത്നക്കാ
രന്റെ ഓഹരിക്കു കൂലി അല്ലെങ്കിൽ ശമ്പളമെന്നും, മൂലധനക്കാ
രന്റെ ഓഹരിക്കു പലിശയെന്നും പറയുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഭൂമിയുടെ
പാട്ടമെന്നും, വേലയുടെ കൂലിയെന്നും, മൂലധനത്തിന്റെ പലിശ
യെന്നും മൂന്നായിട്ടാണ് എല്ലാ ധനവും വിഭാഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന
തും വിഭാഗിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നതും. ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഈ മൂന്നു ഭാഗ
ങ്ങളും തമ്മിലുള്ള താരതമ്യത്തെക്കുറിച്ചു ഒന്നു വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ മ
റ്റതു ക്ഷയിക്കുന്നതിന്നുള്ള സംഗതികളെക്കുറിച്ചും വിവരിക്കുന്ന
താണ്.

പാട്ടവും, കൂലിയും, പലിശയും ഓരോരാജ്യത്തു ഓരോരുത്ത
രുടെ അധീനതയിലാണ്. നമ്മുടെ രാജ്യത്തു സാധാരണയായി
പാട്ടം മാത്രമേ ഭൂമിയുടമസ്ഥന്റേതായിട്ടുള്ളു. പ്രയത്നംചെയ്യുന്ന
തും മൂലധനം ചിലവിടുന്നതും പ്രായേണ ഒരുവൻതന്നെയാണ്.
വിത്ത് 'വല്ലി' കന്നുകാലി മുതലായതിന്നു വേണ്ട മൂലധനവ്യയ
വും കൃഷിപ്പണിക്കുവേണ്ട പ്രയത്നവും സാധാരണ ചെയ്യുന്നതു കു
ടിയാന്മാർ തന്നെയാണല്ലൊ. അങ്ങിനെയുള്ളിടത്തു ജന്മിക്കു പാ
ട്ടവും കുടിയാനു കൂലിയും പലിശയും കിട്ടുന്നു. എന്നാൽ ചില

പ്പോൾ കുടിയാന്മാർ വസ്തു വേറെ ചിലർക്കും പാട്ടത്തിന്നു കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. അങ്ങിനെ ഉള്ളിടത്തു ജന്മിക്കു പാട്ടവും കുടിയാന്നു പലിശയും പാട്ടക്കാരന്ന് കൂലിയും കിട്ടുന്നതാണ്. ഇംഗ്ലണ്ടിലും ജർമ്മനിലും മററും കൃഷിപ്പണിചെയ്യുന്നതു ജന്മികൾതന്നെ ആകയാൽ പാട്ടവും, കൂലിയും, പലിശയും ഒരാൾക്കുതന്നെ കിട്ടുന്നു. അവിടെ വലിയ ജന്മികളില്ല. ഭൂമിമുഴുവൻ ചെറിയ ഖണ്ഡങ്ങളായി വിഭാഗിച്ചു അസംഖ്യം ജനങ്ങളുടെ ജന്മമായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

———o———

൨൭. വ്യവസായിസംഘം

ഭൂമിയിൽ ജനങ്ങൾ അനുഭവിച്ചുവരുന്ന ക്ഷേമങ്ങളുടെ പ്രധാനകാരണമായതു പ്രയത്നം (വ്യവസായം)ആകകൊണ്ടും, ജനങ്ങൾ പരിശ്രമശീലന്മാരായിട്ടുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ സമ്പൽസമൃദ്ധി സുഖാനുഭവങ്ങളും അങ്ങിനെ അല്ലാത്തേടത്തു നിർധനതയും അരിഷ്ടങ്ങളും അധികമുള്ളതായി കാണുന്നതുകൊണ്ടും പ്രയത്നം ചെയ്യുന്നവരുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെന്തെല്ലാമാണെന്നു ആലോചിപ്പാനുള്ളതാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഉള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു വ്യവസായസംഘങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തുന്നതു്. വ്യവസായസംഘം എന്നു പറയുന്നതു ഏതെങ്കിലും ഒരു വേലയിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ടുള്ള വേലക്കാരെല്ലാംകൂടി അന്യോന്യസഹായത്തിന്നും, അവരുടെ വേലയുടെ ഉൽകർഷത്തിന്നും വേണ്ടി ഏർപ്പെടുത്തുന്ന സംഘമാകുന്നു. ഇംഗ്ലണ്ടിലും, യൂറോപ്പിലുള്ള മററു രാജ്യങ്ങളിലുംഉള്ള വ്യവസായികൾ മററുരാജ്യങ്ങളിലുള്ള വ്യവസായികളെക്കാൾ അഭിവൃദ്ധിയും സുഖവും അനുഭവിക്കുന്നതിന്റെ പ്രധാനകാരണം ഈ വക സംഘങ്ങളാകുന്നു. അവിടെ ആശാരി, തട്ടാൻ, മുതലായ ശില്പികൾക്കും സാധാരണ ഓരോമാതിരി കൂലിക്കാർക്കും മററെല്ലാ കൈത്തൊഴിൽ വേലക്കാർക്കും അവരവരുടെ സംഘങ്ങളുണ്ട്. ഓരോ സംഘത്തിലെ നിയമപ്രകാരം അതിൽ ചേരുന്ന അംഗങ്ങൾ (മെമ്പർമാർ) മാസംതോറും ആ സംഘത്തിലെ സമുദായസ്വത്തിലേക്കായിട്ട് ഇന്നസംഖ്യകൊടുക്കേണമെന്നു കല്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഏതെങ്കിലും ഒരു മെമ്പർ കുറെ ദിവസം വേല കിട്ടാതെ പോകയോ, ദീനത്തിൽ കിടന്നുപോകയോ, വാർദ്ധക്യംകൊണ്ടോ മററോ വേലചെയ്വാൻ അശക്തനായിത്തീരുകയോ ചെയ്താൽ അവന്റെയും കുടുംബത്തിന്റെയും പ്രാണധാരണത്തിന്നുവേണ്ട സംഖ്യമാത്രം സമുദായസ്വത്തി

ൽ നിന്നു അവന്നു കൊടുക്കപ്പെടുന്നു. അതുപോലെതന്നെ അവൻ മരിച്ചുപോയാൽ മക്കൾക്കു വേലചെയ്തു കുടുംബം പുലൎത്തുവാനുള്ള പ്രായമാകുന്നതുവരെ ആ കുടുംബത്തെ സമുദായസമ്പത്തുകൊണ്ടു രക്ഷിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ഉള്ള സംഘങ്ങളിൽ ചിലതു ലക്ഷത്തിൽ പുറം മെമ്പൎമാരോടുകൂടിയതും ആണ്ടുതോറും ലക്ഷത്തിൽ ചില്വാനം പവൻ മുതലെടുപ്പുള്ളതും ആയിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള സമുദായങ്ങൾക്കു അതിൽ ചേരുന്ന മെമ്പൎമാരെ സഹായിക്കുന്നതിനുള്ള ത്രാണി എത്രത്തോളം ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നുള്ളതു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

പിന്നെ ഈ വക സംഘങ്ങൾ വേലക്കാരുടെ ഹിതസിദ്ധിക്കുള്ള മാൎഗ്ഗത്തെയും അതുനിമിത്തമായി അവരുടെ വേലയ്ക്കു സൌകൎയ്യത്തെയും ഉണ്ടാക്കുന്നു. അവരുടെ ആവശ്യം വേലചെയ്യുന്നതിനുള്ള സമയം കുറയ്ക്കണമെന്നും കൂലി ആവുന്നെടത്തോളം കൂട്ടണമെന്നും ആകുന്നു. എന്നാൽ അവരെക്കൊണ്ടു വേല ചെയ്യിപ്പിക്കുന്ന മുതലാളന്മാരുടെ ആവശ്യം ഇതിന്നു നേരെ വിപരീതവും ആണ്. എങ്കിലും ഒരു വേലയിൽ ഏൎപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരെല്ലാം ഓരോസംഘത്തിന്റെ അംഗങ്ങളാകുമ്പോൾ അവൎക്കു വേണ്ട കാൎയ്യങ്ങളെ ഐകമത്യമായി നടത്തുവാൻ കഴിയുന്നതും മുതലാളന്മാർ അവരുടെ ആവശ്യങ്ങളെ സാധിപ്പിച്ചുകൊടുത്തില്ലെങ്കിൽ എല്ലാവരും ഒന്നായി പണി നിൎത്താവുന്നതുമാകുന്നു. അങ്ങിനെ പണി നിൎത്തിയിരിക്കുന്ന കാലത്തു ചിലവിന്നു സമുദായസമ്പത്തുള്ളതുകൊണ്ടു അവൎക്കു വളരെ ദോഷമൊന്നും സംഭവിക്കില്ല. എന്നാൽ മുതലാളന്മാൎക്കു അതു വലിയ നഷ്ടത്തിന്നു കാരണമാകുകയും ചെയ്യും. ഈ നാട്ടിലുള്ള വെളുത്തേടന്മാരെല്ലാവരും കൂടി ഒരു സംഘം ഏൎപ്പെടുത്തി, മാസംതോറും ഓരോ സംഖ്യ എല്ലാവരും എടുത്തു ഒരു സമുദായസമ്പത്തുണ്ടാക്കുവാനും അവരുടെ കാൎയ്യത്തിന്നു എല്ലാവരുംകൂടി നില്ക്കത്തക്കവണ്ണവും നിശ്ചയിച്ചു എന്നിരിക്കട്ടെ. രണ്ടുകൊല്ലംകൊണ്ടു അവൎക്കു ഒന്നുരണ്ടു മാസത്തേക്കു എല്ലാവരുടെയും ചിലവുകഴിപ്പാൻ വകയുണ്ടാകും. അപ്പോൾ അവരെല്ലാവരുംകൂടി ഇപ്പോൾ കൊടുക്കുന്ന കൂലിയിൽ അധികം കൊടുക്കാതെ അലക്കുവാൻ കഴികയില്ലെന്നു ഒരുമാനപ്പെട്ടാൽ മററുള്ളവൎക്കു അവർ ആവശ്യപ്പെടുന്ന സംഖ്യ കൊടുക്കാതെ എന്താണു നിവൃത്തി. എന്നാൽ ജനസാമാന്യത്തിന്റെ ഇടയിൽകൂടി പഠിപ്പും പരിഷ്കാരവും ഉണ്ടാകുമ്പോഴല്ലാതെ ഇങ്ങനെ ഐകമത്യമായി കാൎയ്യം നടത്തുന്നതിന്നു സാധിക്കുന്നതല്ല. കുറെക്കാലമായിട്ടു വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രചാരംതന്നെ ഉണ്ടാക്കുവാൻ ഗവൎമ്മെന്റിൽനിന്നും യത്നിച്ചതുകൊണ്ടാണു ബിലാത്തിയിൽ

ഇപ്പോൾ അതു സാധിച്ചുവരുന്നത്. അവിടെ നാലുമാസം ഡോ
ക്കുകളിൽ വേല ചെയ്യുന്നതായ ഒന്നരലക്ഷം ജനങ്ങൾ ഒ
ന്നായി വേലയിൽ നിന്നു പിൻവാങ്ങി നിന്ന് ദിവസംതോറും എ
ട്ടുമണിക്കൂറിൽ അധികം പണിയെടുപ്പാൻ കഴികയില്ലെന്നും കൂ
ലി കൂട്ടിക്കൊടുക്കണമെന്നും നിർബന്ധിക്കുകയും അങ്ങിനെ ഐ
കമത്യത്തോടു കൂടി നിന്നതുകൊണ്ട് അവരുടെ കാര്യം സാധിക്ക
കയും ചെയ്തു.

മേല്പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് വേലക്കാരുടെയും മുതലാളന്മാരുടെ
യും സാദ്ധ്യങ്ങൾക്കു (അല്ലെങ്കിൽ പ്രയത്നവും മൂലധനവുംതമ്മിൽ)
അന്യോന്യ വിരോധമുണ്ടെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. മുതലാളന്മാ
രും വേലക്കാരെപ്പോലെ സംഘമായി നിന്ന് അവരുടെ അഭിപ്രാ
യങ്ങളെ സാധിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. വേലക്കാർ എതിർത്തു നിൽക്കു
ന്നതിന് തരമില്ലാത്ത അവസരം നോക്കി മുതലാളന്മാർ എല്ലാ
വരും ഒന്നായി അവരുടെ കൂലികുറയ്ക്കുകയും അതിനെ സമ്മതിക്കാ
ത്തവരെ ഉടനെ വേലയിൽനിന്നു പിരിക്കുകയും മററാരും അവ
രെ സ്വീകരിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അപ്പോൾ കൊടുത്ത
കൂലി വാങ്ങി അവർ പിന്നെയും വേലയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു. എ
ന്നാൽ കുറേക്കാലമായിട്ടു വ്യവസായികളുടെ സംഘങ്ങൾക്കു പ്ര
ബലതയും ധനപുഷ്ടിയും അധികമായിരിക്കുന്നതിനാലും വേല
കൂടാതെ കഴിക്കുന്ന ദിവസങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകുന്ന നഷ്ടം മുതലാളി
ക്കു വേലക്കാരെക്കാൾ അധികമാകയാലും ഇപ്പോൾ ഈ വക വ്യ
വഹാരങ്ങളിൽ സാധാരണമായി വേലക്കാർ തന്നെയാണ് ജയി
ച്ചു നിൽക്കുന്നതു്.

പ്രയത്നവും മൂലധനവും തമ്മിലുള്ള മത്സരംകൊണ്ടു വള
രെ ദോഷങ്ങൾ വരുന്നതിനാൽ ഈ മത്സരം ഇല്ലായ്മചെയ്യുന്ന
തിന് ബിലാത്തിയിലും മററും ചില മുതലാളന്മാർ ഓരോമാർഗ്ഗ
ങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചു വരുന്നുണ്ട്. ഇതുകൾ അവരുടെ ഉദ്ദേശത്തെ
പൂർണ്ണമായി സാധിപ്പിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. എങ്കി
ലും അനുഭവത്തിൽ ഇതുകളെക്കൊണ്ടു വളരെ ഗുണം ഉണ്ടാകുന്ന
തായി കാണുന്നുണ്ട്. ഇവയിൽ പ്രധാനമായതു സഹോദ്യോഗ
വും സഹാംശിത്വവും ആദായ വിഭജനവും ആകുന്നു. ഈ മൂന്നു
ഏർപ്പാടിനും സാധാരണമായ ഉദ്ദേശ്യം ഓരോ പരിശ്രമങ്ങളിൽ
ഏർപ്പെടുന്ന മുതലാളികളുടെയും വേലക്കാരുടെയും സ്വാർത്ഥം ഒ
ന്നുതന്നെ ആക്കുകയാകുന്നു. ഇതിൽ സഹോദ്യോഗം എന്നു പ
റഞ്ഞതു്. വേലക്കാർതന്നെ വരിയിട്ടു എടുത്തുണ്ടാക്കിയ സ്വത്തു
തന്നെ മൂലധനമായി ഉപയോഗിച്ചു ഓരോ പരിശ്രമങ്ങൾ നട
ത്തി വരുന്ന സമ്പ്രദായമാണ്. ഈ സമ്പ്രദായത്തിൽ മുത
ലാളിയും വേലക്കാരും ഒരേവകക്കാരാകകൊണ്ടു മൂലധനവും പ്ര

യത്നവും തമ്മിലുള്ള മത്സരം തീരെ നശിച്ചുപോകുന്നു. സഹാംശിത്വമെന്നു പറഞ്ഞ സമ്പ്രദായത്തിൽ ഒരു വ്യാപാരത്തിൽ ഇറക്കിയിരിക്കുന്ന മൂലധനത്തിൽ അധികംഭാഗം മുതലാളന്റെ വകയും ശേഷംഭാഗം വേലക്കാരുടെ വകയും ആയിരിക്കും. ഈ സമ്പ്രദായത്തിൽ വേല നല്ലവണ്ണം നടക്കുന്നതുകൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന ലാഭത്തിൽ ഒരു ഭാഗം തങ്ങൾക്കും കിട്ടുന്നതാകകൊണ്ട് വേലക്കാർക്കു ജാഗ്രതയും മുതലാളനുമായി ഐകമത്യവും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. എന്നാൽ മുതലാളന്റെ അവകാശത്തിനു പ്രബലത അധികം ഉള്ളതിനാൽ ഇതിൽ മൂലധനവും പ്രയത്നവും തമ്മിലുള്ള മത്സരം തീരെ നശിച്ചുപോകയില്ല. ആദായവിഭജനം എന്നു പറഞ്ഞ സമ്പ്രദായത്തിൽ വേലക്കാരുടേതായിട്ട് മൂലധനത്തിൽ ഒരു ഭാഗവുമില്ല. എന്നാൽ വേലക്കാർക്കു ഇന്ന ദിവസക്കൂലിയെന്നും മൂലധനക്കാരനു ആണ്ടിൽ ഇന്ന ലാഭമെന്നും കാലേ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയതിന്റെ ശേഷം അതിലധികം ഉണ്ടാകുന്ന ലാഭത്തിൽ ഒരു ഓഹരി മുതലാളൻ എടുക്കുകയും ശേഷം വീതിച്ചു വേലക്കാർക്കു കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങിനെ ആകുമ്പോൾ ലാഭമുണ്ടാകുവാൻ വേലക്കാർക്കു ജാഗ്രതയുണ്ടാകും. മുതലാളന്റെയും ആവശ്യം അതുതന്നെ ആകകൊണ്ടു അവർ തമ്മിൽ മത്സരം വളരെ കുറവായിരിക്കും; എങ്കിലും ലാഭം വളരെ കുറവുള്ള കാലങ്ങളിൽ മുതലാളനും വളരെ അധികമുള്ള കാലങ്ങളിൽ വേലക്കാർക്കും വളരെ അതൃപ്തിക്കു ഇടയുള്ളതും അതിനാൽ ഈ സമ്പ്രദായത്തിൽ അവരുടെ മത്സരം തീരെ നശിക്കാത്തതും ആകുന്നു. ഈ ഏർപ്പാടുകൾകൊണ്ടു ഇങ്ങിനെയുള്ള ഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമെന്നു പറയുന്നതു കേവലം സയുക്തികമായ വ്യവഹാരം മാത്രമാണെന്നു ശങ്കിക്കേണ്ട. അനുഭവത്തിൽ പല രാജ്യങ്ങളിലും ഈ ഫലങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കാണുന്നു.

—o—

൫൬. നാണയം

നാണയം എന്നുവെച്ചാൽ വിശ്വാസ്യതയാകുന്നു. ഒരു കച്ചവടക്കാരനോ മറ്റു വല്ല മുതലാളനോ അശേഷം നാണയക്കുറവില്ലാത്തവനാണെന്നു പറയുമ്പോൾ നാം മനസ്സിലാക്കുന്നതു് അയാൾക്കു കടംവാങ്ങിയാൽ തിരിയെ കൊടുപ്പാനുള്ള ശക്തിയും സത്യവും ഉണ്ടെന്നാകുന്നു. നല്ല ബാങ്കുകളിലേക്കും നല്ല കച്ചവടക്കാർക്കും ചുരുങ്ങിയ പലിശയ്ക്കു എത്രയെങ്കിലും ഉറുപ്പിക കൊടുപ്പാൻ ജനങ്ങൾ തയാറാണ്. അതു അവരുടെ നാണയം നല്ലതാകകൊണ്ടാകുന്നു. നാണയത്തിനു അല്പം കുറവുണ്ടെങ്കിൽ ജനങ്ങൾ അധികപലി

ൻ ആവശ്യപ്പെട്ടും. നാണയം, നാശേഷം നന്നല്ലെങ്കിൽ കടംകൊടു
ക്കുകതന്നെ ചെയ്യില്ല. ഇതുപോലെതന്നെ ഓരോ ഗവൎമ്മെണ്ടു
കാരുടെ നാണയത്തിനും ഏററക്കുറച്ചിലുണ്ടു്. ഇംഗ്ലീഷ് ഗവൎമ്മെ
ണ്ടിലെ സത്യത്തിലും സമൎത്ഥതയിലും ജനങ്ങൾക്കു് പൂൎണ്ണവിശ്വാ
സമുള്ളതുകൊണ്ടു് ആണ്ടിൽ നൂററിന് മൂന്നുവീതം പലിശയ്ക്കു ഉറു
പ്പിക കൊടുപ്പാൻ ആളുകൾ ധാരാളം. എന്നാൽ തുൎക്കിമുതലായ
ചില ഗവൎമ്മെണ്ടിലെ ദാരിദ്ര്യവും അവ്യവസ്ഥയും ഹേതുവായിട്ടു
അവൎക്കു പന്ത്രണ്ടുവീതം പലിശയ്ക്കു കൂടി കടം കിട്ടുവാൻ പ്രയാ
സം. ഒരു നാട്ടിലുള്ള കച്ചവടക്കാരുടെയും മുതലാളന്മാരുടെയും
വിശ്വാസ്യത വൎദ്ധിക്കുന്തോറും ധനോല്പാദനത്തിന് ഉപയോ
ഗപ്പെടുത്താവുന്ന മൂലധനവും ആ രാജ്യത്തിൽ വൎദ്ധിച്ചുവരും. ഒ
രാൾക്കു മാസംതോറും മുന്നൂറുറുപ്പിക ശമ്പളമോ മററുവല്ലവിധ
ത്തിലുള്ള ആദായമോ ഉണ്ടെന്നും അയാൾക്കു ചിലവു് നൂററമ്പ
തു് ഉറുപ്പികയേ ഉള്ളൂ എന്നും ഇരിക്കട്ടെ. ബാക്കിഉറുപ്പിക ധനോ
ല്പാദനത്തിനായി അയാൾക്കു തന്നെ ഉപയോഗിക്കുന്നതിന് സൗ
കൎയ്യമുണ്ടായിരിക്കയില്ല. എന്നാൽ ആ നാട്ടിൽ നല്ല വിശ്വസ്തന്മാ
രായ ബാങ്കുകാരോ, കച്ചവടക്കാരോ ഉണ്ടെങ്കിൽ ചിലവു കഴിച്ചു
ബാക്കിയുള്ള സംഖ്യ ആവശ്യമുള്ളപ്പോൾ ഏതാനുമോ മുഴുവനു
മോ തിരിച്ചുതരേണമെന്നുവെച്ചു് അവൎക്കു് [illegible] പലിശയ്ക്കു കൊ
ടുക്കാം. അവർ ആ സംഖ്യ ഉറുപ്പുവാങ്ങി കച്ചവടത്തിലോ കൃഷി
പ്പണിയിലോ മററോ ഏൎപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവൎക്കു് ജാസ്തി പലിശ
ക്കു കൊടുക്കും. അങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ ആ സംഖ്യ ധനോല്പാ
ദനത്തിന് ഉപയോഗപ്പെടുകയും എല്ലാ കക്ഷികൾക്കും ഉപകാര
മാകയും ചെയ്യുന്നു. നാണയം അല്ലെങ്കിൽ വിശ്വാസ്യത കൊണ്ടു
ണ്ടാകുന്ന ഉപകാരങ്ങളിൽ ഇതാകുന്നു പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു്.

നാണയംകൊണ്ടു് മറെറാരുഗുണമെന്തെന്നാൽ, അതുകൊ
ണ്ടു് കൂട്ടുമുതൽകമ്പനികളെ സ്ഥാപിപ്പാൻകഴിയുന്നു. ഒരുനാട്ടി
ൽ പുകവണ്ടിനടപ്പാക്കുന്നതിന് അമ്പതുലക്ഷം ഉറുപ്പികവേണ്ടി
വരുമെന്നിരിക്കട്ടെ. ഈ സംഖ്യ മുഴുവൻ ചിലവുചെയ്യുന്നതിന്
ശക്തന്മാരായിട്ടുള്ളവരില്ലെന്നു തന്നെ പറയാം. എന്നാൽ അതി
ന്റെ പ്രമാണികളായി പുറപ്പെടുന്നവർ നല്ല വിശ്വാസയോഗ്യ
ന്മാരായ മുതലാളന്മാരായിരുന്നാൽ അതിൽ പണം ഇറക്കുന്നതി
നു വളരെ ആളുകൾ തയാറായിരിക്കും. ഓഹരി ൧-ക്കു ൧൦൦-ഉറു
പ്പികവീതം അമ്പതിനായിരം ഓഹരിയായി പണം പിരിച്ചാൽ
ഓഹരികൾ മുഴുവനും എടുപ്പാൻ ആളുകൾ ഉണ്ടാവാനിടയുള്ളതാ
ണു്. അങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ ആദായത്തിന് ഉപയോഗപ്പെ

ടുത്തുവാൻ തരമില്ലാതെ അല്പസംഖ്യകൾ കൈവശം വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവർക്ക് ആദായത്തിന് ഒരു വഴിയുണ്ടാകയും ബഹുജനങ്ങളുടെ ഉപകാരത്തിനും നാട്ടിലെ ധനവൃദ്ധിക്കും കൊള്ളുന്നതായ ഒരു വലിയ മൂല്യം സാദ്ധ്യമാകയും ചെയ്യുന്നു. നാണയത്തിന്റെ ഗുണംകൊണ്ടാകുന്നു, നോട്ടുകൾ ഉപയോഗിപ്പാൻ സാദ്ധ്യമാകുന്നതു്. നോട്ടെന്നുപറയുന്നതു് അതു കൊണ്ടുവരുന്ന ആൾക്കു് ഇത്ര ഉറുപ്പിക കൊടുത്തുകൊള്ളാമെന്നു ഒരു ബാങ്കിൽനിന്നു എഴുതിക്കൊടുക്കുന്ന ഒരു ഉടമ്പടി പത്രമാകുന്നു. ആരെങ്കിലും അതു ആ ബാങ്കിൽ കൊണ്ടുകൊടുത്താൽ ഉടനെ ഉറുപ്പിക കിട്ടുമെന്നുള്ള പൂർണ്ണവിശ്വാസം ജനങ്ങൾക്കുള്ളതിനാൽ നോട്ടുകളെ ജനങ്ങൾ നാണ്യങ്ങളെപ്പോലെ തന്നെ ശങ്കകൂടാതെ കൈമാറ്റംചെയ്യുന്നു. ഒരു ബാങ്കിൽനിന്നു മുപ്പതുലക്ഷം ഉറുപ്പികയ്ക്കു് നോട്ടുണ്ടാക്കിയാൽ ആവശ്യക്കാർക്കു് ഉറുപ്പികതന്നെ കൊടുക്കുന്നതിനു പത്തുലക്ഷം ഉറുപ്പിക മുടക്കിവച്ചാൽ മതിയെന്നു അനുഭവസിദ്ധമാണ്. അതുകൊണ്ടു ആ നാട്ടിൽ മുമ്പുള്ളതിൽ ഇരുപതുലക്ഷം ഉറുപ്പിക കൂടി വ്യാവർത്തനത്തിനു ഉപയോഗപ്പെടുന്നു. നാണയഗുണം കൊണ്ടു് മേല്പറഞ്ഞ ഗുണങ്ങൾ സിദ്ധിക്കുന്നതാണ്. ഈ നാട്ടിൽ വ്യാപാരികളുടേയും മറ്റും നാണയത്തിനു ഗുണംമതിയാകാത്തതുകൊണ്ടു് ഈ വകയൊന്നും ഒന്നു സാദ്ധ്യമാകുന്നില്ല. നമ്മുടെ ഉണ്ടിയക്കച്ചവടക്കാർ നോട്ടുണ്ടാക്കിയാൽ അതു നാണ്യങ്ങളെപ്പോലെ കൈമാറ്റം ചെയ്യത്തക്കവണ്ണം ജനങ്ങൾക്കു അവരിൽ വിശ്വാസമുണ്ടാകയില്ലെന്നു് നിശ്ചയംതന്നെ. അതുപോലെതന്നെ നാലഞ്ചാളുകൾകൂടി ഒരു കൂട്ടുമുതൽകമ്പനി ഏർപ്പെടുത്തുവാൻ ഉത്സാഹിച്ചാൽ ആകെയുള്ള സംഖ്യ വളരെ വലിയതാണെങ്കിൽ ഓഹരിയെടുപ്പാൻ അധികം ആളുകൾ ഉണ്ടാകുമെന്നു് തോന്നുന്നില്ല. ഇതിനു ഒരുകാരണം സാധാരണ ജനങ്ങൾക്കു വ്യവസായസംബന്ധമായ ജ്ഞാനവും ധൈര്യവും കുറവാണെന്നുള്ള സംഗതിതന്നെയായിരിക്കാം. എന്നാൽ അതിന്റെ പ്രധാനകാരണം നമ്മുടെ വ്യാപാരികളുടെ നാണയക്കുറവുതന്നെയാണെന്നാകുന്നു ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം. നാണയസംബന്ധമായി വളരെ സംഗതികൾ പറവാനുണ്ടു്. എന്നാൽ അതുകൾ കുറെ കാഠിന്യമുള്ള വിഷയങ്ങളാകകൊണ്ടു് ധനശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു പ്രാഥമികഗ്രന്ഥത്തിൽ അതുകളെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കുന്നതു് ആവശ്യമാകുമെന്നു് തോന്നുന്നില്ലാത്തതിനാൽ അതു ഇവിടെ നിറുത്തിവച്ചിരിക്കുന്നു.

൫൯. നികുതി.

രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശവും രാജാക്കന്മാരുടെ കൃത്യവും പ്രജകളെ രക്ഷിക്കുകയാകുന്നു. പ്രജകളെ രക്ഷിക്കുക എന്നു വച്ചാൽ അവർ അന്യോന്യം ദേഹോപദ്രവമൊ ധനാപഹരണമൊ ചെയ്യാതെയും അന്യരാജ്യക്കാർ അവരെ ഉപദ്രവിക്കാതെയും സൂക്ഷിക്കുകയാകുന്നു. ഇതെല്ലാം ചെയ്യുന്നതിന് ന്യായാധികാരികളും പോലീസുകാരും സൈന്യങ്ങളും മറ്റും കൂടാതെയും അവരെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതിനു വളരെ ധനവ്യയം കൂടാതെയും കഴിയുകയില്ലെന്ന് സ്പഷ്ടമാണല്ലൊ. ഈ ധനം പ്രജകൾക്കുവേണ്ടി ചിലവുചെയ്യുന്നതിനാകകൊണ്ടു അതു അവരുടെ പക്കൽനിന്നുതന്നെ പിരിച്ചുവരുന്നു. അങ്ങിനെ പിരിക്കുന്ന ധനത്തെയാകുന്നു നികുതി എന്നു പറയുന്നതു്.

നികുതി ഓരോ രാജ്യങ്ങളിൽ ഒരോ മാതിരിയാണ് പിരിക്കുന്നതു്. ചില രാജ്യങ്ങളിൽ നികുതി പിരിക്കുന്നതു് പ്രജകളുടെ അഭിപ്രായംപോലെയും, മറ്റു ചിലതിൽ രാജാവിന്റെ ഇഷ്ടംപോലെയും ആകുന്നു. ചിലതിൽ പിരിക്കുന്ന സംഖ്യയ്ക്കു വ്യവസ്ഥ ഇല്ലാതെയും മറ്റു ചിലതിൽ നേരെമറിച്ചും ചിലതിൽ ഓരോരുത്തന്റെ വീതപ്രകാരമുള്ള സംഖ്യ വളരെ അധികമായും മറ്റു ചിലതിൽ വളരെ കുറഞ്ഞുമായിരിക്കും. ഏതുവിധമായാലും എല്ലാരാജ്യങ്ങളിലും നികുതികൂടാതെയും എല്ലാവരും ഒരുപോലെ കൊടുക്കാതെയും കഴികയില്ല. എന്നാൽ പ്രജകളുടെ ക്ഷേമത്തിൽ താല്പര്യമുള്ള രാജാക്കന്മാർ അവർക്കു ദോഷവും അരിഷ്ടതയും കഴിയുന്നിടത്തോളം കുറഞ്ഞിരിക്കത്തക്കവണ്ണം നികുതി പിരിക്കുന്നതിനായിട്ടു ഉത്സാഹിക്കുന്നതാണ്. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിന് പ്രധാനമായി അനുസരിക്കേണ്ടതായിട്ടു നാലു നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു് ധനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. (ഒന്ന്) എല്ലാവരും അവരവർക്കു ഗവമ്മേണ്ടു രക്ഷയിലിരുന്നിട്ടുണ്ടാകുന്ന ആദായത്തിന്റെ അവസ്ഥപോലെ ഒരു ഓഹരി നികുതിയായി കൊടുക്കേണം. (രണ്ട്) നികുതി പിരിക്കുന്നതിൽ നല്ല വ്യവസ്ഥ ഉണ്ടായിരിക്കേണം, എന്നുവച്ചാൽ പിരിക്കുന്നതിനു ഇന്നപ്പോളെന്നും, ഇന്നമാതിരിയെന്നും, ഇന്നസംഖ്യ എന്നും തിട്ടമായിരിക്കുകയും എല്ലാവരും അറിഞ്ഞിരിക്കുകയും വേണം. (മൂന്ന്) പ്രജകൾക്കു കൊടുപ്പാൻ ഏററവും സൗകര്യമുള്ള സമയത്തും മാതിരിയിലുമായിരിക്കേണം നികുതി പിരിക്കേണ്ടതു്. (നാലു്) നികുതി പിരിക്കുന്നതിനുള്ള ചിലവു ആകുന്നിടത്തോളം കുറഞ്ഞിരിക്കേണം.

൧. ഒന്നാമത്തെ നിയമം എല്ലാകരങ്ങൾക്കും ഒരുപോലെ സംബന്ധിക്കുന്നതല്ല. വസ്തുവിൽ നിന്നുള്ള കരം ഏകദേശം അവരവരുടെ വസ്തുവിന്റെ അവസ്ഥപോലെ ആകകൊണ്ടു ഇതു ആ കരത്തെ മാത്രം സംബന്ധിക്കുന്നു എന്നു പറയാം. എന്നാൽ ആയിരം ഉറുപ്പിക ആദായമുള്ളവനും ആറു ഉറുപ്പിക ആദായമുള്ളവനും ആവശ്യമുള്ള ഉപ്പു് ഏകദേശം ശരിയാകകൊണ്ടു അവർ ഉപ്പുനികുതി കൊടുക്കുന്നതു അവരുടെ ആദായത്തിന്റെ അവസ്ഥപോലെ അല്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. മിക്കവാറും കരങ്ങളെല്ലാം ഇതുപോലെയാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു കരങ്ങളിൽ ഓരോന്നിനെ ആദായത്തിനു് അനുരൂപമാക്കുവാൻ ഉത്സാഹിക്കുന്നതിൽ നല്ലതു കരങ്ങളെല്ലാം കൂട്ടുമ്പോൾ ഈ ഫലം വരുത്തുവാൻ നോക്കുകയാകുന്നു. അതെങ്ങിനെയെന്നാൽ ഇപ്പോഴത്തെ സമ്പ്രദായപ്രകാരം ഭൂമിയുടമസ്ഥന്മാർ അവരുടെ ആദായത്തിൽ ഒരോഹരി സർക്കാരിലേക്കു കൊടുക്കണം; ദരിദ്രന്മാർക്കുംകൂടി ഉപ്പുകൂട്ടി ഉണ്ണണമെങ്കിൽ കരംകൊടുക്കാതെ നിർവ്വാഹമില്ല. എന്നാൽ ആണ്ടുതോറും ആയിരവും പതിനായിരവും സമ്പാദിക്കുന്ന കച്ചവടക്കാർ, വക്കീലന്മാർ, വൈദ്യന്മാർ മുതലായവർ സർക്കാരിലേക്കു യാതൊന്നും കൊടുക്കേണ്ടാ. രാജ്യരക്ഷ അനുഭവിക്കുന്നതു് എല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ ആണുതാനും. ഇതു ഈ നിയമത്തിനു വിരോധവും സ്പഷ്ടമായിട്ടു അധർമ്മവുമായിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. നികുതിപിരിക്കുന്നതിൽ ഈ വലിയ അന്തരമുള്ളതിനെ പോക്കുന്നതിനാകുന്നു ഇംഗ്ലീഷ് ഗവൎമ്മെണ്ടുകാർ ആദായനികുതി എന്നൊരു കരം നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അതുപ്രകാരം അവർ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ വക്കീലന്മാർ കച്ചവടക്കാർ മുതലായവരുടെ ആദായത്തിൽനിന്നു ഒരു സ്ഥിരഓഹരി ആണ്ടുതോറും പിരിച്ചുവരുന്നു. അതുപോലെ തന്നെ ആവശ്യവസ്തുക്കളല്ലാതെ സുഖവൃത്തിക്കും മറ്റും വേണ്ടതായ പദാർത്ഥങ്ങൾക്കും നികുതി നിശ്ചയിക്കുന്നുണ്ടു്. അതെല്ലാം ദരിദ്രന്മാരെ ഉപദ്രവിക്കാതെ ധനികന്മാരെ മാത്രമേ സംബന്ധിക്കുകയുള്ളു. ഇങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ ഓരോരുത്തർ സർക്കാരിലേക്കു കൊടുക്കുന്നതു് അവരവരുടെ ആദായത്തിന്റെ അവസ്ഥപോലെ ആകുന്നതാണു്.

൨. നികുതിപിരിക്കുന്നതിൽ വ്യവസ്ഥ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നുള്ള നിയമം വളരെ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതാണു്. കച്ചവടക്കാരും മറ്റും സാമാനങ്ങൾക്കു എന്തുചിതം ചുങ്കം കൊടുക്കേണമെന്നു് ക്ലിപ്തപ്പെടുത്താതെ അതാതു സമയത്തു് ആവശ്യംപോലെ പിരിക്കുകയാണെങ്കിൽ വ്യാപാരങ്ങൾ എല്ലാം ചൂതുകളിപോലെ ആകുന്നതാണു്. ഇപ്പോൾ കച്ചവടത്തിനും മറ്റും അഭിവൃദ്ധിയു

ണ്ടാകുന്നതു അവരുടെ സാമൎത്ഥ്യംകൊണ്ടും, ബുദ്ധികൊണ്ടും, ആലോചനകൊണ്ടും, ജാഗ്രതകൊണ്ടും മററും ആകുന്നതല്ല. എല്ലാം അവരവരുടെ ഭാഗ്യംപോലെ ഇരിക്കും. അങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ രാജ്യത്തിൽ വ്യവസായങ്ങളുടെ വൃദ്ധിക്കോ ജനങ്ങളുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കോ മാൎഗ്ഗം വളരെ കുറഞ്ഞുപോകുമെന്നു നിശ്ചയമാണല്ലോ.

൩. നികുതിപിരിക്കുന്നതു ജനങ്ങൾക്കു അതു കൊടുക്കുന്നതിനു പ്രത്യേകം സൌകൎയ്യമുള്ള കാലത്തും രീതിയിലുമായിരിക്കണമെന്നാകുന്നു മൂന്നാമത്തെ നിയമം. കൊയ്ത്തുകാലത്താണു വസ്തുക്കളുടെ നികുതി കൊടുക്കാൻ ഉടമസ്ഥന്മാൎക്കു അധികം സൌകൎയ്യമുള്ളതെന്നു എല്ലാവൎക്കും അറിയാമല്ലോ. അതുകൊണ്ടു അക്കാലത്താണു ആ കരം പിരിക്കേണ്ടതു. അതല്ലാതെ ഞെരുക്കമുള്ള മാസങ്ങളിൽ പിരിക്കുന്നതായാൽ എല്ലാവൎക്കും പ്രത്യേകിച്ചു ചില്ലറ കുടിയാനവന്മാൎക്കു വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടു നേരിടുന്നതാണെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. കുറച്ചുകാലം മുമ്പുവരെ ബിലാത്തിയിൽനിന്നു വന്നിരുന്ന നെയ്ത്തുചരക്കുകൾക്കു നൂററിനു അഞ്ചുറുപ്പികവീതം ചുങ്കം ഉണ്ടായിരുന്നു. അതു വലിയ കച്ചവടക്കാരാണു കൊടുത്തുവന്നിരുന്നതു. എന്നാൽ സ്വന്താവശ്യത്തിനു വസ്ത്രാദികൾ വാങ്ങുന്നവർ അതുകളുടെ വിലയിൽ ഈ നികുതിവകയ്ക്കു വേണ്ടതുകൂടി കൂട്ടിക്കൊടുക്കേണ്ടി വരുന്നതുകൊണ്ടു ആ നികുതി പിരിയുന്നതു വാസ്തവത്തിൽ അവരുടെ കയ്യിൽ നിന്നാകുന്നു. ആ കരം ചരക്കു വാങ്ങുന്നവർ തന്നെ ഗവൎമ്മെൻറിലേക്കു നേരിട്ടു ആണ്ടിൽ ഇന്നിന്ന കാലങ്ങളിൽ കൊടുക്കണമെന്നു വച്ചാൽ അവൎക്കു ബുദ്ധിമുട്ടിനു ഇടയുണ്ടാകുന്നതാണല്ലോ. ചരക്കു വാങ്ങുന്നതു കയ്യിൽ പണമുള്ളപ്പോൾ മതി എന്നു വയ്ക്കാം. നികുതി നേരിട്ടു കൊടുക്കുകയാണെങ്കിൽ അതു നീട്ടിവയ്പാൻ പാടില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടാണു കരം പിരിക്കുന്നതു, അതു കൊടുക്കുന്നവൎക്കു സൌകൎയ്യമുള്ള രീതിയിലായിരിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞതു. എന്നുതന്നെയല്ല കൊടുക്കുന്നവൎക്കു സൌകൎയ്യമില്ലാത്ത സമയത്തു കരം പിരിക്കുന്നതു നാലാമത്തെ നിയമത്തിനും വിരോധമായിട്ടുള്ളതാണു.

൪. നികുതി പിരിക്കുന്നതിനുള്ള ചിലവു ആകുന്നിടത്തോളം കുറഞ്ഞിരിക്കണമെന്നാണല്ലോ ആ നിയമം. പിരിക്കുന്നതിനു വളരെ ചിലവു വേണ്ടിവരുന്ന നികുതിയായാൽ ഗവൎമ്മെൻറിലേക്കു പ്രത്യേകിച്ചു ഒരു ഗുണവും സിദ്ധിക്കാതെ ജനങ്ങൾക്കു അനാവശ്യമായ നഷ്ടത്തിനു ഇടയുണ്ടാകുന്നതാണു. ഒന്നാമത്തെ നിയമം എല്ലാ കരങ്ങൾക്കും വെവ്വേറെ സംബന്ധിക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ കാരണം ഈ നിയമമാകുന്നു. ഉപ്പു നി

കുതി അവരവരുടെ മുതലിന്റെ അവസ്ഥപോലെ എല്ലാവരും കൊടുക്കണമെന്നുവച്ചാൽ ആ മുതലിന്റെ അവസ്ഥയെ അന്വേഷിക്കുന്നതിനു സർക്കാരിൽനിന്നു വളരെ ആളുകളെ നിശ്ചയിക്കേണ്ടിവരും. അങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ അധികമായ ചിലവിനു ഇടയാകുന്നതാണല്ലൊ. ഇപ്പോൾ പിരിയുന്ന നികുതിയിൽ പത്തിനൊന്നു പിരിക്കുന്നതിനു് ചിലവാകുന്നുണ്ടെങ്കിൽ മേല്പറഞ്ഞ മാതിരിയാകുമ്പോൾ പതിനഞ്ചുവീതം വേണ്ടിവരും. ജനങ്ങളുടെ കയ്യിൽനിന്നു പിരിക്കുന്ന സംഖ്യയിൽ കുറവു ചെയ്യുന്നില്ലെങ്കിലും ഗവൺമെണ്ടിലെ ആവശ്യത്തിനു വേണ്ട ഒൻപതു ഉറുപ്പികയിൽ അഞ്ചു ഉറുപ്പികയേ അവർക്കു കിട്ടുകയുള്ളു. അപ്പോൾ ശേഷമുള്ള നാലുറുപ്പികയുടെ ആവശ്യത്തിനായി വിശേഷാൽ വല്ല കരവും പിരിക്കേണ്ടിവരും. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു ജനങ്ങൾക്കു അധികമായ നഷ്ടം നേരിടുമെന്നല്ലാതെ അതിന്നനുരൂപമായ യാതൊരു ആദായവും ഗവൺമെന്റിലേക്കു ഉണ്ടാകുന്നതല്ലല്ലൊ. വേറെ പല നികുതികാര്യങ്ങളിലും ഈ ന്യൂനത വരാവുന്നതും ചിലതിൽ വന്നുകാണുന്നതുമാണെന്നു വായനക്കാർക്കു ആലോചിച്ചാൽ മനസ്സിലാകുന്നതാണ്. ഓരോ നികുതി നിശ്ചയിപ്പാൻ ആലോചിക്കുമ്പോൾ മേല്പറഞ്ഞ നിയമങ്ങളെ പ്രത്യേകം ഓർമ്മവെക്കേണ്ടതാണ്. ഇതുകൂടാതെ ചില ചില്ലറനിയമങ്ങൾ കൂടിയുണ്ട്.

നികുതി പിരിക്കുന്നതു് ഏതു വിധത്തിൽ വേണമെന്നു വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തുന്നതായ നാലു പ്രധാന നിയമങ്ങളുള്ളവയെ ഇതിനു മുമ്പിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ. അങ്ങിനെ പിരിക്കുന്ന നികുതി രണ്ടു പ്രകാരത്തിലുണ്ടു്. ഒരു സമ്പ്രദായത്തിൽ സർക്കാരിൽനിന്നും നികുതി ആവശ്യപ്പെടുന്നതും ആ നികുതി കൊടുക്കുന്നതും ഒരേ ആളായിരിക്കും. മറ്റെ സമ്പ്രദായത്തിൽ സർക്കാരിൽനിന്നു ആവശ്യപ്പെടുകയും വാങ്ങുകയും ചെയ്യുന്ന ആളുടെ പക്കൽ നിന്നല്ല നികുതി സൂക്ഷ്മത്തിൽ വരുന്നതു്. ആദായനികുതി മുതലായതു ആദ്യം പറഞ്ഞ കൂട്ടത്തിലാണ്. ഒരു വക്കീലിന്റെയൊ കച്ചവടക്കാരന്റെയൊ ആദായത്തിൽനിന്നു ഒരു ഓഹരി സർക്കാരിലേക്കു നികുതിയായി കൊടുക്കുമ്പോൾ ആ സംഖ്യയിൽ ഒരംശവും മറ്റൊരുടെ ധനത്തെയും സംബന്ധിക്കുന്നതല്ല. അതുപോലെതന്നെ സ്വന്ത സവാരിക്കായി വാങ്ങിയ കുതിരവണ്ടി മുതലായവയ്ക്കു നികുതി നിശ്ചയിച്ചാൽ ആ നികുതി അതുകളുടെ ഉടമസ്ഥന്മാരെമാത്രമേ സംബന്ധിക്കയുള്ളു. ഈ നികുതിക്കു പേരു പ്രത്യക്ഷകരമെന്നാകുന്നു. പിന്നെ വസ്ത്രം, മദ്യം, കച്ചവടസാമാനങ്ങൾ മുതലായവയുടെ നികുതി സർക്കാരിൽനിന്നു ആരോടു വാങ്ങുന്നുവോ അവരുടെ കയ്യിൽ നിന്നല്ലാ സൂക്ഷ്മത്തിൽ വരുന്നതു്.

വസ്തുവിന്റെ നികുതി വസ്തുഉടമസ്ഥനും കച്ചവടസാമാനങ്ങളുടെ
നികുതി കച്ചവടക്കാരനുമാണു കൊടുക്കുന്നതു്. എങ്കിലും ആ
കൊടുക്കുന്ന സംഖ്യകൂടി അവർ ധാന്യങ്ങളുടേയും മററു സാമാന
ങ്ങളുടേയും വിലയിൽ കൂട്ടുന്നതാകകൊണ്ടു് അതു അവസാനത്തി
ൽ അതുകളെ അനുഭവിക്കുന്നവരുടെപക്കൽനിന്നാണു വരുന്നതു്.
ഈ നികുതികൾ രണ്ടും പരോക്ഷകരമെന്നാകുന്നു. പ്രത്യക്ഷകര
മാകട്ടെ, പരോക്ഷകരമാകട്ടെ എല്ലാ കരങ്ങളും അനുഭോക്താക്ക
ളുടെ കയ്യിൽനിന്നാണു വരുന്നതു്. എന്നാൽ ചില പദാർത്ഥ
ങ്ങൾക്കുള്ള നികുതി അതുകളെ അനുഭവിക്കുന്നവർ തന്നെയാണു
കൊടുക്കുന്നതു്. മററുള്ളവയുടെ നികുതി കൊടുക്കുന്നതു അതുക
ളെ അനുഭവിക്കുന്നവരല്ല.

പണ്ടു ഭാരതഖണ്ഡത്തിൽ സാധാരണയായിട്ടു പരോക്ഷക
രം മാത്രമേ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ഭൂമിയിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന വി
ളവിൽ മാതിരി (സാധാരണയായി അതു ആറിലൊന്നോ എട്ടി
ലൊന്നോ ആയിരിക്കും) രാജാവു എടുക്കുകയും കച്ചവടച്ചരക്കുകൾ
ക്കു ചുങ്കംവാങ്ങുകയുംമററുമാണു് രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ആവശ്യത്തി
നു ചെയ്തിരുന്നതു്. യുദ്ധം ഹേതുവായിട്ടോ മററോ അധികസം
ഖ്യയ്ക്കു ആവശ്യംവന്നാൽ മാത്രം എല്ലാവരുടെ കയ്യിൽ നിന്നും ഒ
രു ക്ലിപ്തപ്പെട്ട സംഖ്യ പിരിച്ചുവന്നിരുന്നു. ചില മതദ്വേഷിമാനി
കളായ മുഹമ്മദീയ രാജാക്കന്മാർ ഇതരമതക്കാരുടെ പക്കൽനി
ന്നു ഇങ്ങനെ ഒരു നികുതി ചിലപ്പോൾ പിരിച്ചിരുന്നു. അപൂർവ്വ
മായി പിരിച്ചുവന്നിരുന്ന ഈ രണ്ടു നികുതിയല്ലാതെ പ്രത്യക്ഷ
കരം പണ്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. വെള്ളക്കാരുടെ കാര്യസമ്പ്രദായത്തി
ലാണു പ്രത്യക്ഷകരം ധാരാളമായി നടപ്പായതു്. അതിൽ പ്രധാന
മായിട്ടുള്ളതു് ആദായനികുതിയാകുന്നു.

ആദായനികുതി എന്നു പറയുന്നതു പ്രജകൾക്കു ഭൂമിയിൽ
നിന്നുണ്ടാകുന്നതൊഴികെയുള്ള സകല ആദായങ്ങളിൽ നിന്നും നൂ
ററിൽ ഇത്രയെന്നു ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തി സർക്കാരിൽനിന്നു പിരിക്കുന്നതാ
യ ഒരു സംഖ്യയാകുന്നു. ഇപ്പോൾ ബ്രിട്ടീഷ് ഇൻഡ്യയിൽ പിരി
ച്ചുവരുന്നതു് നൂററിനു രണ്ടര ഉറുപ്പികവീതമാകുന്നു. എന്നാൽ
ഈ നികുതി ആണ്ടിൽ അഞ്ഞൂറോ അഞ്ഞൂറിൽ അധികമോ ഉ
റുപ്പിക ആദായമുള്ളവരുടെ പക്കൽനിന്നു മാത്രമേ പിരിക്കുന്നു
ള്ളു. ഈ നികുതി വളരെ ന്യായമായിട്ടുള്ളതും പിരിക്കാതെയിരി
ക്കുന്നതു അധർമ്മവുമാകുന്നു. ഭൂമിയിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന ആദായം
എത്രതന്നെ സ്വല്പമായിരുന്നാലും അതിൽ ഒരോഹരി സർക്കാരി
ലേക്കു കൊടുക്കണം. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ, വക്കീലന്മാർ, വൈദ്യന്മാ
ർ, കച്ചവടക്കാർ മുതലായവർക്കുണ്ടാകുന്ന ആദായം എത്ര

ഒന്നു ഉണ്ടായിരുന്നാലും ആദായനികുതി ഇല്ലാത്ത രാജ്യങ്ങളിൽ അവർ കാൽരൂപ പോലും സർക്കാരിലേക്കു കൊടുപ്പാനുള്ള ബാദ്ധ്യതയില്ല. എന്നാൽ രാജ്യഭരണം കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഗുണത്തിനു ആർക്കും വ്യത്യാസമില്ലതാനും. ഇതു ന്യായമായിട്ടുള്ളതല്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. ഈ ന്യായരാഹിത്യത്തെ കുറെക്കൂടി സ്പഷ്ടമാക്കുന്നതിനു ഒരു ഉദാഹരണംകൂടി പറയാം. മൂന്നു ജ്യേഷ്ഠാനുജന്മാർക്കു പൈതൃകവഴിക്കു പതിനായിരം ഉറുപ്പിക വീതം കിട്ടി എന്നും, അതിൽ ഒരാൾ ആ പണം കൊണ്ടു വസ്തു വാങ്ങി എന്നും, രണ്ടാമത്തെവൻ കച്ചവടം തുടങ്ങി എന്നും, മൂന്നാമത്തെവൻ അതു ബാങ്കിൽ പലിശയ്ക്കു കൊടുത്തു എന്നും ഇരിക്കട്ടെ. എല്ലാവർക്കും ആ ധനം കിട്ടിയവഴി ഒന്നാണ്. എല്ലാവർക്കും ആ ധനത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ഒരുപോലെതന്നെയാണ് സർക്കാരിൽനിന്നു രക്ഷിച്ചുകൊടുക്കുന്നതു്. എന്നിരിക്കെ അതിൽ വസ്തു വാങ്ങിയ ഒരാൾ മാത്രമേ സർക്കാരിലേക്കു നികുതി കൊടുക്കേണ്ടു എന്നു വരുന്നതു ഏതു പ്രകാരത്തിൽ വിചാരിച്ചാലും അയുക്തവും അധർമ്മവുമാണെന്നു നിസ്സംശയമാണല്ലോ.

ആദായനികുതി മുതലായതു പിരിച്ചാൽ മാത്രമേ എല്ലാവരുടെ പക്കൽനിന്നും അവരവരുടെ ആദായത്തിന്റെ അവസ്ഥപോലെ സർക്കാരിലേക്കു നികുതി കിട്ടുകയുള്ളു. ഇതാണല്ലോ നികുതി കാര്യത്തെ പററീട്ടുള്ള ഒന്നാമത്തെ നിയമം. കച്ചവടച്ചരക്കുകളിന്മേൽ ചുങ്കം പതിക്കുമ്പോഴും ഈ സംഗതി ഓർമ്മ വയ്പാനുള്ളതാണ്. മനുഷ്യർക്കു കൂടിയേകഴിയൂ എന്നുള്ള പദാർത്ഥങ്ങൾക്കു ചുങ്കം നിശ്ചയിക്കാതെ സുഖാനുഭവത്തിനു മാത്രം വേണ്ട പദാർത്ഥങ്ങൾക്കാണു ചുങ്കം നിശ്ചയിക്കേണ്ടതു്. നെല്ലു, തുണി മുതലായവയ്ക്കു ചുങ്കം നിശ്ചയിച്ചാൽ അവയുടെ വില കൂടുകയും അതിനാൽ സാധുക്കൾക്കു വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടു നേരിടുകയും ചെയ്യും. കറുപ്പ്, പുകയില, ചാരായം മുതലായവകൾ അവശ്യംവേണ്ട പദാർത്ഥങ്ങൾ അല്ലാത്തതിനാൽ അവകൾക്കു കരം നിശ്ചയിക്കുന്നതുകൊണ്ടു സാധുക്കൾക്കു ഉപദ്രവം തട്ടുന്നതല്ല. അവകൾകൊണ്ടുള്ള സുഖം അനുഭവിച്ചു കഴിയൂ എന്നുള്ളവർ വലിയ പ്രയാസം കൂടാതെ ആ ചുങ്കം കൊടുപ്പാനുള്ള ശേഷിയും ഉണ്ടായിരിക്കും.

നികുതിയെപ്പററി രണ്ടു സംഗതികൾ കൂടിയേ പറവാനുള്ളു. അവ വളരെ പ്രധാനസംഗതികളാണെങ്കിലും ഭാരതഖണ്ഡത്തിൽ പണ്ടു് അവയുടെ ജ്ഞാനം വളരെ കുറവായിരുന്നു. ഒന്നാമത്തു് നികുതിപിരിക്കുന്നതു ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ചിലവുചെയ്യാനാണ്. രാജാക്കന്മാരുടെ ആഡംബരത്തിനുവേണ്ടി അതിൽനിന്നു ചിലവുചെയ്യാൻ പാടില്ലെന്നല്ലാതെ ഞങ്ങൾ പറയുന്നതു്. ആ ചിലവു അമി

തമായിപ്പോകരുത്. മൈസൂർ മഹാരാജാവിന്റെ ചിലവിന്നു ആണ്ടിൽ പതിമൂന്നുലക്ഷം ഉറുപ്പികയും ഹൈദ്രാബാദ് രാജാവിന്റെ ചിലവിന്നു മുപ്പത്തുലക്ഷം ഉറുപ്പികയും ആകുന്നു. ഈ സംഖ്യ ആ രാജ്യങ്ങളിൽ പിരിയുന്ന ഒട്ടുക്കു നികുതിയിൽ പത്തിലൊന്നു ഭാഗമാകുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ മഹാരാജ്ഞിയുടെ ചിലവിന്നു ആണ്ടിൽ നാല്പത്തുലക്ഷം ഉറുപ്പികയേ ആകുന്നുള്ളൂ. ആയ്തു അവിടെ പിരിയുന്ന നികുതിയുടെ ഇരുപതിനായിരത്തിൽ വളരെ കുറവാണ്. ഹൈദ്രബാദ് രാജാവിന്റെയും മഹാരാജ്ഞിയുടെയും അവസ്ഥയ്ക്കു എത്ര അന്തരമുണ്ടെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. എന്നാൽ അവരുടെ ചിലവിന്നു വച്ചിരിക്കുന്ന സംഖ്യ ഏകദേശം ശരിയാണ്. ജനങ്ങളുടെ ഗുണത്തിന്നായിട്ടാണു നികുതി പിരിക്കുന്നതെന്നുള്ള ജ്ഞാനം രാജാവിന്നും പ്രജകൾക്കും വളരെ കുറവാകകൊണ്ടാണ് ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നത്.

രണ്ടാമതു, നികുതി പിരിക്കുന്നതിനുള്ള നിശ്ചയങ്ങൾ പ്രജകളുടെ സമ്മതത്തോടുകൂടി ചെയ്യേണ്ടതാണ്. ഈ സംഗതി ഇക്കാലത്തിൽ കുട്ടികൾകൂടി അറിയുന്നതാണെങ്കിലും ഈ നാട്ടിൽ ആയ്തു ഒരു അപൂർവ്വജ്ഞാനമാണ്. എന്നാൽ നികുതി പിരിക്കുന്നതു ജനങ്ങൾക്കു സങ്കടം കൂടാതെയും ദോഷതാര സിദ്ധാന്തം കൂടാതെയും വേണമെങ്കിൽ ഇങ്ങിനെ ചെയ്യാതെ സാധിക്കയില്ലെന്നു നിശ്ചയംതന്നെ. ജനങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം അവരുടെ പ്രതിനിധികൾ മുഖാന്തിരമാണ് അറിയിക്കുന്നത്. ഇതാകുന്നു ബിലാത്തിയിൽ പാർലിയമെണ്ടുസഭ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതിന്റെ പ്രധാനമായുള്ളോദ്ദേശം. പ്രതിനിധികളെ നിശ്ചയിക്കുന്നതിന്റെ സമ്പ്രദായവും, അവരുടെ അധികാരങ്ങളും മറ്റും ഇന്നിന്നതാണെന്നു ആ സന്ദർഭത്തിൽ വഴിയെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതാണ്.

——(ഠ)——

൩൦. കച്ചവടം

ധനശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രധാനാംഗങ്ങളായ ധനോല്പാദന വിനിമയവ്യയങ്ങളെക്കുറിച്ചു സംക്ഷേപമായി ഇതിന്നുമുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചുകഴിഞ്ഞുവല്ലോ.

കച്ചവടം സ്വദേശീയമെന്നും, വിദേശീയമെന്നും രണ്ടുപ്രകാരത്തിലുണ്ട്. ഒരു രാജ്യത്തിലുണ്ടാകുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളെ അവിടെയുള്ളവർ തമ്മിൽതന്നെ ക്രയവിക്രയം ചെയ്യുന്നതു സ്വദേശീയവാണിജ്യവും മറ്റുരാജ്യക്കാരുമായി ക്രയവിക്രയം ചെയ്യുന്നതു വിദേശീ

യ വാണിജ്യവും ആകുന്നു. ഇതിൽ സ്വദേശീയവാണിജ്യത്തെക്കുറിച്ചു് ധനാവിനിമയഘട്ടത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ. വിദേശീയവാണിജ്യം രണ്ടു സമ്പ്രദായങ്ങളിലാണു് ഇപ്പോൾ നടന്നുവരുന്നതു്. ചിലരാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നും കൊണ്ടുവരുന്ന ചരക്കുകൾക്കു ചുങ്കമുണ്ടു്. മററുരാജ്യങ്ങളിൽ അതില്ല. ഈ ചുങ്കം പിരിക്കുന്നതിന്റെ ഒരുദ്ദേശം സർക്കാരിലേക്കുള്ള മുതലെടുപ്പാണെങ്കിലും പ്രധാനമായ ഉദ്ദേശം ആ രാജ്യത്തിലുള്ള മുതലാളന്മാരേയും വേലക്കാരേയും സഹായിക്കുകയാകുന്നു. ഒരു രാജ്യത്തു ഒരു സാധനമുണ്ടാക്കുന്നതിനു ചെലവുകുറച്ചും അധികമുണ്ടെങ്കിൽ ആ രാജ്യക്കാർക്കു അതിനു ചെലവു കുറച്ചും കുറവായ രാജ്യത്തുണ്ടാക്കുന്നതിനേക്കാൾ ചുരുങ്ങിയ വിലക്കു വില്ക്കാവുന്നതാണല്ലൊ. അങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ ആ മറുരാജ്യങ്ങളിൽ ആ സാധനമുണ്ടാക്കുന്നതിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മുതലാളന്മാർക്കും വേലക്കാർക്കും നഷ്ടത്തിനു ഇടയാകും. അതിനെ പ്രതികരിപ്പാനാണു് ഈ ചുങ്കം ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്. ആ ചുങ്കത്തോടു കൂടുമ്പോൾ എല്ലാ രാജ്യക്കാരുണ്ടാക്കുന്നതിന്റെയും വില ഏറെക്കുറെ ശരിയാകും. ഈ പറഞ്ഞതു വിശദമാകുന്നതിനു ഒരുദാഹരണം പറയാം. ബ്രിട്ടീഷുമലയാളത്തിൽ ജനങ്ങളുടെ ഉത്സാഹംകൊണ്ടോ, സാമർത്ഥ്യംകൊണ്ടോ, മണ്ണിന്റെ ഗുണംകൊണ്ടോ കൊച്ചിയിൽ ഉണ്ടാകുന്നതിനധികം കുരുമുളകു് ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു അവിടെ കുരുമുളകിന്റെ വില കൊച്ചിയിലുണ്ടാകുന്നതിനേക്കാൾ കുറവായിരിക്കണം. വല്ല യാതൊരു പ്രതിബന്ധവുംകൂടാതെ കൊച്ചിക്കുകൊണ്ടുവരാമെങ്കിൽ കൊച്ചിയിൽ കുരുമുളകു കൃഷിചെയ്യുന്നവർക്കു ദോഷമായിത്തീരും. മലയാളത്തിൽനിന്നും കൊണ്ടുവരുന്നതിനെ ഇവിടെ പറയത്തക്ക അധികപ്പിഴയായി വിററാൽ മുതലാകുമെന്നും ഇവിടെ ഉണ്ടാകുന്നതു ആവശ്യപ്പിഴയായി വിററാലെ മുതലാവൂ എന്നും ഇരിക്കട്ടെ. അധികപ്പിഴകൾ കിട്ടുമ്പോൾ സ്വദേശാഭിമാനംകൊണ്ടു ആവശ്യപ്പിഴ കൊടുത്തു വാങ്ങുന്ന ജനങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അപ്പോൾ ഇവിടെ ഉണ്ടാകുന്നതിനെയും അധികപ്പിഴകൾ വില്ക്കേണ്ടിവരികയും അതിനാൽ നഷ്ടത്തിനിടയാകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങിനെയിരിക്കുമ്പോൾ മലയാളത്തിൽനിന്നും വരുന്ന മുളകിനു കൊച്ചീസർക്കാരിൽനിന്നു് പറയത്തക്ക തെരുപ്പിക വീതം ചുങ്കം നിശ്ചയിച്ചാൽ ഇവിടത്തെ മുളകുകൃഷിക്കാർക്കു ഒരു രക്ഷയായല്ലൊ. ഇങ്ങിനെ അതാതു രാജ്യത്തുള്ള വ്യവസായികളെ സഹായിക്കുന്നതിനു സർക്കാരിൽനിന്നും ചുങ്കംപിരിച്ചുവരുന്ന കച്ചവടത്തിനു് രക്ഷിതവാണിജ്യമെന്നും മററതിനു് അരക്ഷിതവാണിജ്യമെന്നും പേരാകുന്നു.

രക്ഷിതവാണിജ്യം ഉപയുക്തസാധനങ്ങളുടെ ഉല്പാദകന്മാൎക്ക് ഗുണകരമായെങ്കിലും ജനസമുദായത്തിന് ദോഷകരമായിട്ടുള്ളതാണ്. കുരുമുളകിനു കൊച്ചീരാജ്യത്തു ചുങ്കം നിശ്ചയിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ആവിടെയുള്ള കുരുമുളകു കൃഷിക്കാൎക്കു ഗുണമുണ്ടാകുമെന്ന് നിശ്ചയം തന്നെ. എന്നാൽ അവിടെ കുരുമുളകിനു ആവശ്യമുള്ളവൎക്കെല്ലാം കുറച്ചു ജനങ്ങളുടെ ആദായത്തിനുവേണ്ടി പറയപ്പെട്ട ഒരു ഉറപ്പിക്കവീതം വെറുതേ അധികച്ചിലവു ചെയ്യേണ്ടതാണല്ലോ. അതുപോലെതന്നെ അന്യരാജ്യത്തുനിന്നുവരുന്ന എല്ലാ സാധനങ്ങൾക്കും ചുങ്കം നിശ്ചയിച്ചാൽ സാധാരണ ജനങ്ങൾക്കു ദിവസവൃത്തിക്കു ചിലവു കൂടി വരുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഉല്പാദകന്മാൎക്കുള്ള . ദോഷം താൽക്കാലികവും സ്ഥായിയായി നിൽക്കാത്തതുമാകുന്നു. കുരുമുളകുകൃഷിക്കാർ അവരുടെ പരിശ്രമം ആദായമില്ലാത്തതാണെന്നു കാണുമ്പോൾ അതിൽനിന്ന് പിൻവാങ്ങി ആദായമുള്ള പരിശ്രമത്തിൽ പ്രവേശിക്കുമെന്നു നിശ്ചയമല്ലേ? ഒരു പരിശ്രമം വേറെ ആദായമുള്ളതാകുന്നുവെങ്കിൽ അതിനു ആ ദിക്കിൽ പ്രത്യേക സൗകൎയ്യമുണ്ടായിരിക്കണം. അങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ ഓരോ രാജ്യത്തുള്ള ജനങ്ങൾ അതാതു രാജ്യത്തെ ഉല്പാദനത്തിനു എല്ലാംകൊണ്ടും സൗകൎയ്യമുള്ള പദാൎത്ഥങ്ങളെ മാത്രം ഉണ്ടാക്കും. അപ്പോൾ എല്ലാരാജ്യങ്ങളിലുമുള്ള ജനങ്ങൾക്കു ഒരുപോലെ ഗുണം സിദ്ധിക്കുന്നതാണ്. പ്രയത്നവിഭജനം ധനോല്പാദനത്തിനു ഒരു പ്രധാനകാരണമാണെന്നു ഇതിനുമുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അരക്ഷിതവാണിജ്യം ഈ പ്രയത്നവിഭജനത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതാണ്. ഒരു കസാല പണിയുമ്പോൾ കാലിൽ പണി, കൊത്തുപണി, ചൂരലിടുക മുതലായതിൽ ഓരോന്നിന് പ്രത്യേകവാസനയും പരിചയവും ഉള്ളവർ അതാതു പണിചെയ്യുന്നതായാൽ ആ കസാല് ഉണ്ടാക്കുന്നതിന് വളരെ സൗകൎയ്യവും വേഗവും ഉണ്ടാകുന്നതുപോലെയും കൃഷിക്കാർ മറെറാരു പണിയും നോക്കാതെ കൃഷിപ്പണിയിൽതന്നെ പരിശ്രമിക്കയും ചക്കാന്മാർ എണ്ണയാട്ടുന്നതിൽ മാത്രം ശ്രദ്ധവയ്ക്കുകയും നെയ്ത്തുകാർ അവരുടെ വേലയിൽ തന്നെ മനസ്സു വയ്ക്കുകയും മററും ചെയ്താൽ അതാതുവേല സുകരവും ഫലവത്തുമായി തീരുന്നതുപോലെയും ഓരോ രാജ്യങ്ങളിലുള്ളവർ അതാതുരാജ്യത്ത് ഉല്പാദനസൗകൎയ്യമുള്ള പദാൎത്ഥങ്ങളെ മാത്രം ഉണ്ടാക്കുന്നതിൽ പ്രവേശിച്ചാൽ ഭൂമിയിൽ എല്ലാം അധികമായ ധനോല്പാദനത്തിനും ജനസമുദായത്തിനു ക്ഷേമത്തിനും കാരണമാകുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് എല്ലാരാജ്യങ്ങളിലും കച്ചവടത്തിനു ചുങ്കം മുതലായ ബാധകൾ ഇല്ലാതാക്കുന്നതിനു

ൻ ഭൂമിയിൽ ധാന്യോല്പാദനവും എല്ലാ നാട്ടുകാർക്കും ജീവനാവശ്യകങ്ങളും വർദ്ധിക്കുന്നതാണ് എന്നിരിക്കെ താൽക്കാലികമായി കാരൊഴുത്തർക്കുണ്ടാകുന്ന ദോഷങ്ങളെ നിസ്സാരങ്ങളായിട്ടല്ലേ ഗണിക്കേണ്ടത്?

കച്ചവടം ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കുള്ള പ്രധാനകാരണങ്ങളിൽ ഒന്നാകുന്നു. കച്ചവടംകൊണ്ട് അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ മാത്രമുണ്ടാകുന്നതും നമുക്കു ആവശ്യമുള്ളതുമായ സാധനങ്ങളെ ധാരാളമായി നമുക്ക് കിട്ടുന്നതാണെന്നുള്ള ഒരു പ്രയോജനത്തെ മാത്രമെ സാധാരണ ജനങ്ങൾ ധരിച്ചിട്ടുള്ളു. എന്നാൽ അതിന് ഇതിൽ വലുതായ അനേകഗുണങ്ങൾ ഉണ്ട്. അവയിൽ ഈ ശാസ്ത്രത്തിൽ പ്രധാനമായി പറയേണ്ടത് കച്ചവടത്തിന്റെ ധനോല്പാദകശക്തിയാകുന്നു. ചുങ്കം മുതലായ ബാധകൾ കൂടാതെ പല രാജ്യങ്ങൾ തമ്മിൽ ക്രയവിക്രയം നടത്തുന്നതായാൽ ഓരോ രാജ്യങ്ങളിൽ ഉല്പാദനത്തിന് പ്രത്യേക സൗകര്യമുള്ള സാധനങ്ങളെ മാത്രമെ ഉണ്ടാക്കയുള്ളു. അങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ എല്ലാ ഉപയുക്തസാധനങ്ങളുടെയും ഉല്പാദനം വർദ്ധിച്ചുവരികയും ഉല്പാദനവ്യയം കുറഞ്ഞുവരികയും അതുനിമിത്തം ലോകത്തിലുള്ള ധനം അധികമായിവരികയും ചെയ്യുന്നതാണല്ലോ. ഇതുകൂടാതെ കച്ചവടവഴിക്ക് പല രാജാക്കന്മാർ തമ്മിലുണ്ടാകുന്ന സമ്മേളനംകൊണ്ടു അവർ തമ്മിൽ ഐകമത്യവും പല പ്രകാരത്തിലുള്ള പരിഷ്കാരവും വർദ്ധിക്കുകയും കലഹങ്ങളും മററും കുറയുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. ഈ സംഗതികളെക്കുറിച്ചു ഈ പ്രകൃതത്തിൽ അത്ര വിസ്തരിക്കണമെന്നില്ല.

വിദേശവാണിജ്യം ഇരുകക്ഷികൾക്കും ഗുണകരമാവേണമെങ്കിൽ കൈമാററം ചെയ്യുന്ന സാധനങ്ങളുടെ വിലയുടെ താരതമ്യം രണ്ടു രാജ്യത്തിലും ഒരുപോലെ ആയിരിക്കണം. മലയാളത്തിലും കോയമ്പത്തൂരും ഒരു പറ കുരുമുളകിന്റെ വില ആറുപറ തുവരപ്പരിപ്പാണെങ്കിൽ കോയമ്പത്തൂരിൽനിന്നും ഇവിടേക്കു തുവരപ്പരിപ്പുകൊണ്ടു വരികയും ഇവിടുന്നു അങ്ങോട്ടു കുരുമുളകു കൊണ്ടുപോകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു ഇരുകക്ഷികൾക്കും ലാഭമുണ്ടാകുന്നതല്ല. ഒരു പറ മുളകിന്റെ വില ഇവിടെ ആറുപറ പരിപ്പും കോയമ്പത്തൂര് എട്ടുപറ പരിപ്പുമാണെങ്കിൽ കോയമ്പത്തൂർക്കാർക്ക് ആറരപ്പറപരിപ്പു മലയാളത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു കൊടുത്തു ഒരുപറ കുരുമുളക് വാങ്ങിയാലും തരക്കേടില്ല. ആറരപ്പറപരിപ്പു ഇവിടെ കൊണ്ടുവരുന്നതിനും ഒരുപറ കുരുമുളകു കൊണ്ടുപോകുന്നതിനുമുള്ള കൂലി ഒരുപറപരിപ്പിന്റെ വിലയാണെ

ങ്കിൽ ഈ കൈമാററംകൊണ്ടു രണ്ടു കക്ഷികൾക്കും അരപ്പറപരിപ്പിന്റെ വിലയോളമുള്ള ലാഭമുണ്ടാകുന്നതാണ്.

വിലയിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടാകാനുള്ള കാരണം കുരുമുളകുകൃഷിക്കു മലയാളത്തിലും പരിപ്പുകൃഷിക്കു കോയമ്പത്തൂരുമുള്ള പ്രത്യേകസൗകര്യമാകുന്നു. കോയമ്പത്തൂർകാർ ഒരുപറ മുളകിനു ആറരപ്പറ പരിപ്പുകൊടുപ്പാൻ തയ്യാറാണെന്നു കാണുമ്പോൾ മലയാളത്തിലെ പരിപ്പുകൃഷിക്കാർ അതു വെടിഞ്ഞു കുരുമുളകു ഉണ്ടാക്കുവാൻ തുടങ്ങും. അതുപോലെ തന്നെ ഏഴരപ്പറപരിപ്പിനു ഒരുപറ കുരുമുളകു കിട്ടിത്തുടങ്ങുമ്പോൾ കോയമ്പത്തൂരും മുളകുകൃഷിക്കാർ അതു വെടിഞ്ഞു പരിപ്പുകൃഷിക്കു ഉത്സാഹിച്ചു തുടങ്ങും. ഇതിൽ ഓരോന്നിനു ഓരോ രാജ്യത്തിൽ സൌകര്യമധികമുള്ളതിനാൽ പരിപ്പും മുളകും പണ്ടു രണ്ടു രാജ്യത്തും കൂടി ഉണ്ടാകുന്നതിലധികം ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങുന്നതാണല്ലൊ.

ലാഭമില്ലാതെ ആരും കച്ചവടത്തിൽ പ്രവേശിക്കയില്ലെന്നു മേല്പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ ലാഭം എത്രത്തോളമുണ്ടാകുമെന്നു ആലോചിപ്പാനുള്ളതാണ്. പാണ്ടിയിൽ നിന്നു ആദ്യം ഈ ദിക്കുകളിൽ പാവുകൊണ്ടുവന്നപ്പോഴത്തെപ്പോലെ ആദ്യമായി പുതുചരക്കുകൾ കൊണ്ടുവരുന്നവർക്കു അധികലാഭമുണ്ടാകുന്നതാണ്. എന്നാൽ അങ്ങിനെ ലാഭംകാണുമ്പോൾ വളരെ ആളുകൾ ആ ചരക്കു കൊണ്ടുവന്നു തുടങ്ങും. ഉല്പന്നം അധികമാകുന്തോറും വില കുറഞ്ഞു വരുമെന്നു മുമ്പെ ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലൊ. അപ്പോൾ ആ ചരക്കുകൊണ്ടു വരുന്നതിനാലുള്ള ലാഭം കുറഞ്ഞു തുടങ്ങും. ഇവിടെ ആവശ്യമുള്ളതിലധികം ആ ചരക്കു കൊണ്ടുവന്നാൽ അശേഷം ലാഭമില്ലാതെ ആകുന്നതുകൊണ്ടു വരവിനു ഒരു അതിരില്ലാതെ വരാൻ പാടില്ല; എത്രത്തോളം ചുരുങ്ങിയലാഭം കൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടാമൊ ആ ലാഭമാകുന്നു വരവിന്റെ അതിര്. ആ ലാഭമെന്തായിരിക്കും? ആ കച്ചവടത്തിൽ ഇറക്കിയിരിക്കുന്ന ധനം ഉറപ്പുവാങ്ങി പലിശയ്ക്കു കൊടുത്താൽ കിട്ടുന്ന ആദായത്തിൽ കുറയാൻ പാടില്ലല്ലൊ. പിന്നെ പലിശയ്ക്കു കൊടുത്തിരിക്കുന്ന പണത്തിന് ഉറപ്പു അധികമുള്ളതിൻ കച്ചവടത്തിലെ നാനാസംഭാവ്യതയുടെ അവസ്ഥയ്ക്കും തക്കതായി ഒരു പ്രതിഫലവും ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഇതു രണ്ടും ചരക്കുകൾ കൊണ്ടുപോകുന്നതിലുള്ള കൂലിയും ആണ്. കച്ചവടക്കാരുടെ ലാഭത്തിന്റെ അതിരു അതിലധികമായി എത്രയെങ്കിലും കിട്ടിക്കൊട്ടെ. അതിൽ കുറഞ്ഞാൽ കച്ചവടം നടക്കുന്നതല്ല.

ഒരു രാജ്യത്തു നിന്നു പുറത്തേക്കു പോകുന്ന ചരക്കുകളുടേയും അവിടേക്കു വരുന്ന ചരക്കുകളുടേയും വില ശരിയായിരിക്കും. ചില കാലങ്ങളിൽ ഒന്നു അധികമായി എന്നുവരാം. എന്നാൽ ക്രമേണ രണ്ടും ശരിയായി വരുന്നതാണ്. കൊച്ചിയും തിരുവിതാംകൂറും തമ്മിൽ കച്ചവടം നടക്കുന്നുണ്ടെന്നും ഈ രാജ്യങ്ങൾക്കു മററു യാതൊരു രാജ്യവുമായി കച്ചവടമില്ലെന്നും ഇരിക്കട്ടെ. എന്നാൽ കൊച്ചിയിൽ നിന്നു തിരുവിതാംകൂറിലേക്കു പോകുന്നതിനേക്കാൾ അധികം ചരക്കു തിരുവിതാംകൂറിൽ നിന്ന് കൊച്ചിയിലേക്കു ചില കാലങ്ങളിൽ വന്നേക്കാം. അങ്ങിനെ വരുമ്പോൾ ചരക്കു കൈമാററം കഴിച്ചു ബാക്കിയുള്ളതിന്റെ വില നാണ്യമായിത്തന്നെ കൊച്ചിയിൽ നിന്നും തിരുവിതാംകൂറിലേക്കു പോകും. അപ്പോൾ നാണ്യം തിരുവിതാംകൂറിൽ വർദ്ധിക്കുകയും കൊച്ചിയിൽ നാണ്യം കുറയുകയും ചെയ്യും. മററു സാധനങ്ങളെപ്പോലെ നാണ്യവും വർദ്ധിക്കുന്തോറും വില കുറയുകയും കുറയുന്തോറും വില വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യും. നാണ്യത്തിന്റെ വില കുറഞ്ഞു വരുമ്പോൾ തിരുവിതാംകൂറിൽ ഒരു ഉറുപ്പികയ്ക്കു കിട്ടിയിരുന്ന പദാർത്ഥത്തിനു ഒന്നര ഉറുപ്പികയോ മററൊ കൊടുക്കേണ്ടിവരും. കൊച്ചിയിൽ നേരെമറിച്ചും ആവും. അപ്പോൾ തിരുവിതാംകൂറിൽ നിന്നും സാധനങ്ങളെ കൊച്ചിക്കു കൊണ്ടുവരുന്നതു നഷ്ടമായും കൊച്ചിയിൽ നിന്നു വാങ്ങിച്ചു കൊണ്ടുപോകുന്നതു ലാഭമായും തീരുകയും അതിനാൽ കൊച്ചിയിൽ നിന്നു ചരക്കുകളുടെ പോക്കു കൂടുകയും തിരുവിതാംകൂറിൽ നിന്നു വരവു ചുരുങ്ങുകയും ചെയ്യും. അങ്ങിനെ പോക്കുവരവുകൾ ശരിയായിത്തീരും. നമ്മുടെ രാജ്യത്തുനിന്നു കച്ചവടക്കാർ പണമധികമായി അന്യരാജ്യത്തേക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നതിനാൽ ഇവിടെ ദാരിദ്ര്യം വർദ്ധിച്ചുവരുന്നു എന്നു നാം സാധാരണയായി ജനങ്ങൾ പറഞ്ഞു കേൾക്കാറുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ ഇതു ഒരു തെററായ ആവലാധിയാണെന്നു മേൽപ്പറഞ്ഞതു കൊണ്ടു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ട്. ഒരുനാട്ടിൽനിന്നു ഉറുപ്പിക പോകുന്നതുകൊണ്ടു അവിടെ ദാരിദ്ര്യമുണ്ടാകുന്നതല്ല. മറു നാട്ടുകാരെപ്പോലെ പ്രയത്നം ചെയ്യാതെയാകുമ്പോഴാണ് ദാരിദ്ര്യം വർദ്ധിക്കുന്നതു്. ശുദ്ധ മലയാളികൾ മററുജാതിക്കാരെപ്പോലെ പരിശ്രമശീലന്മാരല്ലെന്നു നമുക്കു അനുഭവമല്ലേ? ഈ പരിശ്രമശൂന്യതയാകുന്നു മലയാളികളുടെ അഭിവൃദ്ധിയെ ദിവസംതോറും കുറച്ചുവരുന്നതു്. ഇതിനു മുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള സംഗതികളെല്ലാം കൂടി ആലോചിച്ചാൽ ഈ പറഞ്ഞതു യഥാർത്ഥമാണെന്നു വെളിപ്പെടുന്നതാണ്.

൩൫. രാജ്യഭരണം.

രാജ്യഭരണത്തെക്കുറിച്ച് പല സംഗതികളും ആലോചിപ്പാനുണ്ട്. എന്തൊരാവശ്യത്തിനാണ് രാജ്യഭരണം എന്നൊരേർപ്പാട് മനുഷ്യർ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതു്? ആ ഉദ്ദേശത്തെ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിന്ന് പല രാജ്യങ്ങളിലും പല കാലങ്ങളിലുമായിട്ട് എന്തെല്ലാം വിധത്തിലുള്ള ഏർപ്പാടുകളാണ് ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്? ഓരോ ഏർപ്പാട് ആ ഉദ്ദേശത്തെ എത്രത്തോളം നിർവ്വഹിക്കുന്നുണ്ട്? അതിൽ എന്തെല്ലാം ന്യൂനതകളാണുള്ളതു്? രാജ്യഭരണത്തിൽ ഏതു വിധത്തിലുള്ള ഏർപ്പാടു കൊണ്ടാണ് ന്യൂനതകൾ കഴിയുന്നെടത്തോളം ഒഴിഞ്ഞുപോകുന്നതു്? എന്നും മററുമുള്ള സംഗതികളെയാണ് നമുക്കു പ്രധാനമായി ആലോചിപ്പാനുള്ളതു്. ഈ ആലോചനയിൽ ഇംഗ്ലീഷ് പുസ്തകങ്ങളിലും, നമ്മുടെ സ്മൃതിപുരാണാദികളിലും ഈ വിഷയത്തെപ്പററി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിന്റെ ഗൌരവലാഘവങ്ങളും ഉൾപ്പെടുന്നതാകുന്നു.

എന്തെങ്കിലും ഒരു ക്രിയയുടെയോ ഏർപ്പാടിന്റെയോ സ്വഭാവത്തെയും ഗുണദോഷങ്ങളെയും കുറിച്ച് ആലോചിക്കുന്നതിന്ന മുമ്പിൽ അതിന്റെ ഉദ്ദേശം എന്താണെന്നു ആലോചിക്കുന്നതു് പ്രത്യേകം ആവശ്യമാണ്. ആ ഉദ്ദേശം എല്ലായ്പോഴും വിശദമായി നമ്മുടെ മനസ്സിലില്ലെങ്കിൽ നാം പറയുന്നതു ചിലപ്പോൾ കൂടെ അപ്രസ്തുതമായി വന്നേക്കാം. അതുകൊണ്ടു രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം എന്താണെന്നാകുന്നു നാം ആദ്യമായി ആലോചിപ്പാനുള്ളതു്. എന്തൊരാവശ്യത്തിനായിട്ടാണു ഈശ്വരനോ മനുഷ്യനോ രാജ്യഭരണം എന്നൊരേർപ്പാടു ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്? എന്ന ചോദ്യത്തിന്റെ യഥാർത്ഥമായ ഉത്തരമാകുന്നു രാജ്യഭരണത്തിന്റെ യഥാർത്ഥമായ ഉദ്ദേശം.

ഈ ചോദ്യത്തിന്ന പലരും പലവിധമായ ഉത്തരം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ചിലർ രാജ്യഭരണം പ്രജാപരിപാലനത്തിനാണെന്നും, മററു ചിലർ ദുഷ്ടശിക്ഷണശിഷ്ടപരിപാലനത്തിനാണെന്നും, ചിലർ സ്വത്വത്തെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും രക്ഷിക്കുന്നതിനാണെന്നും, മററു ചിലർ ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളുടെ ഭൂരിസുഖത്തിനാണെന്നും, പിന്നെ ചിലർ പ്രജകളെ ഉൽകർഷീകരിക്കുന്നതിനാണെന്നും മററും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ അഭിപ്രായങ്ങൾ തമ്മിൽ സൂക്ഷ്മത്തിൽ വ്യത്യാസമൊന്നുമില്ലെന്നു സാധിക്കാവുന്നതാണെങ്കിലും ഓരോ അഭിപ്രായം ഓരോ വഴിക്കു പോകുന്നതാകകൊണ്ടു അവയിൽ ഓരോന്നിന്റെ സ്വഭാവത്തെ പ്രത്യേകമായി ആലോചിച്ചു നമ്മുടെ വ്യവഹാരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായി ഒന്നിനെ സ്വീകരിക്കേണ്ടതാണല്ലോ.

ഇതിൽ പ്രജാപരിപാലനമെന്നും ദുഷ്ടശിക്ഷണശിഷ്ടപരിപാലനമെന്നും പറയുന്നതു ഒന്നുതന്നെയാണ്. നമ്മുടെ ഇടയിൽ രാജ്യഭരണോദ്ദേശമായി പറഞ്ഞുവരുന്നതു ഇതാണ്. എന്നാൽ ഇതിന്നു വലിയൊരു ന്യൂനതയുണ്ട്. ഉദ്ദേശമെന്നതു ശാസ്ത്രാനുരോധമായി വിചാരിക്കുമ്പോൾ മൂലത്തോളം പറയുന്നതായിരിക്കണം. ഒരു കാര്യത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം ഇന്നതാണെന്നു പറയുമ്പോൾ ആ ഉദ്ദേശത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം എന്താണെന്നുള്ള ചോദ്യത്തിന്നു ഇടവരരുത്. വൈദ്യശാസ്ത്രമുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നതു രോഗികളെ ചികിത്സിക്കുന്നതിന്നാണെന്നു പറയുന്നതു ശരിയാണെങ്കിലും ശാസ്ത്രാനുരോധമായിട്ടില്ല. ചികിത്സിക്കുന്നതുകൊണ്ടു വേറെ ഒരു ഫലം സിദ്ധിക്കുന്നതിനാൽ വൈദ്യശാസ്ത്രം രോഗോപശാന്തിക്കും രോഗനിവാരണത്തിന്നുമാണെന്നാകുന്നു പറയേണ്ടതു്. ഇതുപോലെയാണു ദുഷ്ടശിക്ഷണശിഷ്ടപരിപാലനമെന്നു പറയുന്നതു്. ഈ പ്രവൃത്തിക്കുതന്നെ വേറെ ഒരു സാദ്ധ്യമുണ്ടായിരിക്കുമ്പോൾ അതുതന്നെയാണു രാജ്യഭരണോദ്ദേശമെന്നു പറയുന്നതു തൃപ്തികരമല്ല. ആ സാദ്ധ്യമെന്തെന്നു വഴിയെ പറയാം.

വെള്ളക്കാരുടെ ഇടയിൽ സാധാരണയായി പറഞ്ഞുവരുന്നതു രാജ്യഭരണം സ്വത്തിനെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും രക്ഷിപ്പാനാണെന്നാകുന്നു. ഇതിന്റെ താല്പര്യം മനുഷ്യർ അന്യോന്യം ദേഹപീഡ ചെയ്യാതെയും മുതൽ അപഹരിക്കാതെയും രാജാവു നോക്കണമെന്നാകുന്നു. മേല്പറഞ്ഞ ന്യൂനത ഈ മതത്തിന്നുമുണ്ട്. സ്വത്തിനെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും രക്ഷിക്കുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ വേറെ ഒരു സാദ്ധ്യമുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു ആ സാദ്ധ്യത്തെയാണു രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശമെന്നു പറയേണ്ടതു്.

ഇനിയൊരു മതമുള്ളതു രാജ്യഭരണം ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളുടെ ഭൂരി സുഖത്തിനാണെന്നാകുന്നു. ദുഷ്ടശിക്ഷണവും ശിഷ്ടപരിപാലനവും സ്വത്തുസ്വാതന്ത്ര്യരക്ഷണവും സൂക്ഷ്മത്തിൽ ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖത്തിന്നാണ്. രാജാവു ശിഷ്ടന്മാരെ രക്ഷിക്കുകയും ദുഷ്ടന്മാരെ ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതും, മനുഷ്യർ അന്യോന്യം ദേഹപീഡ ചെയ്യാതെയും, മുതൽ അപഹരിക്കാതെയും നോക്കുന്നതും ജനങ്ങൾ സുഖമായിരിക്കണമെന്നതിന്നല്ലാതെ മറ്റൊരു കാര്യത്തിന്നാണെന്നു പറവാൻ പാടില്ല. അതുകൊണ്ടു ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖം മററു ഉദ്ദേശങ്ങളെക്കാൾ അധികം മൂലത്തോടു അടുത്തതാണെന്നു സാധിക്കുന്നു.

ഇതിനേക്കാൾ അടുത്തതായി വേറെ വല്ല ഉദ്ദേശവുമുണ്ടോ? എന്തിനാണു ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾക്കു ഭൂരിസുഖമുണ്ടാകുന്നതു എ

ന്നു ചോദിപ്പാൻ അവകാശമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. മനുഷ്യരുടെ സകല പ്രവൃത്തികളും സുഖപ്രാപ്തിക്കോ ദുഃഖനിവൃത്തിക്കോ വേണ്ടിയാണു ചെയ്യപ്പെടുന്നതു്. ഈ രണ്ടിലൊരുദ്ദേശത്തോടുകൂടിയല്ലാതെ യാതൊരു പ്രവൃത്തിയുമില്ല. താല്ക്കാലികസുഖമനുഭവിച്ചു് പിന്നീടു ദുഃഖത്തിൽ അകപ്പെടുന്നതും ഉത്തരകാലസുഖത്തിനുവേണ്ടി താല്ക്കാലിക ദുഃഖമനുഭവിക്കുന്നതും അസാധാരണമല്ല. ഈ പ്രവൃത്തികളിൽ ബുദ്ധിക്കുറവുകൊണ്ടു് മനുഷ്യർ പല തെറ്റുകളും വരികയും വിചാരിച്ചതിനു വിപരീതമായ ഫലം സിദ്ധിക്കയും ചെയ്തേക്കാം. എങ്കിലും ഏതു പ്രവൃത്തി ചെയ്യുമ്പോഴും എല്ലാവരും സുഖപ്രാപ്തിയേയോ ദുഃഖനിവൃത്തിയേയോ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടാവാതിരിക്കയില്ല. അതിനെന്താണു് കാരണമെന്നു ചോദിച്ചാൽ മനുഷ്യസ്വഭാവമെന്നല്ലാതെ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ മറ്റൊന്നും പറയേണ്ട ആവശ്യം കാണുന്നില്ല. ഈ സ്വഭാവം കാരണമായിട്ടാണു രാജ്യഭരണംതന്നെ വേണ്ടിവന്നതു്. അതുകൊണ്ടു രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളുടെ ഭൂരിസുഖമാണെന്നു പറയുന്നതു് ശാസ്ത്രാനുമേയമായിരിക്കുന്നതാണു്.

ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖമെന്നു വച്ചാലെന്താണെന്നാകുന്നു ഇനി ആലോചിപ്പാനുള്ളതു്. മനുഷ്യർ ചെയ്യുന്ന യാതൊരേർപ്പാടും എല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെ സുഖപ്രദമായാൻ പാടില്ലെന്നു തന്നെയല്ല ചിലർക്കു അതു നിശ്ചയമായും ദുഃഖകരം തന്നെയായിരിക്കും. കുറ്റം ചെയ്യുന്നവരെ ശിക്ഷ കൊടുക്കേണ്ടുന്ന ഏർപ്പാടു പരക്കെ ജനങ്ങൾക്കു സുഖകരമാണെങ്കിലും കുറ്റം ചെയ്യാതെ കഴികയില്ലെന്നുള്ള അപൂർവ്വം ചില ദുസ്സ്വഭാവികൾക്കു് അതു ദുഃഖകരമായിരിക്കുമല്ലോ. അതുകൊണ്ടാണു് എല്ലാവർക്കും എന്നു പറയാതെ ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾക്കു് എന്നു പറഞ്ഞതു്. ഇതുപോലെ തന്നെ പരമാനന്ദമെന്ന അവസ്ഥ മനുഷ്യർക്കു് അലഭ്യമായിട്ടുള്ളതാണു്. അതുകൊണ്ടു ഉണ്ടാകാവുന്നേടത്തോളം സുഖം ഏതുവിധത്തിലാണു് സമ്പാദിപ്പാൻ തരമെന്നേ നോക്കുവാൻ തരമുള്ളു. ഈ തത്വത്തെ വിചാരിച്ചിട്ടാണു് പരമസുഖം എന്നു പറയാതെ ഭൂരിസുഖമെന്നു പറഞ്ഞതു്. സകല ജനങ്ങളുടേയും പരമസുഖം തീരെ അപ്രാപ്യവും ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളുടെ ഭൂരിസുഖം സാധിപ്പാൻ നോക്കേണ്ടതും ആകകൊണ്ടു രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം ഈ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞതുതന്നെ ആകുന്നു എന്നാണു് വിചാരിക്കേണ്ടതു്.

ഇനി ഒരു മതം കൂടിയുണ്ടല്ലോ. രാജ്യഭരണം മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ ഉൽക്കർഷീകരിക്കുന്നതിനാവേണ്ടതാകുന്നു എന്നു ചിലർ പറയുന്നതു്. ശക്തികൊണ്ടും, ബുദ്ധികൊണ്ടും, അറിവുകൊണ്ടും ഒരു

ബ്രാഹ്മണനും ചെറുമനും തമ്മിലുള്ള അന്തരം മഹത്തായതാണല്ലോ. എന്നാൽ മനുഷ്യപ്രയത്നത്താൽ തന്നെ അനേകകാലംകൊണ്ടെങ്കിലും ചെറുമക്കളെ ബ്രാഹ്മണരെപ്പോലെ ആക്കാവുന്നതാണ്. എന്നുതന്നെയല്ല, ബ്രാഹ്മണരെയും രാജാക്കന്മാരെയും മറ്റും എല്ലാ അവസ്ഥകൊണ്ടും ഇപ്പോഴത്തേക്കാൾ ഉപര്യുപരി യോഗ്യരാക്കിത്തീർക്കാവുന്നതാണ്. സ്വപ്രയത്നംകൊണ്ടു മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന് എത്രത്തോളം വലിപ്പം വരാമെന്നു നമുക്കു ഊഹിപ്പാൻതന്നെ പാടില്ല. ഇങ്ങിനെ മനുഷ്യരെ സാധ്യമാകുന്നിടത്തോളം ഉൽകൃഷ്ടന്മാരാക്കുന്നതിനാണത്രേ രാജ്യഭരണം.

എന്നാൽ സൂക്ഷ്മത്തിൽ ഇതും ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖത്തിൽ അടങ്ങീട്ടുണ്ട്. ശാകുന്തളം വായിക്കുമ്പോളുണ്ടാകുന്ന അവാച്യമായ സുഖം ഒരു ചെറുമനു അനുഭവിപ്പാൻ തരമില്ല. ഭൂരിസുഖമെന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു ഇതുപോലെയുള്ള വലിയ സുഖങ്ങളെ അനുഭവിപ്പാനുള്ള യോഗ്യത അവനും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കണമെന്ന് വരുന്നതാണ്. മനുഷ്യർ യോഗ്യതക്കൂടുന്തോറും അനുഭാവ്യത അധികമുള്ള സുഖവും കൂടുന്നതുകൊണ്ടു ഭൂരിസുഖത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്ന കൂട്ടത്തിൽ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ ഉൽകർഷിപ്പിക്ക എന്നുള്ളതും അടങ്ങുന്നതാണ്.

ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾക്ക് ഭൂരിസുഖം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു രാജാവ് എന്തെല്ലാമാണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്നും രാജ്യഭരണത്തിന്റെ സമ്പ്രദായം എങ്ങിനെ ആയിരിക്കണമെന്നുമാകുന്നു ഇനി ആലോചിപ്പാനുള്ളത്. രാജകൃത്യങ്ങളെ ഒന്നൊന്നായി വിവരിക്കുന്നതിന് ഇവിടെ സ്ഥലവും ആവശ്യവുമില്ല. കൃത്യങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തെ ആകപ്പാടെ ഒന്നു പറയുന്നതിനു മാത്രമേ ഭാവിക്കുന്നുള്ളു. രാജകൃത്യങ്ങളെമാത്രം സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വളരെ അഭിപ്രായഭേദങ്ങളില്ല. എല്ലാ രാജ്യക്കാരുടേയും മതം ഏകദേശം യോജിച്ചുതന്നെയിരിക്കും.

രാജാവു പ്രധാനമായി മനസ്സുവെക്കേണ്ടതായ സംഗതി രാജ്യഭരണം തന്റെ സ്വന്താഡംബരത്തേയും സിദ്ധാന്തങ്ങളേയും നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനല്ലെന്നാകുന്നു. രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം പ്രജകളുടെ ക്ഷേമമൊന്നുമാത്രമാകകൊണ്ടു അവരുടെ ആവശ്യത്തിന്നായി രാജാവിനെ ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കയാണെന്നും, രാജാവിന്റെ ആവശ്യത്തിനു പ്രജകളെ ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുകയല്ലെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ട്. ജനങ്ങളുടെ കാര്യങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുന്നതിനായും, അവർ അന്യോന്യം ഉപദ്രവിക്കാതെ നോക്കുന്നതിനായും അവർ തന്നെ അധികാരപ്പെടുത്തി ആക്കിയിരിക്കുന്ന ഒരാളാണെന്നുമുള്ള

രാജാവിനെ വിചാരിപ്പാൻപാടുള്ളു എന്നാകുന്നു ഇംഗ്ലീഷുകാരുടേയുംമററും അഭിപ്രായം. ഈ അഭിപ്രായത്തെ അവർ പലപുസ്തകങ്ങളിലും ഘോഷിച്ചിട്ടുള്ളതിനു പുറമെ പല രാജ്യഭരണവ്യവസ്ഥാപന രേഖകളിലും അവർ വെളിപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഈ അഭിപ്രായത്തെ അത്ര സ്പഷ്ടമായി ഘോഷിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും പ്രജകളുടെ ക്ഷേമത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുക മാത്രമാണു രാജാവിന്റെ കൃത്യമെന്നു സ്പഷ്ടമായി പറയുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും ഈ അഭിപ്രായങ്ങൾ തമ്മിൽ ഒരു വലിയ വ്യത്യാസമുണ്ട്. പ്രജകളുടെ കാര്യങ്ങളെ അന്വേഷിപ്പാൻ രാജാവിനെ അവർ തന്നെ അധികാരപ്പെടുത്തി എന്നാണു ഇംഗ്ലീഷുകാർ വ്യവഹരിക്കുന്നതു്. നമ്മുടെ പ്രമാണപ്രകാരം രാജാവിനു ഈ അധികാരം കിട്ടിയതു ഈശ്വരങ്കൽ നിന്നാകുന്നു. 'രക്ഷാർത്ഥമസ്യ സർവ്വസ്യ രാജാനമസൃജൽപ്രഭുഃ' എന്നും 'മഹതീ ദേവതാ ഹ്യേഷാ നരരൂപേണതിഷ്ഠതി' എന്നുംമററും മനു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു നോക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ പ്രമാണപ്രകാരം രാജാവിനെ ഒരു ദിവ്യപുരുഷനായി വിചാരിക്കേണമെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഈ വിശ്വാസം ജനങ്ങൾക്കും രാജാവിനും ഉണ്ടാകുന്നതുകൊണ്ട് ഇംഗ്ലീഷ്കാരുടെ പ്രമാണപ്രകാരമുള്ള രാജ്യഭരണത്തിൽനിന്നു വല്ല ന്യൂനത വരുന്നതാണൊ എന്നു മേലിൽ ആലോചിച്ചുകൊള്ളാം. എല്ലാജനങ്ങളുടേയും രക്ഷക്കുവേണ്ടി മാത്രം ബ്രഹ്മാവു രാജാവിനെ സൃഷ്ടിച്ചു എന്നു മനു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ രാജകൃത്യം ഇന്നതാണെന്നുള്ള സംഗതിയെപ്പററി ഇംഗ്ലീഷുകാരും നമ്മളും തമ്മിൽ വല്ല ഒരു അഭിപ്രായഭേദമില്ല.

ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖത്തിനു ഇനി പ്രധാനമായിട്ടൊന്നു വേണ്ടതു നിയമങ്ങൾക്കു സർവ്വസാധാരണത്വമുണ്ടായിരിക്കുകയാകുന്നു. എല്ലാ നിയമങ്ങളും പ്രജകളിൽ എല്ലാവരെയും ഒരുപോലെ സംബന്ധിക്കുന്നതായിരിക്കണം. ഇപ്പോൾ ഇൻഡ്യാരാജ്യത്തു നടപ്പായിരിക്കുന്ന ശിക്ഷാനിയമപ്രകാരം ഒരു കുററത്തിനു ഒരു ജാതിക്കാർക്കു ഒരു ശിക്ഷയെന്നും മറെറാരുജാതിക്കാർക്കു മറെറാരു ശിക്ഷയെന്നുമല്ല വ്യവസ്ഥിതമായിരിക്കുന്നതു്. ആ കുററം ചെയ്താൽ ശിക്ഷ എല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെയാണു്. എന്നാൽ നമ്മുടെ പഴയ നിയമങ്ങൾക്കു ഈ അപക്ഷപാതിത്വമില്ല. സ്മൃതികൾ ജാതികളുടെ ഭേദംപോലെ ശിക്ഷയ്ക്കും ഭേദം കല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു ശൂദ്രൻ ബ്രാഹ്മണനെ അധിക്ഷേപിച്ചു പറഞ്ഞാൽ അവന്റെ നാവ് അറുത്തുകളയണമെന്നും, ബ്രാഹ്മണൻ ശൂദ്രനെയാണു അധിക്ഷേപിച്ചതെങ്കിൽ ആ ബ്രാഹ്മണനു സ്വല്പമായ ഒരു പിഴ കല്പിക്കണമെന്നുമാകുന്നു മനുസ്മൃതിയാൽ വിധിക്ക

ല്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. ഇതു ഒരു ഉദാഹരണമായി പറഞ്ഞു എന്നേ
യുള്ളു. എല്ലാശിക്ഷകൾക്കും ഇപ്രകാരംതന്നെ ജാതിഭേദംപോ
ലെ ശിക്ഷാഭേദത്തെയും കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ പക്ഷപാതിത്വം
ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖത്തിനു വളരെ ബാധകമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. അ
വരവരുടെ ബുദ്ധിയുടെ വൈഭവംപോലെയും, ഗുണംപോലെയും,
അവരവർക്കു ഐശ്വര്യവും യോഗ്യതയും സിദ്ധിക്കുന്നതിനു യാതൊ
രു പ്രതിബന്ധവും ഉണ്ടാകാത്തവിധത്തിലായിരിക്കണം രാജനിയ
മം. ഓരോരുത്തർക്കു ഓരോനിയമമാകുമ്പോൾ ചിലർക്കു സ്വാത
ന്ത്ര്യം അധികമായും ചിലർക്കു കുറവായും മറ്റുചിലർക്കു ഇല്ലാതെ
യും വരുന്നതാകകൊണ്ടു അങ്ങിനെയുള്ള നിയമം ഈ പ്രതിബ
ന്ധത്തെ ചെയ്യുന്നതാകുന്നു. അവരവർക്കു സമ്പാദിക്കുന്നതിനു സാ
ദ്ധ്യമായ അവസ്ഥയെ സമ്പാദിക്കുന്നതു മനഃപൂർവമായി അസാ
ദ്ധ്യമാക്കിത്തീർത്താൽ ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾക്കു ഭൂരിസുഖമുണ്ടാകുന്ന
തു എങ്ങിനെ? ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ സകല നിയമങ്ങളും ഏർപ്പാടു
കളും ഗുണത്തിനാകട്ടെ ദോഷത്തിനാകട്ടെ എല്ലാവരേയും ഒരുപോ
ലെ സംബന്ധിക്കുന്നതാകുന്നു. രാജനിയമങ്ങൾക്കു ആൾഭേദമില്ലെ
ന്നാകുന്നു നിയമനിർമ്മാണകാര്യത്തിൽ അവർ മുഖ്യമായി അംഗീ
കരിച്ചിട്ടുള്ള പ്രമാണം.

രാജ്യഭരണത്തിന്റെ പ്രധാനോദ്ദേശ്യം ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖ
മാണെന്നും ആ ഉദ്ദേശ്യത്തെ നിർവഹിക്കുന്നതിനുള്ള ഏർപ്പാടു
കളുടെ അവസ്ഥപോലെയിരിക്കും രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ഗുണദോ
ഷങ്ങളെന്നും ഇതിനു മുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഭൂമിയിൽ പല
കാലത്തിലായിട്ടു പല രാജ്യക്കാരും ഈ ഉദ്ദേശത്തെ സാധിപ്പിക്കു
ന്നതിനു പല രാജ്യഭരണരീതികളേയും അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവ
യിൽ പ്രധാനമായ ചില രീതികളുടെ ഗുരുലാഘവങ്ങളെ നമുക്കു
ആലോചിച്ചു നോക്കുക.

പൂർവകാലങ്ങളിൽ എല്ലാരാജ്യങ്ങളിലും, ഇപ്പോൾ പലരാ
ജ്യങ്ങളിലും നടന്നുവരുന്നതു അനിയന്ത്രിതരാജ്യഭരണമാകുന്നു.
പ്രജകളുടെ ഗുണത്തിനാകട്ടെ ദോഷത്തിനാകട്ടെ സ്വേച്ഛപോ
ലെ പ്രവർത്തിപ്പാൻ രാജാക്കന്മാർക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ള രാജ്യഭര
ണത്തെയാകുന്നു അനിയന്ത്രിതരാജ്യഭരണമെന്നു പറയുന്നതു്. മനുഷ്യ
ബുദ്ധി അപരിമിതമല്ലാത്തതാകകൊണ്ടു പ്രജകളുടെ ക്ഷേമത്തി
നാണെന്നുള്ള ഉത്തമവിശ്വാസത്തോടുകൂടി ചെയ്യുന്ന ചില പ്രവ
ൎത്തികൾ ചിലപ്പോൾ ഫലത്തിൽ ദോഷകരങ്ങളായി വന്നേക്കാം.
അതുകൊണ്ടു രാജ്യഭരണം അനിയന്ത്രിതമാകുന്നതല്ല. അതുപോ
ലെ തന്നെ രാജാക്കന്മാർ ജനങ്ങളെ അധികമായി ഉപദ്രവിപ്പാ
ൻ തുടങ്ങിയാൽ ആ പ്രജകൾക്കു ഐകമത്യമുണ്ടെങ്കിൽ രാജാ

ക്കന്മാരുടെ നേരെ വെറുത്തു അവരെ രാജ്യഭ്രഷ്ടന്മാരാക്കുന്നതിനു സാധിച്ചേക്കാവുന്നതാകകൊണ്ടു രാജ്യഭരണം അനിയന്ത്രിതമല്ലാതാകുന്നതുമല്ല. രാജാക്കന്മാർക്കു മനഃപൂർവമായി പ്രജകളെ ഉപദ്രവിപ്പാൻ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരിക്കുകയും, അങ്ങിനെ ഉപദ്രവിക്കുന്നതിനെ ന്യായമായി വിരോധിപ്പാൻ ഒരു രാജ്യത്തെ നിയമപ്രകാരം അവകാശമുള്ളവരായിട്ടു ആരും ഇല്ലാതെയിരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോളാണു രാജ്യഭരണം അനിയന്ത്രിതമാണെന്നു പറയപ്പെടുന്നതു്.

ഭാരതഖണ്ഡത്തിൽ എല്ലാകാലങ്ങളിലും രാജ്യം ഭരിച്ചുവന്നിരുന്നതു് ഈ രീതിയിലാണെന്നു മാത്രമല്ല സ്മൃതികളാൽ വിധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും ഈ രീതിയിലാണു്. രാജാക്കന്മാരെ കേവലം മനുഷ്യരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിച്ചാൽ പോരെന്നും, അവരെ അഷ്ടദിക്പാലന്മാർ മുതലായ ദേവന്മാരുടെ അംശങ്ങളെക്കൊണ്ടു സൃഷ്ടിച്ചതാണെന്നും, അവർ എന്തുതന്നെ ചെയ്താലും ജനങ്ങൾ അവരോടു വെറുക്കുന്നതു മഹാപാതകങ്ങളിലൊന്നാണെന്നും, യാതൊരു കാര്യത്തിലും അവരെ അസ്വതന്ത്രന്മാരായി വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നുമാകുന്നു സ്മൃതിസിദ്ധാന്തം. രാജാക്കന്മാർ ദൈവാംശസംഭവന്മാരാണെന്നുള്ള അഭിപ്രായം ഒരു കാലത്തു വെള്ളക്കാരുടെ ഇടയിലും നടപ്പായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ആ അഭിപ്രായത്തെ പ്രാചീനന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്ന പല മൌഢ്യങ്ങളിൽ ഒന്നായിട്ടല്ലാതെ ആരും ഗണിക്കുന്നില്ല. രാജാക്കന്മാർ അതിമാനുഷന്മാരാണെന്നു വിചാരിപ്പാൻ യാതൊരു മാർഗ്ഗവും കാണുന്നില്ലെന്നാണു് അവർ പറയുന്നതു്. ഈശ്വരകല്പന അങ്ങിനെ വിചാരിക്കണമെന്നായിരുന്നു എങ്കിൽ അവരുടെ സൃഷ്ടിയിൽ വിശേഷം വല്ലതും ഉണ്ടാവാൻ ഇടയുണ്ടായിരുന്നുവല്ലോ. അവരെല്ലാവരും ബുദ്ധികൊണ്ടും, മനോഗുണംകൊണ്ടും, മററു അവസ്ഥകൾകൊണ്ടും മററു എല്ലാമനുഷ്യരേയും അതിശയിച്ചിരിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. അങ്ങിനെ യാതൊരു വിശേഷവും കാണാത്തതുകൊണ്ടു രാജാക്കന്മാരെ അമാനുഷന്മാരെന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നാണു് വെള്ളക്കാരുടെ സിദ്ധാന്തം.

ഇതുകൊണ്ടു രാജാക്കന്മാരെ ബഹുമാനിക്കേണ്ടാ എന്നോ, അവരോടു വെറുക്കണമെന്നോ, രാജദ്രോഹം അവിഹിതമല്ലെന്നോ ആർക്കും അഭിപ്രായമുണ്ടെന്നു ആരും ശങ്കിക്കേണ്ട. രാജദ്രോഹത്തെപ്പോലെ ഗൌരവമായിട്ടു വേറെ യാതൊരു അപരാധവുമില്ലെന്നാണു് അവരുടെ അഭിപ്രായവും നിയമവും. എന്നാൽ രാജാക്കന്മാർ ദിവ്യന്മാരാണെന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നതന്നെയല്ല അവർ മററു മനുഷ്യരെപ്പോലെ തന്നെയുള്ളവരാണെ

ന്നാകുന്ന ദൈവകല്പനായുന്ന വിചാരിപ്പാൻകൂടി കാരണം കാണുന്നുണ്ടെന്ന മാത്രമാകുന്നു അവരുടെ വാദത്തിന്റെ താല്പൎയ്യം.

സ്മൃതികളിൽ പ്രജകളുടെ ക്ഷേമത്തിനുവേണ്ടി രാജാക്കന്മാർ ചെയ്യേണ്ടുന്ന കർമ്മങ്ങളെ വിസ്താരമായി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതിൽ ചില സംഗതികളെക്കുറിച്ചു അഭിപ്രായഭേദമുണ്ടാവാൻ ഇടയുണ്ടെങ്കിലും എല്ലാംകൂടി നോക്കിയാൽ രാജാക്കന്മാർ അതിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന മാതിരി അനുഷ്ഠിച്ചാൽ പ്രജകൾക്കു ക്ഷേമകരമായിരിക്കുമെന്നു് നിസ്സംശയം തന്നെ. എന്നാൽ അതുപോലെ അവർ അനുഷ്ഠിക്കേണമെന്നുള്ളതിനു എന്തു ഏർപ്പാടാണുള്ളതു്? യാതൊരേർപ്പാടും ഇല്ലെന്നില്ല. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നവൎക്കു അവരുടെ ദുഷ്പ്രവൃത്തിയുടെ ഇഹലൌകികംപോലെ പരലോകത്തിൽ ശിക്ഷയുണ്ടാകുമെന്നു പറയുന്നുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടുമാത്രം സ്മൃതിയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നപോലെ എല്ലാ രാജാക്കന്മാരും എല്ലായ്പോഴും നടക്കുമോ എന്നാണ് അതിന്നു് ഒരാക്ഷേപമുള്ളതു്. ഒരുവനു തന്റെ സഹജീവികളുടെ മേൽ എന്തെങ്കിലും സ്വേച്ഛപോലെ ചെയ്യുന്നതിനു അധികാരമുണ്ടായാൽ അതു ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖത്തിനു ഹാനികരമായിത്തീരുമെന്നും, അതുകൊണ്ടു ആയധികാരത്തിനു അതിരിടേണ്ടതാണെന്നും ഇതിനുമുമ്പിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇതിനു പല രാജ്യങ്ങളിൽ പലകാലങ്ങളിലായി പല ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്കയുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. അവയിൽ ചിലതിനെ താഴെ പ്രസ്താവിക്കാം.

ഒന്നാമതായി പറവാനുള്ളതു പ്രജാസമുദായരാജ്യഭാരമാകുന്നു. ഇതു കുലംകൊണ്ടും, ധനംകൊണ്ടും വലിപ്പമുള്ള ഏതാനും ചില പ്രജകന്മാർ തന്നെ യോഗം കൂടിയോ, അവരുടെ അഭിപ്രായത്തോടുകൂടി രാജാവു തന്നെയോ രാജ്യാധികാരങ്ങൾ നടത്തുന്ന സമ്പ്രദായമാണ്. ഈ രീതിയിലുള്ള രാജ്യഭരണം ഇപ്പോഴെങ്ങും നടപ്പില്ലെങ്കിലും ഒരു കാലത്തു യൂറോപ്പിൽ പല രാജ്യങ്ങളിലും നടന്നുവന്നിരുന്നു. ഇതു ഒരു മാതിരി ക്രമത്തിൽ നടന്നുവരുന്ന കാലത്തോളം പ്രജകൾക്കു അനിയന്ത്രിതരാജ്യഭരണത്തെക്കാളധികം ക്ഷേമകരമായിരിക്കുമെന്നു നിർവിവാദമാണ്. ഒരുവന്റെ സ്വേച്ഛപോലെ കാര്യങ്ങൾ നടത്തുവാൻ പാടില്ലെന്നു വരുമ്പോൾ തന്നെ രാജ്യകാര്യങ്ങളിൽ സിദ്ധാന്തവും പ്രജകൾക്കു ഉപദ്രവവും കുറവായിവരുന്നതാണ്. എന്നുതന്നെയല്ല, വലിയ കാര്യങ്ങൾ ഒരുവൻതന്നെ ആലോചിച്ചു ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ പലർകൂടി ആലോചിച്ചുചെയ്യുന്നതിൽ നിർദ്ദോഷത അധികമുണ്ടാവാനാണ് സംഗതി. ദുർബുദ്ധികളും സ്വാൎത്ഥപരന്മാരും ഇവരുടെ ഇടയിലും ധാരാളമുണ്ടാവാം. എങ്കിലും പത്തു നൂറാളുകൾ കൂടുമ്പോൾ

അതിൽ ചില ഗുണവാന്മാരുണ്ടാകാതിരിക്കയില്ലെന്നു തന്നെയല്ല ദുഷ്ടന്മാർക്ക് അവരുടെ ദുർബുദ്ധിയെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിന്നു കുറെ ജാള്യം കൂടിയുണ്ടാവാൻ സംഗതിയുള്ളതാണല്ലൊ.

ഈ സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള രാജ്യാധികാരം പാരമ്പര്യവഴിക്കു സിദ്ധിക്കുന്നതാണ്. രാജ്യഭരണത്തിന്നു പ്രാപ്തിയുള്ള പത്തോ നൂറോ ആളുകളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയല്ല ചെയ്യുന്നത്. ഈ അധികാരം പത്തോ നൂറോ കുടുംബങ്ങൾക്കുള്ളതാണ്. ഈ ഗണനയാകുമ്പോൾ ചിലപ്പോൾ ചില മഹാദോഷന്മാർക്കുകൂടി അധികാരം സിദ്ധിപ്പാൻ വഴിയുണ്ടെങ്കിലും ഇതിന്നു ഒരു ഗുണംകൂടിയുണ്ട്. രാജ്യാധികാരം നടത്തുന്നതു വംശപാരമ്പര്യമാകുമ്പോൾ ആ കുടുംബങ്ങളിലുള്ളവർക്ക് ചെറുപ്പകാലം മുതൽക്കുതന്നെ അതിന്നുവേണ്ട ജ്ഞാനം തന്നെത്താൻ ഉണ്ടായിവരുന്നതിന്നു പുറമെ ആ ജ്ഞാനം സമ്പാദിപ്പാനുള്ള ആഗ്രഹവും ശ്രമവുംകൂടി അതുപോലെതന്നെ ഉണ്ടാവാൻ ഇടയുണ്ട്. ബുദ്ധിയും വിദ്യയുമുള്ളവരിൽ മിക്കവരും രാജ്യകാര്യങ്ങളിൽ നിപുണന്മാരായി വരാവുന്നവരാണെങ്കിലും രാജ്യാധികാരം നടത്തുന്നവരുടെ ഇടയിൽ വളർന്നുവന്നിട്ടുള്ളവർക്ക് അതിന്നുള്ള സാമർത്ഥ്യവും സൗകര്യവും വേറെതന്നെയാണ്. ബുദ്ധിയും വിദ്യയുമുള്ളവരിൽ ചിലർ രാജ്യാധികാരം നടത്തുന്നതിൽ വളരെ മോശമായും ഈ ഗുണം അല്പം കുറവായിട്ടുള്ളവരിൽ ചിലർ വാസനകൊണ്ടും, ശീലംകൊണ്ടും, പരിചയംകൊണ്ടും ഇതിൽ വളരെ നൈപുണ്യമുണ്ടായിട്ടും നാമെല്ലാവരും കണ്ടുവരുന്നുണ്ടല്ലൊ. ഈ അവസ്ഥ ജനസമുദായ രാജ്യഭാരത്തോട് ഉപമിക്കുമ്പോൾ പ്രഭുസമുദായ രാജ്യഭരണത്തിന്റെ പ്രധാനഗുണങ്ങളിലും ദോഷങ്ങളിലും ഒന്നാകുന്നു. അധികാരം പാരമ്പര്യാവകാശമാകുമ്പോൾ ദോഷന്മാർ അധികാരികളായി വന്നേക്കാം. അതുപോലെതന്നെ അധികാരികൾക്കു അവരുടെ തൊഴിലിന്ന് പ്രത്യേക നൈപുണ്യം ഉണ്ടാകുവാനും ഇടയുണ്ട്.

ഈ സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള രാജ്യഭരണത്തിന്നു പ്രധാനമായി ഒരു ദോഷമുണ്ട്. ഒന്നു പ്രജകളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യതകൊണ്ട് അനിയന്ത്രിത രാജ്യഭരണത്തിന്നുള്ളതുതന്നെയാണ്. പ്രഭുക്കന്മാർ ചെയ്യുന്ന ഏർപ്പാടുകളെല്ലാം ആ വർഗ്ഗത്തിന്റെ നന്മയെ ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതാണ്. നിർദ്ധനന്മാരും മററു സാധുക്കളും നിരാശ്രയന്മാരായിത്തീരുകയും ധനവാന്മാരായ അധികാരികൾ അവരെ ഉപദ്രവിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചു ചോദ്യമില്ലാതെ വരികയും ചെയ്യാവുന്നതാണ്. നിയമങ്ങൾ ശിക്ഷയുംതന്നെ ഈ അവസ്ഥയ്ക്കു അനുകൂലമായി വന്നേക്കാമെന്നുള്ളതിന്നു പുറമെ അധികാരികൾ നിയമവിരോധമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചു അവരുടെ കൂട്ടകാർ

അത്ര കലശൽ കൂട്ടുന്നതല്ല. ഈ വ്യവസ്ഥ സ്വാഭാവികമായിട്ടുള്ളതും ഇതിനു നമ്മുടെ ചില പുരാതനനിയമങ്ങൾ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുമാണ്. പണ്ടു വിദ്യയുടെ ഏകാസ്പദം ബ്രാഹ്മണരായിരുന്നകാലത്തു രാജാക്കന്മാരുടെ ഉപദേഷ്ടാക്കളും അധികാരികളും അവരായിരുന്നു. ആ കാലങ്ങളിലുണ്ടാക്കീട്ടുള്ള നിയമങ്ങൾ മിക്കതും നിയമകർത്താക്കന്മാരുടെ ഗോത്രനന്മയെയാണ് പ്രധാനമായി ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെന്നു അല്പം എളുപ്പത്തിൽ അറിയാവുന്നതാണ്. ആ ഗോത്രത്തിൽ ആരെങ്കിലും മറ്റുവർഗ്ഗത്തിലുള്ള വല്ലവരുടെയും മേൽ വല്ല കുറ്റവും ചെയ്താൽ ഉപായത്തിൽ വല്ല പിഴയോ മറ്റോ ചെയ്യുന്നതു ധാരാളമായിരിക്കുമെന്നും, മറ്റുള്ളവർ ആ ഗോത്രത്തിലുള്ളവരുടെ മേൽ ആ കുറ്റംതന്നെ ചെയ്താൽ അതികഠിനമായ ശിക്ഷ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുമെന്നുംമറ്റുമാണ് നിയമം. ഇതുതന്നെയാണ് പ്രഭുസമുദായ രാജ്യഭരണത്തിന്റെ പ്രധാനദോഷങ്ങളിൽ ഒന്നാമതായിട്ടുള്ളത്.

രണ്ടാമത്തെ ദോഷം രാജ്യഭരണത്തിന്റെ അസ്ഥിരതതന്നെ. ഇതിന്റെ കാരണമെന്താണെന്നുള്ളതിനെക്കുറിച്ചു പല അഭിപ്രായങ്ങളുണ്ടായേക്കാം. എന്നാൽ ഈ ദോഷമുണ്ടെന്നുള്ളതു അനുഭവസിദ്ധമായിട്ടുള്ളതാണ്. യൂറോപ്പിൽ ഒരുകാലത്തു പലരാജ്യങ്ങളിലും ഈ രീതിയിലുള്ള കോയ്മ നടന്നുവന്നിരുന്നു. എന്നാൽ അതു ഒരേടത്തെങ്കിലും രണ്ടു നൂറ്റാണ്ടുപോലും നിലനിൽക്കയുണ്ടായിട്ടില്ല. രാജാവുകൂടാതെ പ്രഭുക്കന്മാർതന്നെ രാജ്യഭരണം നടത്തുന്നേടത്തു ഇങ്ങിനെ വരുന്നതു മുഖ്യമായും അധികാരികളുടെ സ്പർദ്ധകൊണ്ടാണ്. തുല്യാധികാരത്തോടുകൂടി പലരും ഉണ്ടാകയും അവർക്കു മേലധികാരിയായി ആരും ഇല്ലാതെ ഇരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ അസൂയയും സ്പർദ്ധയും വലിയ തമ്മിത്തല്ലും ഉണ്ടാകുന്നതു സഹജമാണ്. അങ്ങിനെ ലഹളയാകുമ്പോൾ രാജ്യാധികാരം മുഴുവൻ അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ രാജ്യതന്ത്രത്തിലും യുദ്ധവൈദഗ്ദ്ധ്യത്തിലും മറ്റെല്ലാവരെക്കാൾ കേമനായിട്ടുള്ളവന്റെ കയ്യിലാകുന്നതിനാണ് സംഗതി. അല്ലെങ്കിൽ രാജ്യം ബഹുനായകത്വംകൊണ്ടു ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ എളുപ്പത്തിൽ മറ്റുള്ള വല്ല രാജാക്കന്മാരുടെ കയ്യിലും അകപ്പെട്ടേക്കാം. രാജാവോടുകൂടി പ്രഭുക്കന്മാർ രാജാധികാരം നടത്തുന്നേടത്തും ഇതുതന്നെയാണ് അവസാനം. എന്നാൽ ഈ അവസാനം രണ്ടുവഴിക്കായി വന്നുകണ്ടിട്ടുണ്ട്. രാജാവ് തന്റെ അധികാരത്തിനു കൂടുതൽ വരുത്തുവാനും പ്രഭുക്കന്മാർ അതു കുറയ്ക്കുവാനും ശ്രമിക്കും. ഈ മത്സരം യുദ്ധത്തിൽ പര്യവസാനിക്കുകയും അതിന്റെ ഗതിപോലെ രാജാവ് രാജ്യഭ്രഷ്ടനായോ ഏകാധിപതിയായോ തീരുകയും ചെയ്യു

ന്നതാണ്. രാജാവു് രാജ്യഭ്രഷ്ടനാകുന്നപക്ഷം മുൻപറഞ്ഞതുപോലെ കാലക്രമംകൊണ്ടു് പ്രഭുക്കന്മാർ തമ്മിൽ തല്ലി അതിലൊരുവനോ മററു വല്ല രാജാവോ ഏകാധിപതിയായി വരാവുന്നതാകുന്നു. യുദ്ധത്തിൽ രാജാവു് ജയിക്കുന്നപക്ഷം അനിയന്ത്രിതരാജ്യഭരണമായി തീരുന്നതുമാണ്. അസ്ഥിരത എന്ന ദോഷം പ്രഭുസമുദായ രാജ്യഭരണത്തിനുള്ളതുപോലെ മററൊരു സമ്പ്രദായത്തിലുമുള്ള ദോഷമില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ഓരോകാലങ്ങളിൽ ഇതുപോലെ രാജ്യങ്ങളിലും ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും ഇപ്പോഴം ഒരേടത്തും ഇല്ലാതെയായിപ്പോയതു്. എല്ലാംകൂടി നോക്കിയാൽ ഈ സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള രാജ്യഭരണം അനിയന്ത്രിതരാജ്യഭരണത്തെക്കാൾ മേലെയാണെന്നു പറവാൻ പാടില്ലെന്നാണ് വെള്ളക്കാരിൽ മിക്കവരുടെയും അഭിപ്രായം. സ്പർദ്ധയും മററുംകൂടാതെ നടക്കുന്നകാലത്തു ഇതു അനിയന്ത്രിതരാജ്യഭരണത്തെക്കാൾ വളരെ നന്നായിരിക്കുമെങ്കിലും രാജ്യഭരണത്തിന് മുഖ്യമായി വേണ്ടതായ സ്ഥിരത ഇതിനില്ലാത്തതിനാൽ ഇതിനെ അത്ര പ്രധാനമായി ഗണിക്കുവാൻ പാടുള്ളതല്ല.

പ്രഭുസമുദായരാജ്യഭരണം വേറെ ഒരുവിധത്തിൽ കൂടിയുണ്ടു്. അതിനു മേല്പറഞ്ഞ രീതിയുടെ ദോഷം അശേഷമില്ല. ഒരു കാലത്തു യൂറോപ്പിൽ മിക്ക രാജ്യങ്ങളിലും ഇതായിരുന്നു നടപ്പു്. പണ്ടു കൊച്ചിയിലും ഏകദേശം ഈ സമ്പ്രദായം നടന്നുവന്നിരുന്നതിനാൽ അതിന്റെ സ്വഭാവത്തെ പറഞ്ഞാൽ മററതെല്ലാം സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണ്—കൊച്ചീരാജാവിന്റെ കീഴിൽ പാലിയത്തച്ചൻ, മങ്ങാട്ടച്ചൻ എന്ന് രണ്ടു പ്രധാന നാടുവാഴികളുണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ ഒരാൾക്കു വടക്കേഭാഗത്തിന്റെയും മററെ ആൾക്കു തെക്കേഭാഗത്തിന്റെയും മേൽക്കോയ്മയായിരുന്നു. അവരിൽ ഓരോരുത്തരുടെ കീഴിൽ ഇരുപത്തിനാലു കാര്യക്കാരന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. ഇവർ ചില്ലറ നാടുവാഴികളായിരുന്നു. ഇവർ കരം പിരിച്ചു അതിൽ ഒരോഹരി മേൽക്കോയ്മക്കു കൊടുക്കുകയും യുദ്ധകാലത്തു ഇത്ര ഭടന്മാരെ ഹാജരാക്കുകയും ചെയ്യേണമെന്നാണ് നിയമം. ഇങ്ങിനെയുള്ള രാജ്യഭാരത്തിന്റെ ദോഷം സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. പ്രഭുക്കന്മാരെക്കൊണ്ടുള്ള ശല്യത്തിനു കുറവുണ്ടാകയില്ലെന്നതന്നെയല്ല പലർകൂടി ആലോചിച്ചു ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടുള്ള ഗുണവും സിദ്ധിക്കയില്ല. അവരവരുടെ അധികാരത്തിൻ കീഴിലുള്ള ദേശങ്ങളിൽ അവർ ബോധിച്ചതുപോലെ ചെയ്യും.

——(0)——

൩൨. ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖം.

രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളുടെ ഭൂരിസുഖമാണെന്നു ഇതിനുമുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖമെന്ന പ്രമാണത്തിന്റെ വ്യാപ്തി എത്രത്തോളമുണ്ടെന്നു അറിയേണ്ടതാകകൊണ്ടു് ആ സംഗതിയെപ്പററി ഇവിടെ അല്പം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

പല തത്വവാദികളുടെയും അഭിപ്രായത്തിൽ രാജ്യഭരണത്തിന്റെയും, നിയമനിർമ്മാണത്തിന്റെയും, നീതിശാസ്ത്രത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനം ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖമായിരിക്കണം. നീതിശാസ്ത്രമെന്നു പറയുന്നതു നാം ആത്മാർത്ഥമായും, പരാർത്ഥമായും ചെയ്യേണ്ട കർമ്മങ്ങളെ കാണിച്ചുതരുന്ന ശാസ്ത്രമാകുന്നു. പരദ്രവ്യത്തെ കാംക്ഷിക്കരുതെന്നും 'സത്യത്തെ മറയ്ക്കൊലാ മൃത്യുവന്നിട്ടാലും' എന്നും, "സർവ്വഭൂതങ്ങളെയും കാണേണം തന്നെപ്പോലെ" എന്നും മററുമുള്ള സദാചാരങ്ങളെപ്പററിയുള്ള ഉപദേശങ്ങളും വ്യവഹാരങ്ങളുമാണു് ഇതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. ഈ കൃത്യാകൃത്യനിർദ്ദേശത്തിന്റെ ഉദ്ദേശവും ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖമാണ്. അസത്യം പറയുന്നതിലും മററും ദോഷമില്ലെന്നോ പരാർത്ഥമായി യത്നിക്കുന്നതിനും മററും ഗുണമില്ലെന്നോ കല്പിക്കുന്നതായാൽ ജനങ്ങൾക്കു വളരെ ഉപദ്രവങ്ങളും അസൌകര്യങ്ങളും നേരിടുന്നതാണല്ലോ.

നിയമങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നതിന്റെയും ആവശ്യം ഇതുതന്നെയാണ്. നീതിശാസ്ത്രത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന കൃത്യാകൃത്യങ്ങളെ രാജശാസനകൊണ്ടും അനുഷ്ഠിപ്പിക്കുകയോ, ത്യജിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതിനാണു് നിയമം. ഇന്നതു ചെയ്യുന്നവരെ രാജാവു രക്ഷിക്കുമെന്നും, ഇന്നതു ചെയ്യുന്നവരെ ശിക്ഷിക്കുമെന്നും നിയമം വിധിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണു് ജനങ്ങൾ അന്യോന്യം ഉപദ്രവങ്ങൾ ചെയ്യാതെ ഒരുവിധം അന്യോന്യസഹായത്തോടുകൂടെ ഉപജീവിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ രാജ്യഭരണസമ്പ്രദായത്തിന്റെ ദോഷംകൊണ്ടെങ്കിലും മനുഷ്യരുടെ ബുദ്ധിക്കുറവുകൊണ്ടെങ്കിലും ചില നിയമങ്ങൾ ഈ ഉദ്ദേശത്തെ പൂർണ്ണമായി നിർവഹിക്കുന്നതിനു മതിയാകാതെയും മതിയാകുന്ന നിയമങ്ങളെത്തന്നെയും വേണ്ടവിധത്തിൽ നടത്താതെയും വന്നേക്കാം. എങ്കിലും ഇതിനെ എല്ലായ്പോഴും ഓർമ്മവച്ചു് രാജാവു് എന്തെങ്കിലും നിയമമുണ്ടാക്കുമ്പോൾ പ്രത്യേകം ആലോചിക്കേണ്ടതു ആ ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾക്കു ഭൂരിസുഖത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതാണോ എന്നാകുന്നു. അതു വരുത്തുന്നതിന് നിയമങ്ങൾക്കു പ്രത്യേകമായി വേണ്ടുന്ന ഗുണം സർവ്വസാധാരണത്വ

ന്തപമാകുന്നു. നിയമം സർവ്വസാധാരണമായിരിക്കണമെന്ന് പറയുന്നതിന്റെ താല്പര്യം ശിക്ഷാരക്ഷകൾക്കു വേണ്ടി അതിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്ന ഏർപ്പാടുകളും ആ ഏർപ്പാടുകളെ നടത്തുന്നതിനുള്ള സമ്പ്രദായങ്ങളും എല്ലാവരേയും ഒരുപോലെ സംബന്ധിക്കണമെന്നാകുന്നു. രാമൻ കൃഷ്ണനെ ഉപദ്രവിച്ചാൽ അയാൾക്കു ഒരു കൊല്ലത്തെ കഠിനതടവും ഉപദ്രവിച്ചതു് കൃഷ്ണനാണെങ്കിൽ അയാൾക്കു അഞ്ഞൂറുറുപ്പിക പിഴയുമാണ് നിയമപ്രകാരമുള്ള ശിക്ഷയെങ്കിൽ ആ നിയമം ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖത്തെയുണ്ടാക്കുന്നതിനു പകരം കുറച്ചു ജനങ്ങൾക്കു ഭൂരിസുഖത്തെയും അധികം പേർക്ക് അല്പസുഖത്തെയുമാണ് ഉണ്ടാക്കുന്നതു്. അതുപോലെതന്നെ നിയമപ്രകാരം രണ്ടുപേർക്കും ശിക്ഷ ഒന്നുതന്നെയായിരിക്കെ ആ നിയമം നടത്തുന്നതിൽ ഒരു വകക്കാരുടെ നേരെ കാഠിന്യവും മറ്റവരുടെ നേരെ ആർദ്രതയും എല്ലായ്പ്പോഴും ഒരുപോലെ കാണിക്കുന്നതായാലും അനുഭവം ഭേദപ്പെട്ടതു തന്നെ. ഒന്നു നിയമത്തിന്റെയും മറ്റേതു ന്യായാധിപന്റെയും ദോഷമാണ്. എന്നാൽ രണ്ടും രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ദോഷം തന്നെ. മേലിൽ രാജ്യഭരണരീതികളെക്കുറിച്ചു പറവാൻ പോകുന്ന ചില വ്യവഹാരങ്ങളുടെ ആവശ്യത്തിനായി ഈ സംഗതി വായനക്കാർ പ്രത്യേകം ഓർമ്മവെച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു.

രാജ്യഭരണസമ്പ്രദായം ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു തക്ക വിധത്തിലായിരിക്കേണമെങ്കിൽ രാജാവ് എല്ലാവരുടെ നേരെയും ഒരുപോലെ ആചരിക്കുകതന്നെയാണ് പ്രധാനമായി വേണ്ടതു്. ഒരു ജാതിക്കാർക്കു കരംകൂടാതെ ഭൂമിയെ അനുഭവിപ്പാൻ കൊടുക്കുകയും മറ്റുള്ളവരുടെ പക്കൽ നിന്നു ആവശ്യമുള്ളിടത്തോളം ധനം പിരിച്ചെടുക്കുകയും, ഒരു ജാതിക്കാരെ ഉദ്യോഗസ്ഥിതിക്കു ചിന്തകൂടാതെ പോററുകയും, മറ്റുജാതിക്കാർ എത്രതന്നെ ദരിദ്രന്മാരോ രോഗികളോ മറ്റോ ആയാലും ദയാർഹന്മാരല്ലെന്നു് വിചാരിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്യുന്നതും അല്പം പക്ഷക്കാരുടെ ഭൂരിസുഖത്തെ മാത്രമേ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുള്ളൂ. രാജ്യഭരണത്തിനുള്ള ഏർപ്പാടുകൾ ഗുണത്തിനാകട്ടെ ദോഷത്തിനാകട്ടെ നിഷ്പക്ഷപാതമായി എല്ലാവരെയും ഒരുപോലെ സംബന്ധിക്കുന്നതായിരിക്കണം. രാജ്യഭരണമെന്നതു എത്രതന്നെ നന്നായാലും മനുഷ്യകല്പിതമായ ഒരു ഏർപ്പാടാകകൊണ്ടു അശേഷം ന്യൂനതയില്ലാതെ വരുവാൻ അസാദ്ധ്യമായിരിക്കെ ഏകപക്ഷീയമായ ഏർപ്പാടുകൾ മൂലമായി നിവാർയ്യങ്ങളായ ദോഷങ്ങളെ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെ ചെയ്യുന്നതു രാജ്യഭരണത്തിന്റെ പ്രധാനോദ്ദേശമായ ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖത്തിനു തീരെ വിരോധമായിട്ടുള്ളതാണല്ലോ.

പ്രജാപരിപാലനത്തിന്നു ഓരോ രാജ്യങ്ങളിൽ ഓരോ കാലങ്ങളിലായിട്ടു് എന്തെല്ലാം ഏൎപ്പാടുകൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നും, ആ ഏൎപ്പാടുകളിൽ എന്തെല്ലാം ന്യൂനതകളുണ്ടെന്നും മററും പരിശോധിക്കുന്നതിൽ ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖത്തെയാണു് അടിസ്ഥാനമായ പ്രമാണമായി സ്വീകരിക്കേണ്ടതു്. അതിനെ സാധിപ്പിക്കുന്നതിന്നു് മതിയാകാത്ത ഏൎപ്പാടുകൾ സദോഷങ്ങളെന്നും സാധിപ്പിക്കുന്നവ പ്രശസ്തങ്ങളെന്നുമാണു ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം.

—(൦)—

൩൩. ഭൂസ്വത്തു്.

മനുഷ്യരുടെ മുഖ്യമായ പഠിപ്പു് മനുഷ്യവൎഗ്ഗത്തെപ്പററിത്തന്നെയാണെന്നു് യോഗ്യന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ടു്. അതു യഥാൎത്ഥമാണു്. ആദ്യം അവനവനെ അറിഞ്ഞിട്ടു വേണമല്ലോ മററുള്ളവരെപ്പററി അറിഞ്ഞു തുടങ്ങുവാൻ. എന്നാൽ ഈ പഠിപ്പു് പ്രയാസം ഇല്ലാത്തതാണെന്നോ വേഗത്തിൽ കഴിക്കാവുന്നതാണെന്നോ ആരും വിചാരിച്ചുകൂടാ. യോഗ്യന്മാരായ പലരും ഇപ്പോഴും ഇതിൽ പരിശ്രമിച്ചു പുതിയതായ പല സംഗതികളും കണ്ടു പിടിക്കുന്നുണ്ടു്. അവയെ എല്ലാം വിസ്താരമായി എഴുതുവാൻ ഇപ്പോൾ കഴിയാത്തതിനാലും, ഇപ്പോൾ വിവരിപ്പാൻ പോകുന്ന സംഗതികൾ അവയിൽ മുഖ്യമായിട്ടുള്ളവയാകയാലും, കുറച്ചു കാലങ്ങൾക്കിപ്പുറമായി മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായ പല തൎക്കങ്ങളും തീൎച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ ഇതിന്റെ അറിവു മുഖ്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു് എനിക്കു തോന്നുകയാലും, ചുരുക്കമായ ഒരു വിവരണമെങ്കിലും ഇതിനെപ്പററി ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നു് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നതാണു്.

മനുഷ്യരുടെ ആദ്യകാലത്തിൽ അവർ ഏകദേശം മൃഗപ്രായന്മാരായി ഗുഹകളിലും മററും താമസിച്ചു കണ്ണിൽകാണുന്ന ജന്തുക്കളെ കൊന്നോ, കായ്കനികൾ ശേഖരിച്ചോ, ഭക്ഷണംകഴിച്ചു വന്നിരുന്നു എന്നും, അന്നു് അവൎക്കു മരംകൊണ്ടും കല്ലുകൊണ്ടും ഉണ്ടാക്കാൻ കഴിയുന്നതായ ആയുധങ്ങൾ അല്ലാതെ വേറെ യാതൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും, ഓരോരുത്തൻ അവനവന്റെ ഇഷ്ടം മാത്രം നോക്കി നടന്നിരുന്നു എന്നും മററും ആണു്, ഈ വിഷയങ്ങളിൽ പരിശ്രമിച്ച യൂറോപ്പിലെ ആധുനികപണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതു്. ഗുഹകളിലും മററു ചില സ്ഥലങ്ങളിലും മനുഷ്യരുടെ എല്ലുകളും അവർ ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്നവയായ

എത്രയോ അപരിഷ്കൃതങ്ങളായ ആയുധങ്ങളും സാമാനങ്ങളും ഒന്നിച്ചു കിടക്കുന്നതു ഇപ്പോഴും പലദിക്കിലും കാണാവുന്നതാണ്. ഇവയിൽനിന്നും വേറെ രേഖകളിൽനിന്നും വിശേഷിച്ചു ഇപ്പോഴും ഏതാദൃശമായ സ്വഭാവത്തോടുകൂടിയ മനുഷ്യരെ ഭൂമിയുടെ ചില ഭാഗങ്ങളിൽ കാണാനുള്ളതിൽനിന്നും ആണ് ഇവർ ഇങ്ങനെ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്. ഈ നിലയിൽ ഈ കൂട്ടർ ഭൂമിയുടെ ഏതെങ്കിലും ഒരുഭാഗം തങ്ങളുടെ സ്വന്തമാക്കി വിചാരിച്ചു വന്നിരുന്നുവോ എന്നു സംശയമാണ്. ഇവരിൽ ഒരാൾ വല്ലദിക്കിലും ചെന്നിരുന്നാൽ അയാൾ അവിടെ നിന്നും പോകുന്നതുവരെ വേറെ ആരും അവിടെ നിന്നു അയാളെ ആട്ടിക്കളഞ്ഞില്ലെന്നു വന്നേക്കാം. അയാളിലും ബലവാനായ മറ്റൊരാൾ ഒരു സമയം അയാളെ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കി എന്നും വന്നേക്കാം. "കയ്യൂക്കുള്ളവൻ കാര്യക്കാരൻ" എന്നതന്നെയായിരുന്നു അക്കാലത്തെ മര്യാദ. ഈ നിലയിൽ ആർക്കെങ്കിലും ഭൂസ്വത്തുണ്ടെന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടുണ്ടോ? ഇല്ല.

മനുഷ്യവർഗ്ഗം ആദ്യം ഇങ്ങനെ ഇരുന്നിരുന്നതിൽനിന്നു ക്രമേണ പരിഷ്കാരത്തെ പ്രാപിച്ചുവന്നു. മേൽ വിവരിച്ചവരിൽനിന്നും അല്പം മേലെപ്പെട്ടവരും പരിഷ്കാരം കുറഞ്ഞൊന്നു ലഭിച്ചവരും ആയ രണ്ടാമത്തെ തരക്കാരുടെ സമ്പ്രദായത്തെ ഇനി പറയാം. ഇവർ ഓരോരോ സംഘക്കാരായിച്ചേർന്നു പശു, ആടു മുതലായ ഇണക്കമൃഗങ്ങളെ മേയിച്ചു ഒരേ ദിക്കിൽ താമസിച്ചും സഞ്ചരിച്ചും വന്നവരായിരുന്നു.

ഓരോരോ സംഘത്തിൽ വളരെ ആളുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു, എങ്കിലും അവരെല്ലാം ഒരാളുടെ പുത്രപൌത്രസഹോദരന്മാരാണെന്നാണു വിചാരിച്ചിരുന്നതു്. വാസ്തവം ഏതുവിധമായിരുന്നാലും അവരുടെ വിചാരം അങ്ങിനെയായിരുന്നു. ഭൂമിയിൽ സ്ഥലം അധികപ്പെട്ടും ആളുകൾ കുറഞ്ഞും ആയിരുന്നതിനാൽ പടുമുളയായി ഉണ്ടാകുന്ന കായ്കനികൾതന്നെ അന്നത്തെ കാലത്തെ ആളുകൾക്കു ഭക്ഷണത്തിനു ധാരാളമായിരുന്നതുകൊണ്ടു വേറെ വിധം ഉണ്ടാക്കേണ്ടുന്ന അദ്ധ്വാനം അവർ ചെയ്തിരുന്നില്ല.

ആ പ്രവൃത്തിശീലമുണ്ടായിരുന്നുവോ എന്നുതന്നെ വളരെ സംശയമാണ്. ഒരാൾ തനിച്ചു നടക്കുന്നതിനെക്കാൾ യാതൊരു പീനൽകോഡും ഇല്ലാത്ത അന്നത്തെക്കാലത്തു കൂട്ടംകൂട്ടമായി നടക്കുകതന്നെ ആണു നല്ലതു എന്നു വിചാരിച്ചായിരിക്കണം ഇവർ കൂട്ടംകൂട്ടമായി സഞ്ചരിച്ചുവന്നിരുന്നതു് എന്നാണ് ഊഹിക്കേണ്ടതു്.

ഒരു ദിക്കിൽതന്നെ വളരെക്കാലം താമസിക്കുന്നതായാൽ ഭക്ഷണത്തിനു പ്രയത്നംകൂടാതെ കിട്ടുവാൻ പ്രയാസമായിരുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ഇവർ സഞ്ചാരവൃത്തിയെ അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നതു്. ഇവർ കുറച്ചുകാലം ഒരു ദിക്കിൽ താമസിച്ചാൽ അവിടംവിട്ടു തങ്ങൾക്കും കാലികൾക്കും സൌകര്യമായും അനായാസമായും ഭക്ഷണം കഴിപ്പാൻ തരമുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലേക്കു കെട്ടുകെട്ടും. അവിടെ കുറെക്കാലം താമസിക്കും. പിന്നെ വേറെ ഒരു സ്ഥലത്തേക്കു മാറും. ഇങ്ങിനെയായിരുന്നു കഴിച്ചുവന്നിരുന്നതു്. കാട്ടുമൃഗങ്ങളും കായ്കനികളും തന്നെയായിരുന്നു ഇവരുടെ മുഖ്യഭക്ഷണം. എങ്കിലും അവ എപ്പോഴെങ്കിലും കിട്ടാതെ ബുദ്ധിമുട്ടിയാൽ അപ്പോഴത്തെ നിവൃത്തിക്കുവേണ്ടിയും തങ്ങളുടെ സാമാനങ്ങൾ ചുമക്കുവാനും ആയിരുന്നു അവർ ഇണക്കമൃഗങ്ങളെ വളർത്തിവന്നിരുന്നതു്. ഇവർ ചെറിയ പാളകളിലും കൂടാരങ്ങളിലും ആയിരുന്നു താമസിച്ചിരുന്നതു് ഈ തരത്തിലുള്ളവരെ ഇപ്പോഴും ധാരാളം കാണാറുണ്ടു്. എന്നാൽ ഭൂമിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇവരുടെ സ്ഥിതിയും മുൻവിവരിച്ചവരുടേതുപോലെ തന്നെയായിരുന്നു എന്നാണു് ഊഹിക്കേണ്ടതു്. ഓരോരോ കൂട്ടർ ഓരോ ദിക്കിൽ സ്ഥിരമായി താമസിക്കാതെ മാറിമാറി താമസിച്ചുവന്നിരുന്നതിനാലും, ഒരുത്തർ വിട്ട സ്ഥലം മററൊരു കൂട്ടർ യാതൊരു ബുദ്ധിമുട്ടും കുറവും കൂടാതെ സ്വാധീനമാക്കി ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്നതിനാലും ഇവർക്കു ഭൂസ്വത്തു ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ല.

ഈ ദിക്കിൽ ഓരോരോ ഗോപുരങ്ങളിലും സത്രങ്ങളിലും വന്നു താമസിക്കുന്ന വൈരാഗി സംഘങ്ങൾക്കു ആ വക ഗോപുരങ്ങൾക്കും സത്രങ്ങൾക്കും അവകാശമുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ മേൽ വിവരിച്ച കൂട്ടർക്കും ഭൂസ്വത്തുണ്ടായിരുന്നു എന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടുള്ളൂ. എന്നാൽ ഇവർക്കു മററുള്ളവരെക്കാൾ ഒരു വിശേഷം ഉണ്ടു്. എന്തെന്നാൽ അന്നന്നു അദ്ധ്വാനിച്ചു അന്നന്നു കഴിഞ്ഞാൽ പോരാ എന്നും, ഒരു ദിവസം ഒരു സാധനവും കിട്ടീട്ടില്ലെങ്കിൽ കൂടി കുഴങ്ങാതെ കഴിവാൻ ഒരു കരുതൽ ആവശ്യമാണെന്നും ഒരാൾ തന്റെ സ്വന്തം കാര്യം മാത്രം നോക്കിയാൽ പോരാ എന്നും, ഭാര്യ, പുത്രൻ, പൌത്രൻ മുതലായവരെക്കൂടി താൻ രക്ഷിക്കേണ്ടതാണെന്നും, സംഘമാണു് ബലം എന്നുമുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു എന്നു നാം കാണുന്നു. ഇവർക്കു ഭൂസ്വത്തു ഉണ്ടായിരുന്നില്ലാ എങ്കിലും ജംഗമസ്വത്തു ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു ദൃഷ്ടാന്തമാണല്ലോ. വേറെ പല കാര്യങ്ങളിലും കൂടി ഇവർ മുൻ വിവരിച്ച തരക്കാരെക്കാൾ എത്രയോ ഭേദമായിരുന്നു. ഇതു പരിഷ്കാരവർദ്ധനയുടെ

ആദ്യത്തെ നിലയാണ്. ഇങ്ങിനെയുള്ള ഓരോ സംഘങ്ങളിൽ
ആളുകൾ വർദ്ധിച്ചു വർദ്ധിച്ചു വന്നു ഭൂമിയിൽ പ്രയത്നംകൂടാ
തെ കണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഭക്ഷണസാധനങ്ങളും കാട്ടുമൃഗങ്ങളും ഉപജീ
വനത്തിന് പോരാതെ വന്നപ്പോൾ ഈ സഞ്ചാരികൾ അവരവ
വർ തൽക്കാലം താമസിക്കുന്ന സ്ഥലം കൃഷി ചെയ്യുവാൻ തുട
ങ്ങി. ഉടനെ അതു വളരെ ആദായമുള്ള പ്രവൃത്തിയാണെന്ന്
കണ്ടു. കൃഷിക്ക മുഖ്യമായി വേണ്ടവ ഭൂമി, അദ്ധ്വാനിക്കുവാനാ
ളുകൾ, മൂലധനം, ഇവകളാണല്ലോ. (മൂലധനം എന്നു വച്ചാൽ
ഒരു തവണ വിളയിട്ട് അതു ഫലമായി അനുഭവിക്കാറാവുന്നതു
വരെ അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവർക്കും വേറെ കൃഷിസാമാനങ്ങൾക്കും വേ
ണ്ടി ചിലവഴിക്കുന്നതുള്ള ധനം, വിത്തു, വള്ളി, കന്നുകാലികൾ മുത
ലായവ). ഇവമൂന്നും അവർക്ക് ധാരാളമായി ഉണ്ടായിരുന്നു എ
ന്ന് സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. ഭൂമി ധാരാളം, പ്രവൃത്തികൾ എടുപ്പാ
ൻ തങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽതന്നെ ആളു തയ്യാർ, എന്നുവേണ്ട കൃ
ഷിക്കുവേണ്ട കാലികൾ അവരുടെ കൈവശം അനവധി. ഈവ
ക ആദായങ്ങൾ അവർക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ കൃഷിപ്രവൃത്തി
യിൽ അവർക്ക് വളരെ ഗുണം സിദ്ധിച്ചു.

നമ്മുടെ ഈ നാട്ടിലുള്ള കൃഷിക്കാർക്ക് അധികമായ ആദാ
യം എന്തുകൊണ്ടാണ് ഉണ്ടാകാത്തത് എന്ന് ഇതിൽ നിന്ന്
എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാം. അവർക്ക് പരിഷ്കാരം അധികം
വർദ്ധിച്ച് ഇപ്പോഴത്തെ കാലത്തെ പണി ആയുധങ്ങൾകൂടി ഉ
ണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ എത്രയോ അധികമായിട്ടുള്ള ആദായം അനു
ഭവിക്കാമായിരുന്നു എങ്കിലും അവരുടെ അന്നത്തെ ആദായവും
ഒട്ടും പോരാതെ ആയിരുന്നില്ല. അവരുടെ ആദായം കണ്ടാൽ
ഭൂമിദേവി എത്രയോ ദയവുള്ള ഒരു അമ്മയായതിനാലും തന്റെ
പുത്രന്മാർ കുറച്ചു അദ്ധ്വാനിക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോഴും അതിനു മു
മ്പ് അങ്ങിനെ പതിവില്ലാതിരുന്നതിനാലും അവരെ ഉത്സാഹി
പ്പിപ്പാനോ ഇത്ര നല്ലതായ സമ്മാനം അവർക്ക് കൊടുപ്പാനോ
ആ ദേവി നിശ്ചയിച്ചത് എന്നു സംശയിപ്പാൻ ഇടയുണ്ട്.

നമ്മുടെ രാജാവുകൂടി ഇപ്പോൾ അധികം പരിഷ്കാരം സി
ദ്ധിക്കാത്തവരുടെ ഉത്സാഹത്തിന് അധികമായ അനുഭവം കൊ
ടുത്തു വരുന്നുണ്ടല്ലോ. കാലക്രമേണ ഈ സഞ്ചാരികൾ അവരു
ടെ സഞ്ചാരം നിറുത്തി എല്ലാം കൃഷിക്കാരായി തങ്ങൾക്കുള്ള മൃഗ
ങ്ങളെ കൃഷിയിലേക്ക് ഉപയോഗിച്ചും കൊന്നു കഴിയുന്നവരെ
ഭക്ഷണത്തിനു വേണ്ടുന്ന മാംസം, പാൽ, നെയ്യ് മുതലായവയും
വസ്ത്രങ്ങൾക്ക് തോൽ, രോമം മുതലായവയും അവയിൽ നിന്ന്

എടുത്തും അവയുടെ മലമൂത്രങ്ങൾ വളമായി ഉപയോഗിച്ചും കൃഷി തുടങ്ങി.

ഇങ്ങിനെ മനുഷ്യർ സഞ്ചാരപ്രവൃത്തിവിട്ട് ഒരോ ദിക്കിൽ സ്ഥിരതാമസക്കാരായി. ഇത് പരിഷ്കാരത്തിന്റെ രണ്ടാമത്തെ നിലയാണ്. ഭൂസ്വത്തിന്റെ ഉത്ഭവം ഇവിടെ നിന്നാണെന്നാണ് വിചാരിക്കേണ്ടത്. ഒരു സംഘത്തിൽ ഉള്ളവരെല്ലാം ഒരാളുടെ സന്തതികൾ ആണെന്നായിരുന്നു ഇവരുടെ വിശ്വാസവും. ഈ നിലയിൽ ഓരോ സംഘത്തിലേക്കുള്ള മുതൽ ഒന്നായി ശേഖരിച്ച് വച്ചല്ലാതെ അതിലെ മെമ്പറന്മാർക്ക് ഭാഗിച്ച് കൊടുത്തിരുന്നില്ല.

അതിനാൽ കൃഷിസാമാനങ്ങളും മററും സമുദായസ്വത്താക്കിവച്ചും, കൃഷിചെയ്തുണ്ടാവുന്ന മുതൽ എല്ലാവർക്കും ഒപ്പോപ്പം കൊടുക്കാതെ സംഘത്തിലെ തലവൻ സൂക്ഷിച്ചുവച്ച് അതിലെ മെമ്പറന്മാർക്ക് ചിലവിനു കൊടുത്തും, ബാക്കി സമുദായസ്വത്താക്കിച്ചേർത്തും, ആയിരുന്നു ഈ വർഗ്ഗം കഴിഞ്ഞുവന്നിരുന്നത്. വളരെ മെമ്പറന്മാരുള്ള ഇപ്പോഴത്തെ ഒരു മലയാള തറവാട്ടിലെ അനന്തിരവന്മാരുടെ കയ്യിൽ സ്വകാര്യസ്വത്തില്ലെന്നു വിചാരിക്കുക. അതിലെ കാരണവർ അവരെ എല്ലാം പ്രയത്നം ചെയ്യിച്ച് പുലർത്തിയും കൊടുത്താൽ ബാക്കി വല്ല മുതലുമുണ്ടെങ്കിൽ അതു തറവാട്ടു മുതലിൽ കൂട്ടിവച്ചും തറവാട്ടിലെ സകല ആവശ്യങ്ങളും അന്വേഷിക്കുന്നതായും വിചാരിക്കുക. ഇതു തന്നെ ആയിരുന്നു അന്നത്തെ ഒരു സംഘക്കാരുടെ ഏകദേശം സമ്പ്രദായം.

എന്നാൽ തറവാട്ടിൽ മെമ്പറന്മാർ വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ അവർക്ക് എല്ലാവർക്കും കൂടി പാർപ്പാൻ സാധാരണ തറവാട്ടുവീട് മതിയാകയില്ല. അപ്പോൾ അവർ പത്തായപ്പുര, പടിപ്പുരമാളിക, കളിപ്പുരമാളിക മുതലായതു പണി ചെയ്യിപ്പിക്കയോ അല്ലാത്തപക്ഷം ചിലർ കളങ്ങളിൽ പോയി താമസിക്കുകയോ ചെയ്യും. എന്നാലും അവർ ആ തറവാട്ടിലെ മെമ്പറന്മാരല്ലാതെ ആവുകയോ തറവാട്ടുസ്വത്തിന്ന് അവകാശമില്ലാതെ ആവുകയോ ചെയ്യുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല—തറവാട്ടുകാരണവർക്ക് അവരുടെ മേൽ ഉള്ള അവകാശം പൊയ്പ്പോകുന്നതുമല്ല. അവർക്ക് ആ തറവാട്ടിലെ കാരണവൻ ചിലവിനു നീക്കികൊടുക്കുകയും ചെയ്യും. ഇതുപോലെ മേൽ വിവരിച്ച സംഘക്കാരിൽ ആളുകൾ വർദ്ധിച്ച് ഒരു ദിക്കിൽ താമസിപ്പാൻ സൌകര്യമില്ലാതെ വന്നപ്പോൾ അവരിൽ തന്നെ പലരും പല കുടുംബക്കാരായി വെവ്വേറെ പാർത്തുതുടങ്ങി. ഒരു മെമ്പറും തന്റെ ഭാര്യയും കുട്ടികളും ഒരു

വീട്ടുകളും, ഇങ്ങിനെ അനേകം വീട്ടുകാരായി ഒരു കുടുംബംതന്നെ ഭാഗിച്ചു എങ്കിലും അവൎക്കു സ്വകാൎയ്യസ്വത്തുണ്ടായിരുന്നില്ല. സംഘത്തിലെ വലിയ ആളുടെ കല്പനപ്രകാരം എല്ലാവരും നടന്നും, കൃഷിമുതലായ പ്രവൃത്തികൾ ഒന്നായി യോജിച്ചു ചെയ്തും, സംഘത്തിൽ വലിയ ആൾ ശേഷമുള്ള ആളുകൾക്കു ഭക്ഷണത്തിന്നും മററും ദിവസേന അളന്നുകൊടുത്തും, അദ്ദേഹം അവരെ എല്ലാവരെയും രക്ഷിച്ചും, അററകുററങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചും വന്നിരുന്നു.

കുറച്ചുകാലങ്ങൾ മുമ്പുകൂടി യൂറോപ്പിൽ റഷ്യാരാജ്യത്ത് ഈ നിലയിലുള്ള കുടുംബക്കാരെ കാണ്മാനുണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ ഇങ്ങിനെ അധികകാലം കഴിയുന്നതിന്നുമുമ്പായി അതാതു ദിവസം അളന്നുകൊടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായം മാററി, ഒരു കാലത്തേക്കു ഒന്നായി കൊടുത്തുതുടങ്ങി. ഇങ്ങിനെ കുറേക്കാലം കഴിഞ്ഞതിന്നുശേഷം ഓരോരുത്തൎക്കു വിഹിതമായി കൊടുത്തുവന്നിരുന്ന നെല്ല് കിട്ടുവാനുള്ള സ്ഥലം ഭാഗിച്ചുകൊടുത്തു. ഓരോരുത്തർ അവനവനുള്ള ഭാഗംമാത്രം കൃഷിചെയ്തുതന്നെ തുടങ്ങി. ഓരോരുത്തൎക്കു പാൎപ്പാൻ പ്രത്യേകം വീട്ടുണ്ടായപ്പോൾ സ്വകാൎയ്യസ്വത്തു ഉത്ഭവിച്ചു എങ്കിലും ഇപ്പോൾ ഒരു അവധിക്കു സ്വന്തമായി എടുത്തുതുടങ്ങി. എല്ലാവരും എല്ലാ സ്ഥലവും ഒരുപോലെ അനുഭവിക്കേണ്ടതാകകൊണ്ടു കൊല്ലംതോറും കൃഷിസ്ഥലങ്ങൾ മാററി മാററി ഓരോ തറവാട്ടുകാൎക്കു കൊടുത്തു വന്നിരുന്നു. ഇങ്ങിനെയാവുമ്പോൾ കാലംകൊണ്ടു നല്ല സ്ഥലങ്ങൾ എല്ലാവരുടെ കൈവശത്തിലും വരുമല്ലോ.

ഇതുപ്രകാരമുള്ള ഗ്രാമങ്ങൾ യൂറോപ്പിൽ ധാരാളം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ രാജ്യത്തും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു ഊഹിക്കുവാൻ കാരണങ്ങളുണ്ട്. പണ്ടത്തെ കൂട്ടുസ്വത്തുസമ്പ്രദായത്തിന്റെ ഒരു ചിഹ്നമായി ഭൂമി ഉഴമിട്ടു കൃഷിചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം ഇപ്പോഴും തീരെ നശിച്ചിട്ടില്ലെന്നു വയിഗ്രാംസായ്പ് അവർകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മലബാർലാ എന്ന പുസ്തകത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ നിലയിലുള്ള ഒരു ഗ്രാമസംഘത്തിന്റെ സ്ഥിതി ചുരുക്കത്തിൽ ഇവിടെ വിവരിക്കാം.

ഇങ്ങിനെ ഒരു ഗ്രാമസംഘം ഒരു ദിക്കിൽ പാൎപ്പായാൽ ആ സംഘംവകയായ ഭൂമി മുഴുവൻ, ൧. ഗ്രാമസ്ഥലം, ൨. കൃഷിസ്ഥലം, ൩. തരിശു ഇങ്ങിനെ മൂന്നായി ഭാഗിക്കും. ഗ്രാമസ്ഥലത്തിൽ ആ സംഘത്തിലുള്ള എല്ലാ തറവാട്ടുകാൎക്കും ഓരോ വീടുണ്ടാക്കുവാൻ അതിനെ ഒപ്പാപ്പം ഭാഗിക്കും. കൃഷിസ്ഥലം എല്ലാവീട്ടുകാൎക്കും ഒപ്പം ഭാഗിക്കും. എന്നാൽ ഒരേകൃഷിതന്നെ എല്ലാ

ല്ലാവരും ചെയ്യണമെന്നും, ഒരേ സമയത്തു ആയിരിക്കണമെന്നും നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. ഓരോന്ന് കൊയ്യാൻ സമയമാകുമ്പോൾ മറ്റുള്ളവർക്ക് വിതയ്ക്കുക മുതലായവ ഒന്നും പാടില്ല. തരിശുസ്ഥലത്തിൽ എല്ലാവരും തങ്ങളുടെ കാലികളെ മേയ്ക്കുക, വിറകുവെട്ടുക മുതലായവ ചെയ്യും. ഇങ്ങിനെ ആയിരുന്നു അവരുടെ പാർപ്പിന്റെ സമ്പ്രദായം. വളരെക്കാലം ഇപ്രകാരം കഴിയുന്നതിന്നു മുമ്പായി ഇങ്ങിനെയുള്ള സംഘങ്ങളിൽ ആളുകൾ വർദ്ധിച്ചു കൊല്ലം കൊല്ലം നിലം ഭാഗംചെയ്ത് എല്ലാവരെയും സമാധാനപ്പെടുത്തുവാനും മറ്റും വളരെ പ്രയാസമായി വന്നതിനാലും, സ്വകാര്യസ്വത്തിന്റെ ഗുണം അനുഭവിച്ചു സ്വാദുകണ്ടതിനാൽ അത്യാധികം ഉണ്ടാക്കുവാൻ ആളുകൾക്ക് മനസ്സുവന്നു തുടങ്ങിയതിനാലും ആദ്യം ഭാഗംചെയ്യുന്നകാലം കുറെ നീട്ടിവച്ചു തുടങ്ങി. ഒടുവിൽ ആ സമ്പ്രദായംതന്നെ ഇല്ലാതെയായി. ഓരോരുത്തർ കൈവശംവച്ചിരുന്ന വസ്തുക്കൾ അവരവർ സ്വകാര്യമാക്കി വച്ചുതുടങ്ങി. ഇപ്രകാരം ഓരോരുത്തർക്ക് പ്രത്യേകമായി സ്വകാര്യം ഭൂമിസ്വത്തു ഉണ്ടായി.

ഏകദേശം മേൽവിവരിച്ച മാതിരിയിൽ ആയിരിക്കാം എല്ലാക്കൂട്ടരുടെ ഇടയിലും സ്വകാര്യസ്വത്തുണ്ടായതു് എന്നതിലേക്ക് സിദ്ധാന്തവും തെളിവും ഉണ്ടെങ്കിലും അങ്ങിനെ ഉറപ്പായി പറവാൻ ശക്തിപോരാ. എന്നും, എങ്കിലും ആര്യന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഇങ്ങിനെ വന്നതാണെന്നു തീർച്ചയായും പറയാമെന്നും ഈ വിഷയത്തിൽ വളരെക്കാലത്തോളം പരിശ്രമം ചെയ്ത യൂറോപ്പിലെ യോഗ്യന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

കൂട്ടസ്വത്തിൽനിന്നു സ്വകാര്യസ്വത്തുവരുവാൻ ഉള്ള വഴികളെ എളുപ്പമാക്കിയതു്, ഓരോരോ തറവാട്ടുകാർക്ക് പ്രത്യേകം സ്ഥലങ്ങൾ ഗൃഹസ്ഥലത്തും, കൃഷിസ്ഥലത്തും കൊടുത്തതും, കൃഷിസ്ഥലം മാററി മാററി കൊടുത്തിരുന്ന ചട്ടം ഇല്ലായ്മചെയ്തതും ആകുന്നു. ഇങ്ങിനെ മാററി മാററി കൊടുത്തിരുന്നതിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ ഇപ്പോഴും ആര്യസംഘക്കാരുടെ ഇടയിൽ കാണമാന്നുണ്ടെന്നും, റഷ്യ, ഇംഗ്ലണ്ട്, ജർമ്മനി മുതലായ രാജ്യങ്ങളിലും ഇവിടെ ഈ സമ്പ്രദായത്തിൽ നിന്നുണ്ടായ പല നടപടികളും ഇപ്പോഴും ആചരിച്ചുവരുന്നുണ്ടെന്നും കാണുന്നു.

മേൽ വിവരിച്ചതിൽനിന്നു നാം അറിയുന്നതു് ഭൂമിയെ കൂട്ടസ്വത്തിനായിട്ടാണ് ആദ്യം വിചാരിച്ചു വന്നിരുന്നതു എന്നും കാലക്രമേണ ആ നിലവിട്ട് സ്വകാര്യസ്വത്തായി വന്നതാണെന്നും, കൂട്ടസ്വത്തു സ്വഭാവത്തിന്നു അനുകൂലമായിട്ടുതന്നെ ഉള്ളതാണെന്നും, എന്നാൽ ആദ്യം മുതൽക്കേ സ്വകാര്യസ്വത്തു് ഉണ്ടാക്കുവാ

നമ്മ വാസന മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നും മററും ആകുന്നു.

എന്നാൽ ആര്യന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഇങ്ങിനെ വളൎന്നുവന്നതായതാണ് ഈ സ്വകാര്യസ്വത്തു എന്നുപറയുമ്പോൾ ഒരു കൂട്ടത്തിൽ നിന്നു മററാരുടെയും കണ്ടെടുത്തതാണെന്നോ, ഈ സമ്പ്രദായമെന്ന് ഊഹിപ്പാനിടയുണ്ട്. റഷ്യാ, ബിലാത്തി, ഇന്ത്യാ ഇവിടങ്ങളിൽ ഒരേമാതിരി നടപടി കാണുന്ന സമയം "ഇതു് എങ്ങിനെ ഈ മൂന്നുദിക്കിലും നടപ്പായി, ഏതുദിക്കിൽ ആദ്യം അതു കണ്ടുപിടിച്ചു, ഏതേതുകൂട്ടർ അതിനെ പിന്തുടർന്നു?" എന്നൊക്കെ ആലോചിപ്പാനിടയുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതിൻ്റെ സ്വഭാവം അങ്ങിനെ ഒന്നും അല്ല. കൂട്ടസ്വത്തിൻ്റെ മൂലം ആര്യന്മാർ ആദ്യം പിരിഞ്ഞു നാവഴികളായി പോരുന്നതിനു മുമ്പായി തന്നെ അവരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പായിരുന്നു എന്നും, പിന്നെ ഓരോ സംഘക്കാരുടെ ഇടയിൽ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം പരിഷ്കാരം വർദ്ധിച്ച് ഈ നിലയിൽ വരുന്നതാണെന്നും, പരിഷ്കാരം വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ ഓരോരോ ജാതിക്കാരുടെ ഇടയിൽ ഇങ്ങിനെ വരുന്നതു അതിൻ്റെ സ്വഭാവമാണെന്നും അതുകൊണ്ട് ഒരു കൂട്ടരെ മററു കൂട്ടർ പിൻതുടർന്നു എന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നുമാണ് വിദ്വാന്മാർ പറയുന്നതു്.

യൂറോപ്പിൽ ഭൂമിയെയും അതിന്മേൽ ഉള്ള അവകാശങ്ങളെയുംപററി ഓരോരോ അന്വേഷണങ്ങൾ നടത്തിവരുന്ന സമയം വസ്തുമുതൽ സ്വകാര്യസ്വത്തായിട്ടാണ് ആദ്യം ഉത്ഭവിച്ചതു് എന്നും, പിന്നെ അതു കൂട്ടസ്വത്തായതാണെന്നും ആയിരുന്നു ആളുകൾ വിചാരിച്ചു വന്നിരുന്നതു്. നാല്പതുകൊല്ലങ്ങൾക്കിപ്പുറമായി ഈ വിഷയത്തിൽ ചിലർ അതിയായിച്ചെയ്ത പ്രയത്നത്താൽ ഈ വിചാരം തെററാണെന്നു ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുകയും നേരെ വിപരീതമായ അഭിപ്രായം ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

ഈ രാജ്യത്തിൻ്റെ വടക്കേപടിഞ്ഞാറേഖണ്ഡം പിടിച്ചു സ്വാധീനമാക്കിയതിനുശേഷം ആകുന്നു ഇവിടെ ഗ്രാമസംഘങ്ങളായിട്ടാണ് ആളുകൾ പാർത്തുവന്നിരുന്നതു് എന്നു യൂറോപ്യർക്കു മനസ്സിലായതു്. ഇവിടെ ഇപ്പോഴും ഈ നിലയിൽ ആളുകൾ പാർത്തുവരുന്നുണ്ട്. ഈ രാജ്യത്തിൽ വളരെ സ്ഥലങ്ങളിൽ അതിൻ്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ മാഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും സൂക്ഷ്മമായി നോക്കിയാൽ ഈ കാര്യം ദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നതാണ്. ഈ സംഘക്കാരുടെ ഇടയിൽ അതാതു രാജ്യത്തെയും പ്രത്യേകം സംബന്ധിക്കുന്ന ചില ചില്ലറ നിയമങ്ങളിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടെങ്കിലു

ങ്കിലും പരക്കെ ഉള്ളതും മുഖ്യമായതും ആയ നിയമങ്ങളിൽ വ്യത്യാസമില്ലാത്തതിനാലും അവയുടെ അറിവു വളരെ ഉപയോഗമായിട്ടുള്ളതാകയാലും അവയെപ്പററി അല്പം ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കാം.

ഗ്രാമസംഘങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയെപ്പററി മുമ്പ് വിവരിച്ചതിൽ എല്ലാ തറവാട്ടുകാർക്കും പ്രത്യേകം സ്ഥലം ഗ്രാമത്തിൽ കൊടുത്തു വന്നിരുന്നു എന്നു മുൻപു് പറഞ്ഞുവല്ലൊ. എന്നാൽ ഓരോ തറവാട്ടിലുള്ള എല്ലാപേർക്കും രാജ്യത്തിലുള്ള അംഗങ്ങളുടെ അധികാരമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഓരോ തറവാട്ടിലെ കാരണവനെ മാത്രമേ അങ്ങിനെ വിചാരിച്ചുവന്നിരുന്നുള്ളു. ഓരോ കാരണവന്നു് അയാളുടെ തറവാട്ടിലെ മെംബർമാരുടെയും ആ തറവാട്ടിലെ സ്വത്തുക്കളുടെയും മേൽ സകല അധികാരങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടു തറവാട്ടുകാർ തമ്മിലുള്ള തർക്കങ്ങൾ അല്ലാതെ മെംബർമാർ തമ്മിലുള്ള തർക്കങ്ങൾ അവരവരുടെ തറവാട്ടുകാരണവന്മാർ തീർച്ചയാക്കുന്നതൊഴികെ സംഘക്കാർ തീർച്ചയാക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

രാജാവു് ഇവരുടെ ഇടയിൽ രാജ്യഭരണം നടത്തിവന്നിരുന്നതു പല പ്രകാരമായിരുന്നു. ചില സംഘങ്ങളിൽ അതാതുകളുടെ കാരണഭൂതന്മാരായ ആളുകളുടെ പ്രഥമപുത്ര പാരമ്പര്യത്തിൽ വരുന്നവർക്കു കാരണവർക്കുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥാനമാനങ്ങൾ കൊടുത്തു് അവരെ രാജാക്കന്മാരാക്കി വന്നിരുന്നു. എന്നാൽ ഓരോ തറവാട്ടുകാരണവന്മാർക്ക് അവരുടെ അനന്തിരവന്മാരുടെ മേൽ ഉണ്ടായിരുന്ന പേട്രിയാർക്കാഡെസ്പോട്ടസ് എന്ന സർവ്വാധികാരം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. രാജാക്കന്മാർ, സംഘക്കാരുടെ അററകററങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചു നേരെ നടത്തുവാൻ ഭാരവാഹിയാക്കി അവർ അധികാരം കൊടുത്തതോ, തങ്ങളുടെ കാരണവന്മാർ മരിക്കുമ്പോൾ അവരുടെ സ്ഥാനം ഏല്പിച്ചുകൊടുത്തതോ കിട്ടിയതായ ഒരു മാന്യതയുടെ നിലയിലായിരുന്നു. ഓരോരോ സംഘത്തിലെ രാജാവിനെ സഹായിപ്പാനായി അതിലെ തറവാട്ടുകാർ എല്ലാപേരും കൂടിയതോ ആ സംഘം സ്ഥാപിച്ച ആളുടെ അടുത്ത കുടുംബങ്ങളിൽ നിന്നു ആളുകളെ തിരിഞ്ഞെടുത്തതോ ആയ ഒരു സഭയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ചിലരുടെ ഇടയിൽ രാജാവിനെ തിരിഞ്ഞെടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു തലവൻ എങ്ങിനെ ആയാലും എല്ലാപേരുടെ ഇടയിലും ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ തിരിഞ്ഞെടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായമുള്ള ദിക്കിലും ക്രമക്രമത്തിൽ പാരമ്പര്യക്രമമാവാനാണു് സംഗതി.

ഒരു സംഘത്തിലുള്ള തറവാട്ടുകാർക്കു തങ്ങൾക്കു സംഘത്തിൽനിന്നു കിട്ടീട്ടുള്ള ഭൂസ്വത്തു ബോദ്ധ്യംപോലെ ആവശ്യമെങ്കിലും

വില്പാൻ പാടില്ലായിരുന്നു. വില്പാൻ തന്നെ സംഘക്കാരുടെ സമ്മതം വേണം. ഒരു ഗ്രാമക്കാൎക്ക് ഒക്കെയും ആവശ്യം ഇല്ലെങ്കിൽ മാത്രമേ വേറെ ഒരു അംശം കൊടുക്കാൻ പാടുള്ളൂ. വാങ്ങുന്ന ആളെ സംഘക്കാൎക്ക് തങ്ങടെ കൂട്ടത്തിൽ എടുപ്പാൻ മനസ്സില്ലാത്തപക്ഷം വസ്തു അയാൾക്കു കൊടുപ്പാൻ പാടുള്ളതല്ല. വാങ്ങുന്നയാൾ അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചേൎന്നു ഒരേ വംശ്യരാണെന്നുള്ള ഭാവത്തിൽ അവരുടെ നടപടികളെ അനുഷ്ഠിക്കയും ക്രിയാദികൾ, ഉത്സവങ്ങൾ മുതലായ അടിയന്തിരങ്ങളിൽ യോഗത്തിൽ ചേരുകയും വേണം. കുറേക്കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്ക ഇതിൽ പലതും ലോപിച്ചു തുടങ്ങി.

കൃഷി, നെയ്ത്ത് മുതലായത് എല്ലാവൎക്കും ചെയ്യാൻ കഴിയാത്തതിനാലും അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതായാൽ പ്രവൃത്തിക്ക ഗുണം പോരാതെയും മുതലും സമയവും അധികമായി ആവശ്യമായും വരികയാലും ഓരോരുത്തരെ ഓരോന്നിലേക്ക പ്രത്യേകം അവകാശികളാക്കിയും മറ്റവർ അവരെ സഹായിക്കണമെന്നും നിശ്ചയിച്ചു ഒരു ഗ്രാമത്തിലെ ആശാരി, അതിന് വേണ്ടവൎക്കെല്ലാം ആശാരിപ്പണിയും മൂശാരി, കരുവാൻ, ചാലിയൻ മുതലായവർ അവരവൎക്ക് നിയമിച്ച പ്രവൃത്തിയും എടുത്തും അതിന്നു പകരം കൃഷിചെയ്യുന്നവർ തങ്ങൾക്കുള്ള ലാഭത്തിൽ നിന്നു ഓരോ ഓഹരി ഇവൎക്കു കൊടുത്തും വന്നുതുടങ്ങി. ഇതുപോലെതന്നെ ഗ്രാമമുൻസിഫ്, കാവൽക്കാരൻ, കോൽക്കാരൻ മുതലായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാൎക്കും അനുഭവം നീക്കി കൊടുത്തിരുന്നു. ഇപ്പോഴും പലദേശങ്ങളിൽ (മണിയക്കാരൻ) ചെട്ടി മുതലായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാൎക്ക് അവരുടെ തറവാട്ടിലേക്ക പുരാതനമായി നീക്കിയ വസ്തുവും ഒന്നോ രണ്ടോ ഉറുപ്പികയും മാത്രമേ അനുഭവമുള്ളൂ.

കമ്മാളന്മാരുടെ സമ്പ്രദായവും ഇപ്പോഴും ഈ ദിക്കിൽ ഭേദപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അവൎക്ക പണ്ടത്തെക്കാലത്തു നിയമിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കൂലി മാത്രമേ ഇപ്പോഴും ചില ദിക്കിൽ കൊടുക്കുന്നുള്ളൂ. അവർ അധികം ചോദിപ്പാൻ തന്നെ മടിക്കും. അടിയന്തിരങ്ങൾക്കെല്ലാം ഇപ്പോഴും അവൎക്ക അനുഭവം വച്ചുകൊടുക്കുന്നുണ്ട്. ഈ രാജ്യത്ത് പാട്ടം, സാമാനവില മുതലായവയെല്ലാം മുൻപു നിശ്ചയിച്ച ഒരു തോതുപ്രകാരമാണ് ഇപ്പോഴും കെട്ടിവരുന്നത്. എന്നാൽ ഒരു ഗ്രാമത്തിലെ പ്രവൃത്തിക്കാർ വേറെ ഒരു ദിക്കിലത്തെ ആളുകൾക്ക പ്രവൃത്തിയെടുത്തുകൊടുത്താൽ അധികം കൂലിവാങ്ങുന്ന സമ്പ്രദായം അന്നുതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർ ഒരു ഗോത്രക്കാരല്ലാത്തതിനാലായിരുന്നു ഇങ്ങിനെ ചെയ്തിരുന്നത്.

ബെവഡൻ സായ്‌വ് അവർകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മലബാർ ലാം, എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ഈ കാര്യത്തിൽ താഴെ പറയും പ്രകാരം അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. തറ, എന്നതു ശൂദ്രരുടെ സംഘമായിരുന്നു. അതിലെ കാരണവന്മാർ ഒരു സഭ കൂടിയിരുന്നു. ബ്രാഹ്മണരുടെ യോഗവും ഇതിൽ നിന്ന് ഭേദപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. അവരുടെ ഗ്രാമത്തിലെ അറകാറങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചിരുന്നത് അതിലെ വയസ്സുമൂത്ത ആളുകൾ ചേർന്ന സഭായോഗമായിരുന്നു. തറയിൽ നിന്നു ചിന്നിപ്പോയത കോവിലകങ്ങളാണ്. പിന്നെ ഓരോ കുടുംബങ്ങൾ വെവ്വേറെ തറവാടായി പാർപ്പാൻ തുടങ്ങി. ശൂദ്രരുടെ ഇടയിൽ ഗ്രാമസംഘം ചിന്നി കൂട്ടസ്വത്തായി അനുഭവിക്കുന്ന ഓരോരോ കുടുംബങ്ങളായതുപോലെ ബ്രാഹ്മണരുടെ ഇടയിലും ആയി. ഈ വക സംഘങ്ങൾ ഈ ദിക്കിൽ ധാരാളം ഉണ്ടെങ്കിലും നമുക്ക ക്ഷണത്തിൽ അനുഭവമാവേണമെങ്കിൽ പാലക്കാട്ടെ സ്ഥിതി നോക്കിയാൽ മതി. ഗ്രാമസ്ഥലം, കൃഷിസ്ഥലം, തരിശുമുതലായവയും മുൻവിവരിച്ച മറ്റു ലക്ഷണങ്ങളും അവിടെ കാണാം. വടക്കന്തറ, കൊല്ലങ്കോടന്തറ മുതലായവകളും സംഘക്കാരുടെ കാര്യാലോചനയ്ക്കുള്ള മന്ദ് എന്ന സ്ഥലവും ഇതിനെ ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുത്തുന്നു. ഇതുവരെ വിവരിച്ച സംഗതികളിൽ നിന്നു ഊഹിക്കാവുന്നതു പണ്ടത്തെ സമുദായങ്ങളിൽ ആളുകളെല്ലാം ഒരു വംശക്കാരാണെന്ന് വിചാരിച്ചു വന്നിരുന്നു എന്നും ഈ വംശസംബന്ധമായിരുന്നു അവർക്ക് സ്നേഹത്തിനും ഒരുമയ്ക്കും കാരണമായിരുന്നതെന്നും ആണ്. എന്നാൽ ഇപ്പോഴത്തെ കാലത്തു അതിന്റെ സ്ഥലസ്നേഹമാണ് കാരണമായിട്ടു കാണുന്നതു്. ബിലാത്തിക്കാർക്കും മറ്റും ഐകമത്യമുണ്ടാവാൻ കാരണം അവരുടെ നാട്ട് ഒന്നാകകൊണ്ടാണെന്നും മറ്റൊരു വിധമല്ലെന്നും സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. ഈ വ്യത്യാസം എങ്ങിനെ ഉണ്ടായിയെന്നും, അതിൽ ഭൂമി സ്വത്തിന്റെ നിലയ്ക്ക് എന്തെല്ലാം ഭേദഗതികൾ വന്നു എന്നും ആണ് ഇനി വിചാരിക്കേണ്ടതു്.

ആദികാലത്തിൽ ഓരോ രാജാക്കന്മാർ അതാതു സംഘത്തിലെ മാനേജർമാത്രം ആയിരുന്നു എന്നു മുൻ പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. എന്നാൽ സംഘാംഗങ്ങളായുള്ള തരിശുഭൂമികൾ കൈവശമാക്കി പുതിയതായ വേറെ പ്രജകളെ അവയിൽ പാർപ്പിച്ചും, അവർക്ക് സംഘക്കാർക്കുള്ളതുപോലെ അധികാരം കൊടുക്കാതെ തങ്ങളുടെ ഇഷ്ടത്തിനു നടക്കുവാൻ തക്കനിലയിൽ സ്ഥാപിച്ചുവച്ചും, വല്ല യുദ്ധവും ഉണ്ടായാൽ ജയിച്ചരാജാക്കന്മാർ തോറ്റവരെ തങ്ങൾക്ക യുദ്ധത്തിലും മറ്റും സഹായിപ്പാനുള്ള കരാറോടുകൂടി കീഴടക്കിയും, വേറെ അനേകം കൗശലങ്ങളാലും അവർ നാ

ടുകാരുടെ പിടിയിൽ നിന്നു വിട്ട് അധികം പരിഷ്കാരം സിദ്ധിക്കാത്ത അന്നത്തെകാലത്തു ആളുകൾ രക്ഷത്തിന്നും, കൊള്ളയിട്ട പണവും ഭൂമിയും സമ്പാദിപ്പാനും തമ്മിൽ കലശൽ കൂടിയിരുന്നു എന്നും, ഓരോ രാജാക്കന്മാർ തങ്ങളുടെ സഹായക്കാരോടുകൂടി മററോരു ദിക്കിൽ ചെന്നു അവരെ യുദ്ധത്തിൽ തോല്പിച്ചു വന്നിരുന്നു എന്നും കാണുന്നു. മേൽവിവരിച്ച വിധത്തിൽ ഒരു കരാറോടുകൂടിയോ കല്പനപ്രകാരമോ തന്റെ കീഴിൽ നിൽക്കയോ തന്റെ കൂട്ടർക്കുതന്നെ മേൽപ്രകാരം ഭാഗം ചെയ്തുകൊടുക്കുകയോ ചെയ്തിരുന്ന പതിവു സാധാരണയായിരുന്നു എന്നും ചരിത്രപുസ്തകങ്ങളിൽ കാണുന്നുണ്ട്.

ഇതിനാൽ ഒരു രാജാവും അദ്ദേഹത്തെ സഹായിപ്പാൻ കുറെ പ്രഭുക്കന്മാരും, അവർക്കു ചില ഇടപ്രഭുക്കന്മാരും, അവർക്കു അവരുടെ താഴെ ചില നാടുവാഴികളും ഉള്ളതായ ഒരുമാതിരി ഭരണം നടപ്പായി. രാജാവു തന്റെ രാജ്യം മുഴുവൻ പ്രഭുക്കന്മാർക്കും, അവർ താന്താങ്ങളുടെ ഇടപ്രഭുക്കന്മാർക്കും, അവർ അതിൽ താണവർക്കും, ഇങ്ങിനെ ഭാഗിച്ചു കൊടുക്കും അതിന്നു പകരം പ്രഭുക്കന്മാർ രാജാവിന്നും ഇടപ്രഭുക്കന്മാർ പ്രഭുക്കന്മാർക്കും, ഇങ്ങിനെ താണതരത്തിലുള്ളവർ താന്താങ്ങളുടെ മേലെയുള്ളവർക്കു മാത്രം യുദ്ധം മുതലായ അവസരങ്ങളിലും മററും ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ ദേഹം, പണം, ആൾ ഇവകൾ കൊണ്ടു സഹായിച്ചും മേലെയുള്ളവർ താഴെയുള്ളവരുടെ നന്മക്കായി സകല അററകുററങ്ങളും അന്വേഷിച്ചും സമാധാനങ്ങൾ കല്പിച്ചു കൊടുത്തും വന്നു. ഇതു രാജാക്കന്മാർക്കു അല്പം ഇണക്കമായിത്തന്നെ തീർന്നിരുന്നു. സദാ യുദ്ധമുണ്ടായിരുന്ന ആ കാലത്തു രാജാവുതന്നെ സൈന്യം മുതലായവ ശേഖരിക്കണമെങ്കിൽ വളരെ പ്രയാസമായിരുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള ചട്ടവും യൂറോപ്പിൽ പല ദിക്കിലും ബർമ്മ, ജപ്പാൻ മുതലായ ദിക്കുകളിലും ആഫ്രിക്കയിൽ—കോൺഗോ അംഗോള, മുതലായ ദിക്കുകളിലും ഈ രാജ്യത്തും കാണുന്നുണ്ട്. ഇതും പരിഷ്കാരം വർദ്ധിച്ചു വരുമ്പോൾ എല്ലാ രാജ്യക്കാരുടെ ഇടയിലും സ്വാഭാവികമായി ഉണ്ടായിവരുന്ന ഒരു ചട്ടമാണെന്നാണ് ഓർമ്മവെക്കേണ്ടതു്.

ആ കാലത്തു ഭൂസ്വത്തു വളരെ കാര്യമാക്കി വിചാരിച്ചു വന്നിരുന്നതിനാൽ അധികം ഭൂമിയുള്ളവൻ വലിയ പ്രമാണിയായിരുന്നു. മേൽവിവരിച്ച ചട്ടത്തിൽ നിന്നു കാലംകൊണ്ടുണ്ടായ അനർത്ഥം എല്ലാവർക്കും സംഘത്തിൽ ഒരുപോലെ അധികാരങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതു് ഇല്ലാതായാലും, ഭൂമി ഓരോ പ്രവൃത്തികൾക്കു പ്രതിഫലമായി ഓരോരുത്തർക്കു കൊടുത്തതാണെന്നുള്ള വിചാരം

നാട്ടുകാരുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടാവാൻ സംഗതിവന്നതും ആകുന്നു. ഒരു പ്രഭുവിന്റെ കീഴിൽ ആരെല്ലാം ഭൂമി അനുഭവിക്കുന്നുവോ അവരെയെല്ലാം ആയാൾ രക്ഷിച്ചു ഒരുപോലെ വിചാരിച്ചുവന്നതിനാൽ അവരെല്ലാം വളരെ യോജിപ്പോടും സ്നേഹത്തോടും നിന്നിരുന്നു. ഇവർക്ക് എല്ലാവർക്കും തമ്മിൽ സ്നേഹമുണ്ടാവാൻ ഗോത്രം ഒന്നാവണമെന്ന സിദ്ധാന്തം ഇല്ലാതായി. ക്രമത്തിൽ ഭൂമിബന്ധം മാത്രം സ്നേഹത്തിനു കാരണമായിവന്നു.

എന്നാൽ ആദിയിൽ തന്നെ ഭൂമി ശാശ്വതമായി ഓരോരുത്തർക്ക് കൊടുത്തു എന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നും, ആദ്യം അവരെ രാജാവിന്റെ ബോദ്ധ്യംപോലെ കൊടുത്തും ഒഴിപ്പിച്ചും വന്നിരുന്നു എന്നും, ഓരോ തറവാട്ടിലേക്കു കാലംകൊണ്ടു അവ സ്ഥിരമായി സിദ്ധിച്ചതാണെന്നും, അതല്ലാ യോദ്ധാക്കളായ അന്നത്തെ കാലത്തെ ആളുകൾക്ക് എത്രയോ അസ്ഥിരമായ ഒന്നാമത്തെ മാതിരി കൈവശം സിദ്ധിപ്പാൻ സംഗതിയില്ലെന്നും, അതിനാൽ ആദ്യംതന്നെ ശാശ്വതമായി കൊടുത്തിരുന്നുവെന്നും ഒരു അഭിപ്രായമുള്ളതിൽ ഒന്നാമതായി വിവരിച്ച മാതിരിയാണു്, ഈ മാതിരി കൈവശമുണ്ടായി വന്നതെന്നാണ് എന്റെ പക്ഷം. യൂറോപ്പിൽ ഈ മാതിരി രാജ്യഭരണവും വസ്തു അനുഭവവും പതിനൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടിലാണ് തുടങ്ങിയതു് എന്നാണു കാണുന്നതു്.

ഈ ഘട്ടത്തിൽ പ്രഭുക്കന്മാർ തങ്ങളുടെ രാജാവിനു കീഴടങ്ങി നിൽക്കണമെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഈ പ്രഭുക്കന്മാർ, നാടുവാഴികൾ മുതലായവർ തങ്ങളുടെ നേരെ മേലെയുള്ളവർക്കു കീഴടങ്ങി നിൽക്കണമെന്നല്ലാതെ എല്ലാവരും ഒരുപോലെ രാജാവിന് അനുസരണയോടുകൂടി നിൽക്കണമെന്നു കാണുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് ഒരു രാജ്യത്തിലുള്ള എല്ലാപ്രഭുക്കന്മാരും അവിടത്തെ രാജാവിന്നു് കീഴടങ്ങി നിൽക്കുന്നപക്ഷം ആ രാജാവിന്നു വളരെ ബലമുണ്ടെങ്കിലും നാലോ അഞ്ചോ പ്രഭുക്കൾ വിപരീതമായാൽ ആ രാജാവിന്റെ ശക്തി ക്ഷയിച്ചു പോകുന്നതാണു.

ഇങ്ങിനെയുള്ള പ്രവൃത്തികളാൽ പ്രഭുക്കന്മാർ രാജാക്കന്മാരെ ക്ഷീണിപ്പിച്ചും, അവരുടെ ശക്തിയെ വർദ്ധിപ്പിച്ചും, കോട്ടകൾ കെട്ടിച്ചു സൈന്യം ശേഖരിച്ചും, സഭകൾ കൂടി തമ്മിൽ തമ്മിൽ മത്സരിച്ചും, തങ്ങൾ പ്രത്യേകം നാണ്യം അടിപ്പിച്ചും, സ്വകാര്യമായ നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയും ഗർവ്വിഷ്ഠന്മാരായി അവനവന്റെ ദിക്കിൽ രാജാവായി പാർത്തുതുടങ്ങി. ഇങ്ങിനെ രാജാക്കന്മാരും പ്രഭുക്കന്മാരും തമ്മിൽ ശണ്ഠതുടങ്ങി.

അപ്പോഴേക്ക നാട്ടുകാരുടെ ഇടയിൽ കൃഷി, കച്ചവടം മുതലായ വ്യാപാരങ്ങൾ ചെയ്തു് അനവധി ധനികന്മാരുണ്ടായി, രാജാക്കന്മാരും ഇവരും തമ്മിൽ യോജിച്ചു ഒരു വിധത്തിൽ പ്രഭുക്കന്മാരുടെ ശക്തിയെ നശിപ്പിച്ചു. യൂറോപ്പിൽ കഴിഞ്ഞ അവസ്ഥ ഇങ്ങിനെയാണു്. പതിമൂന്നാം നൂററാണ്ടിൽ ഈ ഭരണസമ്പ്രദായം ഇല്ലാതായിത്തുടങ്ങി. പതിനഞ്ചിന്റെ അവസാനമായപ്പോഴേക്കു് ഇതിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ കൂടി തീരെ മാഞ്ഞു തുടങ്ങി. ഈ സമ്പ്രദായമുണ്ടായിരുന്ന ദിക്കിലെല്ലാം ഭൂസ്വത്തിന്മേൽ അവകാശമുള്ളവൎക്ക സകല അധികാരങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. വിലാത്തിയിൽ ഇപ്പോഴും ഭൂമിയിന്മേലുള്ള ജന്മിയവകാശം ഏകദേശം നമ്മുടെ മലയാളത്തിലെപ്പോലെ തന്നെയാണു്. എന്നാൽ ഈ ചട്ടത്തിൽനിന്നു് ഈ ഇൻഡ്യാരാജ്യത്തെക്ക ഒട്ടുക്ക പാറിയിട്ടത്തോളമുള്ള ഭേദഗതിയേ പറയാം. മഹമ്മദുകാരുടെ ഗവൎമ്മെണ്ടിനു മുമ്പായി ഈ രാജ്യത്തും ഏതാദൃശമായ ഒരു ഭരണം നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും ആ കാലത്തു ഭൂമി മുഴുവൻ ഗവൎമ്മെണ്ടിന്റെയാണെന്നായിരുന്നു വിചാരിച്ചുവന്നതു്. മഹമ്മദുകാർ നാട്ടുരാജാക്കന്മാരെ യുദ്ധത്തിൽ തോല്പിച്ചാണു് രാജ്യം കൈവശപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു് എന്നും അതിനാൽ ഭൂമിയിന്മേൽ ഉടമസ്ഥന്മാൎക്കുണ്ടായിരുന്ന സകല അവകാശങ്ങളും മഹമ്മദുരാജാക്കന്മാൎക്ക സിദ്ധിച്ചിരുന്നു എന്നും മററുമായിരുന്നു അവരുടെ വാദം. നാട്ടുകാരുടെ നില മററും പാട്ടക്കാരുടേതുപോലെയായിരുന്നു. മലയാളത്തിൽ ഇവരുടെ രാജ്യഭരണം അധികം കാലത്തോളം ഉണ്ടാകുവാൻ ഇടവരാത്തതിനാലാണു് ജന്മമൎയ്യാദ ഇളകാതെ നിന്നുപോന്നതു്. ബ്രിട്ടീഷ് ഗവൎമ്മെണ്ടു് മഹമ്മദുകാരുടെ റിക്കാർട്ടു നോക്കിയാണു് ഇവിടെ ആദ്യം ഭരിപ്പാൻ തുടങ്ങിയതു്. അതുകൊണ്ടു അവരുടെ പ്രവൃത്തിയെല്ലാം ഭൂമി ഗവൎമ്മെണ്ടിന്റെ ജന്മമാണെന്നുള്ള നിശ്ചയത്തിന്മേൽ ആയി. ഒന്നാമതായി വിവരിച്ച ഗ്രാമസംഘക്കാരുടെ നിലയിലോ, അതോ രണ്ടാമതു വിവരിച്ച നിലയിലോ എങ്ങിനെയാണു് ഭൂമിസ്വത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മമായ സ്ഥിതി എന്നു അറിയുവാൻ അന്നു് അവർ ബുദ്ധിമുട്ടിയില്ല. ഇതിന്റെ പരമാൎത്ഥം പിന്നെ അവൎക്ക മനസ്സിലായി എങ്കിലും അതിനാൽ യാതൊരു ഗുണവും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. എങ്കിലും ഏകദേശം യൂറോപ്പിലെ മാതിരി ജന്മികളും അതുമാതിരി രാജ്യഭരണവും നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഉണ്ടായിരുന്നെന്നുള്ളതു പ്രത്യക്ഷമായി കാണാവുന്ന ഒരു അവസ്ഥയാണു്.

യൂറോപ്പിലെ രാജാക്കന്മാരെപ്പോലെ ആയിരുന്ന നമ്മുടെ പൊന്നുതമ്പുരാക്കന്മാരെന്നും, അവിടെയും ഇവിടെയും ഉണ്ടാ

യിരുന്ന പ്രഭുക്കന്മാരുടെ നില ഒന്നുതന്നെ ആയിരുന്നുവെന്നും ഉള്ളതു് പതിനായിരത്തിൽ നായരു്, അയ്യായിരത്തിൽ പ്രഭുത്താവു മുതലായ സ്ഥാനികളുടെ പേരുകളുടെ അർത്ഥവും ഇപ്പോഴും നമ്മുടെ തമ്പുരാക്കന്മാരുടെ സ്ഥാനാരോഹണം മുതലായ അടിയന്തിരങ്ങൾക്കു് ഇവർ അന്നത്തെ മര്യാദപ്രകാരം വന്നു തങ്ങളുടെ ആദരവു കാണിക്കുന്ന സമ്പ്രദായവും നോക്കിയാൽ അറിയാവുന്നതാണു്. ഇതിനെപ്പററി കേരളപഴമയിൽ അവിടവിടങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്.

ഇങ്ങിനെയാണു് ഭൂമിയിന്മേലുള്ള അവകാശക്രമം ഇപ്പോഴത്തെ നിലയിൽ എത്തിയതു്.

ഭൂമി ആദ്യം ഏതു നിലയിൽ കിടന്നിരുന്നു എന്നും, അന്നത്തെ ആളുകൾ ഏതു തരക്കാരായിരുന്നു എന്നും, എങ്ങിനെ അവർ ഭൂമി ഉപയോഗപ്പെടുത്തി എന്നും അതിന്നു കാരണങ്ങൾ എന്തെല്ലാമായിരിക്കാമെന്നും, ഭൂമിസ്വത്തിന്റെ ഉത്ഭവം എവിടെയാണെന്നും, കൂട്ടസ്വത്തു ഏതുപ്രകാരം സ്വകാര്യസ്വത്തായി വന്നു എന്നും, ഗ്രാമസംഘങ്ങളുടെ മാതിരി ഇന്നതാണെന്നും, ഇപ്പോഴത്തെ ഓരോ അവകാശക്രമങ്ങളുടെ ആസ്പദം ഇന്നതാണെന്നും മററും സംക്ഷിപ്തമായി ഇപ്പോൾ ഞാൻ പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. ഇക്കാലത്തെ അവകാശക്രമങ്ങളും നടപ്പുകളും എല്ലാപേൎക്കും ഏറെക്കുറെ നിശ്ചയമുണ്ടാവാൻ സംഗതിയുള്ളതിനാൽ അവയെപ്പററി ഇവിടെ അധികം വിവരിക്കുന്നില്ല.

——(൦)——

൨൮. യോഗം.

മലയാളബ്രാഹ്മണർ ത്രിശ്ശിവപേരൂര യോഗമെന്നും തിരുനാവായ യോഗമെന്നും ഇങ്ങിനെ രണ്ടുയോഗമായി ഭാഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. അതു് ഋഗ്വേദികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മാത്രമാണു്. മലയാളത്തിൽ മൂന്നു വേദത്തെയും അനുസരിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണരുണ്ടു്, എങ്കിലും സാമവേദികൾ വളരെ ചുരുക്കമേയുള്ളു. പാഞ്ഞാളും കിടങ്ങൂരും കൂടിയാൽ പത്തിരുപതിൽ അധികം ഇല്ലങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. യജുൎവ്വേദികൾ ഇരിങ്ങാലക്കുട, പെരുമനം, ഈ രണ്ടു ഗ്രാമങ്ങളിലാണു് അധികമായിട്ടുള്ളതു്. പെരുവല്ലൂർ മുതലായ ഉത്തരഗ്രാമങ്ങളിലും യജുസ്സുകൾ ധാരാളമായിട്ടുണ്ടെന്നു അറിയുന്നുണ്ടു്. മേല്പറഞ്ഞ രണ്ടു വകക്കാരും ഒഴികെ ശേഷം മലയാളത്തിലുള്ള എല്ലാ നമ്പൂരിമാരും (ഓത്തില്ലാ

ന്നവരൊന്നൊച്ചുമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ) ജ്ഞാനികളും ഇവരി
ൽ എല്ലാപേർക്കും ആദ്യം പറഞ്ഞിട്ടുള്ള രണ്ടിൽ ഒരു യോഗത്തി
ന്റെ മാഹാത്മ്യത്തിനടുക്കൽ അതിവാഞ്ഛ വേണമെന്നും ആണ്. ഇ
ങ്ങിനെ രണ്ടുയോഗമായി പിരിഞ്ഞതിന്ന് ആഗമം എന്താണെ
ന്നു പറവാനാകുന്നു ആരംഭിക്കുന്നത്.

മലയാളത്തിൽ വേദാന്തശാസ്ത്രജ്ഞനായി ശങ്കരാചാര്യർ എ
ന്നു പേരെടുത്തിട്ടുള്ള ഒരു പ്രസിദ്ധപുരുഷൻ ജനിച്ചതായി നമുക്ക
എല്ലാവർക്കും അറിയാമല്ലോ. അദ്ദേഹം പരദേശിയായിരുന്നു എ
ന്ന് ഒരു പക്ഷമുണ്ട്. എന്നാൽ ആ പക്ഷം ശരിയല്ലെന്നും തിരു
വിതാംകൂറിൽ കാലടിയാണ് ജന്മഭൂമിയെന്നും അദ്ദേഹം ആഢ്യ
ന്മാരുള്ള ഒരു നമ്പൂരിയായിരുന്നുവെന്നും ഇപ്പോൾ എല്ലാവരും സ
മ്മതിക്കുന്ന ഒരു കഥയാണ്. അദ്ദേഹം നിത്യബ്രഹ്മചാരിയായി
രുന്നു എന്നും ബാല്യത്തിൽതന്നെ സന്യസിച്ചു എന്നും നാം പ്ര
സിദ്ധമായി പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഒരിക്കൽ ബൗദ്ധമതത്തി
ന്ന് ഭാരതഖണ്ഡത്തിൽ വളരെ പ്രാബല്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. ബൗ
ദ്ധന്മാർ എന്നുപറഞ്ഞാൽ ഈശ്വരനെയോ വേദങ്ങളെ
യോ അനുസരിക്കുന്നവരെ സംബന്ധിച്ചില്ലാ ഇവിടെ പറഞ്ഞിരി
ക്കുന്നത് എന്നും ബുദ്ധമുനിയുടെ മതത്തെ പിന്തുടരുന്നവരെക്കു
റിച്ചാണെന്നും പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അതിൽ അ
നേകായിരുന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെയും ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെയും
വാഗ്വൈഭവം കൊണ്ടും പ്രയോഗചാതുര്യം കൊണ്ടും ഉത്തരദേശ
ങ്ങളിൽ എന്നുവേണ്ട ദക്ഷിണദേശങ്ങളിലും ഉള്ള രാജാക്കന്മാരും
ഇപ്രഭുക്കന്മാരും അധികവും ബുദ്ധമതാനുസാരികളായിത്തീർന്നു.
അങ്ങിനെയിരിക്കുന്ന കാലത്താണ് ശങ്കരാചാര്യരുടെ ജനനം.
ഇദ്ദേഹം ഒരു അവതാരപുരുഷനായിരുന്നു എന്നു നമ്മുടെ ഇട
യിൽ ഒരു പക്ഷമുണ്ട്. അതില്ലെങ്കിലും അദ്ദേഹം ഒരു അതിമാ
നുഷനായിരുന്നു എന്ന് എല്ലാവർക്കും സമ്മതിക്കാതെകഴികയില്ല.
പൂർവകാലങ്ങളിൽ അതിബുദ്ധിയോ അതിശക്തിയോ കാണു
ന്നിടത്തു ദിവ്യത്വം കല്പിക്കുന്നത് വലിയ അത്ഭുതമല്ലെന്നു നമ്മുടെ
ഇന്നത്തെ അനുഭവം കൊണ്ടുതന്നെ അറിയാവുന്നതാണ്. ഇദ്ദേ
ഹത്തിന്റെ അറിവും ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യവും കൊണ്ടാണ് ബൗദ്ധ
ന്മാരെ ഭാരതഖണ്ഡത്തിൽ നിന്നു ആട്ടിപ്പായിച്ചുകളഞ്ഞത്. സ
ന്യാസിമാരുടെ സന്തതിയും സമ്പത്തും ശിഷ്യകളാണല്ലോ. ശങ്ക
രാചാര്യരുടെ ശിഷ്യകളിൽ നാലുപേർ പ്രധാനികളായിട്ടുണ്ടായിരു
ന്നവരിൽ ഒരാൾ പരദേശിയും ശേഷം മൂന്നുപേർ മലയാളികളും
ആയിരുന്നു. അതിൽ പരദേശിയായ ശിഷ്യനെയാകുന്നു തന്നാൽ
സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതും മൈസൂർരാജ്യത്തുള്ളതും ആയ ശൃംഗേരിമഠ
ത്തിലേക്ക് അവരോധിച്ചത്. ശേഷംമൂന്നുശിഷ്യകളും മലയാളത്തി

ൽ തന്നെയാണ് സ്ഥാനം പിടിച്ചു താമസിച്ചത്. തെക്കേമഠം നടുവിലെമഠം വടക്കേമഠം എന്നു പറയുന്ന മൂന്നു സ്ഥലങ്ങൾ സന്യാസിമഠങ്ങളും ശങ്കരാചാര്യരുടെ മലയാളശിഷ്യകളാൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും ആകുന്നു. ഇതിൽ വടക്കേമഠത്തിൽ ഒഴികെ ശേഷം രണ്ടു മഠങ്ങളിലും ഇന്നും സ്വാമിയാന്മാരുണ്ടെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. എന്നാൽ വടക്കേമഠത്തിൽ മാത്രം സന്യാസം നിന്നുപോകുന്നതിനുള്ള കാരണം പറയാം.

ഒരു കാലത്തു വടക്കേമഠത്തിൽ ഒരു എമ്പ്രാൻ സ്വാമിയാരുണ്ടായിരുന്നു. പണ്ടു ഈ മഠങ്ങളിൽ എമ്പ്രാന്മാർ സാധാരണയായി സന്യാസം കൊടുത്തിരുന്നതുപോലെ ഇക്കാലത്തു കൊടുക്കാമോ എന്നു സംശയമാണ്. അക്കാലത്ത് അദ്ദേഹം ഒരാൾമാത്രമേ ആ മഠത്തിലേക്കു സന്യസിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ബാല്യത്തിൽ തന്നെ സന്യസിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വൃദ്ധയായ അമ്മയ്ക്കു വളരെ വ്യസനവും കുണ്ഠിതവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ പൂർവാശ്രമത്തിൽ ചെന്നിരുന്ന സമയം ഇതുപോലെയുള്ള വ്യസനം ഇനി ഒരു അമ്മമാർക്കും ഉണ്ടാകാൻ സംഗതിവരാതിരിക്കണമെന്നു സ്ത്രീബുദ്ധിയോടു തന്റെ മകനെ വിളിച്ച് മേലിൽ ആർക്കും സന്യാസം കൊടുക്കയില്ലെന്നു കാലുപിടിച്ചു സത്യം ചെയ്യിപ്പിച്ചു. ഒരു സന്യാസി സന്യാസം കൊടുത്തല്ലാതെ ഒരു സ്വസ്ഥാനസന്യാസിയാകുവാൻ തരമില്ല. വടക്കേമഠത്തിലുണ്ടായിരുന്ന സ്വാമിയാര് ഒരാൾ മാത്രമായി ശേഷിച്ചിരുന്നതിനാലും അദ്ദേഹത്തിനു സത്യം നിമിത്തം മറ്റാർക്കും സന്യാസം കൊടുപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ വന്നതിനാലും ഈ മഠത്തിൽ എമ്പ്രാൻ സ്വാമിയാരോടുകൂടെ സന്യാസം കലാശിച്ചു. ഇപ്രകാരം വന്നു സംഭവിപ്പാൻ ശാപമുണ്ടെന്നുകൂടി ഒരു പഴമയുണ്ട്.

ഈ എമ്പ്രാൻസ്വാമിയാര് സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നകാലത്ത് പെരുമനഗ്രാമത്തിൽ ചെന്നു പെരുമ്പടത്തു വൈദികന്റെ ഇല്ലത്തു ചെല്ലുകയും അന്നു അവിടെയുള്ളവർ അദ്ദേഹത്തെ വേണ്ടുംവണ്ണം സൽക്കരിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്തുനിമിത്തം സന്തതിയില്ലാതെ പോകട്ടെ എന്ന് ശപിച്ചു ശ്രാദ്ധത്തിൽ സന്യാസിക്കുള്ള സ്ഥാനത്തിൽ ഇരുത്തിയില്ലത്രെ. സ്വാമിയാര് എമ്പ്രാൻ ആണ് എന്നുള്ള തിരക്കുകൊണ്ടായിരിക്കണം ഇങ്ങിനെ ചെയ്തത്. ഇന്നു കാണുന്ന ആഭിജാത്യഭംഗവും അതുനിമിത്തം ഉണ്ടാകുന്ന സങ്കട്ടപ്പിണക്കങ്ങളും ദ്രവ്യാശവും പഴമയിൽതന്നെ അഭ്യസിച്ചുപോന്നതായി വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സ്വാമിയാരെപ്പോലെതന്നെ വൈദികനും നല്ല തപശ്ശക്തിയും സാധുതപവും ശുദ്ധിയും ഉള്ള

ണ്ടായിരുന്നതിനാൽ തമ്പ്രാൻ ശപിച്ചപ്രകാരംതന്നെ താൻ സ്വാമിയാരെയും ശപിച്ചു. രണ്ടുശാപവും ഫലിച്ചു എന്നാണ് വയ്പ്. എത്രതന്നെ ദത്തു എടുത്താലും പെരുമ്പടപ്പിൽ സന്തതി ഭാഗ്യം എല്ലാകാലത്തും കഷ്ടിതന്നെ. വടക്കേമഠത്തിലോ സന്യാസവും ഇല്ലാതായിത്തീർന്നുവല്ലോ.

തനിക്കു മേലിൽ മറ്റാക്കും സന്യാസംകൊടുപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതതിനാൽ പ്രോക്ത ശിഷ്യപാരമ്പര്യം നശിച്ചുപോകുന്നുവല്ലോ എന്നുള്ള വ്യസനത്തോടെ മഠപ്പുറംവകയായ സകല സ്വത്തുക്കളും ഓത്തന്മാരുടെ ചിലവിലേക്കായി ബ്രാഹ്മണർക്കായികൊണ്ടു എഴുതിക്കൊടുത്തു. ഇതിന്റെമുമ്പിൽതന്നെ പഠംചൊല്ലുന്നതിനു സാധാരണയായി നമ്പൂരിമാർ തൃശ്ശിവപേരൂർവന്ന് താമസിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ അക്കാലത്തു ചിലവിന്നുവകയില്ലാതെ ബുദ്ധിമുട്ടി ക്ഷേത്രപ്രിയത്താണ ഓതിക്കോന്മാർക്കു ഒരു വാസസ്ഥലം ഉണ്ടായിരുന്നത്. ആ പഴമ മറക്കാതിരിപ്പാനായി തൃശ്ശിവപേരൂര് ഓതിക്കോന്മാരെ ഇന്നും ക്ഷേത്രപ്രിയത്ത് ഓതിക്കോന്മാരെന്നു പറഞ്ഞുവരാറുണ്ട്. വടക്കേമഠംവക സ്വത്തുക്കൾ ബ്രഹ്മസ്വത്തിലേക്കു എഴുതിക്കൊടുത്ത കാലത്തു ചാത്തൻചിറയോട്ട നമ്പൂരി എന്ന ഒരാൾ നല്ല ഓതിക്കനായി തൃശ്ശിവപേരൂര് പാർത്തു കൊണ്ടിരുന്നതുകൊണ്ടു അദ്ദേഹത്തെ യോഗക്കാരവരയും വിശ്വസിച്ചു. അതിൽ പിന്നെ ഈ ബ്രഹ്മസ്വം മഠം കൊച്ചീരാജാക്കന്മാരുടെ അധീനത്തിലും രക്ഷയിലും ആയിരുന്നതിനാൽ ക്രമേണ മഠത്തിലേയ്ക്കു പുഷ്ടിയും അഭിവൃദ്ധിയും ഉണ്ടാവാൻ ഇടയായി.

കൊച്ചിയിലെ മേലന്വേഷണവും പോഷണവും സാമൂതിരി രാജാവിന്ന് സുഖമായില്ലെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അക്കാലത്തിൽ മലയാളത്തിൽ പ്രാധാന്യം എല്ലാംകൊണ്ടും നമ്പൂരിമാർക്കായിരുന്നതിനാൽ അവരെ കൊണ്ടാടുവാൻ തങ്ങൾ തങ്ങൾ വേണം എന്ന് അഭിമാനം രണ്ടുരാജാക്കന്മാർക്കും ഒരുപോലെയുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇവർ തമ്മിലുള്ള സ്പർദ്ധേച്ഛയോ—

കേട്ടാലുമപ്പഴയ കേളിപ്പുകഴ്മയോടുമണിക്കളത്തെഴുംകൊച്ചികോഴി-
ക്കോട്ടാദി ഭൂഴികൾക്കുള്ളവർകളിടത്തായിരുന്നു നടപ്പ്”

ഈ മത്സരംനിമിത്തം നമ്പൂരിമാർതന്നെ രണ്ടു പക്ഷമായി പിരിഞ്ഞു. പിരിഞ്ഞുപോയവർ കോഴിക്കോട്ടു ചെന്നാശ്രയിച്ചു ഭാരതപ്പുഴ വക്കത്തു തിരുനാവായ എന്ന സ്ഥലത്തു സഭാമഠവും

പണിയിപ്പിച്ചില്ല. വേറെ ഒരു യോഗത്തിനെയും (എട്ടര എന്നാണ ഈ വാദ്ധ്യാരൻെറ ഇല്ലപ്പേര്) സ്വീകരിച്ചു പാർപ്പാൻതുടങ്ങി. ആഭിജാത്യം കുറഞ്ഞ ഒരു നമ്പൂരിയെക്കൊണ്ടു ഓത്തു തുടങ്ങിക്കകൊണ്ടാണ് യോഗം രണ്ടായി പിരിയുവാൻ കാരണമെന്ന ഒരു സംഗതിപറയുന്നതു അത്ര ശരിയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇതു് അഥവാ തെറ്റാണെങ്കിൽതന്നെയും അതു് എളുപ്പത്തിൽ നിവൃത്തിക്കാവുന്ന ഒരു പിഴയാകയാൽ ശാശ്വതമായി യോഗം പിരിയുവാൻ സംഗതിയായതു രാജാക്കന്മാരുടെ മത്സരമായിരിക്കണമെന്നുള്ളതിലേക്കു സംശയമില്ല. ഏതുവിധമായാലും രണ്ടുയോഗവും രണ്ടുപക്ഷവും ഉണ്ടാകനിമിത്തം മലയാളത്തിൽ വേദപാഠം അശേഷം നശിക്കാതെ കിടപ്പാൻ ഇടയായി എന്ന് സന്തോഷത്തോടെ പറയേണ്ടതായി വന്നിരിക്കുന്നു.

ശുഭം.

———0———

ബി. വി. ബുക്ക് ഡിപ്പോവിൽ
വില്പാൻ തയ്യാറുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ.

	ക.	ണ.	പ
കേരളപാണിനീയം പരിഷ്കരിച്ച ൨-ാം പതിപ്പ്.	3	0	0
൧. കുറുപ്പില്ലാക്കളരി (പരിഷ്കരിച്ച പതിപ്പ് ടിപ്പണത്തോടുകൂടി).	0	8	0
൨. പെണ്ണുങ്ങളെ പഠിപ്പിൻ	0	4	0
൩. ചെറുതേൻ കൊളമ്പസ്	0	4	0
൪. കസ്സൂള്ളുന്റെ കൽത്തൈക്	0	4	0
൫. ഡാക്ടർക്കു കിട്ടിയ മിച്ചം	0	4	0
൬. പാപികളില്ലെങ്കിൽ പാതാളം	0	4	0
൭. കുറുപ്പിന്റെ തിരിപ്പ്	0	8	0
കഥാരത്നമാല ൧-ാംഭാഗം	0	8	0
ടി ൨-ാം ഭാഗം	0	8	0
ചാമരത്തൻ (നാടകം)	0	8	0
കുചേലൻ	0	5	0
രാമരാജാബഹദൂർ ൧-ാംഭാഗം	1	2	0
ടി ൨-ാംഭാഗം	1	2	0
ടി മുഴുവൻ	2	0	0
മീനാക്ഷി	1	8	0
സ്തോത്രലത			
മാർത്താണ്ഡവർമ്മ	1	0	0
ഭാസ്കരമേനോൻ	0	8	0
വിരഹതാപം	1	4	0
കല്യാണിക്കുട്ടി (സംഗീതനാടകം)	0	6	0
നാമകരണനാടകം	0	8	0
ഭാഷ്യബോധിനി	0	9	0
ദോഷാഭൂഷണം	1	4	0
സ്വപ്നവാസവദത്തം	0	4	0
ഭൂവിജ്ഞാനീയം	0	10	0
കാർത്തികേയസ്തവം	0	4	0
നവീനശാസ്ത്രപീഠിക	0	10	0
മയൂരസന്ദേശം	0	8	0
പ്രസംഗാഭരണം	1	0	0

കേരള സാഹിത്യ
അക്കാദമി